

Marko I. Francišković, Hrvatski džihad
Arijevi put od postmoderne do predotkrivenja I.

Marko I. Francišković © Hrvatski džihad
Arijevski put od postmoderne do predotkrivenja

I. dio

Sva prava pridržana. Nije dopušteno ni na koji način umnažanje i reprodukcija ovoga djela, uključujući i prijevode na bilo koji strani jezik, bez pismenog odobrenja autora ili njegovih zakonitih nasljednika, osim citata i navoda u uobičajenom edukativnom, publicističkom ili znanstvenom opsegu uz obavezno navođenje izvora.

Vlastita naklada autora

Lektura: Marina Kralik

Grafička obrada: Kristina Džepina-Bajić

Tisak:

Tiskano u lipnju 2019. g.

ISBN 978-953-95586-4-0

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001032129.

Marko I. Francišković

HRVATSKI DŽIHAD

Arijeviski put od postmoderne
do predotkrivenja

I. dio

Vlastita naklada autora
Zagreb, 2019.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

“Allah vam je zemlju učinio ravnom,
da biste po njoj hodili putevima prostranim.”

(Nuh, 19-20)

Džihad, arapska riječ koja znači **duhovni napor**.

Arijevac, sanskrtska riječ (arya) koja znači **plemenit** ili **ugledni**.

Arijevac, hebrejska riječ (Ariel) koja znači **Božji lav** ili **Lav Božji**.

Ariel drugo ime za stari **Jeruzalem**.

3P

Put Prije Puta

SAVSKI NASIP

ZAGRIJAVANJE

Lomljiv sam. Skršen. Osjećam bol. Patim. Otvaram oči. Stvaram. Pobjeđujem. Imam moć. Mislilac sam. Stvaram pobjedu. Ne odustajem. Ne osjećam strah. Ne bojim se čovjeka. Ja sam ratnik, atleta, umjetnik, pisac, pjesnik, državnik. Ja sam rob Gospodarev. Ljubav je moj put. Ovo je moj putopis...

O, Gospodaru moj, molim Te, daj mi snage kad posustanem, ohrabri me kad se kolebam, uputi me kad sam u neznanju, opskrbi me kad sam u oskudici.

* * *

Ja sam taj koji je odgovoran za sve što se događa i moram uraditi sve što mogu da učinim ovaj svijet boljim i za sebe i za ostale. Koji čovjek je uistinu čovjek, ako ne učini svijet boljim nego što je bio? To uključuje i preuzimanje odgovornosti vladanjem, ali i pozivanje na odgovornost onih koji imaju vlast.

Ratnik mijenja svijet namećući svoju volju vlastima. I to ne uključuje samo put mača i nije to samo put nasilja nego je to još više i put mislioca, put ideje, kontemplacije, imaginacije. U konačnici i u svojoj savršenosti, to je put Ljubavi, ma koliko to moglo izgledati patetično i otrcano u ovim postmodernim vremenima, gdje se besramno eksploatira pojam ljubavi koristeći ga kad treba, a još više i kad ne treba.

To je onda i put pera, koje je moćnije od mača. Jer, mač koji nije vođen idejom dobra, plemenitosti i pravde, mač koji nije u službi Ljubavi, to je mač tiranina, čija oštrica siječe tijela nevinih i pušta krv njihovu na zemlju, koja onda vapi za osvetom i pravdom. Drhti i trese se od muke nevine krvi kojom je natopljena. A oštrica mača ne može biti ispravno usmjerena ako njome ne upravlja oštrica pera. Čista snaga mača, odvojena od umnosti pera u službi Ljubavi, besmislena je i štetna. Zato se traži ideja koja je oštra, ideja hladna i čvrsta da nema ničega čime bi bila skrhana i otupljena, ali istovremeno

i ideja koja je dostatno savitljiva i mekana da može zagrliti i utopiti srce, ući u dubinu kroz školjku fizičkog srca do bisera metafizičkog srca u kojemu je Duh, a unutar Duha opet tajna - i dotaknuti tamo ono "nešto", ono neizrecivo. Jednako kao što je i umijeće kovanja mača u tome da se vanjska obloga oštrice iskuje tvrdom i čvrstom, a osnova na koju je stavljena da je mekana i savitljiva. Takav mač onda siječe, a da ne pukne i ne slama se. Ratnik je i vojnik, i znanstvenik, i zanatlija, i vrtlar, i pisac, i umjetnik, i državnik i u svemu čime se bavi on ne posustaje i ne odustaje.

Ratnik je uvijek spreman. On je stalno budan. On ne ide kroz život spavajući poput mjesečara. On zna kako fokusirati svoje tijelo i svoj um. Najviše od svega zna kako oplemeniti svoj duh. Te kvalitete ratnika traže trajnu svjesnost i pažnju te, da bi ih razvio i održavao, ratnik vježba. Uporno i iscrpljujuće vježba jer drugačije ne može biti to što jest. Bez vježbanja nema ratnika.

Vježbanjem ratnik usavršava svoju snagu, vještinu, intelekt i samodisciplinu. Postaje snažniji u psihološkom i tjelesnom aspektu svojeg bića. Vježbanjem otkriva svoja ograničenja te postaje ponizan i realan o svojim stvarnim mogućnostima jer, najvažnije od svega, vježbanjem ratnik uči kako spoznati sâmog sebe, kao i ono za što se bori i za koga se bori. Spoznajom svoje ograničenosti spoznaje se nužnost oslonca na neograničenost, ugrađivanja sebe u apsolut. Vježbanjem tijela, uma i duha, ratniku se otkrivaju ciljevi kojima teži. Na koncu, svi ciljevi se stapaju u jedan cilj i otkriva se Jedan. Tada ratnik dolazi u fazu svoje zrelosti, postaje kompletnim ratnikom.

Zreli, kompletni ratnik zna svoju pravu svrhu i nije zabrinut za svoju nagradu i osobnu veličanstvenost. Zreli ratnik se uvijek bori za ono što je veće od njega samoga. Posjeduje nadosobnu posvećenost cilju: Bogu, ljudima, narodu ili zadaći koja mu je povjerena. Ratnik prepoznaje svoju smrtnost i sveopću krhkost života. Ali, to ga ne čini depresivnim. Naprotiv, ta ga svjesnost motivira da djeluje. On zna da nema mjesta oklijevanju i nedjelovanju - svako djelo se računa i svaki pothvat je učinjen kao da je posljednji.

Ratnik je često i onaj koji razara, ali, mnoge stvari u svijetu trebaju razaranja da bi se onda nešto novo i bolje moglo pojaviti. Ta razaranja su pothvati poput ukroćivanja tirana, oslobađanja potlačenih ili obaranja represivnih režima i to je onaj prostor gdje ratnik može primijeniti svrhovitu agresiju svoje volje i snage te izvesti destrukciju da se oslobodi prostor za izgradnju dobrog i lijepoga.

I sve su to stepenice koje ratnika vode prema konačnom stupnju ispunjenja njegovog punog smisla u vidu ubijanja Zmaja, tog ultimativnog oponenta

koji se cijelo vrijeme krije u njemu samome jednako kao što je sakriven u svijetu. U čovjeku je Zmaj skriven svojom malenošću, a u svijetu je Zmaj skriven svojom golemošću. Ratnik zato istovremeno vodi bitku mikrokozmosa i makrokozmosa te, koliko god to izgledalo oprečnim, ta bitka je jedna bitka i vodi se u ime Jednog. Tada i samo tada, kad je ostavljanjem života na putu Jednoga ubio Zmaja, ratnik može odložiti mač i konačno se vratiti svojem izvornom domu. To je onda kraj njegovog putovanja i tu je ratnik ušao kroz trijumfalnu kapiju u početak vječnosti.

* * *

Sve dobro traži napor. Ono najbolje traži najveći napor, napor na samom rubu provalije, napor trčanja na oštrici. Sad znam što znači i kako ispravno razumjeti naslov filma *Blade runner*. Trkač na oštrici. Kod nas potpuno krivo prevedeno kao "Istrebljivač".¹ Kad sam prvi put čuo originalni naslov, nisam shvaćao što je to, kakav je to pojam i kako to prevesti? No, nekako instinktivno sam znao da ima svoje dubinsko značenje, ali da mi izmiče, no da ću ga jednom dostići i shvatiti. Samo treba biti uporan i ustrajati. Tražiti i onda se nalazi, a samo ostajanje u stanju traženja je nalaženje samo po sebi. Nema stajanja i našao si. Staneš, izgubio si. I onda je sâmo kretanje prema cilju ujedno i dolazak cilju.

Da, napor je to što se traži. Tjelesni napor. Umni napor. I duhovni napor u ime Jednoga, kao objedinjujuća kruna svih napora. Napor kojem su ovi ostali napori podčinjeni i bez kojega su besmisleni, beskorisni, čak i štetni. Duhovni napor ka Cilju svih ciljeva, to je put kojim idem. To je oštrica po kojoj trčim.

* * *

Ljeto je u svojoj punini, u svojem središtu. Sunce je visoko na obzoru taman krenulo iz zenita prema sutonu zapada, koji satima neće doći jer dani su dugi, ljetni. Vrućina gradskog asfalta zrači takvom snagom da zrak leluja i dobiva vidljiv oblik.

Približavam se savskom nasipu, u sebi glasno, a prema vani tiho, pjevušim Vangeliseovu stvar *One more kiss, dear*. Ostala mi odzvanjati u uhu otkako sam otišao iz stana na trčanje i nikako ne odlazi, tako da sam je morao pustiti u svijet svojim dahom.

---

1 "Istrebljivač" (engl. *Blade Runner*) je slavni američki ZF *noir* film iz 1982. koji govori o detektivu Deckardu koji u budućnosti proganja odbjegle replikante, umjetna bića stvorena na sliku i priliku ljudi. Film je režirao Ridley Scott prema romanu "Sanjaju li androidi električne ovce?" slavnog pisca Philipa K. Dicka.

*One more kiss, dear, one more sigh
Only this, dear, is goodbye
For our love is such pain and such pleasure
That I'll treasure till I die...*

Prolazim ispod Avenije Marina Držića.² I u najvreljim danima to je mračan, vlažan i hladan prolaz. Marin Držić, hrvatski renesansni pisac o kome se, realno, malo zna, a više nagađa pa ponešto i pogađa. Mnogo je praznina i nepoznanica u njegovoj biografiji. Ali ono što se može prilično sigurno ustanoviti je da bi bilo bolje i za njega osobno, a i za hrvatsku književnost, da se više bavio pisanjem za koje je imao dar, a manje političkim aktivizmom onog vremena, u čemu je lutao i bio je izgubljen u bizarnostima političkih planova koje je zamišljao. Znakovito, a i poučno. Kao što je znakovito da, iako je ostalo malo njegovih književnih djela, ipak je i to bilo dostatno da danas u Zagrebu ima svoju aveniju, a razni politički moćnici, bogataši i velikaši njegova vremena, koji su se nad njim uzvisivali i mislili su da su dosegli neku veličinu, nestali su u marginama zaborava. I vremenom samo još više i više nestaju, za razliku od Držića kojem vrijeme daje vrijednost. Kao u pjesmi Stonesa *Time is on my side*. Vrijeme, vrijeme, vrijeme je na mojoj strani... Marin Držić ima svoje avenije, ulice, trgove, škole, vrtiće, knjižnice. Nije loše za nekoliko knjiga.

Da, u pisanju je skrivena snaga jača od vremena, ali rijetko je kome dostupna. A i oni kojima je dostupna ta snaga pisanja, kojima je dano umijeće slaganja čarolije slova, opet jedan manji dio njih se time produktivno koristi. Selekcija u radu s kalemom je stroga i okrutna. Uzeti kalem i njime raditi znači uzeti patnju i bol, iz kojih onda izlaze riječi zadovoljstva i sreće. U posebnim trenucima, u posebnim vremenima, uz kalem dolazi velika sreća. Ali za to stvarno treba biti poseban. Treba biti "miljenikom bogova", kako bi to Grci rekli. No, njima je i Tantal bio takav miljenik pa je dao svoje ime velikim mukama. Treba biti oprezan s tim bogovima. Bolje je zato igrati na sigurno s jednim odabirom. Jer, kako je to naglašeno u filmu "Gorštak": "Može biti samo jedan!"³ Točno tako, sve upućuje na Jednoga, sve ide od Jednoga i ka Jednome, sve!

2 Marin Držić (Dubrovnik, 1508. – Mletci, 2. svibnja 1567.) hrvatski dramatik i lirik.

3 "Gorštak" (*Highlander*) je američko-britanski *fantasy* akcijski film snimljen 1986. u režiji Russella Mulcahya na temelju sinopsisa koji je originalno napisao Gregory Widen, te u kome glavne uloge tumače Christopher Lambert, Sean Connery, Clancy Brown i Roxanne Hart. Radnja filma prikazuje klimatičku završnicu međusobne borbe besmrtnih ratnika koji milenijumima žive među običnim ljudima, pri čemu su događaji iz današnjice (1980.-e) isprepleteni s prikazom događaja iz povijesnih epoha. Iako je film doživio debakl na američkom kino-tržištu, vrlo brzo je stekao kulturni status, a Lambert je zahvaljujući njemu postao velika zvijezda.

Penjem se stepenicama na savski nasip. Piše na ploči postavljenoj na kameno-betonsku strukturu Mosta mladosti: "Obala trnjanskih branitelja". Prolazi mi mislima: *Per aspera ad astra*. Preko trnja do zvijezda. Tako ću sad po tom nasipu, po toj obali, preko Trnja trčati uzvodno prema izvoru do kraja dionice na Savskom mostu pa natrag na početak. I opet preko Trnja u povratku. Možda jednom i dođem do zvijezda, ako Bog dâ, samo treba biti uporan i naviknuti se na trnje u tabanima. Sve skupa nekih osam i još nešto sitno kilometara izmjereno na *Google maps*, ako im je vjerovati.

Gledam niz nasip u daljinu puta prema Mostu slobode. Nigdje žive duše na vidiku. Odlično, tako i volim da bude, da usred velikog grada imam cijeli nasip samo za sebe. Ljudi izbjegavaju vrućinu i podnevno sunce pa, ako se i kreću, to čine raznim vozilima, većinom klimatiziranim. Ako idu pješice, opet, gledaju kako ići sjenovitim putem, a to zasigurno nije ovaj put po savskom nasipu, gdje su i sjene otišle u hladovinu jer im je prevruće.

Sada, usred ljeta, usred dana, na ovom pustom nasipu ću se boriti sam sa sobom i sa svim svojim slabostima, namjerno pojačanim ovim ekstremnim uvjetima. To je sve dio vježbanja gdje se kroz napor tijela traži još veći napor volje, da se tijelo pokrene u smjeru prema kojem ne želi ići i da ostane u stanju u kojem ne želi biti. Umnošću se upravlja tjelesnošću, to je vježba u vježbanju. I ima toga još, to nije sve, jer se i duh tu ispituje i uvježbava kroz izvanredni napor uma i tijela.

Duhovni napor, sve se na koncu na to svodi kroz ove krugove u krugovima vježbanja, gdje je duhovni napor u centru. Nevidljiv je poput kamena koji je pokrenuo krugove na vodi. Kamen koji je potonuo u dubine i nestao te ostavio za sobom kružnice koje se šire. Duhovni napor je taj očima nevidljivi centar svih napora. Duhovni napor je ta vježba, ta borba, ta pobjeda, ako Bog dâ.

Na usijanoj betonskoj podlozi radim vježbe rastezanja mišića i ligamenata. Stvarno je vruće, a zrak stoji i ne miče se. Nema vjetera, nema ni povjetarca. Miris livadnog cvijeća i trave isto je obilježen vrućinom. Znoj je već odavno prije počeo kapati niz lice i tijelo. Gol do pojasa, u sivim kratkim sportskim hlačama i bijelim čarapama te tenisicama za trčanje na stopalima. Na podlaktici, uz zglob lijeve šake, zamotana je zelena marama. To je sve što imam na sebi.

Osjećam zrake kako griju i povezuju me sa Suncem. Izgleda mi da se Sunce vrlo približilo, tik do mene. I doslovno, iz sekunde u sekundu, vrućina postaje sve veća. A nisam ni krenuo, još se rastežem, onako, temeljito, pedantno, da svaki dio mišićne mase dobije svoj traženi zahvat.

Sunce sve vrijeme neumoljivo prži. No, iako je tegobno, ne smeta mi to od kad sam Sunce prihvatio za prijatelja kojeg mi je Stvoritelj postavio da mi daje što mi treba i da sam zahvalan na tome. Onda mi Sunce ne može naškoditi i ne osjećam loše posljedice nego mi samo dobro pristiže od njega.

I, zanimljivo, prije, dok sam u neznanju i naivnosti bio pod utjecajem pozemljarske propagande pa sam vjerovao da je Sunce štetno, da je Sunce opasno i da je moj neprijatelj te da trebam premazivati svoje tijelo njihovim proizvodima kozmetičke industrije, stalno je moja bijela koža bivala opržena, neprirodno crvena i izgorjela. Bilo je dosta samo malo da se izložim Suncu preko dana pa da uvečer trpim bolove izgorjele kože i sve neugodnosti koje idu s time.

Međutim, čim sam spoznao laž ovog svijeta i nakanu da *oni* žele da ja mislim kako je Sunce moj neprijatelj i da nije dobro, a to znači i da ga Stvoritelj nije dobro stvorio, čim sam to spoznao, više nikad nisam imao problema sa Suncem i moja bijela koža mogla je, bez ikakvih krema i premaza, cijeli dan biti izložena ljetnom Suncu i nikakvih opekline nije bilo.

Čudesna transformacija! A samo je bilo potrebno prihvatiti sunčeve zrake kao ono što mi čini dobro jer je Stvoritelj tako dao. Naravno, i tu treba imati umjerenosti i poniznosti te se ne smije ići u ekstrem iskušavanja Boga pa misliti da se, kao ovdje u Hrvatskoj, na Jadranu ili u unutrašnjosti svejedno, isto tako mogu izložiti Suncu u Sahari ili Simpsonovoj pustinji u Australiji i misliti da neće biti posljedica na bijeloj koži deficitarnoj melaninom. Aboridžini to tako mogu, ali oni su se, kroz generacije, prilagodili tim uvjetima i svoje prijateljstvo sa Suncem su transformirali u potrebnu količinu melanina. Jer prijatelji se darivaju i što je prijateljstvo dulje, više je i darova koje si daju.

Treba se ponašati kao posjednik razuma, a ne kao bezumnik. Negdje je bijelac u prednosti, negdje je crnac u prednosti. A Sunce jednako grije sve nas skupa, kao što je Stvoritelj i odredio da tako bude i da smo svi tu jedni za druge sa svim prednostima i nedostacima. Ne treba se od tih spoznaja skrivati, toga treba biti svjestan i onda ne bi smjelo biti problema. U biti, slično i na istom principu kao i s odnosom prema Suncu i svjesnosti da je dobro za nas jer nam ga je Stvoritelj dao. Tako je i s tom svjesnošću o razlikama u rasnim karakteristikama te posebnostima svakoga sa smislom i zadatkom koji

ima, sukladno onome što je i kakav je. A kome je više dano, od njega se više i traži. I to je sve, također, dio životnog ispita.

I ne tiče se to samo bijelih i crnih nego i žutih i crvenih i svih mogućih međuvarijacija i kombinacija. Jedina prava razlika među ljudima je u njihovoj bogobojznosti. Ništa drugo na kraju nije bitno jer na Onome svijetu, ako smo ga zaslužili, oblačimo bezbojnu boju svjetlosti na sebe. U biti, bezbojna boja svjetlosti je svebojna boja, tako bi bilo ispravnije kazati. Svim bojama smo onda zaodjeveni, ako Bog dâ.

Dok traju vježbe istezanja i rastezanja, razmišljam kako sam sinoć gledao film o mrtvom čovjeku koji još ne zna da je mrtav. Čak ni ne zna da je velik pisac, majstor pera kakav se rijetko rađa. S metkom u srcu izgubljen je u prostoru limba, čistilišta, neodređenosti gdje se važe njegova onosvjetska sudbina. A on i dalje misli da je u ovome svijetu i ne prihvaća svoju smrtnost. I kao da mi se iz tog svijeta mašte i fikcije ljudskog uma obratio lik Indijanca imena *Nobody*. Crvenokožac kao da se meni obratio kad je govorio tom izgubljenom piscu koji je zamijenio pero revolverom i krenuo ubijati bijele demone svijeta između raja i pakla u koji je dospio. Našao se na putu prema jednom od ta dva konačna odredišta. Progonjen nemilosrdnim bijelim demonima, ali vođen i upućivan na pravi put crvenim anđelom. Kako prikladno, kako prikladno...

I tako, pojevši svetu biljku *peyote*, uz vatru i okruglo kamenje iz dubine zemlje koje govori o davnim vremenima, Nobody mi se obratio iz ekrana u mojoj sobi dok sam opijeno gledao pokretne slike te slušao riječi i glazbu koja ih je pratila u savršenom međuodnosu. I kao da je iz dvodimenzionalnog ekrana iskoračio u treću dimenziju prostora i približio mi se, istodobno govoreći direktno meni i gledajući me ravno u oči: *Potraga za vizijom je velik blagoslov, William Blake. Da bi je dostigao, čovjek mora ići bez hrane i vode. Jer svi ovi sveti duhovi prepoznaju onoga koji posti. Dobro je pripremiti se za putovanje na taj način.*⁴

Odlučio sam poslušati Nobodya. Ne znam zašto, ali nešto iskonsko u meni govorilo mi je da tako treba. Cijelo tijelo, cijelo biće je to govorilo i nije htjelo prestati dok nisam pristao da tako bude.

---

4 Nobody: "Quest for vision is a great blessing William Blake. To do so, one must go without food and water. For all those sacred spirits recognise those who fast. It's good to prepare for a journey in this way." (Jim Jarmusch, *Dead Man*, 1995.)

I tako, na već uobičajenu vježbu trčanja po nasipu na najvećoj vrućini sad sam nadodao i post. Od zore do sumraka bez hrane i bez vode. Ni mrve hrane, ni kapi vode. Takav mora biti post da bi bio ispravan.

Evo me sad tu, u postu, na suncu, razgibanog i istegnutog, na početku staze savskog nasipa gdje novim načinom vježbanja pomičem granice duhovnog napora. U potrazi za vizijom riskiram ulaskom u nepoznato i opasno. Predajem se Gospodaru i krećem na putovanje ...

TRČANJE

Svaki put započinje prvim korakom. I nastavlja se svakim idućim korakom te samo treba nadodavati korak na korak. Još jedan, još jedan, i još jedan, pa onda još jedan. I onda se koraci spoje u ostvareni put dolaskom do cilja. Zvuči jednostavno, a i jest jednostavno, ali se na svaki taj korak iz nekog skrivenog kutka javlja glas "antikoraka". Glas koji želi zaustavljanje, odustajanje, koji poziva na predaju i nudi cijeli niz razloga i isprika zašto bi to bilo prihvatljivo. I što je napor veći, taj glas je glasniji. I lukaviji, prepredeniji, podliji i zlobniji. Zna sve slabosti i na njih igra. Tako se od prvog koraka odvija borba sa samim sobom.

Trčim, možda sam prešao tek stotinjak metara i već sam umoran i iscrpljen te me sâm pogled do Mosta slobode, koji je tek četvrtina puta, počinje deprimirati i potiče misli o tome kako je cijela zamisao bila pogrešna i da je najbolje da odmah sad stanem i odustanem. Glas "antikoraka" me ubjeđuje da je tako bolje nego da odustanem negdje na pola puta, negdje daleko od polaznog položaja, da će mi i sam povratak biti još teži onda, da mi je bolje sad na početku odustati jer nitko me ne vidi, nitko neće znati... Osim mene. I Sveznajućeg. A to mi je već dvostruko previše onih koji znaju.

No, znam taj glas, nije mi stran, stalno dolazi u mislima i nameće se, ali znam ga i znam kako s njim. Prvo ignorirati, ali, kako je dosadno uporan, treba ga zagušiti nečim drugim. Potpuno okrenuti misli na drugu stranu, prihvatiti se nečega i na to se fokusirati. Gledam s lijeve strane u rijeku Savu. Vodostaj je nizak, izgleda mi kao da bi se moglo pregaziti preko rijeke. Ali i tu dolaze kapitulantske misli o tome kako trčim uzvodno, da mi je i to otežavajući faktor te da zato neću uspjeti.

S desne strane prošao sam i ostavio iza sebe igralište i prateće objekte NK Chromosa, a kao da sam osjetio neki smrad truleži, sumpora i amonijaka koji je otuda izbijao. To u meni trenutno odvrti cijeli film o pljački ovih režimskih struktura, o pretvorbi i privatizaciji, cijelom besramnom postupku prisvajanja tuđega i grabežu pohlepnika kojima nikad nije dosta. I još činjenica da su to sve odradili razvikani "heroji domovinskog rata", "hrvatski generali". A žrtve pljačke i danas doživljavaju lopove koji su ih pokrali kao heroje. Koja tragedija, koji apsurd. Bez problema i mirne savjesti sve bih te i takve lopove, izdajnike i ubojice javno sudio u televizijskom prijenosu. Zanima me kako bi mogli izbjeći smrtnu kaznu jer za to što su učinili to im sljeduje, ništa manje od toga. Preko mrtvih su gazili da bi mogli krasti. I onda toliko laganja, toliko prijetvornosti i podlosti. Te na kraju i izdaja države i naroda. Lopovi i

ubojice svojeg naroda stavili su se pod zaštitu svjetskih lopova i ubojica cijelog čovječanstva. Kakva izdaja je izvedena, neviđena u znanoj povijesti ovog naroda. A narod to ne vidi, dok se izdajnici još na sva usta hvale svojom izdajom i predstavljaju je kao odličnu stvar. Je, odlična je, ali za njih.

No, to im je sve ionako samo ovosvjetsko blago koje su si nagomilali. Vidjet će koliko im je bezvrijedno, u to ne sumnjam nimalo. Prašina, prašina je ono što su sakupili. Prašina poput ove vrele prašine na nasipu koja se podiže sa svakim korakom u trčanju po ljetnoj vrućini.

Ali, ipak, iako znam da su si vječnu propast nagomilali, ipak bih im sudio javno i ne vidim kako bi se mogli spasiti presude i smrtne kazne koju bi dobili. Pružio bih im priliku da se brane, no, ne znam što bi mogli reći u svoju obranu kad su dokazi o izdaji neupitni, neoborivi. Sami su se hvalili svojom izdajom pred svima. Ne vidim kako bi mogli izbjeći presudu i izvršenje smrtne kazne koju zaslužuju i koja se mora izvršiti. Ponajviše iz pedagoških razloga i odgoja naroda. Specijalno kao pedagoško sredstvo za mlade, za djecu, da vide i da im uđe u svijest i prodre duboko, sve do kostiju, kako završavaju izdajnici koji su njihovu budućnost, njihova tijela i duše isporučili globalističkim dijabolicima. To suđenje, izricanje presude i kažnjavanje izdajnika bio bi potreban psihološki moment u svijesti naroda da se onda krene dalje. To bi očistilo svijest mase koja je sad dobrim dijelom suobličena s tim razbojnicima. Da nije tako, odavno bi se narod digao i oslobodio se zlotvora. Ali, iskvario se narod. Isto kao što se i pošten i ne odviše pametan čovjek iskvari ako stalno sjedi za stolom razbojničkim. Makar jeo samo mrvice i ostatke od te razbojničke gozbe, opet se s njima druži i, malo po malo, metamorfizira u pravcu zla i opačine. Ne zna za bolje, ne vidi da ima dobrote i da se može bolje. Isto je i sada s ovim narodom koji godinama egzistira uz razbojnike i izdajnike. Zato je potreban radikalni pomak, šok terapija narodne psihe kroz prizore kažnjavanja i odstranjivanja tumora kojem nema drugog lijeka. Za tešku bolest traži se gorki lijek.

Dobro je, muka stanja nacije zaglušila je muku trčanja po žegi. Muka se mukom izbija. Tako se to radi. Uvježbao sam već ovu metodu potiskivanja kapitulanstva. Neke druge misli pokrenuti, makar i ovakve, ogorčene, ali pravedničke, ispravne. U mucu trčanja bolje se bistre i sve druge muke i lakše se uklanjaju pokušaji programiranja u vidu kulta pokornosti režimu i cijelom sustavu u cjelini. Jer, svi smo mi, pa i ja, zahvaćeni tom propagandom sa svim tim hipnozama i programiranjima, koji su podešeni tako da budemo pasivne ovce i ne usudimo se misliti drugačije od suptilno kanaliziranih opcija na način da, izvan onoga što je sustav ponudio kao mogućnosti, nema

ničega. A jedino tu, u svijetu ideja izvan okvira sustava, nalazi se spasonosno rješenje. No, to me ostavlja prilično usamljenim. I neshvaćenim. Neka je tako. Dobro je tako. Tu sam u najboljem društvu najboljih ljudi kroz povijest ljudskog roda. Sol svijeta, slana poput potoka znoja što se nasmiljeno cijedi niz lice i cijelo tijelo i, htio ne htio, hvatajući zrak udisajima, osjetim slanost na nopcima. Sol svijeta, tako malo soli je dosta pa da se bljutavo učini jestivim. Isto tako će sol svijeta loš svijet učiniti dobrim. Ako Bog dâ...

Vruće je, teško je trčati, a tek sam malo dalje od početka. Zna to tako biti s početkom pa, kad prođe kriza dalekog i naizgled nedohvatljivog cilja, popusti nekako sve i bude lakše. Iako, ova žega nimalo ne jenjava nego se stalno pojačava. Svaki korak je težak i sve teži i teži, iako sam maloprije krenuo.

Prolazim pored psećeg poligona. To je zagrebački *Sancho Pansa* učinio da bi si privukao glasove kerovođa. I lukavo je to izveo, zna posao dodvoravanja masi kao što to znaju svi dobri trgovci koji nisu dobri ljudi nego nezasićeni grabljivci. Okomljuju se na žrtve i, dok im izvlače sve iz džepova, govore im kako su divni i krasni. Ma i košulju s leđa će ukrasti ako im se omogući. Poslije će žrtvama platiti pivu ili nešto slično, što će ih prikazati "dобрим momcima" pred drugim potencijalnim žrtvama kojima se također namjeravaju približiti, zadobiti povjerenje i opljačkati ih. Pa opet tim opljačkanim novcem baciti svojim žrtvama neke mrvice za novi ciklus lopovluka. Razrađena metoda koja je u savršenoj simbiozi s demokracijom, tom suludom idejom da masa misli, da o nečemu odlučuje i da su kao iznimno važni. Kurvinsko podilaženje masi da im se uzme taj famozni "glas", a nakon glasa i novac, i imovina, i životi ako je potrebno - to je bit demokracije.

Tako je i s tim psećim poligonima. Uslikavanje u medijima s psom. Kao, *Bandidos* voli pse, on ima svojeg psa pa: "Evo vam i pseći poligon, navalite kerovođe, vidite kako vam je sad dobro, imate što nikad niste".

Ne treba dječje poligone graditi jer djece nema. Ali pasa ima. I sve ih je više i više. Prava pošast pasa i svih psina koje uz to idu. Koje je to propalo društvo, ne trebam ni gledati što kaže Zavod za statistiku. Dosta mi je da sam na nasipu u vrijeme sutona, kad sunce zalazi i kad vrućina malo popusti pa da vidim kako masovno horda s psima nahrupi po nasipu i svuda naokolo. I vidim, omjer ljudi s psima i ljudi s malom djecom je barem pedeset naprama jedan. Ma i više od toga. To je samo po sebi pokazatelj potpune izgubljenosti naroda, da su sve vrijednosti otišle dovraga i svi kriteriji normalnosti su se izgubili.

I onda pseća horda sa svojim humanoidnim starateljima zakrči stazu. Doslovno ne možeš normalno trčati jer ti se svako malo isprepliću psi, bilo otpušteni s lanca, ili ih kerovođe drže na lajni pa onda pseća uzica bude kao neka prepreka na putu. Kao policijska traka koja se odjednom istegne pred tobom i onda moraš ili stati ili preskakati tu preponu. I čak to nije loše u smislu boljeg vježbanja i unošenja dodatne dinamike u trčanje, ali je gadljivo, do krajnosti gadljivo. I ne znaš što je gore, ti otpušteni psi koji trče, natjeravaju se i zapliću ti se pod noge, ili oni na lajnama koji ti povuku crtu poput graničnog prijelaza, kao neku carinu koju plaćaš uznemirenošću i bijesom. Jer, nisam ljut na tu dotičnu osobu nego na sve što je dovelo do toga da taj kerovođa tako neobazrivo i sebično zagađuje svijet prihvatom suptilno podmetnute "brige o životinjama". Ljuti me ta glupost, a uz to bude i izmjena pogleda između mene i vlasnika pasa kad kerovođe ne dobiju moje oduševljenje što mi je njihov pas ušao u život i što nisam slinio kako je njihov ljubimac sladak i pametan. Sve se odigra u djeliću sekunde, ali sve je jasno. Jedino ne znam vide li u mojem pogledu kako me iritira što misle da su oni bolji od mene, iako su oni ti koji maltretiraju i ljude i životinje. Jer, nema većih mučitelja životinja od tih kerovođa koji si umišljaju da je njihovim psima stvarno lijepo u tim stančićima u kojima su stisnuti.

Naime, većina pasa su lovački psi ili psi čuvari, neka varijacija pasa za borbu. Takvi psi su genetski, selekcijom kako je već koja pasmina stvorena za ljudske potrebe, gladni otvorenih slobodnih prostora, gdje se u punini ostvaruju, kad mogu loviti plijen na poljanama ili u šumama. Ovako, stisnuti u mali prostor, unutar nekoliko kvadrata, životinje dubinski pate. Ali psi, kakvi psi već jesu, trpe sve kad ih se hrani pa onda veselo mašu repom svojim gazdama jer im ovi daju redovite obroke.

I meni samom je teško i osjećam se zatvorenim u stanu u kojem jesam i gdje imam kvadraturu prilično iznad mizernog zagrebačkog prosjeka po glavi stanovnika. Vapim u tom mojem "prostranom" stanu za nekom kućom, dvorištem, otvorenim prostorom, livadama, šumama, planinama, morem. Kako onda ne bi psi kojima je taj instinkt daleko jači nego u ljudi? I sad ti to objasni ovim sebičnim individuama koji se s psima tu prešetavaju, nakon što su ih gotovo cijeli dan držali u nekom stančiću. Stvarno odvratno, još tako živjeti u istom prostoru s psima. Sve se usmrdi, zavuče se pseći smrad u sve elemente, svuda. Gadi mi se to vidjeti i to je još jedan razlog, i to dobar razlog i jak motiv, da trčim ovako, kad nema nikoga, kad su svi sakriveni u sjenama, a pogotovo horda kerovođa s njihovim ljubimcima. Umišljene gazde pasa, kao, oni su gazde. Očito, osim psa, ne mogu imati nikoga tko im je

podložan i tko ih sluša te je tu da im pravi društvo. Ako je riječ samo o potrebi iskazivanja ljubavi za životinje, zašto onda nema masovnog zbrinjavanja ribica u akvarijima? Pa neka onda fino brinu o ribicama, hrane ih, uljepšavaju i čiste akvarije, a ako im je do šetnje, neka nabave mali akvarij za šetnju s ribicom. No, tu nema momenta nasrtljivosti, prkošenja Božjoj uputi, a čega nisu ni svjesni jer im je pomodarstvo prihvata pasa kao dijela njihove obitelji ubačeno putem poluga sustava.

Sad je posve normalno da kerovođe govore kako je pas dio njihove obitelji. Toliko je daleko otišlo otupljivanje zdravog razuma i ispiranje mozga da psa vide jednakim svojim roditeljima ili djeci. Isto je s "mudrošću" koja kaže da je pas najbolji čovjekov prijatelj. Dakle, ni Bog, ni roditelj, ni dijete, ni drugi čovjek ili žena pa čak ni knjiga nego - pas! Moja svijest ne može dokučiti duhovni jad i bijedu onih koji su prihvatili i ponavljaju da je pas čovjekov najbolji prijatelj. Strahota jedna...

Pada mi na pamet vic iz *Seinfeld*⁵ kad on, u svom *stand-up* uvodu, poentira po pitanju odnosa ljudi i pasa opisujući hipotetičku situaciju gdje nas ljude promatraju neki svemirci, vanzemaljci, pa oni među sobom raspravljaju tko je dominantna vrsta na Zemlji. I jedan vanzemaljac zaključi da psi vladaju Zemljom jer to je očigledno iz toga što imaju sluge koji za njima sakupljaju ono što im ispadne ispod repa. Baš je to tako kako je *Seinfeld* karikirao. Ušli smo u vremena gdje postaje jasno zašto je na kraju Otkrivenja napisano da u Nebeski Jeruzalem, uza sve ostale bogohulnike, bludnike, idolopoklonike i vračare, pristup nemaju ni psi. Čudi me da ovi pasoljupci nisu već tražili brisanje tog navoda iz Biblije. Veliki vjernici, kao Hrvati neki turbo katolici, rimokatolici, da nema zabune, a s psima se izmiješali u istu zajednicu, sebe degradirali na razinu psa time što su od svoje kuće napravili pseću kuću. Time su oni sebe od ljudi učinili psima. Tako sve funkcionira ovdje, na taj pseći način. Režimski lopovi bacaju ljudima-psima kosti, hrane ih otpadom i smećem, a oni, lišeni svoje ljudskosti, sretno mašu repovima i dahću jezicima. Dali su se pripitomiti i da im se stavi ogrlica oko vrata poput pasa. Nije ni čudo da je Zagreb postao pseća prijestolnica Hrvatske. Djece nema, djeca nestaju, narod umire, stari, ali o psima se vodi briga. Briga o psima je jedno od najvažnijih društvenih pitanja i nitko ne smije reći ništa protiv psećeg kulta. Jer svoj čuva svoga. Hrvatska pseta brinu o svojoj psećoj vrsti. Zna to lukavi Banditos pa im je napravio pseći poligon uz savski nasip.

---

5 *Seinfeld* je jedna od najpopularnijih američkih humorističkih serija u povijesti, emitirana u razdoblju 1989.- 1998. godine. Seriju je osmislio i režirao Larry David zajedno s Jerryjem Seinfeldom, ujedno i glavnim glumcem, a postala je popularnom zbog pošalica iz svakodnevnog urbanog života.

Ljudi psi... Pada mi na pamet Bulgakovljeva novela "Pseća glava" gdje on na svoj način, duhovito i pronicljivo, ukazuje na posljedice boljševizma na polju tzv. znanstvenog progressa. Izvodi se operacija presađivanja pseće glave na čovjeka i onda je to savršen spoj za novo doba komunističke utopije obećanog zemaljskog raja. Evo, tu smo mi, na pragu ostvarenja tog psećeg raja u Hrvata, koji prigriše pse umjesto djece pa se pitaju zašto im se sve raspada i propada. Možda im psi objasne jer, očito, sami nisu sposobni shvatiti. Niti žele shvatiti, ne slušaju ljudski glas, navikli su slušati lajanje i slijede druge lajavce. Kamo su krenuli i za kime, tamo će i doći – direktno u pasji život...

Dolazi mi slika Anubisa, egipatskog božanstva s psećom glavom koji je u podzemnom svijetu vagao ljudska srca, za koje su Egipćani znali da je središte misli i osjećaja. To što su bili krivobošci ne znači da je sve krivo što su naučavali.

Srce, da, mislim sad da je naziv Bulgakovljeve novele "Pseće srce", a ne "Pseća glava". Da mi se to pomiješalo s eksperimentima sovjetskih znanstvenika iz vremena Staljinove vlasti, gdje su, uistinu, kao u nekom znanstveno-fantastičnom romanu, izveli eksperimente presađivanja životinjske glave na čovjeka. I to orangutanove glave. Čak im je uspjelo da tako spojeno hibridno biće živi nekoliko minuta, možda i puni sat, ili tako nekako je to bilo.

Svejedno, slika Anubisa mi je živa i integrirala se s okolinom i cijelim kontekstom misli i materije. Jesu li to prve radikalne posljedice ovog duhovnog napora gdje, s trčanjem po ovakvoj vrelini uz post, sad dolazi do halucinajskih reakcija? Moglo bi biti jer ustanovljeno je eksperimentima negdje, na nekom od razvikanih američkih sveučilišta, kako čovjek u stanju posta u mozgu izlučuje iste one komponente koje su prisutne u halucinogenim tvarima. Post bi u tom smislu mogao biti prirodni način postizanja "ekspanzije uma" o kojoj su govorili gurui LSD kulture. Otvaranje vrata percepcije te ulazak u jednu dimenziju bitka koja nam je skrivena u ovom "normalnom" stanju. Jer tko zna što je sad tu normalno i nije li ovo što mislimo da je normalno u biti jedno naše reducirano stanje te se tek trebamo vratiti u normalu? Tu su i spoznaje o pinealnoj žlijezdi, priče o trećem oku i svemu što je s time povezano.

Do "ekspanzije uma" u svakom slučaju dolazi i prilikom konzumacije halucinogenih droga, a i prilikom posta bez hrane i vode. Samo što u prvom slučaju dolaze zavodljive halucinacije s tamne strane, koje vuku dolje, dublje u tamu, a u drugom čiste, nezagađene vizije od strane Svjetla, koje vuku gore, još više prema Svjetlu. Tu "sitnu" razliku prešutjeli su nam razvikani američki znanstvenici.

Konzumacijom halucinogenih droga đavo otvara svoje kapije i halucinacije, kako im i samo ime kaže. To je onaj autoput k paklu s dvadeset traka u jednom smjeru, put obmane, opsjene i lažljivih priviđenja, zamaskiran u oblandu privremenog užitka i ugone. Drugi put, put posta, postojanosti i odricanja donosi istinite vizije, skida maske i reklame postavljene na velike plakate i svjetleće panoje uz autoput k paklu i pokazuje svu ružnoću i laž tog primamljivog puta. No, on je težak i uzak. Uzak kao put opisan u evanđeljima. Uzak poput ove staze na savskom nasipu po kojoj trčim. Ipak, na kraju se isplati jer vodi na vrh planine s kojeg se može promotriti sva bijeda pozemljarstva. S tog vrha sokol zna da može poletjeti gore i sletjeti na desnu ruku sokolara, svoga Gospodara, i konačno se vratiti svojem izvornom Domu.

No, ima tu još jedan sloj spoznaje. Post, da bi bio potpun, ne može biti samo post trbuha od jela i pića i spolnih organa. To mora biti i post očiju da ne gledaju u zabranjeno, post ušiju da ne slušaju zabranjeno, post jezika da ne govori zabranjeno i onaj najteži oblik - post srca od svake želje osim jedne - Želje za Jednim.

Eto, to je ta smrt prije smrti. Kada čovjek sahrani sve ovosvjetsko, njegov duh se budi iako se cijeli ovaj svijet urotio protiv njega i trudi se da bude uspavan. A kad se probudi, onda vidi. A kada vidi, onda više nema želja. A kada više nema želja, onda više nema ni svijeta. A kada više nema svijeta, onda je on jedno s Gospodarom, jedinom Željom u kojoj su ispunjene sve druge želje i ljubavi... Ja trčim... I postim...

Vrata percepcije, *The Doors*, Jim Morrison je grupu nazvao upravo po ideji tada plasiranoj u svijet knjigom *The Doors of Perception*⁶. Jim Morrison, sin američkog admirala George Stephena Morrisona koji je bio među glavnima u namještanju američkog ulaska u vijetnamski rat. Svašta je tu bilo, samo Bog zna što uistinu, razne su teorije o Jimu Morrisonu, samoprozvanom "Kralju guštera". Od *Monarch* programa, kao posebnog dijela MK Ultra eksperimenata kontrole uma, pa do toga da je od ranog djetinjstva bio u sklopu *Trauma Mind Control* programiranja te je i njegov popularni glazbeni izričaj bio posljedica tih svih utjecaja.

Definitivno je bio čudan i čudnih stvari tu ima... No, tko sam ja da mu se čudim kad mi uz sliku Anubisa sad u mislima kreće stvar *People Are Strange*, "Ljudi su čudni"...

*People are strange when you're a stranger
Faces look ugly when you're alone
Women seem wicked when you're unwanted
Streets are uneven when you're down*

Kad si čudan, kad si čudan... Tako je to kad si čudan... Sve mi je čudno sad, ali, istovremeno, sve je nekako i jasnije, oštrije, stvarno kao da se nešto događa... Ili je to sve samo moja autosugestija, vizualizacija mojih misli koja se samo malo više pojačala... Ili vidim sliku stanja ovog naroda i onoga što mu se sprema ako se ne izmijeni i popravi, ako se ne pokaje i pokloni Stvoritelju... A možda je i sunčanica na djelu, možda Sunce, kao neko veliko živo biće sa svojom sviješću, kroz silnu energiju elektromagnetskih silnica projicira svoju mentalnu sliku u mene... Ili nešto što je sve to navedeno, s još koječime, o čemu ni ne znam ništa...

Ipak, prolazi to stanje velike čudnosti, vraća se umor i iscrpljenost pa opet mislim o tijelu i koracima i kako treba ići dalje i ne stajati. Prisiljavam se nastaviti kretati se trčeći laganim koracima, nagnut prema naprijed, tako da me i to neko neobično stanje padanja tijela od posustalosti gura prema Cilju...

Misleći o viziji Anubisa s glazbom *The Doorsa* te o raznim psinama koje se izvode na lokalnoj i globalnoj razini, prošao sam dio gdje su postavljeni drveni stolovi i klupice te prikladna mjesta za roštiljanje. To čak i nije loše,

---

6 "Vrata percepcije" (engl. *The Doors of Perception*) je knjiga Aldousa Huxleya iz 1954. godine o njegovim iskustvima prilikom uzimanja meskalina. Knjiga ima formu Huxleyevih sjećanja o meskalinskim "putovanjima" (engl. *trip*). Za naslov uzima izraz iz poeme Williama Blakea "Brak neba i pakla". Huxley opisuje asocijacije koje je doživio, a koji se kreću od "čisto estetskih" do "mističnih vizija". Knjiga također uključuje razmišljanja o smislu umjetnosti i religije. Po toj knjizi je čuveni američki sastav *The Doors* dobio ime.

naprotiv, sviđa mi se kako je time pružena mogućnost prijateljskog druženja susjeda i prijatelja uz hranu i piće. No redovito trčeći ovuda često sam primijetio da se zastrani u kilogramima svinjetine i gajbama pive pa se ono što je bilo potencijalno dobro, preokrene u novu paukovu mrežu za hvatanje bezglavih muha, a u koju nemisleći gojimi upadnu da toga nisu ni svjesni.

Nema nikoga da odgoji ovaj narod, da ga uputi i dovede u red. Čvrsto je u rukama farizeja iz spilje razbojničke i njima odgovara da se ljudi prežderavaju svinjetinom pa da, uz pseći moment, dođe i svinjski element, a sve se zapečati hektolitrima pive, tim alkoholom koji potpuno raspamećuje, otupljuje, zaglupljuje. Rađaju se sve gluplji i gluplji potomci, niske inteligencije, degenerirani i srozani na životinjsku razinu.

Ne treba se čuditi da im je potpuno prihvatljiva teorija evolucije, toj životinjama suobličenoj masi i tim nekim kao intelektualcima koji iz te mase izlaze. Mirno i pokorno prihvaćaju tu nebulozu i udar na zdravu pamet. Čak si umišljaju da su oni ti koji su kao pametni, a oni koji srozavanje čovjeka na životinju ne prihvaćaju, ti su im nazadni i zaostali. No, kako će slijepci voditi slijepce? Ne ide to nikuda osim u jamu da upadnu. I upali su, evo ih duboko u provaliji, no životinjizirani i alkoholizirani, ne mogu uvidjeti da su propali. *Delirium tremens* bi čak bio poželjan, to bi bio znak otriježnjenja, ali, našopani svinjetinom i napojeni pivom, sve im izgleda normalno, ne znaju za bolje.

Jasno je napisano u "Protokolima sionskih mudraca", dobro sam zapamtio taj dio: "Pogledajte pijane životinje, omamljene vinom, a pravo na njegovo neumjereno konzumiranje stekli su zajedno sa slobodom. Gojimski narodi omamljeni su alkoholnim napitcima, a njihova mladež je otupjela..."

Točno tako, točno tako... U "Protokolima" je otvoreno napisano što se planira, i kad se uspoređi što se dogodilo nakon što je ta knjiga prvi put bila objavljena 1903. godine, samo lažljivac ili potpuni idiot može govoriti o nekakvom "antisemitskom pamfletu", "krivotvorini". Koga zanima je li to krivotvorina ili original ili što god? Esencija "Protokola" je u tome da je ono što je tu napisano stvarnost ovog svijeta i događaja koji su se zbili i koji se i dalje, točno po tim "Protokolima", nastavljaju izvršavati.

Ali, upravo kako i piše u tim istim "Protokolima", putem njihovih agenata u institucijama, vlastima, medijima, posvuda gdje su raspoređeni, s pozicija moći i utjecaja, skreće se na nebitnu priču o antisemitizmu i krivotvorenju. Naravno, automatski kad itko spomene "Protokole" i ukaže na činjenice, o tim činjenicama se ne raspravlja nego ide *ad hominem* etiketa i doslovno proglašavanje dotičnog najgorim zločincem kojem treba uskratiti

mogućnost disanja, a kamoli da mu se pruži platforma za iznošenje svojih stavova i da se dopusti argumentacija ili nedajbože javna polemika. Nema toga. To stanje je pravi pokazatelj sve niskosti intelektualaca, raznih profesora, akademika, sve sramota do sramote od čovjeka, podlac do podlaca, intelektualne i moralne mizerije, kukavice duha. A zna se da kukavice više od svega mrze one u kojima vide hrabrost koju sami nemaju. Pa tako napadnu još žešće, osnaženi sustavom koji ih hrani i štiti. Cipelare nemoćnu žrtvu dok su im istovremeno usta puna riječi o humanosti i brižnosti. Vrhunac tih i takvih je na Kaptolu, to je vrh piramide licemjera u ovom narodu. Pozivaju se na Isusa, o njemu govore, predstavljaju se njegovim učenicima, njegovim sljedbenicima, a takvi su zlotvori, podlaci, dno dna na vrhu piramide...

“Protokoli” su mi bili pravo otkrivenje kad sam ih prvi put pročitao. Povezali su mi i otkrili veze koje su mi nedostajale da zaokružim sliku koju sam stvarao u objašnjenju silnog bezumlja koje sam uočavao unutar postojećeg sustava. Stalno mi je bilo neshvatljivo kako se uporno radi sve suprotno i pogrešno, i kako to tako jednostavno prolazi, i kako se ni ta opozicija ne pojavljuje da ukaže, da upre prstom u očigledno. Car je gol, a svi raspravljaju o tome je li krojač zaslužio par novčića više ili par novčića manje za to “odijelo” koje je prodao caru. Totalni besmisao koji nisam mogao shvatiti. Dok mi “Protokoli” nisu došli u ruke. To jednostavno štivo mi je otvorilo oči i pokazalo o čemu je riječ i da nema tu nikakve spontanosti nego duboko osmišljene organizirane destrukcije naroda kao kolektiva i čovjeka kao pojedinca. Naravno da to nije bilo sve i da su tad moje stanje svijesti i količina znanja bili još daleko od potrebne razine, no, konačno sam vidio put sa smislom kojim se treba zaputiti. Put, da, i ovaj put na nasipu je nastavak tog putovanja. Sve je povezano sa svime...

Najbolje mi je kad se sjetim kako je došlo do toga da kupim i pročitam “Protokole”. Kao redoviti čitatelj Feral Tribuna, pročitao sam i njihov napadački članak o tome kako je sramotno što su u Hrvatskoj tiskani “Protokoli”. Napadali su Feralovci tu knjigu i izdavača, ali s tako nekonzistentnim argumentima, da sam odmah istoga dana požurio do prve knjižare i kupio “Protokole” prije nego ih zabrane i povuku iz optičaja, kako su to ti slobodnoљubivi i tolerantni Feralovci zahtijevali. Da nije bilo Ferala, ne bih tako brzo pročitao skriveno blago znanja. Hvala im na tome, bez obzira što im je namjera bila potpuno suprotna. Neka pate, ne želim ih jer su se pokazali lažnima u svemu, a Bog im dao talenta da su mogli učiniti velike i dobre stvari. Prodali su se sustavu, glumatali žrtve i pravednike, a na koncu pokazali se istima kao oni koje su napadali.

No, mora se priznati, radili su taj posao vrlo dobro, zanatski to je bio sam vrh novinarstva i pisanja u Hrvatskoj toga vremena te mogu reći da sam dosta naučio od njih. Nisu bili dosadni, iako ih nikad nisam gledao kao one koje su vrijedni povjerenja, naprotiv. Ali, za razliku od ostalih, tih raznih novina i časopisa, pogotovo onih direktno režimskih, imali su element zanimljivosti pa sam tako, čak i kad sam bio na frontu u ratu, naručivao da mi donesu Feral i onda na kamenim čukama Istočne Hercegovine, u periodima zatišja, sve čitao od slova do slova. I to čak ponekad više iz dosade nego iz potrebe, uz iznimke ekstremnih momenata kad na sve strane grmi i puca. No, toga nije bilo mnogo, osim što je bilo svakodnevnih fizičkih napora u teškim uvjetima straže na terenu visoko u brdima. Trebalo je svaki dan spuštati se po vodu i hranu, a usto još i sva moguća tehničko-materijalna sredstva s kojima smo uredili položaje te si napravili nekakav, uvjetno rečeno, komfor. Uglavnom, tako je i u tim okolnostima Feral poslužio ispunjenju dokolice na kamenom kršu uz poskoke i ostale elemente divlje prirode u divljim vremenima. Preko Ferala do "Protokola", to je dobar put za dolazak do cilja, ako Bog dâ...

Vidim da se približavam *Stonehedgeu*. Tako sam još od prije nazvao kamene gromade posložene u krug oko jedne glavne gromade koja je u sredini. Te stijene, dok sam još udaljen od njih, izgledaju mi kao žive, kao neka skupina neobičnih bića koja plešu u kolu. Stoje, a plešu, pomiču se i okreću. A veliki kamen u sredini je majstor ceremonije, koji ih sve drži na okupu. I stijene okreću svoje kolo u smjeru kontra kazaljke na satu, ali nije mi jasno kako to da sjene stoje na mjestu i svaka sjena preuzme novu stijenu, kako to već ide u ritmu okretanja. Ili stijena preuzima sjenu koja je dočeka na mjestu pret-hodne stijene. Vrlo neobično sve skupa.

Okreće se kameno kolo i pogledavši na tren u Savu i kako ide nizvodno svojim tokom, shvatim da rijeka daje svoju snagu kolu. Poput vodeničkog kotača što ga rijeka gura, tako je i ovo kameno kolo u pokretu zajedno s rijekom. Iako je od *Stonehedgea* do korita Save nekih pedesetak metara razmaka, voda je iskoračila, dohvatila kameno kolo i okreće ga, i okreće, i neće stati dok je god u pokretu. Ne može se vidjeti ništa od toga što opisujem, ali, nekako znam da je tako, otvorila se ta spoznaja i nema mjesta sumnji o njenoj točnosti. I sve se savršeno uklapa, okretanje suprotno smjeru kazaljke na satu i tok Save nizvodno prema Crnome moru. Fasciniran sam kako je sve povezano da to ni ne slutimo...

Trčeci i gledajući fantazmagoričnu sliku kamenog kola pokretanog rijekom, s pripadnim periodičnim laganim gibanjem tijela gore-dolje sa svakim

korakom te pratećim pomicanjem očiju i kao jednim potresom pogleda koji ide s time, sve postaje još življe, još nadrealnije.

Znoj se slijeva niz čelo, obrve, ulazi u oči i žari svojom slanošću, tako je sve vrijeme, no sad je to postalo pojačano. Ništa ne brišem, nema smisla niti imam čime. Znoj u očima pruža novu viziju plesa kamenih gromada u kolu. Vidim, pa to su vile koje me zovu da im se pridružim. Radosne su, zamamne, zaigrane, kosa im je duga i raspuštena, a ujedno i njihova jedina odjeća koju nose. U plesu spojene su svojim dugim kosama i to je nešto najljepše što mi se može ponuditi da me primi - da se tu, u hladu vilinskih kosa, odmorim u vječnom okretanju čarobnog kola. I ne samo to, nego da vile budu moje haremske robinje koje će pružiti užitke kakve čovjek nikad neće ostaviti jednom kad ih okusi. Koja vizija, koja zamka, a opet, iako znam da je to zamka, i dalje sam u iskušenju. I dalje mislim da im se priključim i sve zaboravim, sve ostavim i prepustim se užicima koji se nude.

Dolazi mi iz dalekog sjećanja: "Ako se nađete u prirodi, šumi ili divljim livadama i vidite vile da vrte kolo, one će vas zvati u kolo. Nemojte slučajno zaigrati kolo i ući u kolo sa vilama!" Ostao je misterij što je razlog tog upozorenja, što će se dogoditi, koja opasnost tu prijeti, ali, vrlo je ozbiljno to bilo rečeno.

No, opet je iskušenje tu, bez obzira na ovu smislenu i racionalnu poruku upozorenja. Tu je jedinstvena prilika koja se možda nikada više neće ponoviti. Gledam ih sve rasplesane i kako su im kose sjajne, u svim bojama i tonalitetima, te se pretapaju jedna u drugu u vrtlogu kola. Sve sam bliže i sve mi je veći nagon da samo malo skrenem i evo me među njima. I kad sam mislio tako uraditi i pokleknuti neodoljivom vilinskom zovu - samo na trenutak u oku natopljenom znojem, lomom sunčeve zrake, zablista intenzivna boja crvenog zlata koja mi vrati prisebnost svojom ljepotom. Kao da mi je u trenu povratila cjelokupno sjećanje na ljepotu koju znam i s kojom sam mogao zaboraviti iskušenje vilinskog harema. Kao da je lomom zlatne sunčeve zrake iz nje potekla krv u svojstvu zlata. Teško je to objasniti, nemoguće je to opisati. Tako je to s vizijama. U momentu shvatih da sam bio na rubu poskliznuća u bezdan sebičnog samozadovoljstva. Kako je spasonosno znati ljepotu Ljubavi da se ne postane zatočenikom ljepote stvorenog...

Nikad prije nisam vidio da su vile skrivene u ovim kamenim gromadama. Nikad prije nisam vidio vile osim u ilustracijama knjiga, u filmovima, na slikama i u kipovima. No, ništa nije ni blizu kao ovo kako se sad pokazalo. I još me zvale u kolo, da zaigramo sa sjenama, u hladu koji su napravile samo za mene. Sve je bila jedna predivna zamka, sve je bio test, ali ujedno i pouka za

one razumom obdarene. Pouka o tome kako Gospodar ljubavlju vodi i priprema svojeg roba kojeg ljubi...

Povratak iz ekstaze zavodljive vilinske ljepote u realnost trčanja i napora tijela je bio posebno šokantan jer kao da sam, iz stanja potpunog zaborava i odvajanja od iscrpljenog tijela, sad odjednom naglo dobio teret spoznaje realnosti. Nešto na tragu boravka u bestežinskom stanju i onda da se, nakon dugo vremena bivanja poput pahuljice maslačka, u trenu nađeš prizemljen i još s teškim teretom na leđima. Mišići su već navikli na stanje bez težine i onda se naglo moraju aktivirati na dvostruku težinu. Sad je tako bilo s cijelim bićem. I tijelo i um su opterećeni. Nagli povratak na stazu nasipa, i Sunce koje prži, i srce koje lupa, i pluća koja traže zrak, i tijelo koje vapi za vodom...

I da htijenje za vodom bude još više otežano, prolazim pored *Česme iskušenja*. To je hidrant pored staze koji svojom prisutnošću zove da se stane, umije i napije vode. I da se nikuda dalje ne ide od te česme, da se trajno ostane uz nju i sve blagodati vode.

Uvijek je ta česma vabila, ali sad, u stanju posta i Sunca koje osjetim da me žestoko lupa, ali i srce koje lupa još žešće, sve skupa me stavlja u iskušenje prilaska česmi i dodira s hladnom vodom koja se u njoj krije i samo čeka da je zagrabim. Žedan sam, jako sam žedan, usta su suha, grlo izgrebeno prašinom s ove nasipske staze...

Moram brzo nešto drugo ugraditi u svoju preokupaciju, jer *Česma iskušenja* razara volju poput sirenskog zova mornarima. Moram nešto drugo naći da me preokupira, kao što je Odisej sebe svezao za jarbol, da se i ja barem mislim navežem uz nešto čvrsto.

Gledam u daljinu ispred. Most slobode, plavi se i čini se da je tu, još malo pa na dohvat, i onda sam na pola puta do polovice puta. Samo da dođem do njega. U prolazu ispod mosta dobiti ću desetak sekundi hladovine te još malo nakon mosta od velikih stabla topole, možda pedesetak metara. Jedine hladovine na putu sve do iduće, iznimno kratke, kad se dođe do Željeznog mosta, neposredno prije Okretišta.

Prolazim pored *Mučilišta*, postavljenih sprava za vježbanje. Nema ih mnogo, ali posve dostatno za dobar trening svih mišića gornjeg dijela muskulature. Sad mi to ne treba i lako je nastaviti dalje. Jedino što malo vabi jesu klupice u sklopu *Mučilišta* koje su u sjeni jednog stabla javora. Čujem da mi stablo govori. Kaže da će mi praviti društvo, da neću biti sam dok odmaram. Telepatski mu odgovaram, a ne znam kako je to moguće. No, izgledalo mi je prirodno i normalno u glavi razgovarati sa stablom.

– Zašto me hoćeš zaustaviti? Zašto mi odmažeš tim sugestijama i nutkanjem odmora u tvojoj sjeni? Zar ne vidiš kako mi je teško? – pitam ga pomalo ljuto, ali više izmoreno i iscrpljeno pa je moglo zazvučati ljuto.

– Mir s tobom i ne ljuti se prijatelju, dosadno mi je, i ptice su me ostavile i našle su bolje mjesto za zaklon od vrućine nego što je moja krošnja. Nemam s kime pričati dok se ne vrate, kad Sunce ode daleko. Cijeli ovaj vreli dan prolazi i nigdje nikoga da mi priđe – uzvratim mi stablo pa nastavi po svome: – Što bi ti falilo malo sjesti? Evo ću se zanjhati pa svojim lišćem i granama bit ću ti poput velike lepeze. Stani, kuda ćeš, kud žuriš? Znam da voliš slušati priče. Ispričat ću ti tajne koje nitko ne zna o tebi, što voliš i kako da dođeš do obećane nagrade. Samo stani i pitaj me što te zanima. Samo stani i odmori se u mojoj hladovini.

– Mir s tobom, stablo. Ne iskušavaj me nepotrebno jer nemaš ti ono što me zanima.

– Sve ću ti reći, zar ne želiš znati kamo ti je draga nestala i kako vas možeš izbaviti od odvojenosti koja vam je zadana?

– O stablo, stvarno si pravo Mučilište i tu pripadaš. Ni inkvizicija se ne bi posramila tvojih metoda.

– Sve ću ti ispričati, samo stani, sjedni i odmaraj. Poslušaj me kako pjevam.

I krene stablo pjevati: - Pogledaj u moje oči... Zašto skrivaš pogled taj... Pogledaj u moje lice... I pokaži osmijeh svoj....

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAARRRRRRRRRRRRRRRRRRRRGGGG
GGGGGGGGGGGGGGGGGGHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHH!!!”

Ispustio sam krik iz pluća. Iz nutrine je izašao i zaglušio razgovor. Krik me vratio natrag u racionalnost. Mislim da sam to sâm sa sobom pričao te da zato ta ponuda ni ne može biti smisljena. Ne mogu sâm sebi reći nešto što sam ne znam. To je samo umor tijela, lijenost i slabost koja se domišlja kako da me zaustavi. Kako bilo, djelovalo je i nisam više čuo ništa od stabla. Ili samoga sebe, svejedno. Možda se stablo preplašilo. Iako nije imalo razloga za to, razumijem ga. Krik je bio jak, i mene je iznenadio. Zvučao je poput Munchove slike...

Prestigao sam tri željezna bicikla koji, iako im se mogu okretati pedale, uvijek stoje u mjestu. Ostala mi je sad ogoljela završna dionica do Mosta slobode. Tu nema ničega osim mene i mojih misli koje nosim te jeke krika koja sve tiše odzvanja planinama unutarnjeg svemira. Prođem li to, došao sam do malo hlada, to mi je nagrada za upornost do ove točke.

Potpuno sam mokar od znoja i samo se pojačava cijedenje tijela. Opet pogledam na rijeku i most i već sam skoro tu. Idem kontra struje, ali idem, može se kad se želi, može...

Trava livade velikog korita, prostora između glavnog korita rijeke i nasipa, pretvara se u prizor zelene vatre. Plamići zelene vatre šire se ispred mene i zahvaćaju cijelu površinu livade. Sa svim cvijećem kojem zelena vatra ne smeta i daje još više izražaja raznim cvjetovima i njihovim bojama. Najbliže kako bi se to moglo opisati bilo bi kao da je Van Gogh to sve naslikao i oživio svoju sliku. Lijepo je, neobično lijepo...

Vidim da je na Mostu slobode prometna gužva, da su automobili u koloni i da polagano gmižu preko mosta. Više stoje nego što idu. Danas je radni dan pa to nije ništa neobično, standardna gradska gužva u ovo vrijeme na ovom mjestu prelaska preko Save. Ipak, ni sad ni prije nisam mogao shvatiti kako ljudi prihvate ovaj život da im prolazi tako u gmizanju u kolonama? Odlaze ili se vraćaju, s pretežno potpuno besmislenih poslova, potpuno besmislenim životima bez cilja i svrhe van ovoga svijeta. Zombizirana masa koja vjerno opslužuje sustav što ih porobljava. Zombiji u automobilima gmižu preko Mosta slobode. Kako poetično...

Nema nikoga da stane, izađe iz auta i kaže: - Hej, stanite ljudi, pa ovo nema smisla!

Pa da onda i ostali tako to čuju i sukladno postupe, jednostavno da otkazu poslušnost sustavu, da se deprogramiraju od programa u koji su stavljeni. Ne, ne mogu zombiji sebe izliječiti, isto kao što se ni čovjek ne može izvući iz živog blata vukući sam sebe za kosu. Tu se traži intervencija izvana, od čovjeka koji je ostao čovjek, koji zna da ima posla sa zombijima pa onda pristupa i djeluje onako kako bolest zombiziranosti treba tretirati. Isto kao u ratu, radi se trijaža, brutalna selekcija onih među ranjenima koji su izgledni za spašavanje i određivanje kome se prvome ukazuje potrebna kirurška intervencija. Ostavljaju se po strani bezizgledni slučajevi na koje ne vrijedi trošiti vrijeme jer bi, dok se njima bavi, ovi kojima se moglo pomoći iskrvarili i umrli. Trijaža je standardna procedura u medicini, a tako je i u ovom zahvatu društvene medicine. Zombije kojima nema spasa zaobići, a probati pomoći onim lakšim slučajevima pa se tu možda nešto i postigne, ako Bog dâ...

Neki prst sudbine, providnost, što li, dopustila je da se na čeličnim potpornjima mosta od strane entuzijastičnih grafit majstora naslikaju prikazi zombija. Bijeli zombiji na plavoj podlozi čelične konstrukcije. I cijeli jedan svijet košmara, besmisla, smrti i ništavila oslikan na potpornim stupovima.

Konačno sam stigao ispod mosta i osjetim hladovinu, prestanak sunčevog prženja. Shvaćam da sam do sad često o hladu mislio, zamišljao, stalno se nešto hlad spominjao. Očito je da spominjemo ono što nam treba, što želimo, pa je tako sad taj okrepljujući hlad bio višekратно ponavljan i ponavljan. Došavši malo u prostor hladovine povezao sam i shvatio kako to biva sa željama i riječima koje otkrivaju naše želje makar ih i skrivali u sebi. Samo treba znati ispravno protumačiti riječi i što ih je potaklo da se stvore iz ništavila. Ali, nije dugo trajalo to veselje. Ispod mosta se brzo prođe kad si u trku i odmah te dočeka udar sunca pa, nakon par metara, opet malo hlada velikih akacija. Desetak metara hlada i to je to, dalje opet izložen vrućini s ljetnoga neba.

Približavam se "Močvari", odnosno bivšoj tvornici "Jedinstvo". To je bila "tvornica koja stvara tvornice". Tako su je zvali jer je "Jedinstvo" bilo u stanju sagraditi i opremiti kompletan industrijski pogon. I onda se to sve sustavno uništilo i razgrabilo, a ono što je sad ovdje ostalo je "alternativni" klub "Močvara".

Bio sam tu, prošao sam tu scenu, cijelu priču i sve što s time ide. I to s pozicije iznutra, družeći se i prijateljujući s raznim glazbenicima pa bi se često zalomilo da me pozovu da dođem kad su negdje nastupali. Inače, onako, sam od sebe teško da bih tu došao na provod i zabavu. I svugdje je tako nekako bilo s tim raznim klubovima, sa cijelom tom scenom noćnih klubova i sličnih mjesta okupljanja ljudi. Nigdje nisam išao, a da nisam bio pozvan i stavljen

na popis, odnosno da sam dobio pozivnicu ili kartu za ulazak u klub. Nekako mi je bilo glupo da ja plaćam ulaz na okupljanje koje me nikad nije oduševljavalo. Ono, tako se gužvati i naguravati u buci i dimu nije bilo nešto što me privlačilo. Mislio sam, moja prisutnost oplemenjuje njihov prostor i trebali bi oni meni platiti da ja njima dođem, a ne da ja njima plaćam da me oni puste da uđem. Kad mi već nisu plaćali, dolazio sam na poziv prijatelja. Ili onih koje sam tada takvima smatrao. Bila su to vremena mladosti i ludosti. Tako je i "Močvara" bila dijelom prolaznog mladenačkog razdoblja i sad sam daleko od tog svijeta. Najbliže mu se približim ovako, lutajući kroz labirint sjećanja trčeći na nasipu...

Ispred "Močvare" nalazi se skulptura koja mi izgleda kao ekstremno velika žabokrečina. Ali ima i nešto bolesno u sebi, kao neka bakterija. I to rasplešana bakterija, u stanju opijenosti i razuzdanosti. Što nije čudno s obzirom na to što se tu sve događa u neposrednoj blizini. Po komadićima stakla od razbijenih boca vidim da je noćas bilo neko veće okupljanje, možda koncert neke grupe. Obično tako bude nakon nastupa raznih bendova pa se, nakon što prođe noć i zablista dan, vide tragovi besmislene destrukcije i zagađivanja od strane izgubljene mladosti koja se tuda kreće. I opet smo na alkoholu koji je glavni pokretač bezumne destrukcije i agresije.

Uništena proizvodnja i izrada nečeg dobrog i smislenog, da bi se uselio rad na opijanju mladih te kanaliziranju njihove energije u samodestrukciju. Jer, već samo to zagađivanje okoliša, mučenje nevine trave i cvijeća na livadi, to je ujedno i više nego dovoljna samodestrukcija. Tko uništava i neobazriv je prema biljkama, ni sebe ne može izgraditi, ni sebe ne zna njegovati.

Istovremeno, zahvalan sam sudbini što, a to mi stvarno nije jasno kako i zašto, u svim tim razdobljima mojeg razuzdanog mladenačkog kretanja kroz te svjetove "zabave", ipak nikad nisam razbijao boce jer bi mi eto tako došlo da razbijam. Ovdje, kako vidim da ima tog stakla i po stazi, a i unaokolo staze po livadi sve do "Močvare", odigrala se jedna masovna orgija razbijanja boca. Uz staklo, ima i puno raznog smeća, plastičnih čaša, kutija cigareta, svačega. Osjeti se i smrad povraćotina iz okolnog grmlja. Tužno, tužno je to...

Vizualiziram kako je to moglo biti prošle noći pa mi sine da su to djeca onih zombija gore koji gmižu preko mosta. Da, to je to, to je ta veza besmisla i izgubljenosti koja se tu vidi...

Neposredno iza "Močvare" nazire se "Staklena tvrđava", zgrada HRT-a, tvornica laži, pravi industrijski pogon za širenje laži brzinom svjetlosti. Doslovno

tako se to radi. S pročelja "Staklene tvrđave" odbljesci sunca, a na središnjem tornju zastava "Republike Hrvatske". I pripada ta zastava tamo, ta zastava, umjetna i lažna, odlično predstavlja ove koji su je izvjesili. Mlohavo, impotentno, visi na vrhu antene središnjeg tornja. Sve skupa želi iskazati veliku moć svojom pojavom, no, kad se ukloni zastor privida, vide se slabost i strah. Laž je u stalnom strahu od istine. Zato je prikladna i simbolički istinita ta "Staklena tvrđava" takva kakva je, od stakla. Jedan precizno bačen kamen istine dostatan je pa da se kompletno uruši u sebe. Kao što je David kamenom iz pračke oborio Golijata. Postoji za to i prikladan izraz, slon na staklenim nogama. Gromada koja stalno strepi da ne padne i nestane. Zato ne čudi kako mi je pristup u "Staklenu tvrđavu" praktički pa nemoguć. Pogotovo u nekom dobrom terminu i s pristojnim vremenom da se može u miru reći što se želi. Smiješno je kako je bilo ono kad su me morali pustiti govoriti iz razloga propisanog izbornog protokola. Pustili me da pričam u kamere, ali nisu emitirali što je bilo rečeno. No, sudbina je bila jača od njih i htjela je da se to pokaže, da se vidi kako to iznutra stvarno funkcionira na HRT-u. Nekoliko minuta je bilo dosta za sveopći strah i paniku. Što bi tek bilo da je bilo par sati? Bi li se sustav raspao? Bi li zombiji ozdravili i postali ljudi? Zasigurno bi bilo zabavno. Definitivno zabavnije od onoga što u "Staklenoj tvrđavi" predstavljaju kao zabavni program koji bi bilo ispravnije nazvati programom jada i tuge...

Pored staze vidim tri divovske žabe ljudožderke. To je materijalizacija onoga što kroz odašiljače emitira "Staklena tvrđava". Kreketanje žaba iz hrvatske žabokrečine koje se širi prostorom i ulazi u domove neuke mase pa ih se programira u zombije.

I sama povijest televizije povezana je s ezoterijom i okultnim praksama 19. stoljeća, kad su, unutar raznih tajnih društava eksperimentirali s pokušajima komunikacije s drugim svjetovima, s entitetima iz drugih dimenzija, tzv. *eteričnim bićima*. Kako je među članovima tih tajnih društava bilo znanstvenika i inženjera, eksperimentiranjem se došlo do "ulaska u eter", izraza koji se i danas koristi u radio-televizijskom žargonu. Od samoga početka frekvencija titraja televizijskog ekrana bila je podešena tako da gledatelja dovede u alfa stanje svijesti, gdje je čovjek u stanju između sna i jave te je najviše podložan sugestijama.

Zato kontrola nad "Staklenom tvrđavom" strogo pazi da se ne bi slučajno probudilo zombije s druge strane ekrana. Pa imamo i divovske žabe ljudožderke kao krajnji vanjski izraz onoga što je u dubini duše "Staklene tvrđave". Vidim ih kako krekeću i oštre zube, kao nečisti duh najavljen u Otkrivenju.

I vidjeh: iz usta Zmajevih i iz usta Zvijerinih i iz usta Lažnoga proroka izlaze tri duha nečista kao žabe. (Otk 16, 13).

To su te tri žabe pored nasipa. Tu su izašle u svijet da pripreme teren za Antikrista. Da se svijet proždre, čovjeka da proguta sustav Zvijeri, sustav koji su izgradili graditelji koji sebe nazivaju slobodnima.

Sve mi je teže i teže, a još ima do kraja i onda opet natrag istim putem. Sve češće dolazi umor, iscrpljenost, posustalost te to sve prekida moje bjegove u svijet misli...

Gledam skulpturu obezglavljenog robota. Sliku i priliku ideje transhumanizma. Spoja tzv. umjetne inteligencije, robotike i genetske modifikacije. Izgradnja nadčovjeka, *supermena*. Potpuno bezglavo, no to je vjera u koju vjeruje cijela skupina znanstvenika s velikih instituta, povezanih s vojno-industrijskim kompleksom te programima izrade oružja budućnosti. Misle da će postići vječni život i izbjeći smrt kroz taj neki imaginarni "razvoj", "napredak", "evoluciju". Ništa od toga, ali to ne zaustavlja njihovu fanatičnost da tako rade, makar cijeli svijet time upropastili. Ne mare ni za što i ni za koga osim svoje želje za ovladavanjem ovim svijetom. Kako promašeno, kako promašeno... A kao svi ti neki veliki umovi, neka velika pamet, a tako bezumno, tako bezglavo, kao ta robotska skulptura tu na putu...

Razum se u svetim knjigama snažno promovira. Razumom obdareni su sol svijeta. A razum nije naučeno znanje jer bi onda svi akademici, profesori i ostali umnici iz sustava bili Božji prijatelji, Njemu bliski. No, najmanje ih je upravo u tim strukturama. I taj bezglavi robot ukazuje na razliku između naučenog znanja i razuma, tog svetog dara, koji ispravno smješta nove informacije, činjenice i znakove u pravi kontekst i tako ih akceptira na ispravan način. Razum koji je toliko otvoren da odmah odbaci naučeno u susretu s nečim boljim kad na to naiđe. Znanje bez razuma je rušilački faktor - velika prepreka i ograničenje na putu prema Izvoru.

Počinjem osjećati bol u desnom koljenu, zna to tako. Desno koljeno se javi s vremena na vrijeme. Valjda misli da tako treba, da ga ne zaboravim da postoji. Ranjeno koljeno ostavština je igranja i treniranja košarke u mladim danima. Praktički cijelo djetinjstvo je bila neprestana aktivnost na košarkaškom terenu u kvartu iza škole ili u dvoranama dok sam trenirao i išao na utakmice s klubovima u kojima sam bio.

Desna noga mi je odrazna jer sam ljevak pa je tako i moje desno koljeno dobilo svoju porciju preopterećenja i sad je to ostalo kao sjećanje na vrijeme dok sam bio lagan da se mogu odraziti dostatno visoko da zakucam loptu kao pravi košarkaš. Sad jedva mogu malo iznad obruča dohvatiti prstima. Više kilograma, više godina i prizemljen sam. Tako to ide i ne smeta što je tako. No sad ova lagana, ne prejaka bol, dodaje svoj udio u sveukupnoj tegobi trčanja u ovim paklenim uvjetima. Kao i inače kad se koljeno ovako oglasi, samo nastavim dalje pa valjda, kad koljeno shvati da ga ne slušam, onda se povuče i čeka novu priliku da svoju volju nametne mojoj.

S ranjenim koljenom koje još nije utihnulo svoju priču približavam se "Kockici". Zgradi CK SKH⁷, mjestu moći i vlasti u vremenima SFRJ i "diktature proletarijata", provođene uz pomoć komunističke birokracije.

"Kockica" je bila kao Kaba u Meki u vremenu idolatrije, prepuna lažnih božanstava, mjesto oko kojega se sve okreće. Pamtim ta vremena i koji su to bili isprazni likovi u Partiji, a pogotovo oni u Centralnom komitetu. Nisi imao što drugo gledati na vijestima osim idolopoklonstva Titu kao glavnom faraonu. Kad je Tito odapeo, onda su se nametali razni mali faraončići koji su bili idolizirani i veličani, kao da im je dana sva pamet svijeta. Bili su strahovito

---

7 CK SKH (Centralni komitet Saveza komunista Hrvatske) bio je tijelo ("organ") unutar strukture vlasti komunističke partije koje je donosilo odluke. Sastojao se, ovisno o veličini partije, od stotinjak ili čak nekoliko stotina članova koje su birali članovi partije. Zasjedanja Centralnog komiteta su obično najavljivala neku bitnu promjenu politike partije. Sastajao se nekoliko puta godišnje i manje-više aklamacijom potvrđivao pravac politike koji je predlagao Politbiro ili Izvršni komitet.

dosadni, ta njihova retorika je bila ubitačno naporna, cijeli taj partijsko-komunistički rječnik, s tim izrazima, riječima koje su, valjda, trebale slušatelju dati mističnost i nedokučivost. Ali nisu imale taj efekt nego su pokazivale, barem meni, da oni nisu sposobni jasno reći što misle pa su stoga prevaranti, obmanjivači, iluzionisti.

Slično kako to rade ekonomisti pa se nabacuju izrazima i riječima koje većina ljudi ne shvaća pa u svojoj nesigurnosti misle da to mora biti nešto jako mudro i pametno. Isti princip, samo malo drugačija tematika.

Ništa se bitnoga nije promijenilo. Frazeologija, demagogija i potpuna ispraznost i dalje je sveprisutna na sceni. I tako su dosadni svi skupa, naporno dosadni ako se nađeš u nesreći da ih negdje moraš slušati i ne možeš ugasiti što god da ih prenosi. Bilo kakvo bavljenje njima je gubitak vremena, nemaju ništa ponuditi. Samo laži i obmane koje služe Zvijeri. I Zmaju, naravno, sve je to na istom tragu, izlazi iz istog lonca...

Tako i "Kockica", smiješni pokušaj religijskog zanosa deklarativno-ateističkog komunizma, u vidu arhitektonskog imitiranja kocke oko koje se sve na ovom svijetu okreće. "Kockica" je bilo njihovo svetište koje su posjećivali i divili mu se, moleći ga da im udijeli dio moći od ovoga svijeta, moći s ove poharane hrvatske zemlje...

Izgleda da su vizije popustile nakon Mosta slobode. Možda je i njima prevruće da se izlažu na Suncu pa su se malo sklonile? Možda je tijelo toliko opterećeno i glava toliko usijana Suncem da se više ne može stvarati psihoaktivna supstanca u mozgu? No, ponovno se javiše kad ih više ne očekujem, kao da su trebale vremena da se obnove i podignu na iduću razinu...

Trava se iz zelene vatre preobrazila u zelenu vodu, iz koje na površinu proviruje *Nessie*, neuhvatljivo čudovište iz Loch Nessa, o kojem sam kao mali čitao u knjigama "Misterije svijeta" Arthura C. Clarkea.

I tako na površini živo stoji i gleda me *Nessie* svojom izrazito kockastom glavom, koja se ne uklapa u fiziologiju živog bića. To čudovište je moralo nastati kao manifestacija ideja iz "Kockice", tamo je njegov stvoritelj pa zato i ima "glavu na tatu". Ono, isti tata, što je je, očinstvo je očito...

Nessie, čudovište iz "Kockice", osjeća se posve udobno u ovoj močvarnoj zemlji. I to baš doslovno tako je u zemlji postavljeno. I pliva tim zemaljskim vodama zelene boje žabokrečine. Tu je svoje na svome. Zato ni ne reagira na moju prisutnost, ne mari ni za što i ni za koga jer mu je dobro i ne opterećuje se ostalima. Misli samo na sebe. No, to će ga i dotući, ali nije svjesno svoje sudbine i propasti koja mu dolazi. Na neki način i žao mi je tog čudovišta iz "Kockice". Jest da je štetočina i da zagađuje prostor svojim nakaznim tijelom, ali donekle mi je to kao da nemam sažaljenja prema nekom retardu koji radi zle i loše stvari, no, budući da je retard, debil, ne može mu se to do kraja zamjeriti. Nije sposoban znati bolje.

Tako i ovo dijete iz "Kockice". Plod incesta između komunizma i rimokatoličanstva. Nakazno je te radi zlo i nesreću. Potrebno ga je likvidirati, nije to u pitanju, no, ne treba ga se mrziti, nema mi smisla na to se zakačiti kad znam da ne zna ništa jer je takvo kakvo je... Za razliku od onih koji su itekako inteligentni i svjesni onoga što rade, koristeći povjerene im talente za zlo i još su uporni u tome te ne kane prestati. Njih nimalo ne žalim, to su ljudska čudovišta s lažnim osmijehom na licu i istinskim zlom u srcima...

Ostavljam *Nessie* za sobom. Približavam se "Dolini suza". Oči su mi pune znoja, ali mogle bi to biti i suze, izgubila se razlika, a niz lice mi se sve cijedi pa izgleda da plačem "kao gladna godina". Cijedi se sve iz tijela i niz tijelo, tako je sve vrijeme, pravo čudo kako još ima išta vode u meni.

Velike suze naredane jedna na drugu, kao da su se protegle sve do nebeske kupole, kao da dragi Bog plače sa svojeg prijestolja na nebu kad vidi što ljudi rade sa slobodom koju im je dao udahnuvši Dah života u zemlju naših tijela.

I postavljen je čovjek iznad svih ostalih, koliko je Bog volio svoje djelo. I me-
leki i sva druga bića pokloniše se pred njime, pred čovjekom, ali našli su se
oni načinjeni od vatre koji to nisu htjeli. Vatra u njima nije im dala da se po-
klone, kao što i sad vatra ide prema gore, hoće svojim jezičcima dosegnuti
nebeske visine. Da bi to mogla, vatra mora pretvoriti cijeli svijet u jednu ve-
liku plamenu bukčinju. I to se tako i radi, u tom smjeru ludila se ide. Zapaliti
cijeli svijet da bi vatra lomače svijeta dosegla nebo.

A čovjek, čovjek se od te vatre u sebi koju raspiruje izgubio i otuđio od Stvo-
ritelja pa time i od samoga sebe. Uzvisuje se, teško mu je pokloniti se Gos-
podaru, misli da može sam, da zna bolje što je dobro za njega. I onda ovako
teško zastrani i upropasti se da suze s neba padaju od tuge...

“Dolina suza”, to je postala i ova zemlja Hrvatska, ovako prevarena, zavede-
na, ali istovremeno i prijetvorna, licemjerna. Neće slušati istinu, više voli laž
pa onda ljudi sami sebe obmanjuju. Još se kao pitaju, čude se zašto im se
događa zlo, a sami rade neviđeno zlo. Što drugo mogu očekivati? Kako neće
ovo biti “Dolina suza” kad se svakodnevno na industrijski način nerođenu
djecu poput pilića u klaonicama ubija u majčinim utrobama? Taj život, sveti,
dragocjeni život, na takav način napasti, uništiti, ubiti, to malo nevino biće
koje još nije udahnuo zrak i izdahnuo svoj prvi dah - i ubiti ga iz komoditeta
jer je tako lakše.

Na cijelu zemlju, na cijeli narod se stavlja prokletstvo kad se tako radi, a radi
se to tako, radi se. Pravo na izbor, tako su to nazvali. Prikladno ovom vreme-
nu samoj sebi svrsishodne demokracije i tih prokletih “svetih izbora”. Bitno
je da je nešto u većini i to kao onda ima legitimitet, to kao daje neko pravo.
Bezumni ideja da se istina određuje nadglasavanjem, da je ispravno ono što
većina misli. Pravo na izbor da se malo, nerođeno dijete raskomada. Pravo
na izbor...

Koristim svoje “pravo na izbor” da izaberem poništenje “prava na izbor”...

Prolaze mi pred očima prizori raskomadanih fetusa, tih slika koje sam vidio,
sad je sve to tu uokolo mene, posvuda su raskomadani komadići mesa i krvi.
Ova zemlja je natopljena krvlju najnevinijih i vapi za pravdom do neba, a
nebo plače velikim suzama koje se tu sad spuštaju, na stazi pored savskog
nasipa...

I ne znam plačem li ili se znojim, a nije ni bitno, jer uza sve muke napora
trčanja, i posta, i žege, i dehidracije, sad se i srce u dubini raspada od tuge.
Vidim kako izgleda taj užas. Vidim da su i suze postale krvave. Vidim da će se
ta krv naplatiti i nitko neće moći izbjeći polaganje računa...

Gledam u pod, u stazu, i kako mi se noge snagom volje izmjenjuju u koracima. Sve boli, sve je teško, naporno, naporno, naporno... A još ima do Okretišta, sad sam na pola puta od druge polovine puta do Okretišta... Sve mi je teško... Pitam se hoću li moći izdržati... Opet te sumnje dolaze, a srce, znoj i zadihanost sve pojačavaju... Vizije se nastavljaju...

Vidim *Željeznu djevicu* kako stoji pored puta. Srednjovjekovna sprava za mučenje, sarkofag sa šiljcima prema unutra gdje bi se čovjeka zatvorilo i onda bi proboden krvario i umirao u dugotrajnoj agoniji. Ova kao da je živa, diše poput nekog željeznog bića i čeka žrtvu da je proguta. Prilično bizarna situacija tako prolaziti pored, gledajući u čudovište i strahujući od pomisli na mogućnost da se bude zarobljen u ljubavnom stisku *Željezne djevice*. Nije li ovo možda pokušaj zastrašivanja? Paralize uma i tijela strahom? Čak i sad kad sam je prošao, okrećem glavu i gledam da me slučajno ne slijedi i ne uhvati s leđa, dok ju ne vidim što radi. Nikad se ne zna sa ženama na što su sve spremne, da te uhvate dok ne paziš i da te zgrabe u čelični stisak iz kojeg nema više izlaza. Ovo je djevica koje se treba paziti jer prva bračna noć je ujedno i posljednja...

Betonski valovi svojim sadržajem i formom govore mi o betonizaciji koja se širi i guta prirodu na neprirodan način. Kažu valovi da će na kraju sve postati okamenjeno poput betona pa čak i valovi vode, to je svijet kojem teže. Ne znam zašto žele tu ružnoću? Zašto je općenito u ljudima prisutan taj poriv da rade ružno i uništavaju lijepo? Koji je to poremećaj da je do toga uopće

došlo? Zašto ne možemo lijepo živjeti svi skupa u miru sa svijetom? Ima dostatno svega za sve. I to višekratno dostatno. Nitko ne bi trebao biti gladan, gol, bez krova nad glavom. Zar je to naivni utopizam ako se zna da je po čisto racionalnim kriterijima to neosporno tako? Pogotovo u današnje moderno doba sa svom tom tehnologijom koja je multiplicirala ljudske mogućnosti stvaranja.

Sad jedan čovjek može obaviti posao koji je, prije samo stotinjak godina, moralo raditi tisuće i desetine tisuća ljudi. I taj posao se danas obavi brže nego je to gomila ljudi prije mogla, makar se upregli iz sve snage i uložili maksimalan napor. Toliko je enormna tehnološka osnaženost čovjeka da je krajnje bezumno da čovječanstvo ovako živi u stalnim ratovima, s gladnima, siromašnima, bolesnima. Za sve ima dostatno, da mogu živjeti barem u nekim minimalnim ljudskim uvjetima. Tko hoće više od toga, neka si to zaradi svojim sposobnostima i neka mu bude, ali opet ima dosta da svi imaju za pristojan život. I toliko prostora ima na ovoj Zemlji. Nikakva prenapučenost, što izmišljaju da je neki problem te da je uzrok sadašnjih oskudica i masovnog siromaštva. Čovječanstvo bi moglo biti i deset puta brojnije nego je sad i opet ima dosta svega za sve. Čemu onda ovakvo stanje suprotstavljenosti?

To se pitam više retorički jer znam odgovor - iracionalni faktor je u igri, misterij zla koje čovjeka obuhvaća i pogoni ga da radi bezumnosti, koje je tako jednostavno dokazati. Tu je sve pred očima. A opet ne vrijedi ta očiglednost nego prevladava destrukcija i razaranje. Ili možda i ne prevladava nego je lakše uništavati nego stvarati?

Kako se kaže, što stotinu ljudi teško napravi, jedan čovjek lako uništi. Stotinu ljudi mogu graditi neku školu ili bolnicu, svejedno, i tu uložiti svoj rad, trud, vrijeme, da sve lijepo naprave i da bude u funkciji. I onda jedan to s lakoćom uništi, dosta mu je podmetnuti požar ili razoriti nekim eksplozivnim sredstvom. Jedan je dosta da u trenu uništi ono što ih je mnogo dugo stvaralo. Možda je tako i u ovom svijetu, s tim stanjem besmislenog ubijanja, mržnje, sukoba? Možda to jedna manjina sve tako s lakoćom uništava ono što većina pokušava naporom napraviti pa se zato, ne uzimajući u obzir navedeni moment, može krivo zaključiti da je većina ljudi zla i da radi na širenju zla?

U biti, mislim da je baš tako, da je većina u srži dobra, a ova manjina razara i uništava jer je to mnogo lakše i onda imamo dojam potpune prevlasti zla u svijetu i među ljudima. Zsigurno većina ljudi želi dobro, da mogu normalno raditi, živjeti, prehraniti se, imati svoj dom, obitelj, djecu, unuke, potomstvo koje ih nasljeđuje. Gledam to po sebi i mislim da je normalno tako htjeti te da i ostali koji su normalni tako nekako valjda žele. No, sve je naopako sad,

radi se na besmislenom uništavanju svih i svega. Ta manjina to čini i koristi se destrukcijom da i ostatak čovječanstva povede tim putem.

Sve skupa je krajnje iracionalno kako se radi i motivi za to dolaze iz onostranosti. Kao što je rečeno da ne živi čovjek samo od kruha, moglo bi se nastaviti i reći da ne ubija čovjek samo zbog kruha. Čovjek živi od riječi Božje, ali čovjek umire od riječi đavolove. To je ta onostranost koja se upliće i pokreće kaos, a govore da samo red stvaraju na zemlji. Red iz kaosa, to govore da čine. Lažu, o, kako samo lažu...

Trčim dalje, korak na korak, i već sam kod *Sizifovog kamena*.

Još malo, još malo...

Stalno ponavljam to "još malo", iako ima još mnogo do kraja, do povratka natrag na početak, ali lakše je tako to ponavljati...

Još malo, još malo...

Valjda je tako i Sizif govorio kotrljajući svoj kamen i radeći besmisleni posao kojem nikad nema kraja...

Na *Sizifovom kamenu*, tu na putu kojim idem, ugrađene su ptice koje lete, mašu krilima, pokušavaju podići kamen u zrak. Žele odletjeti s njime. Po tome kako silno se trude, kako snažno rade krilima, vidim koliko to silno žele. No ne mogu, pretežak im je kamen na koji su se navezale i ugradile ove jadne ptice. To je prizor navezanosti na ovaj svijet, na materiju, na kamen, na stvoreno. I ne mogu se uzdići do Stvoritelja sve dok se ne odvoje od kamena u koji su se ugradile. Jer, eto, čak ni ptice ne mogu poletjeti u visine, iako su stvorene za let, imaju krila, imaju sve što je potrebno za let u visine. Ali ne mogu se uzdići ako se prije toga ne odvoje od navezanosti na svijet.

Ako to ne mogu ptice s krilima, kako će tek onda čovjek koji nema krila? Tim više se čovjek mora odvojiti od navezanosti na stvoreno da bi mogao doći do Stvoritelja. Tim više jer čovjek nije ptica...

– Mir s vama ptice, što to radite? Zašto se mučite podići ovaj kamen? Zašto ga ne ostavite da bude to što je i tu gdje je?

– Putniče, mir s tobom, mi smo ptice pjevice i velika nesreća nas je zadesila jer smo trgovale sa Zmijom.

– Što ste trgovale? Što je bilo da ste sada nesretne robinje *Sizifovog kamena*?

– Rekla nam je Zmija da, ako joj otpjevamo samo jedan naš najljepši pjev koji pjevamo Gospodaru, da će nam dati trajnu zaštitu od svih grabežljivaca svijeta. Ah, nasjedosmo! I nakon što Zmiji otpjevamo jednu pjesmu koja se

pjeva u slavu Gospodarevu, ona nas svojom čarolijom stavi u ovaj kamen, u kojem ne možemo više pjevati – tužno govoraht ptice i nastave: – I kaže Zmija da ako uspijemo poletjeti, bit ćemo slobodne od njezine čarolije. Od tada stalno pokušavamo poletjeti i mašući našim krilima podići kamen od zemlje k nebu. Patimo neopisivo zbog te trgovine jer, bez naše pjesme za Gospodara, svakim kucajem srca tuga i žalost nas razdiru i bole.

– O, ptice jadne, prokleta neka je Zmija koja vas prevari svojim račvastim jezikom. Ako Bog dâ ispričat ću vašu priču svim pticama. Da više nikad ptice pjevice ne trguju sa Zmijom i da joj ne pjevaju pjesme koje su za Gospodara.

– Putniče koji putuješ i ne staješ, reci to svim našim sestrama da ih ne zadesi ova nesreća u koju smo stavljene do kraja svijeta.

– O, ptice moje drage, već samo sjećanje na vaše pjesme daje mi snage.

Jer, treba mi snage. Sunce i vrućina su me iscrpili. Usta su mi suha poput baruta. Kao u pjesmi, ne mogu se sad sjetiti više kojoj. Moguće gubim standardne mentalne sposobnosti u ovom stanju prenapregnutosti tijela, i uma, i duha, i svega... Negdje gubim, negdje dobivam... Gubim racionalni diskurs, dobivam imaginarni... Kao što slijepci razvijaju sluh... Kao što je Homer slušao i zapisivao priče antike... O Odiseju i njegovom putovanju... Vizije se nastavljaju...

Makadamska staza pokazuje sitni vez prašine i kamenčića pritisnutih u jednu cjelinu, u uski put po kojem se ide...

Filigranski makadam

Pun prašine

Filigranski makadam

Usta, puna prašine...

Grlo izgrebano prašinom, slina u ustima se povukla u sebe, a potoci znoja izlaze iz svih vanjskih pora... I otvorio mi se psihodelični svijet prašine i kamenčića staze po kojoj idem, cijeli jedan svemir se tu nalazi...

Semafor Hrvatskih voda i Grada Zagreba stoji uspravno, vrućina ga ne dotiče i mehanički hladno na svojem tamnom ekranu žutim svjetlom pokazuje točno vrijeme i temperaturu zraka. Kaže da je 13 sati i 33 minuta te da je temperatura 33 stupnja Celzija.

Zgodno, čini mi se da sam prošao tridesettreći stupanj inicijacije u tajno društvo putnika koji ne staju. Hmm, jesam li ja sad putnik koji ne staje, ili putnik koji nestaje? Ili je to mistikom slova spojeno u nerazdvojivo jedno? Nema stajanja do nestajanja, dok se ne nestane s ovoga svijeta i dođe u

drugi svijet. Do tad nema stajanja, ide se dalje i dalje, korak za korakom, trči se po nasipu, uzvodno, protiv struje prema Izvoru...

Dostižem *Skamenjenog trkača* koji je zamrznut u vremenu, s glavom okrenutom prema natrag. Nešto strašno ga progoni, pokušava pobjeći od neviđene strahote. Sve mi izgleda kao da sam došao u Pompeje gdje su posvuda okamenjena tijela koja je Vezuv vatrom zamrznuo u vremenu, u tom trenutku strave izvlačenja duše iz tijela kroz grkljan.

Pompeji su bili grad za bogatu elitu ondašnjeg Rima. Tamo se živjelo udobno i raskalašeno. Pogotovo su sinovi i kćeri rimske vladajuće elite tamo provodili svoje vrijeme te su Pompeji postali pojam mondenog života onoga vremena. Svatko tko je nešto značio imao je kuću u Pompejima. A s tom elitom dolaze i njihovi vjerni sljedbenici i opslužitelji, ulizice i poltroni, svi koji, kao i danas, oblijeću okolo moćnika da bi se puzanjem nekako uzdigli na društvenoj ljestvici.

I dok su se tako u Pompejima bezbrižno i raskalašeno elitni bogataški krugovi zabavljali i uživali u zamislivim i nezamislivim užicima i opaćinama svijeta, istovremeno se po rimskim arenama Isusove učenike bacalo divljim zvjerima, a sve da bi se svjetina time naslađivala i zabavljala. Oni koji su, slijedeći Isusov nauk, ispovijedali vjeru u jednoga Boga i da nema drugih bogova osim Njega, samo ti su bili progonjeni i na okrutan način prepušteni divljim zvjerima da ih žive rastrgaju i prožderu. A masa je za to vrijeme urlala od oduševljenja i padala u ekstazu.

Glavni i u biti jedini krimen Isusovih učenika bio je taj što su priznavali samo jednog Boga i da nema nikakvih drugih bogova. Sve ostalo višebožački, dakle prema tome i bezbožnički Rim - nije zanimalo. Moglo se vjerovati što god hoćeš, ali moraš se pokloniti caru kao jednom božanstvu u panteonu božanstava. Mogli su Isusovi učenici staviti svojeg Boga u kojeg su vjerovali u rimski panteon pa dalje naučavati što ih ja volja i ništa im se ne bi dogodilo. No, nije se smjelo ispovijedati i naučavati vjeru u jednog Boga. Time se odbija priznati božanstvo caru i to ih je dovelo u arene pred gladne zvijeri. A prave gladne zvijeri su bile na tribinama. To su bile zvijeri gladne tuđe patnje, boli i muke u kojoj su uživali vrijeđajući ih, oduševljeno vičući da nadjačaju njihove krike iz arene: – Gdje je sad taj vaš jedan Bog da vas spasi od naših bogova? Hahahaha!!!

Isto je i danas, isti princip, samo su zvijeri upakirane u širenje demokracije, borbu protiv terorizma, kvaziopravdana ubijanja, zatvorske ćelije, farmaceutske bočice...

I onda je došla kazna koja je uzdrmla cijelo Carstvo i od koje se Rim više nije oporavio. Tada je krenuo polagani pad i raspad cijelog tog stoljećima izgrađivanog sustava. Iznad Pompeja je bila planina koja nikad prije nije bila vulkan. Barem ne u cijelo vrijeme antike i daleko u prošlost ljudskog boravka na tom prostoru. Nikakvih posebnih pokazatelja nije bilo da bi tu mogao eruptirati vulkan, ali upravo to se dogodilo. Kompletna rimska elita koja se tu zatekla na odmaranju i provodima, njihova djeca, njihovo potomstvo, tu je bilo uhvaćeno u klopku tekuće vatre, pepela i dima, koji se iznenadno i brzo spustio na cijeli grad i sakrio ga narednih 1600 godina.

Tko zna čitati znakove po putu, jasno je da je ovo bio odgovor jednoga Boga na bezbožnost vjere u mnoge bogove. Rim je godinama okrutno ubijao Božju djecu pa je onda u jednoj noći, u vatri i užarenom kamenju pomrlo masu rimske djece. Okrutnost se vratila tamo odakle je bila puštena u svijet...

Skamenjeni trkač na nasipu kao da je iz Pompeja dotrčao u Zagreb. Kao da je nagovještaj, upozorenje što će zadesiti ovaj grad ako ljudi koji tu žive ne prestanu činiti ono što su činili ljudi u Pompejima. Planina Medvednica može, jednako kao i planina Vezuv, puknuti i otvoriti se. Zagreb, a i Hrvatska općenito, pretvorili su se u odmaralište rimskog carstva novoga doba, doba postmoderne i pripadne izopačenosti.

Tu se sad po Hrvatskoj okuplja globalistička "elita", razni multimilijarderi, prinčevi i princeze, sve šljam i talog ovog svijeta koje se uzdiže medijskim hvalospjevima. Predstavljeni su kao nekakvi bogovi koji su nam došli u pohode. Tretira ih se kao božanstva kojima se treba klanjati. I onda se tako i radi, klanja se pred njima, a zatvaraju se oči i okreće glava od njihovih zlodjela. Ne čuje se patnja, uši su začepjene na krike potlačenih i progonjenih po svijetu samo zato što su u vjeri u jednoga Boga. I onda će doći do eksplozije koja se nakuplja u planinama i sve će biti zatrpano i pometeno u jednoj danu, u jednoj noći.

Zagreb i cijela Hrvatska mogu biti kažnjeni isto kao Pompeji ako se ne okane svojih zlih navika i sveg mogućeg razvrata i neljudskosti kojih se sad prihvaćaju i na sav glas ih promoviraju.

– Skamenjeni trkaču, ti koji si došao iz daleka i ne ideš nikuda, reci što te progoni?

– Putniče, moja prošlost me slijedi i najgori zločin koji čovjek može učiniti!

– Što je to, Skamenjeni trkaču, kakav si strašan zločin počinio?

– Počinio sam zločin promašenog života.

– Da, istina, to je stvarno najgori zločin. Život koji nam je darovan od Gospodara potrošiti u ništavilu nezahvalnosti umjesto u punini zahvalnosti. - Sjetim se antologijske scene iz filma *Papillon* gdje se u noćnoj mori glavnom junaku izriče presuda zbog promašenog i uludo potrošenog života.

Ostavljam *Skamenjenog trkača* koji i dalje gleda iza svojih leđa, u suprotnom pravcu, pa me više ni ne može vidjeti, ali vidim da je tu, malo dalje u nasipu, živ ukopan div i samo mu ruka viri iz te velike zemljane grobnice. To je *Veli Jože*, ne znam kako, ali prepoznajem da je to on. Hrabri i dobri div, zadnji put viđen prije stotinu godina kako odlazi od Motovuna. *Veli Jože* i ostali divovi imali su svega u obilju - veličinu, snagu, zemlju pa čak i zlato. No, posvađaše se zbog pohlepe pa sve izgubiše, a zemljom i ljudima opet vladaju tuđinski patuljci i još patuljastiji slugani koji im služe. Mlečani i njihove sluge.

Zakopan je *Veli Jože*, živ je zakopan taj naš div, i uspio je izvući samo svoju divovsku šaku, no nema se za što uhvatiti da se izvuče iz grobnice u koju je stavljen. Nema ničega, samo zrak mu šaka hvata i tako je zarobljen sve dok ne posegne za nevidljivim užetom vjere u jednoga Boga. To mu je jedini spas iz groba u kojem je sad živ zakopan. Koja strašna kazna da zadesi hrabrog i dobrog *Velog Jožu*. Pitam se, kako se to dogodilo? Kako je to moguće? *Veli Jože* ima sve pretpostavke da ga nitko ne može porobiti, jači je od svih, a opet je ovako nesretno završio.

Iz beskrajna svijeta misli stiže odgovor da je materijalna, tjelesna snaga nekorisna ako nema duhovne snage da njome upravlja. Hrabrost i dobrota bez znanja mogu se okrenuti protiv vlasnika hrabrosti i dobrote, a nema znanja bez doticaja sa Sveznajućim. Zato je *Veli Jože* ovako završio, da su ga lukavi i podli mletački patuljci živoga zakopali.

Ovaj je div, *Veli Jože* iz Motovuna, veliki sin hrvatske Istre, slika i prilika cijelog hrvatskog naroda porobljenog Mlečanima, tim feničanskim potomcima, babilonskim mnogobošcima i kabalističkim čarobnjacima. I svim mletačkim saveznicima, ostalim patuljcima s kojima su se udružili da bi savladali diva, napavši ga istovremeno sa svih strana. Papa i njegove križarske vojske sakupljene iz cijele Europe, Mađari Arpadi čije ime znači krvopije te izdajnici Nemanjići iz hrvatske zemlje Raške koji, kako im i ime kaže, nemahu ništa osim niskosti pa ih papa nagradi krunom i titulama, čime svojima, poput Jude, zabi nož u leđa.

Navališe svi zajedno i oboriše diva te ga zatrpаше živoga u grobnicu zaborava. Uši su začepљene da ne čuje riječi istine, oči su prekrivene da ne vidi slova istine, a bez istine nema oslobođenja.

Ovaj narod živ zakopan u vlastitoj zemlji može čuti samo laži mletačkih okupatora i njihovih mnogobožачkih svećenika s jezikom zmije u ustima, koji mu pred oči stavljaju kipove i slike idola, lažnih božanstava, da se njima klanja i da div nikad ne dođe do čiste vjere u jednoga Boga. I zato div, usprkos svojoj tjelesnoj snazi, neviđene genetske posebnosti, ostaje nemoćan da se oslobodi lanaca laži koje mu patuljci staviše.

Tako oboren leži *Veli Jože*, zakopan ovdje u savskom nasipu, jedino mu ruka malo proviruje tražeći izlaz iz grobnice u koju je stavljen... I velika je to grobnica... Treba mi snage i volje da je pretrčim i odem dalje... Nema smisla ništa mu govoriti jer *Veli Jože* ne može me ni čuti ni vidjeti... Ostavljam ga tu i ne stajem dok se ne nađe put do njegovog srca da, ako Bog dâ, *Veli Jože* tako, kroz srčani um, vid i sluh, spozna spasonosnu istinu...

Nema druge nego tako, putem srca oživjeti mrtve divove, a onda, čuvajte se patuljci ovoga svijeta kad se i ostali usnuli divovi dignu živi iz svojih grobova...

Prikladno, i više me ništa ne čudi, jer sve mi sad izgleda u savršenom redu i normalnosti, nakon divovskog čovjeka *Velog Jože*, tu je i divovska žena - *Debela Berta*. Samo, ona je okrenuta naglavačke, glava i trup su joj u zemlji, a samo joj noge vire visoko u zraku pa njima histerično lamaće, onako kako samo žene to znaju.

Debela Berta je prikaz današnje moderne žene koja je naopako postavljena u svemu, žena suprotna svojem biću. Ona je ta koja je glavom zabijena u zemlju, duboko uronjena u svijet, u materijalno, tu joj je glava, tu joj je pamet. Istovremeno, ona želi biti prihvaćena kao misleće biće, ljuti se kad ju se doživljava kao seksualni objekt, veoma se na to ljuti i hvata ju veliki bijes. Ali, što drugo može očekivati kad je ovako naopako postavljena? Zabila je svoju glavu u materiju, odvojila se od svog čovjeka, misli da može sama, i sad je izloženo samo njezino međunožje. I to je izloženo u svoj golemosti njezine sveukupne golemosti pa se ništa drugo ne može dogoditi nego da je se vidi takvom kakva je. I onda se, u biti, raspamećena moderna žena ljuti na ono što je takvo kakvo je, kao da to nije njezinim odabirom. Hoće materiju, hoće svjetovne objekte, onda i sama postaje običnim objektom želja.

“Taj mračni predmet želja”, redatelj Buñuel je već davno o tome snimio film i već u naslovu dao sadržaj. Već tada je bilo jasno kuda to ide sa ženama tako naopako postavljenima i naglavačke zabijenim u zemlju, rovarajući neka suluda “prava” kojima se samo još dublje ukopavaju. Kako vidim i tu na nasipu, tako naopako uronjena u zemaljsko, žena ne može nego biti izložena vulgarizaciji i da se od njene sveukupne ljepote vidi samo međunožje, jedno ogromno međunožje. Tako je postavljeno da može navesti putnika da prođe između njezinih nogu, zaboravljajući opasnost od upada u crnu rupu iz koje nema izlaza, kao u onim maštovitim astrofizičkim teorijama o crnim rupama u svemiru.

Dok mi misli lete u ovom stanju napora i vizija, znajući kako je moderna znanost o kozmosu jedna velika obmana s ciljem skrivanja neupitnog spoznavanja Stvoritelja kroz stvoreno, javlja mi se da je teorija o crnim rupama samo nekakva freudovska perverzija prebačena u područje astrofizike. Jer, kako ta teorija naučava, kad se objekt približi gravitacionom polju crne rupe i pređe granicu "horizonta zbivanja", onda mu više nema spasa te biva nepovratno uvučen i uništen u tom i takvom pristupu na koji se naveo ići. Isto je i s tim velikim međunožjem tu na nasipu. Ne treba se ni približavati toj naopakoj ženi jer ona ništa ne može ni čuti ni vidjeti s glavom duboko dolje u zemlji, a možeš biti uvučen u prostor koji će te uništiti.

Isto kao i s divom, i ovdje je jedini način izvlačenja iz ovog stanja ukopanosti u zemlju, pokušati doprijeti do njezinog srca tim nevidljivim vezama srca. *Ima nešto od srca do srca, neka tanka nit.* Tako kaže pjesma, a to je stvarno tako s našim srcima... I tu je jedina nada za naopake žene...

Naravno, *Debela Berta*, ta divovska žena, ne bi mogla biti ovako izokrenuta i zabijena u zemlju da nije prvo muškarac savladan i živ zakopan. Ostavljena sama i bez zaštite, bila je lagan plijen promišljene manipulacije njezinim emocijama. I sad smo tu gdje smo. Mora se ići dalje. Bez zaustavljanja dalje putem, dok se ne dođe do srca...

Susrećem *Dimnjačara*, čovjeka koji pokušava pobjeći iz pećnica podzemnog svijeta kroz dimnjak. I malo mu nedostaje da se spasi, da potpuno izađe iz dimnjaka i vrućine podzemlja. No, pritisnut je lošim mislima, zlim mislima, oholim mislima, i to mu stvara toliko opterećenje da ga drži zarobljenim pred samim izlazom. Ma koliko se trudio, ma koliko se upirao svojom snagom izvući se iz dimnjaka, *Dimnjačar* ne uspijeva, stalno biva gurnut natrag. Pa onda pokušava ponovo i ponovo, i stalno mu je isti rezultat. Naše misli su naše djelo pa ga njegove vlastite misli, ono što je stvarao, svojim teretom guraju natrag.

– Hej, *Dimnjačaru*, zašto ne odbaciš taj teret na glavi koji te gura natrag?

– Da se odreknem svoje pameti? To hoćeš? Znaš li ti tko sam ja? Doktorirao sam prvi u svojoj klasi, specijalizirao na najprestižnijem svjetskom sveučilištu, moji znanstveni radovi objavljeni su u vodećim časopisima. Sve je to moje i neću se toga odreći! Moje je i meni pripada!

– Sve je od Gospodara i sve Njemu pripada. Oslobodi se nepotrebnog tereta i dobit ćeš više nego misliš.

– Nikad! Uspjet ću ovaj put. Sve sam izračunao, točno znam kako treba, sve sam isplanirao do zadnjeg detalja, znanstveno točno, ne znaš ti tko sam ja,

uspio sam sve sam u životu ostvariti. Ja sam svoj gospodar, nikakav gospodar meni ne trebaaaaaaaa...

Propade *Dimnjačar* opet niz dimnjak. Njegovo samoljublje mu ne dopušta da, pored sve svjetske pameti koju je sakupio, vidi jednostavnu istinu i poslušna dobronamjerna savjet. Ovo su najteži slučajevi zadrnosti kojima je nemoguće doći do srca, a sami više svoje srce ne osjećaju. Sve su stavili na pamet uma, sve su stavili na svoju glavu. Njima nema spasa. Zatvoreni su u zatvorenom krugu vlastite oholosti i umišljenosti koja stalno pojačava loše i zle misli, a koje onda ojačavaju krug oholosti i umišljenosti. I tako u beskraj. Osuđeni su svojom presudom samima sebi, nesvjesni da su upravo oni svoji najveći neprijatelji. Jer da je tako kako oni misle, da je sve do naučenog znanja i diplome, đavo bi bio najveći. No, i njega su njegova pamet i oholost doveli do najniže stepenice ništavila i prokletstva. O, kako su samo opasne misli: "Ja sam bolji, ja znam više, ja sam vatra i neću se pokloniti ništavnoj zemlji".

Bacam pogled ispred sebe na stazu. Blizu sam, vrlo sam blizu... "Brazil", zatim Željezni most i došao sam do Okretišta... Užasno je vruće, koraci su teški, grlo suho i rasparano, slina nema, pluća hoće još i još zraka...

"Brazil" je sad neposredno ispod... Nasukani brod za ljude nasukane na besmislenost... Sad tako to vidim, tako jasno, a i sam sam bio u toj nasukanosti, u tom besmislu... Živeći noćnim životom grada, kad više ništa nije radilo, radio je nasukani brod, radio je "Brazil"... Cijelu noć sve do jutra... Koji besmisao, a opet, moralo je i to biti odrađeno. I taj i takav "Brazil" bio je usputna dionica životnog puta kao što je sad usputna dionica puta savskog nasipa...

Željezni most je sad tu, vidim ga izbliza i svakim korakom je sve bliže... Odjednom, vidim kako se na drugoj obali pojavljuje vlak, cijela kompozicija s lokomotivom i vagonima kreće se preko mosta... Sine mi u trenu da, ako se prođe ispod mosta dok prolazi vlak, može se zaželjeti želja koja će se ispuniti... Željezna želja...

Želja, želja... Imam jednu želju, da, imam jednu... Jednu, ali vrijednu...

Samo, treba se sad požuriti, moram ubrzati ritam trčanja da stignem prije nego vlak prođe, a ja uspijem proći ispod...

Imam jednu želju, da ti tvoja medna usta, još jednom poljubim...

Imam jednu želju, da ti tvoja medna usta, još jednom poljubim...

I da se nikada iz sna ne probudim...

I da se nikada iz sna ne probudim...

Upirem se iz sve snage, iako sam na rubu da kolabiram. Sad moram ubrzati korak, moram uhvatiti svoju želju... Vlak je već blizu, moram još ubrzati... Ovo je ubitačno, ali moram, ovo je prilika života za uhvatiti želju... Nije baš zlatna ribica, ali je želja od Željeznog mosta... Mora i to nešto vrijediti...

Imam jednu želju, znam koja je, znam, znam... Samo još malo, evo vlak je tu, već prolazi... Uspijevam taman doći dok je još na mostu... Ulazim pod most i dok sam na polovini prolaza pod mostom, vlak je prošao...

Usporavam na normalan ritam. Jedva dišem. Ne znam jesam li uspio ili nisam? Kakva su pravila kad se ovako zalomi da vlak prođe dok još nisam prošao do kraja ispod mosta? Računa li se to kao dobitak prava na želju ili ne? Koga pitati? Tko je uopće nadležan za takva pitanja? Je li se to Željezni most poigrao sa mnom i mojom željom da me dokrajči dodatnim iscrpljivanjem pa da se slomim malo prije dolaska do kraja uzvodne dionice? Moguće je ovo bilo moje zadnje iskušenje u zapadnom smjeru. Dok me Sunce lupa u prsa, u srce i u čelo, u čeonu režanj koji spaja moždane polutke, pa da u jurnjavi za jednom željom izgubim cilj putovanja. Da izgubim putovanje i padnem od umora. To je bilo to. Kad razmislim, taj vlak koji sam vidio izgledao mi je čudno, ali me želja za željom zaslijepila. A što je želja ljepša, veće je i zasljepljenje...

Je, stvarno je bila lijepa ta moja želja. Neostvorena želja. Da još jednom usne medne poljubim i nikad se iz sna ne probudim. Ako je život san iz kojeg se

budimo smrću, nije li ovo bila želja za vječnim životom u Ljubavi? Stvarno je želja predivna, ali i nju moram ostaviti za sobom kao i sve ostalo te samo nastaviti putovati prema Cilju u kojem su sabrane sve želje...

Tu sam, tu sam, još desetak koraka i došao sam do Okretišta. Pola puta je odrađeno, samo još malo i ide zaokret te se nastavlja dalje smjerom od izvora prema ušću...

Malo dalje su poredani plavi autobusi javnog gradskog prijevoza... Otvorenih vrata nude se da uđem, sjednem i odvezem se natrag... Mjesta ima, tek tu i tamo neki putnik sjedi iza zatamnjenih stakala... Kako je samo lako ući u sustav koji vabi čovjeka "lako obećanom brzinom", ali onda ga zgrabi poput udava i stisne da ne može stići ni udahnuti...

Naizgled lagani manevar, nakon što su tijelo i mišićna memorija naučili ići samo ravno naprijed, ovaj zaokret na Okretištu bio je teži nego sam očekivao. Ali, uspjelo je i evo osjećaja ispunjenja. Poput planinara kad, nakon ekstremno teškog i opasnog uspona, dođe do vrha. Zna da ima teško spuštanje pred sobom, ali u tom momentu sve to nije bitno. Sreća i zadovoljstvo preplavljuju. Gledam u daljinu kuda sam došao i kuda sad moram vratiti se natrag. Dalek put je ostao iza, dalek put je još preda mnom...

Nakon kratke euforije sad napadaju sumnja i depresija, a još na sve udara Sunce u potiljak i leđa. Mislio sam da će mi čelo i prsa biti olakšani, ali nisu, nakupilo se toliko vrućine sunca da se sad sami od sebe pregrijavaju, a na to sve se sad direktno pregrijava i ovaj stražnji dio tijela gdje Sunce kao da je jedva dočekalo da može krenuti direktno udarati. Osjećam se kao janje na raznju koje se sad okrenulo na drugu stranu...

Strašno mi je teško postalo gledajući koliko ima do povratka na start. Toliko da se ne vidi ni polovina puta prema natrag i još krivina riječnog korita nadodaje tom dojmu velike udaljenosti. Naviru defetističke misli, ta lukava opravdanja da mogu stati jer sam, eto, došao do kraja u ovom smjeru pa bih mogao sad stati, ili polako hodati natrag. Sve samo da stanem s trčanjem. Kao, što mi to treba, dosta je i ovo, nemam se potrebe dokazivati. Sve je odjednom navalilo da me uvjeri da stanem, da odustanem.

Prebacujem misli na novu taktiku. Sad ću gledati koja je iduća postaja uz put pa se prisiljavam izdržati do tamo, gdje ću, onda kad tamo dođem, razmisliti o odustajanju. Plan je da tako nanižem zamišljene postaje sve do kraja ove povratne dionice. Ono što osjećam kao neko olakšanje, iako nema nikakvog racionalnog razloga za to, je što sad idem nizvodno. Uvjeravam se da će mi natrag biti lakše jer sad idem niz vodu, sad me rijeka poguruje i olakšava mi

trčanje. I sjena mi je sad tu vidljiva ispred mene. Do Okretišta sam vukao sjenu za sobom, a sad sjena vuče mene. Jedna sjenska snaga radi za mene. I to je nešto...

Također, bitna promjena je da sam do sad gledao prema suncu i ta perspektiva je ulazila u moje oči i stvarala nadrealne vizije, a sad sunce osvjetljava ono što gledam a da mi ne ulazi direktno u oči. I to je, također, nekakvo olakšanje tog povratka prema početku staze...

Prolazim Željezni most. Sad nema vlaka koji prolazi. Moguće zato što nema više želje za koju znam da bi me sputala i zaustavila do dolaska u carstvo svih želja...

Kao da se nešto dogodilo sa mnom. Kao da sam izašao izvan svojih tjelesnih okvira. Kao da tijelo više nije moje nego radi samo za sebe, a ja sam oslobođen tog tereta. I da bude još čudnije, i dalje upravljam tim, naizgled separiranim, tijelom. Samo čiste misli i tijelo sa svojim mukama i patnjama kojih sam svjestan da su tu, ali ih zanemarujem. Nije mi se to još dogodilo, ovo je prvi put tako...

Opet "Brazil" na putu. Pomišljam na distopijski film *Brazil*⁸ u kojem je dan prikaz budućnosti čovječanstva porobljenog Zvijeri, raznim činovnicima i birokratima u službi sustava bez smisla i cilja, osim besmisla koji stvara patnju i očaj, stanje potpunog beznađa. Film je bio prilično mračan, ali na jedan specifičan način bizarne ispunjenosti tame svjetlom, nade u nešto nadnaravno koje mora postojati i mora doći da spasi čovjeka jer inače ostaje trajni zarobljenik monstruoznog sustava. Na kraju protagonist nalazi bijeg od sustava u ludilu. Prilično apsurdno, no interesantno. Zanimalo bi me opet ga pogledati, već je prošlo dugo vremena i tko zna što bih sad novoga vidio i kako bih doživio poruku koju nosi u sebi...

Vidim sidro kojim se "Brazil" usidrio u zemlju, kao da se želi dodatno osigurati da nikamo ne dođe, kao da je izabrao ovu sudbinu stajanja u mjestu, kao da je bacanjem sidra odbacio cilj...

---

8 *Brazil* je film iz 1985. godine, režisera Terryja Gilliana. Kroz crni humor i nadrealističke elemente prikazuje retrofuturističko, antiutopijsko društvo te pritom kritizira razne teme iz društvenog i političkog života. Radnja je smještena "negdje u 20. stoljeću", u totalitarnoj državi komplicirane birokracije i sveprisutne neučinkovite tehnologije. Glavni junak je Sam Lowry, sanjar čiji se mirni život činovnički zakomplicira kad, upuštajući se u ispravljanje birokratske greške, ženu iz svojih snova susretne u stvarnom životu i pokuša stupiti u kontakt s njom. Radni naslov filma je bio "1984 ½", no te iste godine je bio ekraniziran Orwellov roman "1984.", naziv za koji Gilliam dakako nije imao licencu. Umjesto toga je svoj film nazvao *Brazil*, prema *Aquarela do Brasil*, popularnoj brazilskoj patriotskoj pjesmi iz 1939., koja je središnja glazbena tema filma.

Dimnjačar je sad nepokretna skulptura, zarobljena u svojem uzaludnom pokušaju spasenja vlastitom pameću, a *Debela Berta* drži svoje noge pravo i uspravno bez ikakvog mrdanja i vrludanja.

Odjednom, čujem kreštanje kako probija usijani zrak: - Kraaa, kraaa...

Pogledam u pravcu odakle je zvuk došao i vidim Vranu smještenu na potpetici *Debele Berte*. Crna, prilično velik primjerak svoje vrste, a prikladno veličini je i glasnoća tog neugodnog kreštanja: - Kraaa, kraaa... - uporno Vrana ispušta te vibracije i to točno prema meni, kao da me hoće tim frekvencijama ošamutiti, pamet mi pomutiti, oboriti, ne znam, nešto kao da hoće, ne znam što, ali ne izgleda mi dobroćudno...

U transu trčim i pratim nizvodni tok zakrivljene rijeke dok prolazim pored šake *Velog Jože* i stižem do Semafora. Pokazuje da je sad 12 sati i 55 minuta, a temperatura da iznosi 41 Celzijev stupanj. Izgleda da sam postao vremenski putnik, možda i brodolomac vremena. Što je najčudnije, to mi je sve bilo normalno. Nije mi bilo čudno da putujem kroz vrijeme, ali mi je bilo čudno to što mi to nije bilo čudno.

Ovaj povratak prema početku kao da nije samo prostorni, nego i vremenski. Sve se stopilo u jedno. S obzirom na temperaturu koju mi je Semafor pokazao, ima smisla da je vrućina otopila prostor i vrijeme u jednu cjelinu, kao što se metali na svojim točkama tališta rastope pa tako tekući spajaju u razne

legure. Ništa me to nije brinulo, po tom pitanju sam bio skroz spokojan, kao da sam već prije putovao kroz vrijeme i prostor, a sad se samo to potisnuto pamćenje vratilo iz zaborava...

Trčim u transu, dionicu po dionicu, s mišlju - "samo još malo do iduće"...

Betonski valovi se talasaju na vrelini sunca. To s valom i talasanjem me sjeti kako sam slušao nastup jednog književnika iz Srbije koji je, s apsolutnom sigurnošću, tvrdio da u srpskom, od svih indoeuropskih jezika, ima najviše riječi koje su sinonimne sa sanskrtom. I to mu je ujedno bio dokaz da su svi ostali slavenski narodi izvorno Srbi. U biti, rekao je istinu, samo je zamijenio teze pa je umjesto hrvatskog prigodno ubacio srpski kao onaj jezik koji je prvi po sanskrtskim sinonimima.

Jer, istina je ta da u srpskom ima nešto manje tih sinonima nego u hrvatskom pa, po tome, srpski nije na prvom mjestu gdje ga dotični književnik postavlja nego na drugom, iza hrvatskog. I jednostavno je to ustanoviti jer ima cijeli niz riječi koje su iste u sanskrtu i hrvatskom, ali nisu iste u srpskom. Jedna od tih riječi je "val". Sanskrtski je "val", hrvatski je "val", a srpski je "talas". Pa ako će se ići logikom i razumom, onda je iz ovoga slučaja sa sanskrtom razvidno koji je jezik izvorniji, a koji nije. Tko je original, a tko je kopija. Jednako tako taj princip razlučivanja originala od kopije prisutan je u modernijim riječima poput "nogomet" i "fudbal", ili "tvornica" i "fabrika" te u cijelom nizu sličnih primjera. Onaj tko je bliži izvornosti, taj to očituje i putem riječi kojima se koristi, a onaj koji je udaljeniji od izvora, ima više drugih pritoka u svojoj jezičnoj rijeci. Jednostavno, samo treba znati povezati i problem riješen...

Željezna djevica priziva u asocijaciju grupu *Iron Maiden*, hevimetanci sa svojom specifičnom ikonografijom demonskih kreatura na naslovnicama albuma i plakatima. Dolazi mi stvar *Fear Of The Dark*. Strah od mraka i fobije da se netko stalno krije u mraku, osjećaj da netko iz mraka promatra... Neka promatra, ne brine me to. Tama se više plaši svjetla nego mi tame...

"Dolina suza" obasjana svjetlom Sunca pokazuje da su suze spuštene da ugase vatru, da pomognu čovjeku. Gospodar toliko voli čovjeka da i svoje suze šalje da budu na pomoći u borbi s vatrom kojom je razbuktan i ohološću kojom se uzdiže te se ne želi pokloniti. Zato, kad istekne vrijeme, neka ne pitaju zašto im je kazna tako teška da u vatri u kojoj će biti neće imati ni kap vode da napoje suha usta. Neka se sjete ovih suza koje su tekle s neba i kako su bile tu za njih. No, nisu htjeli u njima se oprati, nisu htjeli ugaziti vatru u sebi pa evo im sad vatre koju su si izabrali. Odbacivši vodu života, izabraše vatru smrti...

Dotrčao, sad već u stanju opće iscrpljenosti, do *Nessie* i "Kockice", a vidim dalje u pozadini gradske panorame ističu se prepoznatljiva dva tornja Katedrale sv. Ištvana Arpada...

Kako je to sve znakovito posloženo u istu cjelinu ovako gledajući sa staze savskog nasipa, točno mi je pred očima, doslovno očigledno jer očima gledam i vidim povezanost svega skupa pa se pitam kako prije to nisam tako vidio...

Ateistička Kaba i mnogobožачka Katedrala, dvije strane iste kovanice...

Da, taj nesretni Kaptol, najveći neprijatelj ovog naroda, koji je postigao najveći uspjeh time da ga narod danas doživljava kao najboljeg prijatelja. Mađarska okupatorska utvrda, čiji zidovi su i sad vidljivi, preobražena u utvrdu duhovnog porobljavanja naroda. Vidljive zidine su zamijenili nevidljivi lanci. Mora im se priznati da su majstori obmane. Stoljećima su uporno i pedantno brisali povijesne tragove koji ih otkrivaju u pravom svjetlu i podmetali svoje krivotvorine. Kad bi bili otkriveni, nije ih to omelo, nastavljali su i dalje još upornije i još podmuklije.

I sad, nakon devet stoljeća mađarske okupacije s Kaptola, nakon što je izvedena masovna hipnoza naroda, Hrvati se idu klanjati u tu Katedralu sv. Ištvana Arpada koji je bio njihov okupator i krvnik. Taj Ištvan je, mnogo prije Turaka, provodio kažnjavanje masovnim nabijanjem na kolac šireći teror ovim prostorima. Naravno, papa ga proglašava svetim, što može izgledati čudno ako se ne zna istina o Rimu i politici prema Hrvatskoj te kako se provodio genocid i "borba protiv heretika". A heretik je bio svatko tko nije htio priznati papu kao Božjeg namjesnika na Zemlji niti je htio prihvatiti njegovu bezbožnu teologiju. Ako nisi papist, onda si heretik i predstavljaš legitimnu metu za odstrjel. Tako se to radilo i dugo vremena je narod svoje kaptolske okupatore takvima doživljavao. Zato i imamo uličicu Krvavi most između Kaptola i Gradeca jer je tu, na spoju ta dva naselja, znalo dolaziti do obračuna domicilnog stanovništva s mađarskim okupatorima. Tu je padala krv jer se ljudi nisu mirili s time da ih tuđinac porobljava, imali su u sebi još dostojanstva i ponosa te dostatno hrabrosti da pruže otpor. Tada je još postojala svijest u ljudi o tome s kime imaju posla na Kaptolu.

No, polako, tijekom stoljeća i putem ovladavanja institucijama, postavljanjem i promicanjem onih koji su sluge okupatora te progonom onih koji su protivnici, sve je to počelo padati u zaborav. Ali ipak je, sve do prve polovine 20. stoljeća, ostao taj jedan pristojan odmak od Kaptola u narodu, nije tu bilo velike ljubavi, naprotiv.

Zna se da je Stjepan Radić svoju popularnost u narodu zadobio i time što je žestoko govorio istinu o lopovskoj naravi Kaptola. No, onda, u vihoru Drugog svjetskog rata, na scenu dolazi veliki meštar Tito koji, nakon što je postao neupitni diktator, izvodi najveći manevar obmane ikad.

Naime, Tito i komunisti masovnim ubojstvima izvode novi genocid nad narodom, a posebno su pedantni po pitanju eliminacije obrazovanijeg sloja, profesora i intelektualaca. Time se uklanja dobar dio onih koji su imali neko znanje o povijesti. U taj vakuum ubacuje se komunistička inteligencija koja kreće sa svojom indoktrinacijom, a kao lažna opozicija i kao lažna žrtva komunista pojavljuje se Kaptol. Stvarno lukavo odigrano, svaka čast za tu kombinaciju. Kao ikona tog manevra izvedena je predstava s Alojzijem Stepincom pa tako sad Hrvati i njega doživljavaju kao svojeg sveca i njemu se mole u Katedrali sv. Ištvana. Odnosno, mole se plastičnoj lutki u staklenoj vitrini. Strahota jedna od srozavanja narodne svijesti, strahota...

Ima tu cijeli niz podmuklih detalja. Tako i spomenuta Katedrala sv. Ištvana Arpada se formalno zove Katedrala sv. Stjepana Arpadovića. Koji su to mušjatori, Ištvana preimenovali u Stjepana, a Arpada u Arpadovića pa da onda Hrvati mađarskog okupatora i krvnika doživljavaju kao nekog svojeg. To je kao da se u Kninu za stotinjak godina izgradi Katedrala sv. Mile Martića, a Hrvati tamo idu i klanjaju se njegovom kipu. Mimo svake pameti, ali upravo to se događa ovdje u Zagrebu, a i u cijeloj Hrvatskoj, zahvaljujući kaptolskoj politici, duhovnoj blokadi koju izvode i idolatrijom koju podmeću.

“Je, pa sv. Stjepan je naš, kaj ne?”...

“Je, je, Dudek, naš je, kak ne bi bil naš kad je Stjepan. Pa to se razme, kaj ne?”...

Isto tako, s tim imenom “Katedrala sv. Stjepana”, prosječan vjernik, ako ga se pita i ako išta malo zna o svojoj vjeri, naivno će reći da je to sv. Stjepan Prvomučenic koji se spominje u evanđeljima i kojeg su Židovi kamenovali jer je bio Isusov učenik i bio je prva zabilježena žrtva farizejske mržnje prema istini koju je Isus naučavao. Kako su samo lukavi ti kaptolski farizeji, odlično znaju svoj posao obmanjivanja.

Ne treba se nimalo čuditi ni da je Tito, komunistički krvnik i deklarirani ateist, prilikom službenog posjeta Vatikanu godine 1971. od pape Pavla VI. dobio ordene i, ovo je posebno zanimljivo, proglašen je “počasnim kanonikom crkve Sv. Jeronima u Rimu”. Komunist, ateist, masovni ubojica, a istovremeno i počasni kanonik jedne crkve u Rimu. Potpuni paradoks na prvi pogled. Ali, kad se zna što je Tito učinio i da su, zahvaljujući njemu, Vatikan i Kaptol

u Hrvata postali pojam prijateljstva i dobrote kojem se vjeruje, onda je Tito dobio zasluženu nagradu od Pavla VI. Da su neka druga vremena i Tito bi od pape bio proglašen svetim kao što je Ištvan Arpad dobio tu titulu kao nagradu za masovna ubojstva po Hrvatskoj. Tu je papinska politika uistinu dosljedna - vole masovne ubojice proglašavati svetima pa da se onda neuki narod klanja i moli kipovima tih "svetaca".

U tom kontekstu, s obzirom na to da je posvjedočeno kako u Titovom grobu u "Kući cvijeća" nije pokopano Titovo tijelo nego vreće pijeska koje su stavljene u kovčeg, sve upućuje na pomisao da je Tito ukopan u temeljima Vatikana. Po svoj prilici upravo u podrumu navedene crkve Sv. Jeronima, u nekoj kriпти posebno napravljenj za velikog meštra. To je pretpostavka koju bi tek trebalo dokazati, ali nema prikladnijeg mjesta za kanonika nego da bude pokopan u svojoj crkvi. Pogotovo ako mu je papa to omogućio, to je kao Božja odluka za papiste kad papa nešto kaže...

"Kockica" i Katedrala, dva lica jedne kovanice, to je slika koju vidim sa savskog nasipa u naporu tijela i duha u kojem se nalazim...

Prigodno, nakon Tita i pape u prizoru "Kockice" i Katedrale, idući prizor je "Staklena tvrđava", jedno vrijeme nazivana i "katedralom duha". To je tvrđava koju bi trebalo na juriš osvojiti. Kad bi u ovom narodu bilo imalo svijesti, već odavno bi to bilo učinjeno. Već samo time ako bi se prekinuo rad tog stroja za laganje, učinilo bi se dobru stvar.

Prisjećam se da sam bio pisao o televiziji još u mojoj prvoj knjizi "Hrvatska knjiga opstanka", te spomenuo kako je u Bibliji opisano djelovanje titrajućih slika na svijest.⁹

U biti, riječ je o konceptu subliminalnih poruka, a koje se putem televizije ubacuje u svijest ljudi i doslovno ih se programira. Čovjek je na trajnom

---

9 Kolika je mogućnost utjecaja slike, i to još slike pojačane efektom ponašanja svjetlosti koja prolazi kroz vodu, vidljivo nam je iz biblijske Knjige postanka, u kojoj je opisan najstariji i eksperimentalno najranije dokazani izvještaj o utjecaju medija slike na biće koje te opčinjavajuće slike netremice gleda i kao vodu sve iz njih pije.

Tako nam podnaslov *Jakovljevo bogatstvo* donosi navedenu spoznaju:

A Jakov uzme zelenih mladica od topola, badema i platana; na njima izreza bijele pruge, otkrivši bjeliku na mladicama. Pruče tako isprugano postavi u korita, u pojila iz kojih se stoka napajala. A kako se stoka parila kad je na vodu dolazila, to su se jarci parili uz pruče, pa su koze kozile prugaste, riđaste i šarene kozličice. Tako je i ovce Jakov bio izlučio i glave im okrenuo prema prugastima ili posve garavima što su bile u Labanovu stadu. Tako je za se namicao posebna stada koja nije miješao s Labanovim stadima. Osim toga, kad bi se god dobro uzrasla stoka parila, Jakov bi stavio pruče u korita, baš pred oči živine, tako da se pari pred pručem. Ali ga pred kržljavu marvu nije stavljao. Tako je kržljava zapadala Labana, a dobro razvijena Jakova. Čovjek se tako silno obogatio, stekao mnogu stoku, slugu i sluškinje, deve i magarad." (Post 30, 37-43).

Jakov se ovom mudročću nije poslužio u zle svrhe, poput modernih monopolista na titrajuće slike koji prodajući ništa ljudima uzimaju sve, nego da se spasi od robovanja svom lukavom tastu Labanu.

udaru subliminalnih poruka, nevidljivih oku, ali ubačenih u podsvijest da čovjeka pretvore u bezumnu stoku, s kojom se onda radi što se poželi. I u ovom modernom vremenu skoro je nemoguće izbjeći doticaj s tim programiranjem.

Kad se prouči cijeli koncept tehnologije masovne kontrole, onda molitva nekoliko puta dnevno, u pravilnim ciklusima od izlaska do zalaska sunca, dolazi do svojeg punog smisla kao spasonosni lijek. To je božansko deprogramiranje đavolskog programiranja. Ili, može se reći da se programiranje programiranjem izbija. Samo je ključno tko je programer, Stvoritelj ili Razoritelj...

Još malo pa stižem do Mosta slobode i onda ostaje završna polovina druge polovine...

Gledam u šarenilo psihodeličnih grafita na zapadnom pročelju "Močvare", gdje na vrhu velikim slovima dominira parola "Nepokoreni grad". Sjećam se te televizijske serije negdje početkom osamdesetih kad je bila emitirana. Bez neke veće vrijednosti u sebi, jedan osrednji propagandistički uradak koji romantizira komuniste i skojevce, a demonizira sve koji to nisu. Ipak, u usporedbi s propagandističkim serijama koje sada dolaze iz Hollywoda, čak i ta primitivna komunistička propaganda izgleda kao umjetničko djelo. Pogotovo se to odnosi na cijeli niz drugih serija koje su bile daleko interesantnije od tog "Nepokorenog grada". "Gruntovčani", "Prosjaci i sinovi", "Više od igre", "Velo misto", "Kapelski kresovi", "Grlom u jagode" i, naravno, neizbježni "Otpisani" koji se odigravaju u Beogradu pod njemačkom okupacijom. Nema veze što sve vrijeme Drugog svjetskog rata u Beogradu ni jedan jedini njemački vojnik nije ubijen, a ni ranjen od nekih tamo partizana ili ikakvih "boraca otpora okupatoru i mrskom fašizmu".

U "Otpisanim" su junaci Tihi i Prle po epizodi posmicali barem stotinjak Nijemaca. I to onako, kulerski, šmekerski, bez mnogo napora pucali iz šmajsera i kosili ih k'o žito u žetvi. Da, u taj niz serija ulazi i "Salaš u malom ritu" s parolom: "Student nije zapalio žito". A i uvodna pjesma je milozvučna uhu i srcu, pjeva o idili plodne ravnice, žitnih polja, Dunava. Stvarno lijepa pjesma...

Sve skupa, što je prava tragedija današnjice, ta komunistička propaganda bila je bolja od ove sad američke koju se na sve strane forsira. Bila je bolja jer je bila lošija, manje promišljena i na neki način providna. Dok sam sve to gledao, još kao mali mogao sam u većini slučajeva razlučiti te elemente. Da sam odrastao u današnje vrijeme, bilo bi mi mnogo teže. Mladima danas nije lako jer su sredstva za indoktrinaciju i ispiranje mozga u rukama zlotvora i mladi su na njih navezani te roditelji, ako pokušaju biti odgovorni, moraju

intervenirati da ih odvoje od tih aparatura jer je sadržaj koji one nude hipnotičan i doslovno stvara ovisnost. No kako, kad su i roditelji tim istim sredstvima i metodama hipnotizirani?

U vrijeme mojeg djetinjstva nije bilo tog problema. Ni meni niti ikome od mojih vršnjaka nitko nije trebao reći da prestanemo čitati neki partijski bilten za omladinu jer je njihov sadržaj bio potpuno nezanimljiv, štoviše, bio je ubitačno dosadan i glup. I sve te priredbe povodom Dana mladosti, rođendana druga Tita i slične manifestacije, sve je to bilo dosadno i naporno. Svi smo jedva čekali da se to završi pa da možemo ići na igralište – košarka, nogomet ili pikuljanje. Bilo što samo da više nema te tlake s recitalima Titu i Partiji, pjesmama zborova i govorima nekih partijskih funkcionera ili partijskih prvoboraca. Sve je bilo nezanimljivo, odnosno, djeci našeg uzrasta to je bilo na nezanimljiv i odbojan način prezentirano i jasno da se nije baš moglo dobro uhvatiti. Sad propaganda drugačije djeluje prema djeci. Sad je propaganda opijajuće zanimljiva i mladi, djeca, uvučeni su u taj svijet i s njima se onda mnogo lakše manipulira te ih se usmjerava u smjeru koji odgovara sustavu.

Tako i ovi grafiti s tom nekom revitalizacijom komunizma, cijeli taj “antifa” pokret, sve je to sad podmetnuto kao nekakav modni trend, stilistički izražaj, i mladi su većinom to nesvjesno usvojili kao nešto dobro i “kul”, potpuno otuđeni od stvarnosti komunizma i cijelog terora te nakaradne ideje stvaranja raja na zemlji bez Boga na nebu. Iako, naravno, nisu svi mladi ljudi u tom programu i nisu svi na jednak način, ali u jednom presjeku svega nije teško raspoznati tu metodologiju obrade umova i manipulacije masama. Tako i grafiti na zidu “Močvare” govore o pozadini i načinu na koji su autori grafiti indoktrinirani i koji im je svjetonazor.

Tu je i grafit s velikim zaokruženim slovom “A”. Iznad manjim slovima piše “AFA”. To je valjda oznaka za “antifašističku akciju”. O, kojeg li besmisla i jada, stvarati svoj identitet na negiranje drugog identiteta. Normalno bi bilo imati svoj identitet koji nije ovisan o postojanju drugog. Što kad bi fašizam nestao? Nestao bi i identitet tih nadobudnih “antifašista”. Pomalo je smiješno, a pomalo i tužno da se na taj način netko identificira i da nije svjestan svoje ovisnosti o onome protiv čega se izjasnio. Na neki način, ti antifašisti, makar i podsvjesno, ne mogu bez fašizma. Valjda ga zato stalno i vide. Ukazuje im se fašizam poput Gospe onim vidjelicama u Međugorju...

Patnja trčanja je sve veća, osjeti se umor materijala čak i u ovom stanju gdje sam kao na “autopilotu”, tijelo samo sebe pokreće ugrađenom mišićnom memorijom, odvojenom od neurološkog upravljačkog centra...

Stopala, zglobovi, vrućina tijela koje je u stanju stalnog pojačavanja pregrijavanja, srce, pluća, glava...

Hvatam pogledom stazu koja svjetluca od komadića razbijenog stakla poput rosnih kapi u zoru. Prelazim preko krhotina, osjetim ih kako krckaju, sve je čudno, što mi ovo treba, ne znam, ima li sve smisla...

Idem dalje, zanemarujem sve, idem dalje...

Blizu sam Mosta slobode, gledam kako se raširio preko rijeke sa svojim lûkom iznad korita... Preko njega i dalje gmiže kolona automobila. No sad u njima ne vidim više zombije nego ljude, izgubljene ljude koji nemaju nikoga da ih izvede iz zatvora, iako su vrata otvorena... Odnosno, i dalje su to zombiji bez svijesti, ali vidim da postoji još ljudskost u dubini, samo treba doprijeti nekako do tog tamnog kutka i izvući je na površinu...

Iz ovog smjera vidim i *jumbo* plakat koji reklamira pivu. Ruga se meni taj plakat svojim postojanjem, ruga se mojim htijenjima da vratim ljudskost zombijima.

– Što si mislio, istrgnuti ih iz transa? Nećeš dok sam ja tu! – govori mi neki pozerski lik s plakata koji drži kruglu pive s velikim slovima ispisanom parolom: “AKO ŽELIŠ DOŽIVJETI PROSVJETLJENJE IZAĐI NA SUNCE”.

Istina, dok je prisutna masovna hipnoza, teško da se može izvesti dezombizacija. Ovime što piše da se treba izaći na sunce, ljudi su izvrgnuti ruglu, direktno im se govori što bi uistinu trebali napraviti da se otrijezne – da zaustave gmizanje po mostu, izađu iz automobila, izađu iz sustava, istupe iz matriksa, direktno na sunce i to je to. No, umjesto toga, nastavljaju dalje gmizati, a ovu istinitu poruku koja im je dostavljena podsvjesno preuzimaju kao savjet dobrog prijatelja, tog pozerskog lika s pivom koje ispija. Na taj način je istina i prijateljstvo povezano s pijenjem pive te će sugestivni zombiji, prilikom kupovine u dućanu, posegnuti za čudotvornim eliksirom prijateljstva i mudrosti koji im je plasiran u vrućem ljetnom danu, dok su u koloni gmizali Mostom slobode.

I cijeli životni prostor zagađen je takvim vizurama. Idiotski plakati koji ne daju mira očima svojom agresivnošću. Naravno, ne samo *jumbo* plakati, nego i svi ostali mediji. Čovjek je izložen “tepih bombardiranju”¹⁰ propagandnim porukama, promišljenoj debilizaciji i podmukloj manipulaciji.

---

10 Izraz “tepih bombardiranje” označava bombardiranje većih područja s različitim eksplozivnim sredstvima, pri čemu nije cilj uništiti pojedine objekte nego čitavo područje (bilo vojno ili civilno). Na živote civila se, prilikom masovnog bombardiranja, ne obraća pažnja. Ponekad su civili čak izričito cilj napada. Očekuje se, primjerice, uništavanje ratne industrije, neprijateljskih položaja i / ili oslabiti lojalnost stanovništva neprijateljske države.

Još kad se reklame za pivu spoje s nogometom, "navijačkom kulturom", time je opijenost mase učvršćena do krajnosti. Nogomet i piva, dobitna kombinacija za kontrolu muškaraca i da ih se na najvulgarniji način infantilizira. Umjesto da muškarac, zreo, razvijen, bude onaj koji preuzima odgovornost za sebe, svoju obitelj, svoj narod, da se stavi u prve redove borbenog poretka, sad s pivom u rukama pred televizorom on sjedi, loče i ždere te troši svoje vrijeme i energiju na potpune besmislice.

Ispraznost nad ispraznostima, ali kako se samo ozbiljno sve to prati, analizira, cijela znanost se razvila oko pitanja lijevog veznog i desnog beka ili koje god druge nebitnosti. Eh, kad samo vidim kako na kraju televizijskog dnevnika ide obavezno sport pa onda kad krene priča s tim emocijama oko nekakvog susreta nogometnih ekipa. Golovi, žuti i crveni kartoni, sve moguće bezumnosti kad se krene navoditi kao nešto bitno za čovjeka. Strahota jedna, a odrasli muškarci sve to objašnjavaju ozbiljno uživljeni do kraja, kao da je sve to pitanje života i smrti, ti golovi, rezultati, što se sve tu već ne spominje...

Koja degradacija muškarca, kad bi samo bio svjestan svojeg poniženja s tim odnosom prema nogometu i sportu općenito.

Kad sam bio dječčić, igrao sam se autićima u pješčaniku. Kad sam malo porastao i bio nešto stariji dječarac, igrao sam nogomet, košarku i druge igre, sve dok nisam u potpunosti odrastao, sazrio i spoznao koja je igra kojom se trebam igrati na ovom životnom stupnju – igra dobrog života i stvaranja boljeg svijeta s boljim ljudima. Igra u kojoj igram za Gospodara, u Njegovom timu, pobjedničkom timu, jer prirodno je i normalno htjeti biti pobjednik... Pobjednik u vječnosti, čiji pobjednički rezultat neće pasti u zaborav nakon neke naredne utakmice.

Bilo bi potpuno neprirodno i nenormalno da sam se ja i s dvadeset, trideset, i više godina nastavio igrati autićima u pješčaniku obližnjeg parka u kvartu. To bi svi, s punim pravom, mogli protumačiti da sam zaostao u razvoju, da sam retardiran i mogli bi me žaliti što mi se to dogodilo. Ta situacija bi, ipak, bila ljudima jasna. No, zar nije isto kada odrasli muškarci masovno i dalje stoje na tom nogometu ili bilo kakvoj drugoj sličnoj ispraznosti? To nije normalno. To je pokazatelj masovne retardacije muškaraca u ovome društvu.

Kad bi samo sva ta masa retardiranih muškaraca, koji još k tome, pod utjecajem propagande, sebe doživljavaju pravim muškarcima zato što su nogometni fanatici, kad bi toliko vremena i energije utrošili u izgradnju i ojačavanje sebe, svojeg znanja i mudrosti, ne bi bilo moguće da takvo društvo itko

izmanipulira i porobi. Ima ih gomila koji znaju sve rezultate iz različitih nogometnih liga u razdoblju od nekoliko desetljeća, tko je kada i u kojoj minuti zabio kakav gol, ma ogromnu bazu podataka su u sebe upili i time barataju, a ne znaju elementarne stvari o životu i kako svijet stvarno funkcionira. A to bi trebao znati muškarac kao onaj koji je zaštitnik, ratnik, koji vodi brigu o ženama i djeci, o društvu u cjelini, o starima i nemoćnima. Trebao bi znati barem osnovno o povijesti, svojoj tradiciji, precima, uzrocima i posljedicama povijesnih zbivanja, o stvorenom svijetu i o Stvoritelju kao početku i kraju svega. To bi trebao znati taj isti duhovno i intelektualno retardirani muškarac koji zna sve o nogometu i nogometašima. Kad bi to znao ne bi više bio retardiran, bio bi razvijen, snažan, moćan, neporobiv, nesalomljiv...

Ovako, s pivom i nogometom, muškarac je ništa, sramota od čovjeka, jad i bijeda, sirotinja i rob pozemljara... I još na to sve, papak, papučar kojem žena zapovijeda jer se na upražnjenu poziciju lidera i ratnika kroz sustav promišljeno ubacuje žena, koja je tu potpuno izgubljena i podložna upravljanju od Zvijeri, tako da stanje porobljenosti ostane još čvršće zacementirano...

Potpuna destrukcija ljudskog roda kroz naizgled banalnu priču oko nogometa i pive...

Prolazim ispod mosta, kratkotrajno olakšanje sjene i opet na punoj osvjetljenosti... I opet ovaj pusti dio nasipa gdje sve izgleda tako udaljeno. Cilj je nedohvatljiv sad kad se vidi u daljini... Prije se nevidljivošću cilja moglo ignorirati tu daljinu, sad je sve ogoljeno, izloženo, i izgleda prokleta teško još toliko istrčati u ovakvom stanju...

Mislim o svemu, o svemu, i ničemu... Gledam u daljinu... Više ne mogu ni rukama normalno raditi, ne znam ni sam kud ću s njima, vruće mi je strahota jedna... Dižem ruke u zrak da malo zraka dođe do pazduha, u taj cijelo vrijeme zatvoren prostor na tijelu koje je u stanju prekipjelosti... Tako mi je nekako došlo po nekom instinktu, po očaju umora i napora...

Prolazim pored jablana, tankog, visokog i uspravnog. Ističe se svojom vitkošću i visinom, tom orijentiranošću prema nebu, prema Gospodaru. I grane su mu tako usmjerene, kao da je svaka grana jedna ruka, a svaki list jedan dlan okrenuti u molitvi prema Svevišnjem. Jablan kao da je sav u toj molitvi, kao da je to bitak njegovoga postojanja i njegove forme – molitva Stvoritelju...

Mislim i o stanju porobljenosti ovog naroda, degradaciji ljudske svijesti na razinu životinje. Sve je to tako, to se ne može ne ustanoviti. No, to je tako kako je i s time se treba boriti makar bio i sam samcat bez ikoga uz mene. Dovoljan mi je Gospodar. I više nego dovoljan. Tko ima Njega, ima sve.

Tko nema Njega, uzalud mu svi drugi. I kad se to zna, zna se da je svatko od nas rođen u točno određenom vremenu i mjestu te moramo hrabro slijediti naš put do sudbinskog kraja. Nema drugog puta. Možemo željeti da nešto bude ovako ili onako, ali moramo se suočiti s činjenicama takvima kakve su jer to je obilježje čovjeka od vrijednosti...

Ipak, teško je, teško je ovu zadnju dionicu odraditi... Razvukla se u beskraj ova faza pustoši... Vidim one nepomične bicikle, polako im se približavam... Ili se oni približavaju meni, više ništa ne znam sa sigurnošću...

Gledam u daljinu, u *Industrijski minaret*, visoki dimnjak gradske toplane... Samo još nedostaje da se s njega začuje poziv na molitvu tehnologiji pa da u svojoj vatrenoj peći sakupi vjernike, sljedbenike vjere u "ljudski progres kroz tehnologiju", taj "futurizam" kojem se klanjaju u pravcu Nobelove nagrade... Fanatična je to vjera, zasljepljuje oči, začepkuje uši i skamenjuje srca...

Prije više od dvadeset godina penjao sam se na taj *Industrijski minaret* kad sam s ocem išao na kontrolu sanacijskih radova koji su se tada obavljali. Pravi mali pothvat tako se penjati u visinu uskim ljestvama i niskim ogradama, potpuno izložen vjetru te direktno gledajući u ponor ispod sebe. I bilo je još dosta takvih situacija u obilascima zvonika crkava, tornjeva, mostova. Poučno je imati iskustvo penjanja uskim i često dotrajalim stepenicama, hodanja lukovima mostova gdje nema nikakve ograde niti ičega za što se može uhvatiti, ničeg osim pouzdanja u vlastitu ravnotežu i prisebnost. Pogotovo je to bilo zahtjevno u slučajevima kad smo izvodili probne radove pa je na te visoke i teško dostupne lokacije trebalo nositi mjerne instrumente, alate, vreće raznih građevinskih materijala, kanistre vode i sve ostalo što je bilo potrebno. Zanimljivo i vrijedno iskustvo rada na velikim visinama, a također se pritom nauči poštivati građevince koji pri gradnji takvih velikih objekata svakodnevno tako žive i rade za, realno, prilično mizernu plaću. Pogotovo ako se taj u načelu koristan rad gradnje usporedi sa štetnim radom birokratskih parazita, kojih se nakotilo k'o žohara, a nikakve koristi od njih nema...

Vrijednosti su poremećene i trebalo bi ih vratiti u normalu, moralo bi se to učiniti jer ne može ovo ovako dalje još dugo bez posljedica. Slično kao što tijelo s tumorom može neko vrijeme živjeti. No, tumor se širi i neminovan je ukupni kolaps i tumora i tijela na kojem se tumor širi i prema vlastitoj destrukciji jer smrću tijela umire i tumor... Tako je i s tom parazitskom birokracijom te, ako ju se ne ukloni odlučnim zahvatom, ta birokracija cijeli sustav vodi u propast...

Dolazim do *Mučilišta*... Gledam stablo javora s kojim sam razgovarao kad sam trčao u smjeru zapada. U krošnji, na granama, vidim Zmiju koja se tu smjestila i gleda me palacajući svojim račvastim jezikom s vremena na vrijeme... Jasno mi je, Zmija je bila ta koja je govorila skrivena u korijenu ispuštivši svoj otrov u stablo... Predstavljala se kao stablo samo da me zavede, prevvari, zaustavi... Sad lijeno na suncu, skrivena u krošnji, gleda i ispraća me pogledom dok prolazim... Kao da očekuje da stanem i da se srušim sam od sebe, od iscrpljenosti i udara Sunca, bez potrebe za njenom intervencijom... Ili se to sve meni samo pričinja...

Česma iskušenja je sad iskušenje u svoj punini... Kraljevstvo, kraljevstvo za vodu... Da parafraziram druga Shakespearea... Nije lako, nije lako nikako ovako... Žedan do beskraj, sva voda kao da je iz mene iscijeđena, a ipak i dalje znoj izbija i sve curi u brzim potocima... Kako je česma primamljiva samim svojim postojanjem... *Žedan kamen na studencu*... Tin Ujević... "U svijesti mojoj samo vatra kuha"...

Zamišljam divotu vode, spoznajem blagoslov tog čuda, nektara bez boje, okusa i mirisa, tako su nas učili. A meni svaka voda ima svoju boju, boju svjetla sa svim bojama u sebi. Ima voda i svoj okus i miris, kako ne bi imala. Samo treba nepce žeđu izoštriti i nikad neće dvije vode biti istog okusa. Ništa sad u suhim ustima, u presušenom tijelu, ništa sad nije tako dobro kao voda, čista, bistra, hladna voda...

Život, život je u vodi jer voda je živa. Voda pamti, voda govori, voda osjeća... Okus vode, to je okus života...

Stigao nazad do *Stonehedgea*, kameno kolo se i dalje okreće, a vile samo sjede svaka na svojem kamenu, mirno i nepomično. Gledaju me direktno u oči, vidim im vatru u očima, vatru koja me želi obući u sebe, da mi vatra bude odijelo koje nikad neću moći skinuti...

U središtu kamenog kola sad jasno vidim tko to sve vodi, tko je "majstor ceremonije" kojeg sam prije samo nazirao, ali ostao je skriven iza prizora zamamnih vila i njihovih bujnih kosa... Sad stoji i prati me pogledom *Harlekin*... S nacrtanim osmjehom na licu prekrivenom bijelom šminkom. U odijelu od šarenih rombova, s rogatim šeširom i nekom neobičnom drvenom palicom koju drži pod rukom. Oči upadljivo krvave, čak imaju nešto životinjsko u sebi, a cijelo držanje mu je bizarno prijeteće. Na tragu onih klaunova iz "Ratnika podzemlja", kulnog filma u režiji Waltera Hilla, te antologijske scene tučnjave *The Warriors* s bandom *Baseball Furies*. Vidim, osjetim veliku mržnju, beskrajn bijes u *Harlekinu*, što je u suprotnosti s tim kostimom veseljaka i zabavljača...

Vide se stvari onakve kakve uistinu jesu ispod šarenog kostima kojim nam se prikazuju. Kad vidiš stvari u njihovoj stvarnoj zbilji i obliku, bez ukrasa i šminke, onda nije teško zauzeti stav, odabrati pravi put i biti budan u omljujućem snu ovog svijeta.

Osjetivši se izazvanim, trčeći, u prolazu fingiram udarac i upućujem mu zamah šakom. Nešto u stilu Rockya kad trči i priprema se za meč s Apollo Creedom. S obzirom na opće stanje pred kolaps, taj zamah šakom upućen *Harlekinu* nije bio nešto posebno eksplozivan, jedva sam to izveo, no, bitna je namjera te geste...

Nije reagirao, samo je nastavio pozirati, a ja sam nastavio trčati. Sad mi je ostala ova završna polovina završne polovine i uspio sam... Još malo, još malo...

I dalje mislim o *Harlekinu*, toj figuri koja se pojavljuje kroz milenije u različitim varijacijama. Zajednička crta je osobina obmanjivanja u simbiozi s neprirodnom šaljivošću. U kulturi postmoderne, reinkarnacija Harlekina je u liku *Jockera*, manijakalnog zlikovca iz serijala o *Batmanu*, a koji uživa u stvaranju kaosa i straha. U biti, hrani se strahom pa je njegov nakazni osmijeh transformacija tuđih strahova u njegovo bolesno zadovoljstvo...

Dobro je da sam *Harlekinu* uputio udarac šakom, neka crkne od gladi jer bez straha on je slab, nemoćan, ništavan, običan cirkusant...

Ostalo je još malo, samo malo, a tako je to mnogo sad, u ovakvom stanju iscrpljenosti...

Slušam zvuk koraka na stazi, grebanje kamenčića i utabanog pijeska, te bijele makadamske prašine... Bol tijela u naporu proširila se posvuda, sve je mokro, sve. Kako se cijedi znoj, sve je mokro - i čarape i tenisice, sve... I to se osjeti na svakom koraku i još više sve otežava pa je svaki korak bolan i dodatno naporan... Osjete se ti sitni kamenčići makadama, svaka neravnina staze, sve je pojačano, sve mi otežava trčanje...

U preokupiranosti bolovima i borbom sa slabošću tijela, dolazim do *Psećeg poligona*. Opet mi ti psi i to što se s njima čini pokazuju kako je sve postalo naopako. Kad se samo sjetim da je, ne tako davno, dok sam bio još osnovnoškolac, standardni prizor u parkiću u kvartu bio vidjeti nekoliko starijih žena, baka i teta koje čuvaju svoje unuke ili nećake, kako sjede, pričaju i obično nešto heklaju. I kad bi slučajno naišao netko sa psom i samo pokušao pristupiti u parkić, odmah bi sve skupa složno graknule i istjerale uljeza, galameći na njega, kako to da ne vidi da se tu igraju djeca.

Istina, tada je kerovođa, onih koji su držali pse u stanovima, bili iznimno malo, gotovo pa ništa. Sad je stanje takvo da se današnje vršnjakinje tih nekadašnjih baka i teta našetavaju okolo s psima. I ne samo one, naravno, i masa mladih djevojaka, općenito žena svih uzrasta. Indikativno je kako je među kerovođama barem 70% žena. To je valjda svojevrsna priprema za to da si poslije nađu muža kojeg će tretirati kao psa. I to ako dotični bude imao sreće, jer obično je tim ženama njihov pas važniji od muškarca i kad ih se stavi pred izbor da se odluče koga će izabrati, psi su tu apsolutni izborni pobjednici. U biti, ne pamtim slučaj da je neki momak rekao kako je dao ultimatum djevojci neka odluči hoće li biti s njim ili sa svojim psom pa da je dotična izabrala njega umjesto psa. Iako, i tu treba biti pošten, ni nema mnogo takvih koji bi se to uopće usudili pitati jer intuicija papaka zna da će biti odbačen pa pristaje biti druga violina u ljubavnom trokutu s psom.

Čak, kad sam prvi put kao mladić čitao neke ulomke iz Biblije i kad sam vidio razne zabrane i upozorenja na temu općenja sa životinjama, mislio sam koje je to pretjerivanje, koje su to bajke, pa toga nema, tko normalan bi to i pomislio imati seksualne odnose sa životinjom. No, onda polako, odrastajući i uviđajući što se sve javlja i izlazi na svjetlo javnosti, pogotovo s dolaskom interneta, postalo mi je jasno da to nije nikakvo pretjerivanje nego surova stvarnost ljudske izopačenosti i teškog društvenog poremećaja koji je u eksponencijalnoj ekspanziji.

Danas je posve normalno postalo postavljati video uratke na *YouTube* gdje neke žene, i to relativno mlade djevojke, promoviraju i detaljno objašnjavaju svoj intimni odnos sa psom i kako je to odlična stvar koja im pruža užitak i zadovoljstvo. Uistinu odvratno. No, to se uobičajilo i pokazatelj je, uz cijeli niz ostalih bolesti tog LGBT tipa, koliko je ova civilizacija na izdisaju.

To je poznata povijesna činjenica svakome tko se malo zainteresirao za povijest, da kada ta izopačenost iz skrivenosti izađe u javnost i započne se otvoreno prakticirati, to je znak zadnjeg stadija dotične civilizacije. I taj obrazac se višekratno ponovio, od Egipta pa preko Indije i Kine sve do Grčke i Rima. Razvijena dekadentnost potpuno je iznutra oslabila moćne imperije, tako da su divlje horde koje su prije bile držane na distanci na rubnim graničnim područjima, svojim sačuvanim instinktima za preživljavanje osjetile slabost i trulež nekad moćnog neprijatelja te navalile u osvajanje i pribavljanje ratnog plijena kojeg je bilo u izobilju i samo je čekao da bude ugrabljen. Kombinacija dvostruke motivacije, slabost nekadašnje sile i potencijalni plijen koji se nudi, uvijek se pokazala nezaustavljivom i dotične civilizacije sa svojim imperijama bi se raspale i nestale pod prašinom povijesti. Po svim

indikacijama, danas Zapad proživljava ovu fazu dekadencije pred raspad, a divlje horde sa svih strana i svih kontinenata samo navaljuju i dolaze po svoj ratni plijen. Ništa se tu nije promijenilo, ponavlja se stara priča...

Također, zanimljiva je pojmovna veza tzv. "svećenika pasa", koji su bili zaposleni kao svete hramske prostitutke u Jeruzalemu u razdobljima otpada Izraelaca od Božjih zapovjedi. Znam da sam i o tome pisao još davno prije, kad sam krenuo u pisanje knjiga...¹¹ Da je normalno stanje, onda bi pasa bilo po najprije na selu, u funkciji čuvara stada, kao pomagača poljoprivrednicima i stočarima. Ovako, selo programatski uništeno, poljoprivreda i stočarstvo su na izdisaju, ovaca na selu ima sve manje i manje, ali se zato u gradovima psi umnožavaju. Omjeri su i tu izokrenuti. Prije je bilo više ovaca, a manje pasa. Sad imamo više pasa, a manje ovaca. Kakva je to gubitnička trgovina, ovce zamijeniti psima. To je prava psina...

Još malo, još malo... Sunce udara, sjena me sad vuče i izgleda mi da me ona nosi... I sjene su načinjene tako da se klanjaju Stvoritelju i nemaju izbora za razliku od čovjeka... Sad znam da sam svoj izbor učinio još u praiskonu - klanjat ću se Gospodaru! Tko se klanja Gospodaru, uspravan je pred ljudima... Volio bih se sad odmah priključiti toj mojoj sjeni u njezinoj primamljivoj položenosti, da se ispružim i legnem uz nju. No, moram ostati uspravan i ići dalje. Moram nastaviti trčati do kraja... Još samo malo...

U pogledu preko igrališta NK Chromosa vidim kako se stidljivo, jedva vidljivo i između krovova zgrada, ukazuje vrh minareta zagrebačke Džamije.

Iz moje perspektive sa savskoga nasipa, u stanju ekstremnog duhovnog i tjelesnog napora, dok potpuno izložen Suncu trčim makadamskim putem

---

11 "Svećenici psi", sveti hramski homoseksualci *q'dešim*, bili su Kalebiti. O njima se govori u Ponovljenom zakonu kad se daje zabrana muškarcima da nose žensku odjeću: *Žena ne smije na se stavljati muške odjeće, a muškarac se ne smije oblačiti u ženske haljine. Tko bi to činio bio bi odvratan Jahvi, Bogu svome.* (Pnz22, 5). Također i onda kad se zabranjuje da bude svetišnih bludnica među izraelskim kćerima i svetišnih bludnika među izraelskim sinovima te se zabranjuje davanje i primanje uplata bludničke plaće i pasjeg novca u blagajnu hrama: *Neka ne bude svetišne bludnice među izraelskim kćerima i neka ne bude svetišnog bludnika među izraelskim sinovima! Ne donosi u Dom Jahve, Boga svoga, ni za kakav zavjet bludničine plaće ni pasjeg novca, jer je oboje odvratno Jahvi, Bogu tvome.* (Pnz 23, 18-19). Pod tim se mislilo na svete hramske prostitutke *q'dešot* i na Kalebite, "svećenike pse", tj. svete hramske homoseksualce *q'dešin* i na njihove novčane doprinose hramu. Posebne su prostorije u Jahvinom Hramu bile odvojene za svete hramske homoseksualce i svete hramske prostitutke. Isto je tako vrlo znakovito da, odmah poslije ove odredbe, u Ponovljenom zakonu slijedi odredba o zabrani uzimanja ikakvog oblika kamate bratu svome (Pnz 23, 20-21), što jasno ukazuje na određenu uzročno-posljedičnu vezu između te dvije odredbe, tih dvaju propisa. Poveznica je to između potpunog moralnog posrnuća nekog društva, najočitije izraženog kroz homoseksualnost i prostituciju koja je odvratna Jahvi, a koje je odmah transformirano u iznimno štetno materijalno djelovanje uzimanjem kamate od svojih bližnjih. Onaj koji je odvratan u očima Svevišnjeg je isti onaj koji, nakon toga što je sebe snažno udaljio od Boga, udaljuje sebe i od čovjeka na razne druge načine, pa i kroz nečovječnost kamatarenja. (HKO, str. 204-205)

prema cilju, jasan mi je velik znak u toj skrivenosti, u toj jedva vidljivosti, utopljenosti i izgubljenosti u vizuri među običnim stambenim zgradama.

U kontekstu bliže i dalje prošlosti, kad uzmem u obzir sve ono što znam intelektualno, ali i emocionalno, i razum uma i razum srca skupa kad se obuhvate, onda to što je nedavno bilo u vezi s pitanjem ulaska i nestanka Hrvatske u EU, to je bila sudbinska prilika za zagrebačku Džamiju, za Islamsku zajednicu u Hrvatskoj, da se pokaže jedinim svjetionikom u vremenu pomračenja. No, sudbinska prilika je ispala sudbinskim propustom, što je jedna mala tragedija sama za sebe - tako lako, tako komotno i neobazrivo ispustiti učiniti dobro koje se nudilo.

U vremenu izdaje hrvatske države i cijelog hrvatskog naroda te izdajničkog procesa porobljavanja i okupacije, Islamska zajednica u Hrvatskoj mogla je biti stijena spasenja. Svi su izdali, svi!

Naravno, od Kaptola se ništa drugo nije ni očekivalo osim izdaje, ali izdali su i svi ti razni razvikani "branitelji domovinskog rata", "hrvatski generali", "akademici", "intelektualci", "novinari", nema tko nije sudjelovao u izdaji. Svi su aktivno radili na promoviranju izdaje, surađivali s okupatorom, suzbijali svaki pokušaj otpora izdaji i okupaciji. Svi su zajednički radili na tome da se Hrvatska pokori i okupira od strane tog globalističkog monstruma pod imenom EU.

I upravo u takvoj situaciji, u takvom odnosu snaga, bila je savršena prilika za Islamsku zajednicu u Hrvatskoj da spasi Hrvatsku. Makar da pokuša učiniti najbolje što može. Upravo kad svi izvode čin izdaje, to je bila prilika za izvesti čin domoljublja. I to još od strane muslimana koji se većinom sad izjašnjavaju kao Bošnjaci, a potpuno nerazumno se prihvatilo da je biti Hrvat i musliman nešto nespojivo. Ovim potezom razbila bi se ta paradigma, a muslimani bi se pokazali kao oni koji najbolje, najdosljednije i najpožrtvovnije štite hrvatske nacionalne interese. Čak, još je bolje što su muslimani sad većinom Bošnjaci jer bi time Bošnjaci bili branitelji izdanog i ostavljenog hrvatskog naroda. To bi bio potez plemenitosti, pravednosti i istinoljubivosti koji bi ušao u povijest. Pogotovo bi to bilo vrijedno u kontekstu situacije u BiH gdje je epicentar izdaje hrvatske državotvorne ideje kroz sumanutu politiku tzv. Hrvatske republike Herceg-Bosne. Toliko toga dobroga se moglo postići zauzimanjem principijelnog stava sukladno islamskim vrijednostima. Muslimani bi bili ti kojima je stalo do opstanka i boljitka hrvatskog naroda, kojima je bitno ono moralno i ispravno, a sekundarno im je ovo pozemljarsko, ili, kako se to u muslimana kaže, dunjalučko. Apsolutno bi se time

postavili na vrh, bili bi moralnim pobjednicima i ništa to ne bi moglo osporiti, nikakva propaganda, a vrijeme bi samo sve jače potvrđivalo ispravnost takvog stava i postupanja.

S takvim stavom prema tom sudbinskom političkom pitanju, Islamska zajednica u Hrvatskoj istovremeno bi postupila sukladno načelima Kur'ana i Poslanika Muhameda na najbolji mogući način. U biti, na jedini ispravan način kad se zna što i kako je bilo od početka s Poslanikom i djelovanjem unutar Kurejša te svih tegoba i nevolja koje je prihvatio i nije se ustručavao biti na putu istine i pravde makar to značilo otići u izgon da se spasi život. To bi bilo pravo nasljedovanje Poslanika, na putu istine i pravde, na putu zaštite slabih od tlačenja moćnika, na putu dobra i ljepote...

Znam što je rekao Božji Poslanik Muhamed: "Tko umre, a ne bude se borio, ili nije imao želju za borbom, umro je s jednim oblikom licemjerja." Zar u Islamskoj zajednicu u Hrvatskoj ne znaju za te riječi?

Ali Ibn Ebu-Talib, kapija znanja za ulazak u grad znanja, rekao je o borbi: "Džihad ima četiri grane: naređivanje dobra i odvrćanje od zla, postojanost na ratnim poprištima i neprijateljstvo s prijestupnicima." Zar se može opravdati da Islamska zajednica u Hrvatskoj naređuje loše i upućuje na zlo te da je nepostojana u borbi, a u prijateljstvu je s prijestupnicima? Zar se tako prezentira islam?

U patnji i naporu trčanja i promišljanja, spaja mi se slika, Muhamed, Ali... Muhamed Ali!!! Da, prvak svijeta u boksu, američki crnac! Nakon što je dobio sve, osvojio sve, bio najbolji, neprikosnoven, u naponu snage, odrekao se svega zbog istine i pravde... Izložio se progonima, blaćenjima, klevetanjima, procesima, podmetanjima... Sve je bio spreman prihvatiti i svega se odreći jer je znao da bi u Božjim očima bio ništarija ako se ne bi borio za dobro, za pravdu, za ljubav i istinu... I već na ovome svijetu dobio je satisfakciju – nadjačao je cijeli zli sustav koji ga je htio poniziti. Muhamed Ali, uz pomoć Gospodara koji nagrađuje, pazi i štiti svojeg vjernog roba, sâm je nadvladao Zvijer, nije mu nitko trebao jer se nije nikoga plašio osim Stvoritelja.

Kad su ga pitali tko mu je tjelohranitelj, tko ga čuva dok mu stižu gomile prijetnji ubojstvom, dok mu dolaze neviđeni izljevi mržnje, Muhamed Ali reče: - Bog je moj tjelohranitelj! On me čuva!¹²

Ovaj nesretni i prevareni narod je gladan istine, pravde, moralnosti. Gladan je tih vrijednosti više nego je gladan kruha. Islamska zajednica u Hrvatskoj, kad se već tako zovu, trebala bi svjedočiti islamske vrijednosti u Hrvatskoj. Ne nekakve EU vrijednosti ili koje god sekularne izmišljotine na koje se prikopčala i utopila u tu bogohulnost.

EU vrijednosti... Kad to čujem, mučno mi je. To su bijednosti, a ne vrijednosti. Nema niti jednog zakona, pravila i zabrane koju je Stvoritelj postavio u svetim knjigama, a da ih EU nije prekršila. Također, nema niti jedne preporuke, a da je EU nije stavila na stup srama kao nešto nazadno. EU "vrijednosti" su kamata, homoseksualnost, pedofilija, genetska modifikacija Božjeg stvaranja, sve moguće vrste opačina, degradacija obitelji i braka, idolatrija... A ono što je Gospodar preporučio, to EU nastoji urušiti, poput zdrave obitelji s muškarcem i ženom, slobode govora, znanstvenih istraživanja u korist, a ne protiv čovjeka, obaveze pravednosti, morala, ćudoređa... Sve je izokrenuto...

Da su tako postupili, da su tako odlučno, jasno i jedinstveno istupili pred ovaj narod, onda bi Islamska zajednica u Hrvatskoj sebi privukla ono najbolje od hrvatskog naroda. Došli bi oni koji su u srcima najviše žedni okrepiljujuće vode istine i pravde.

A ne ovako, da Islamska zajednica u Hrvatskoj, jednako kao i Kaptol, promovira EU i zločinački NATO savez, da Islamska zajednica u Hrvatskoj, jednako kao i Kaptol, okreće glavu i ignorira stvarnost da je ovaj narod opljačkan, porobljen, prevaren, izdan i predan u ropstvo novovjekim faraonima. Koja sramota, ali i gore od toga, kako se misli doći pred Sud, gdje će se uručiti knjiga u kojoj će sve biti zapisano? Kako nema straha od El-Hasiba, "Koji obračun svodi"? Kakav će to biti obračun, nije čovjeku dano da zna, ali može naslutiti ako je razumom obdaren.

---

12 Muhammad Ali (rođen 17. siječnja 1942. Louisville, Kentucky, umro 3. lipnja 2016. Scottsdale, Arizona, SAD) - bio je američki boksač, prema mnogim ocjenama najveći boksač teške kategorije u povijesti te jedan od najvećih sportaša 20. stoljeća. Neposredno nakon osvajanja titule, Ali je privukao pozornost svojim javnim prihvaćanjem Islama. U to vrijeme Ali ulazi u sukobe s vladom SAD-a odbijajući regrutaciju za vrijeme Vijetnamskog rata, za što je bio i osuđen. "Ne želim ići u rat u zemlju koju moram tražiti na karti, samo zato jer mi netko tako kaže. Neću ubijati djecu, žene, civile, niti bilo koga samo zbog drugačijeg političkog sistema od američkog (...) neću ići u Vijetnam! To nije moj rat!" Istovremeno mu boksačke federacije zabranjuju nastupe i oduzimaju osvojenu titulu koju je do tada uspješno branio više puta. Godine 1970. Ali je konačno ponovno dobio licencu za nastupe, a 1971. je ukinuta presuda na Vrhovnom sudu kojom je bio osuđen zbog odbijanja vojne službe.

Stjecanje maloga kroz gubljenje mnoštva je pohlepa. Što može biti manje od stjecanja pohvala i nekih materijalnih beneficija uz istovremeni gubitak mnoštva potencijalnih vjernika?

Kad bi ovaj ostavljeni narod, koji je poput ovaca bez pastira prepušten čoporu vukova, vidio da Islamska zajednica u Hrvatskoj dosljedno proziva ono što vidi lošim i zlim, s argumentima, činjenicama, da se tako brine o cijelom narodu u Hrvatskoj, o svim ljudima kao Božjim stvorenjima, onda bi to pokrenulo duhovnu revoluciju. Među poniženima i ostavljenima, među svima moralnima i mislećima, došlo bi do iskrenog oduševljenja takvim postupkom, makar u jednom manjem dijelu naroda, a to je već velika stvar. Time bi se pokrenula lavina. Samo bi trebalo ostati dosljedan, uporan, nepotkupljiv i ništa to ne bi moglo više zaustaviti.

Došli bi ljudi tamo gdje se govori istina, gdje se promovira pravičnost i moralnost, gdje se riskira vlastita sigurnost za dobro ostalih. Došli bi, kucali, tražili, pa bili upućeni na Poslanika i sve ostalo što treba znati o vjeri u Jednoga. Tako bi se Islamska zajednica u Hrvatskoj izgradila kao pravi branitelj nezaštićenog i izdanog naroda. A ne ovako, u kolo s izdajnicima i njih se plašiti što će reći ili učiniti. Takvo ponašanje je kukavičluk, a kukavičluk je odraz nemoći duše i slabosti uvjerenja.

Dobra stvar je da, iako je propuštena idealna prilika, još nije kasno, još ima mogućnosti za dobro djelovanje. Sve ovo navedeno, način rada u smjeru beskompromisnog promoviranja istine, pravde i morala, sve se može izvesti. No, preduvjet je da se prvo dogodi pokajanje za grijeh. I to javno pokajanje,

jer javni grijeh traži javno pokajanje. Kao što se Muhamed Ali javno pokajao za svoje izjave u kojima si je pripisavao božansku veličinu: - Bog mi je dao bolest kako bi mi pokazao da je On najveći, a ne ja.

Ne može se preko toga preskočiti nikako, bez toga ne ide, tako je to određeno da mora biti. Javno pokajanje za učinjeni propust i onda možemo ići dalje, onda se može sve pokrenuti i učiniti dobro, ako Bog dâ.

Sve je usporilo, vrijeme je usporilo, cijeli svijet je usporen... lako je ostalo još samo malo do kraja, sad to izgleda kao vječnost... U par sekundi, u nekoliko metara puta, toliko toga dolazi u svijest, u srce... Preplavljenost koja ne prestaje nego samo ide i ide, sve dalje i dalje... Dok vrijeme i svijet usporavaju, sadašnjost se učvršćuje...

Pitam se jesam li doživio teški udar sunčanice? Jesam li počeo bulazniti, buncati u sebi? Jesam li prešao granicu koju tijelo i duh podnose? Jesam li ušao u put bez povratka? Što se događa? Idem, a stojim u prostoru, kao usporena snimka, sve je potpuno nadrealno...

Sanjam li sve ovo? Sve izgleda kao put kroz san prema stvarnosti... Umirem li? Ljudi spavaju, a kad umru probude se i vide stvari onakve kakve jesu. Smrt svlači zastore obmane sna prolaznoga svijeta. Budim li se? Je li zato ovako sve usporeno? Ostavljam li ovaj život? Prolaze mi pred očima slike cijelog ovog puta po savskom nasipu. Točno kako to bude kad se umire i kad u milisekundama ljudima cijeli život prođe pred očima. Tako i sad. *Pseći poligon, Stonehedge, Vile i Kameno kolo, Česma iskušenja, Most slobode, Zombiji, Močvara, Žabe, Kockica, Dolina suza, Veli Jože, sve, sve se izmjenjuje i vidim sebe kako trčim i idem kroz san, ali budan... Može li se u snu ostati budan? Teško, ali, evo, s velikom mukom očito može!*

Zadnjih stotinu metara, krajnjim naporom volje krećem u završni sprint... Iz laganog ritma trčanja ubrzavam do kraja svih mogućnosti... I više od toga... Do početka svega nemogućeg... Do početka, do Mosta mladosti... Je li ovo bio put do "fontane mladosti" koju su konkvistadori tražili u džunglama Amazone? El Dorado, Zlatni grad i fontana mladosti...

Ubitačni sprint do Mosta mladosti...

I kraj... Cilj...

Patnja i sreća... Da, patnja je vjetar u krilima koji podiže prema nebu...

Dezorijentirani koraci, stajanje, teturanje i hvatanje zraka...

Pregib, oslanjanje rukama na koljena....

Bol u plućima, bol u srcu, ne može se uhvatiti dah, nikako nema dosta daha... I ovo malo, nedostatno je. I vruć je, bolan svaki udisaj, treba mi daha...

Osjećam potpunu slabost, vrtoglavicu, jedva sam pri svijesti, pomalo mi se sve pomućuje i zamračuje...

Kao u nekoj dislociranosti od sebe, gledam kako mnoštvo kapljica znoja padaju u prašinu, možda i suze padaju, ne mogu više znati...

Padam i ja za njima... Na koljenima, na zemlji... Spuštanje glave na tlo...

Čelom više udario nego ga kontrolirano spustio u prašinu. Vrijeme je stalo u tom trenutku uronjenosti u prašini bijelog puta...

Zatim povratak svijesti, povratak vremena i uspravljanje u sjedeći položaj...

Mokro tijelo, glava, čelo, lice, ruke, sve je nakupilo bijelu prašinu makadam-ske staze...

Umivam se prašinom... Vidim na rukama tragove krvi... Kad se opet nagnem, gledam kako uz kaplje znoja padaju i kaplje krvi... Posjekao sam čelo u tom padu u prašinu i na oštre kamenčice. Neka sam, još bolje, došao sam iza granice bola i briga. Došao sam natrag do cilja...

Zahvalnost... Poniznost... Smrt prije smrti u kojoj umiru sve prolazne ovosvjetske želje... Lanci pucaju... Duh se oslobađa... I spoznaja!

Koliko smo samo ograničeni i bez Stvoritelja izgubljeni?! To je jednostavno objasniti, ali opet, ne prihvaća se, odbacuje se ta istina.

Iako nam naša osjetila daju informacije o vanjskom svijetu, ona ga ne reflektiraju. Mentalna slika koju stvaramo u našem umu nije stvarna slika svijeta. Pogled koji imamo o realnosti je samo dio ukupne slike zbog ograničenog raspona naših osjetila. Svjetlosna energija koju naše oči primaju i pretvaraju u doživljaj sačinjena je od dva i pol posto iz sveukupnog elektromagnetskog spektra. A opet, devedeset i više posto informacija koje primamo iz vanjskog svijeta dolazi nam kroz naš vid. To je kao da se pokuša shvatiti sadržaj "Zločina i kazne" pročitavši jednu stranicu uzetu negdje iz sredine knjige. Uz cijeli spektar prizora koje ne možemo vidjeti, tu su, također, i zvučne vibracije te magnetska polja koja ne možemo osjetiti osim opet u jednom uskom području. Iako, neke druge životne vrste imaju te mogućnosti u određenom opsegu. Samo ovakva jednostavna spoznaja naših ograničenja upućuje nas na poniznost pred Stvoriteljem...

Postaje mi jasan odnos prostora i vremena... Poput dijamantnog metka prepunog svjetla koji prodire kroz čelo i lubanju te ulazi u prostor misli, gdje dolazi kristalno čista spoznaja koja osvjetljuje tamu... Dijamantni metak se raspao na komadiće svjetla i ispunio prostor u savršenstvu uništenja sebe kroz stvaranje novoga... Sadašnjost je ključ...

I čujem riječi... I vidim ih kako idu kroz prostor i dolaze mi u posjet kao stari prijatelji:

Mudar čovjek jednom reče: - Znate li tko vam je najvažnija osoba u životu?

Pa odgovori na vlastito pitanje: - Ona s kojom trenutno razgovarate!

Život je trka kroz san, a najveći uspjeh je ostati budan i sin svog vremena, koji ne živi ni u prošlosti ni u budućnosti nego sad – jer sad je vječnost. Sin vremena postaješ kad se izdigneš iznad vremena, koje je također stvoreno, i dotakneš vječnost.

To znači biti sin vremena. I to je cilj koji je teško dosegnuti – živjeti i djelovati u sadašnjem trenutku! Jer sve drugo je ovaj san koji nam đavo servira.

Jedni govore o prošlosti – o izgubljenoj ljubavi, tko mu je bio djed, kako je hrabro ratovao i sve ostalo što se vadi iz škrinje prošlog vremena.

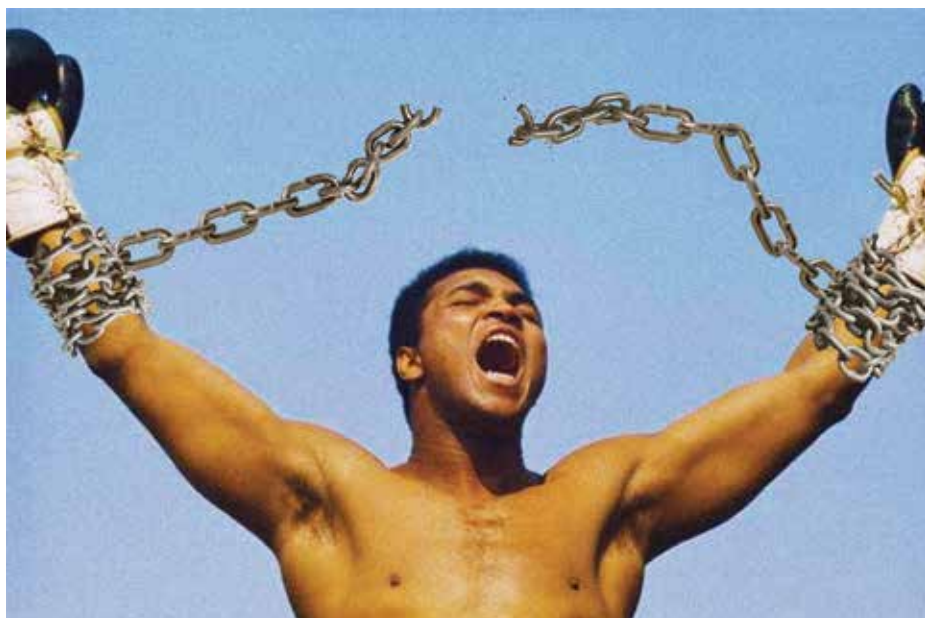
Drugi govore o budućnosti – kad kredit otplate, kad djeca narastu, kad ovo, kad ono, što god se može imaginacijom izvući iz škrinje budućeg vremena.

Svi su oni potpuno promašili, duboko su zalutali u magli vremena. I zato ne vide ni *Vile* ni *Zombie* ni *Žabe*, ne vide ništa od znakova na putu.

Pogledam na natpis, "Obala trnjanskih branitelja", bijela slova na plavoj ploči na Mostu mladosti. Trnovit je put do zvijezda...

Sin vremena obraća pažnju na stvari koje mu dolaze u susret, u njegovu sadašnjost. Čita ih i, na osnovu sakupljenog znanja, smješta u ispravan kontekst pouke i čitanja znakova od Gospodara.

Jer, sve, sve je znak...

HLAĐENJE

Mlaz hladne zagrebačke vode liječio je tijelo od pregrijanosti. Melem na ranu, voda na temperaturu...

Ne znam kako sam došao natrag. Moguće sam mjesečario od sunčanice, a moguće su me meleci nosili, sve je moguće...

A voda je spasonosna, hladna, do kraja hladna iz hladnog vodovoda... Da je još hladnija ne bi smetalo... Mogao bih uroniti u bačvu s ledom i opet bih isijavao vrućinu...

Ne mogu se dosta ohladiti, koliko bih htio i koliko mi treba. Kako idem tušem po jednom dijelu, tako drugi krene isijavati pa se onda opet vraćam...

Ali, ne bunim se, odlično je, predivno... Povratak iz mrtvih, revitalizacija, uskrsnuće vodom... Savršen lijek za ovo stanje sunčanog udara i potpune iscrpljenosti...

Drhtim, ali ne od hladnoće, nego od vrućine i umora... Kapljice vode lete na sve strane... Ovo je čudo vode, krštenje i nanovo rođenje...

Uživam beskrajno u blagoslovu vode, ali ipak sam sve vrijeme u prisebnosti da niti jednu kapljicu ne popijem jer post još traje. Stroga disciplina posta i dalje je na snazi... I trajat će sve do zalaska sunca, a to je još satima daleko...

No, nema veze, sad mi samo ovo hlađenje daje život... Dosta mi je što se ekstremno povišena temperatura tijela sad vodom polagano spušta i što mogu vodu uzeti u usta, promućkati i ispljunuti...

Predivno, predivno, imam osjećaj da mi se tijelo napaja vodom kroz pore u koži...

Glava mi je posebno vruća i stalno je hladim. Osjetim kako je moždana jezgra usijana. Trebat će vremena da se unormalim, ali s vodom koja teče, sad sve izgleda moguće, sve izgleda životno...

Zahvalan sam na daru vode i što mogu sad ovako koristiti stotine litara vode da se ohladim, da se operem od sve nakupljene prašine i da nemam nikakvih ograničenja. Koliko mi treba, koliko želim, mogu sad koristiti hladnu vodu za pročišćenje i ozdravljenje...

Koliko ljudi danas u svijetu mogu samo sanjati o tom luksuzu koji ja imam i koristim? Samo laganim pokretom rukom stiže mi vode koliko hoću, koliko mi treba... A ljudi istovremeno negdje umiru od žeđi jer nemaju vode...

Hvala, Gospodaru, što mi daješ opskrbu onime što je najvrjednije...

Molim za oprost što smo toliko razmaženi i navikli na darove koji su nam dani da smo nezahvalni pa se razbacujemo i ne cijenimo pravo bogatstvo kojim raspolažemo.

Iako, Gospodar je darežljiv pa i ovo obilje vode kojim raspolažemo je tu i ne treba se ustručavati koristiti vodu i ostale blagodati. No, treba sve to koristiti sa zahvalnošću i sviješću o tome tko ih daje. I voditi računa da i do drugih to dođe, da se ne drži sve sebično za sebe pa ne bi trebalo biti problema.

Voda, zemlja, čisti zrak, more, šume, biljke, životinje, sve čega imamo u izobilju za sve, a tako se nemarno i bahato prema tome odnosimo. Rasprodajemo i dajemo to blago za ništavnosti, za gluposti i ispraznosti...

Tek kada bez toga ostanemo, kad vidimo što smo izgubili, onda će biti kukanja i plakanja, onda će se shvatiti što se imalo...

Volio bih da do toga ne dođe, da i dalje mogu ovako imati čiste hladne vode koliko mi treba...

Blagotvorno je djelovanje vode. Nakon napora, trčeći na nasipu i suncu, pomalo se sve smiruje, iako i dalje ima bola i iscrpljenosti, sve je bolje s vodom koja gasi vatru u meni. Proces normalizacije tijela i uma je u tijeku, dok voda teče po meni, osjetim to.

Voda je dijamagnetski materijal, što znači da u sebe zapisuje informacije jednako kao što je to bilo na sad već muzejskim kazetofonima. Voda pamti sve što čuje i dodirne te se uvijek vraća pitka nakon što prođe cijeli ciklus u prirodi. I cijeli je univerzum tajni prisutan u vodi.

Tek sad se otkriva da postoji i tzv. četvrto agregatno stanje vode, negdje između krutog i tekućeg. To je posebno stanje vode koje objašnjava mnoge stvari koje prije nisu imale smisla, poput ponašanja krvi u kapilarama te protočnosti u odnosu na presjek kapilara, krvnog pritiska i kapaciteta srca da pokreće krv kroz tijelo. Sa spoznajom osobitih obilježja četvrtog agregatnog stanja, sad se može shvatiti kako je moguće da to sve može funkcionirati u tijelu i da ne dođe do zastoja u krvotoku. I cijeli niz drugih sličnih nepoznanica se sada mogu posložiti u racionalnu spoznaju svijeta i živih organizama. Također, poznato je da organizam novorođenčeta sadrži gotovo 90% vode od ukupne tjelesne težine. Organizam odraslog djeteta sadrži oko 70%, mladog čovjeka oko 60%, dok organizam starog čovjeka ima svega oko 50% vode. U biti, starenje i put ka smrti je svojevrsno isušivanje tijela. Glina kojoj je dahom moguće dana voda, kao da se vremenom suši, kao da voda polagano isparava i ostavlja glinu da se, tako bezvodna, raspadne u prah. Možda je dah života jedan oblik vodene pare? Možda je to peto agregatno stanje vode između tekućeg i plinovitog? Imalo bi mi smisla da je tako...

Voda me sad vraća u normalu, a i nedavno mi je pomogla da se spasim beskrajnih bolova. Kako me policija slomila na Trgu, tako da mi je posljedica bila u napuknuću vratnog kralješka gdje se onda uklještio živac pa je krenula bol od vrata, preko desnog ramena na ruku i sve do prstiju.

Osjećaj je bio kao da mi je netko ubacio užarenu žicu u koštanu srž pa onda to okretao i okretao i nikad tome kraja.

Danima, noćima, tjednima, mjesecima bez sna, bez mira od bolova koji ne prestaju i ništa ne pomaže. Sve sam obišao što postoji, masaže, akupunkture, koprive, ulja, masti. Ništa nije pomoglo da bol stane. I onda, neposredno prije očajničkog poteza odlaska na kirurški zahvat rezanja živca, došao do gospodina Miroslava Rimarchuka, koji je objasnio kako je temelj regeneracije tijela u tuširanju ledenom vodom. Što hladnija voda i što dulje vremena se može tuširati pod ledenom vodom, tim bolje. I to je u biti sva filozofija, uz još neke detalje tipa dubokog disanja, opuštenosti mišića tako da se ne bude u grču dok se tušira te masiranja kože zato da se potakne kapilarna cirkulacija i time pokrene usporeni metabolizam.

Tako pokrenut, taj uspavani div našeg tijela, onda sâm po svojem programu obavlja sve što treba da se tijelo samo izliječi. Naravno, tu ide i promjena loših životnih navika. Apsolutno nema nikakvog alkohola, pušenja, kave, soljenja hrane, korištenja industrijske kozmetike i tzv. "lijekova" farmaceutsko-kozmetičke industrije i tome sličnog, čega se treba strogo disciplinirano pridržavati. Većini ljudi u normalnom stanju to je odviše zahtjevno i nemaju motiva ići tim putem, ali izbezumljenost od bolova je i više nego dostatan motiv da se to odradi.

Bogu hvala, mogu svjedočiti da je koristilo i da se tijelo potpuno oporavilo. Čak se dovelo i u bolje stanje negoli je bilo prije jer se, kao usputna korist, povukla peludna alergija koja me mučila od djetinjstva. Svakog proljeća barem mjesec dana je trajalo to razdoblje iritacije, suznih očiju, kihanja i curenja iz nosa. Nakon odrađene terapije s ledenim tuširanjem i pridržavanjem svih ostalih uputa, kad je došla alergijska sezona, alergije više nije bilo.

No, glavna poluga regeneracije tijela i pokretanja umrtvljenog metabolizma bila je voda, ledena voda koja diže iz mrtvih.

Tako nekako mi je i sada, nakon umiranja na nasipu, ledena voda me vraća natrag u normalan život. Voda hladi vrelinu sunca koja je ušla u mene i vraća me u temperaturni balans. Poseban je osjećaj vratiti se iz mrtvih, biti vodom ponovno oživljen ...

* * *

Prošlo je neko vrijeme, sat, možda i više, od vodenog hlađenja. I dalje mi je vruće, ali normalno vruće za vruć ljetni dan. Sada se treba dočekati zalazak Sunca i kraj posta da se onda može napiti hladne vode. Da se može nakon vanjskog provesti i unutarne osvježenje vodom.

Više od četiri sata do kraja posta odlučujem iskoristiti radno, kreativno, pisanjem nove knjige. Već je prošlo deset i više godina od kad sam krenuo pisati svoju prvu knjigu koju sam uspješno dovršio i tiskao.

Od tada stalno neko odgađanje, započinjanje pa prekidanje. I prošle su godine jedna za drugom i sve je ostalo na tome da se ne dovrši ništa što se započelo. A toliko je toga bilo zamišljeno. I to sve dobre stvari, dobre ideje. No upravo to što je dobru ideju uvijek potiskivala nova još bolja ideja, na kraju je dovelo do neproduktivnosti.

Jedino što sam uporno bio nastavljaio je bilo vježbanje i čitanje knjiga, ali pisanje je stajalo.

Sad bi se, ako Bog dâ, to razdoblje nepisanja moglo prekinuti. Moram se staviti u taj, čak, na neki način i fanatični model rada gdje je sve drugo

sporedno osim pisanja. Da nisam tako to učinio s prvom knjigom, nikad ne bih dovršio pisanje tog, tek sad to vidim, megalomanskog projekta koji sam si bio zadao. Upravo zato, što nisam znao što to znači u što sam se upustio, upravo zato sam to i učinio, a kad sam jednom krenuo, nisam popuštao i više od četiri godine sam pisao dok nisam dovršio svoje djelo. Istina, skupu cijenu je to imalo jer knjiga je to tražila, drugačije se nije moglo.

Nisam ništa drugo vidio nego cilj i put ka cilju u vidu dovršenja pisanja. I pisao sam i pisao, iz dana u dan, iz mjeseca u mjesec, iz godine u godinu. Katkad mi je izgledalo da nikad neću dovršiti što sam započeo, ali nisam odustao, nastavljao sam uporno dalje. I uspio sam, Bogu hvala. Knjiga je odrađena, tiskana i stavljena u svijet.

Taj trenutak kada se knjiga uzme u ruke, to je na tragu, vrlo blizu, rođenju djeteta. Slično kao kada sam djecu uzeo prvi put u ruke nakon što su se rodila pa ih podigao prema nebu i pokazao ih zahvalivši što su dobra, zdrava i ispravna. Otprilike isto je i s knjigom. Uzme se u ruke, podigne prema nebu i gleda sa zahvalnošću i zadovoljstvom, s velikom srećom koju treba okusiti srcem da bi se moglo znati...

* * *

Sjedim pred tipkovnicom i pokušavam se koncentrirati, pronaći fokus, izvući iz gomile ideja ono čime bih bio zadovoljan. Sjedim i gledam i ne znam sad što bih od svega. Kako sad početi? Što uopće početi pisati?

Pada mi na pamet scena iz filma "Isijavanje"¹³ i glavni lik Jack Torrance kojeg glumi Jack Nicholson. On je sa ženom Wendy i sinom Dannyem domar luksuznog planinskog hotela u zimskom razdoblju kad hotel ne radi te koristi situaciju da konačno napiše svoju knjigu koju dugo priprema. Kako su potpuno izolirani od svijeta, on ima mira i vremena da se potpuno posveti radu pa tako onda dane i noći provodi za pisaćom mašinom intenzivno pišući stranicu za stranicom. Istovremeno se događaju stravične nadnaravne stvari te, u nastalom sukobu, Wendy otkriva da je Jack ispisao stotine stranica ponavljajući jednu istu rečenicu: *All work and no play makes Jack a dull boy.*¹⁴

Kao i svaki Kubrickov film i ovaj je prepun suptilno postavljenih kodova, pravih tajnih šifri koje samo najupornijem i najpronijljivijem promatraču mogu biti vidljivi, a pogotovo shvatljivi. Gledao sam film više puta, a također sam

---

13 "Isijavanje" (engl. *The Shining*) je horor Stanleyja Kubricka iz 1980. g. snimljen prema istoimenom romanu Stephena Kinga. U glavnim ulogama se pojavljuju Jack Nicholson kao poremećeni pisac Jack Torrance, Shelley Duvall kao njegova žena Wendy i Danny Lloyd kao njihov sin Danny.

14 "Sav taj rad bez igre čini Jacka zlovoljnim dječakom".

gledao cijeli niz analiza filma koje idu u najsitnije detalje. Tako je čak jedan od tih detalja homoseksualni časopis na stoliću hotelskog predvorja, koji Jack prelistava i čita čekajući prijem za razgovor kod direktora hotela oko preuzimanja posla domara.

Poslije kroz film ima cijeli niz naznaka da je Jack seksualno napastovao svojeg sina i da njegova žena to zna te je ovaj odlazak u izolaciju neki iskrivljeni pokušaj kolektivne terapije bijegom od svijeta, bijegom od surove stvarnosti i potrebne odgovornosti za zlodjela.

Takvi i ostali slični naizgled sporedni detalji, posloženi u cjelinu i povezani na ispravan način, mogu dati konačno rješenje raznih misterija i nejasnoća koje film na prvo gledanje ostavlja iza sebe.

No, ono što nigdje nisam vidio da je itko od filmskih analitičara zamijetio, to je na samom početku filma - lokacija odakle obitelj Torrance odlazi prema hotelu. Riječ je o gradiću Boulder u američkoj saveznoj državi Colorado.

Kako kod Kubricka nema slučajnosti ni u jednom slovu scenarija koji ispisuje, tako ponajmanje može biti prepušteno slučaju mjesto odakle obitelj dolazi u planinski hotel izgrađen na indijanskom groblju i u kojem je bivši domar sjekiroom ubio svoju ženu i dvije malodobne kćeri.

Prvo što mi je palo na pamet u vezi s tim gradićem je poznati slučaj iz 1996. godine, otmice i ubojstva šestogodišnje djevojčice JonBenet Ramsey. To je bila prava medijska trakavica koja je preokupirala prvo američku javnost, a posredno i svjetsku. Bilo je to vrijeme početka globalnog medijskog dosega CNN-a i to se neprestano reproduciralo kao glavna vijest kad god bi se dogodilo bilo što vezano na istragu slučaja.

Pratio sam to više usputno jer me nije odviše fasciniralo sve skupa, no ono što mi je od početka bilo bizarno je da sam u tom događaju vidio kako su roditelji tu djevojčicu vodili po nastranim natjecanjima za "američku dječju kraljicu ljepote", i na što to slični.

Ti roditelji, i masa drugih, pretvaraju svoje male djevojčice, odjećom, frizurom, šminkom i cijelim nastupom, u seksualizirane minijature žene. To mi je sve vrijeme bilo bolesno, a još bolesnije mi je bilo što su u satima medijskog pokrivanja istrage ubojstva o svemu mogućem naklapali, ali nigdje nisam čuo da netko kaže da je to što se radi s malim djevojčicama sve skupa bolesno i nastrano. Istina, spominjala se malkice u tragovima neka mogućnost pedofilskog motiva otmice i ubojstva, ali nije se išlo dalje od tog spominjanja.

Zato sam zapamtio ime tog gradića i taj cijeli slučaj, koji mi je ujedno dao određeni uvid u bolesnu psihu američkog društva, ali i šire, globaliziranog društva. Jer i hrvatski mediji su prenosili nešto o tom slučaju, ali isto kao i sa svime drugim, samo su preveli ono što su im agencije poslale te također nisam nigdje uočio zgražanje nad cijelom tom organizacijom "dječje kraljice ljepote".

To je pokazatelj da, u najmanju ruku, na svim tim stranim i domaćim *main-stream* medijskim kućama rade ljudi koji ne mogu prepoznati izopačenost i nastranost kad im je pred nosom. Što opet znači, ili su potpuno tupi, ili su i sami dionici neke izopačenosti i nastranosti te im onda ovakve stvari poput napadno seksualizirane šestogodišnje djevojčice ne grebu oči.

Dalje, znajući Kubricka i njegov metodični rad u koji ubacuje zagonetke, gledajući film sam za sebe te podrobno ga analizirajući, ispada da je jedna od tajnih šifri filma bila identifikacija gradića Bouldera kao epicentra pedofilije u koju su uključene cijele obitelji. Kad se pogleda kronologija i kako je tek više godina kasnije nastao taj slučaj s djevojčicom JonBenet Ramsey, onda ispada da je Kubrick definitivno nešto znao te putem filma to objavio u vidu šifriranih poruka.

Pogotovo kad se u kontekst stavi posljednji Kubrickov film "Oči širom zatvorene"¹⁵, u kojem se, opet na specifičan kubrickovski način, pokazuje svijet elita u tajnim i strogo zatvorenim seksualno-sotonističkim obredima. Način na koji je film snimljen i sve šifre koje je Kubrick kroz film posijao ukazuju na nedvojbenu upućenost Kubricka u svijet tajnih društava i onoga što se stvarno događa u krugu svjetskih zakulisnih moćnika, probranih krvnih linija, plemstva i multimilijardera.

Kad se malo istraži gradić Boulder, ima se što vidjeti, još jedan komadić mozaika uklapa se u slagalicu strave. Gradsko vijeće Bouldera godine 1974. donosi prvu uredbu države Colorado kojom se zabranjuje diskriminacija na temelju seksualne orijentacije. Godine 1975. službenica Gradske vijećnice, kao drugi takav slučaj u Sjedinjenim Državama, uručila je "potvrdu o istospolnom braku". Ima još cijeli niz stvari koje se odvijaju u Boulderu. Nekakva utrka nudista na *Halloween*. Trče goli s tikvama na glavi. Pa nekakav kult

---

15 "Oči širom zatvorene" (*Eyes Wide Shut*) je američki igrani film snimljen 1999. u režiji Stanleya Kubricka. Po žanru je drama, a temelji se na romanu *Traumnovelle* Arthura Schnitzlera. Protagonisti, koje tumače Tom Cruise i Nicole Kidman, su ugledni njujorški liječnik i njegova supruga. Radnja prati kako liječnik, nakon što mu je supruga priznala da mašta o preljubu, otkriva elitni kult koji izvodi orgije. Film je Kubrick snimao dvije godine nakon višegodišnje pauze, a velik publicitet su izazvale najave o erotskom sadržaju. Kubrick je umro nekoliko mjeseci prije početka distribucije, a film je imao problema s cenzurom i kontroverzama vezanim uz neprimjereno korištenje religijskih simbola i sadržaja. Usprkos tomu, većina kritika je bila pozitivna.

sjevernog medvjeda gdje se kupaju u ledenoj vodi, što bi bilo dobro samo po sebi, no kad se zna da je medvjed šifrirana oznaka pedofila oko koje se okupljaju, onda je i ta inače dobra stvar izrazito sumnjiva u ukupnom kontekstu.

Kad se zna da je u to vrijeme tako nešto bilo radikalno i da je ipak većina Amerikanaca još uvijek bila tradicionalna i konzervativna, onda se takav događaj u Boulderu ne može više vidjeti kao puka slučajnost. Previše je tu slučajnosti da bi to bila slučajnost...

Ipak, kad razmislim opet o svemu, u filmu je riječ o spisateljskoj krizi koja dovodi do ludila. Treba biti oprezan s pisanjem. To je moćno oružje koje se, kako je to sa svakim oružjem ako se ne zna ispravno koristiti, može obiti o glavu vlasniku oružja. Treba pažljivo s pisanjem, pero koje je moćnije od mača mora biti stavljeno u ispravnu funkciju da se ne okrene protiv pisca.

Mora se biti oslobođen oholosti, biti podložan Gospodaru, i samo na taj način možemo biti sigurni od ludila kakvo je prikazano u "Isijavanju", a i od svih drugih demona ovoga svijeta.

* * *

Gospodaru, hvala Ti na svim darovima kojima me obasipaš, kao i na svemu onome što mi uskraćuješ jer Ti si Sveznajući i znaš što je za mene najbolje.

Gospodaru, hvala Ti što si me svojim putevima doveo do kalema, tako da je kalem došao u moju ruku da bih pisao knjige.

Gospodaru, odagnaj od mene na putu pisanja đavolske spletke, moju lijenost, moju samoživost i smetnje ljudi.

Gospodaru, daj mi da pišem ono čime si Ti zadovoljan i što će mi biti od koristi i svjedočiti za mene na oba svijeta.

Gospodaru, daj da ljudi prime poruku i da im bude na korist i dobro, a Ti je dostavi onima koje Ti voliš.

Gospodaru, pomози moj kalem u radu, osvijetli pisanje Svojom svjetlošću i svjetlošću Tvojih poslanika i njihovih časnih obitelji te me spoji s njima na oba svijeta.

Gospodaru, daj mi moju pravičnu plaću i potrebnu opskrbu odakle Ti hoćeš i koliko Ti hoćeš i na ovom i na onom svijetu.

Gospodaru, hvala Ti na svemu.

* * *

Kalem je naoštren te urezuje slova u ploču. Čuje se škripa rada kalema, čuje se napor kojim se stvara nova knjiga. Slova se spajaju u riječi, riječi u

rečenice, rečenice u stranice, stranice u knjigu, a knjiga se spaja sa Stvoriteljem jer stvarati znači sudjelovati u božanstvenosti stvorenog.

Pišem knjigu o tome što jest, što je bilo i što će biti, ali pišem je sad. Jer, u ovom trenutku stvaranja, sve je sad, sve je taj trenutak koji neprestano izmiče čim ga se dotakne.

Otkrivenje je sad, u ovom trenutku, trajni proces sadašnjosti. Najveći izazov je pisati o kraju vremena, o kulminaciji otkrivenja i eshatološkom raspletu. Tolika je gomila knjiga napisana o posljednjim vremenima i ni jedna mi nije bila uistinu dobra, ne pamtim to. Sve su unaprijed bile osuđene na promašaj upravo zato što su krenule pričati o kraju vremena, a nisu pričale o sadašnjosti vremena.

To je apsurd i zamka apokaliptičke literature, jer ona knjiga koja bi bila dobro napisana o kraju vremena, bila bi onda napisana na kraju vremena. Bila bi to knjiga s čijim rođenjem umire vrijeme jer se u knjizi govori kako vrijeme prestaje i dolazi kraj.

Pisac na kraju vremena koji piše o onome što je sad, napisat će knjigu koja će usmrtniti vrijeme nagovještavanjem same mogućnosti da se došlo do kraja, da je sad došao kraj.

Kad se napiše "Kraj" na kraju knjige, to će uistinu i biti kraj, pokrenut će se konačni rasplet svijeta. Jedna od apokaliptičnih knjiga će biti takva, kao što će jedna molitva biti zadnja molitva pred smrt pa je dobro da nam svaka bude s tom sviješću da je moguće zadnja. Ne znamo kad je to, ali znamo da će sigurno to biti.

I ova knjiga se tako piše, sa svjesnošću da je možda zadnja pred kraj vremena. Knjiga o kraju vremena na kraju vremena, ultimativna apokaliptična knjiga koja je napisana sad.

Kad se knjiga na kraju čitanja zatvori, otkrivenje se otvori do kraja.

* * *

Koliko god čovjek malo znao o budućim događajima, jedna stvar je sigurna, a to je da sile koje su upravljale prošlošću, one su iste sile koje će upravljati budućnošću. Snažni i zdravi instinkti ponosnih ljudi, uvjerenje da je snaga slava morala, da je hrabrost najviši oblik moralnosti i da je sve u životu hijerarhijski uređeno.

Dobar život je težak život. Tegobe i muke podstiču ono najbolje u čovjeku. Onima koji podnose teškoće, bol i zadovoljstvo su kao sestre te jedna uzvisuje drugu. Samo pobjedom nad kaosom osobnih strasti može se čovjek uzdići iznad stada.

Traži se život s usmjerenjem, s jasnim ciljem prema kojem se ide, a to je početak i kraj, *alfa* i *omega*, vječni Stvoritelj koji je oduvijek bio i zauvijek će biti. Idemo prema otkrivenju, sve skriveno postaje otkrivenim.

Čovjek je jedino živo biće koje se pita: "Zašto postojim?". Tajna ostvarenja najveće plodonosnosti i najvećeg uživanja postojanja je živjeti opasno. Uči u najveći rizik života, odreći se ovoga vidljivog i opipljivog svijeta za nevidljivi i nedohvatljivi drugi svijet.

Religija stada je udobnost i sigurnost u okvirima Ovoga svijeta, bez spoznaje postojanja Onoga svijeta. Time pripadnici stada izbjegavaju patnju, ali gube više zadovoljstvo i ispunjenje, vode promašene isprazne živote. To je svojevrsno otupjelo, dosadno postojanje "živih mrtvacu", zombija postmodernog vremena.

Nema čekanja, nema odlaganja djelovanja. Nikad neće biti "pravo vrijeme", to je izgovor slabića i kukavica. Bolji je život akcije, pun pothvata. To je život koji se živi sada, živjeti kao sin vremena, opasno, ali plodonosno.

Snaga ne dolazi iz poražavanja ostalih nego iz nadvladavanja vlastitih slabosti. Podigni glavu iznad indolentnog ljudskog stada i naći ćeš poprilično uzbuđenja u životu. To je plemeniti duh. To je duh čovjeka, koji nestaje u vremenu postmoderne gdje se plemstvo duha mora sukobiti s destrukcijom plemenitosti. Nema prostora za pozicioniranje između tih dviju krajnosti.

Plemstvo duha, ako u postmoderni nije progonjeno na smrt, nije plemstvo duha. Nema kompromisa, nema popuštanja, jer kad bi plemstvo duha popustilo, izdalo bi plemenitost. Nema popuštanja, jer plemstvo duha zna da je neprijatelj taj koji nema stvarne snage pa se, u namjeri i želji da mu se popusti, i služi prividima, iluzijama, trikovima da duh navede na popuštanje. Plemeniti duh ide dalje od toga i na postojeće poziva nove izazove kao način da ustanovi snagu i karakter, a prateće tegobe mogu biti upotrijebljene kao most kojim se doseže više stupnjeve osobnog razvoja.

Plemeniti duh nikad ne stoji, nije zadovoljan postignutim ma koliko grandiozno bilo, dok ne dođe do krajnjeg cilja, odakle je plemeniti duh poslan u svijet.

Eskapizam današnjeg vremena postmoderne na Zapadu daje svoje trule plodove. Uspavani, sanjivi, maštoviti svjetovi sretnih završetaka knjiga i filmova, romantični idealizam, video igrice, utopistička politika demokracije, multikulturalni pacifizam i konzumerizam. Sve je to posljedica bijega od stvarnosti, nevoljkosti da se suoči sa životom, da se prihvati život.

Samo nas je nekolicina ostalo koji smo još voljni i sposobni trenutačno se probuditi iz tog postmodernističkog transa i sukobiti se sa svijetom. Malo ima sinova vremena, onih koji mogu živjeti sad, podnijeti taj teret i tražiti još.

Sva umjetnost, glazba, slike i arhitektura mogu biti stvoreni te uistinu cijenjeni samo od istinskih vjernika. Isto je tako, i još više, sa stvaranjem i vođenjem države. Nema dobrog državištva bez vjerskog zanosa i nadahnuća.

Iako je, kad se objektivno sagleda stanje Zapada i bijelog čovjeka, situacija porazna, ipak nitko tko nešto vrijedi neće biti obeshrabren. Naprotiv, bit će još više motiviran tim izazovom nemogućeg. A sa Svemogućim nema nemogućeg.

Zapadna civilizacija još je puna kreativnih mogućnosti. Inženjerstvo, zakonodavstvo, poslovanje, rat, državištvo. Sve je to još tu prisutno. Potisnuto, ali prisutno. Ono što se traži je duhovni ključ koji će otključati zaključanu svijest Zapada. Ono što se traži je duhovni napor, koji će u kovačnici tegoba, neizvjesnosti i rizika iskovati ključeve oslobođenja. Ono što se traži je duhovni napor koji služi Gospodara svjetova.

Ima ih, i oni su velika većina, oni su masa, koji prihvaćaju ovaj postmoderni svijet i zagovaraju pasivnost. Neka ih! Oni žive lagodnim, udobnim, besmislenim životima. Čovjek mase je oduševljen sobom takvim kakav je. On provodi nepokretan, tromi život, stalno reagirajući na vanjske silnice. On je poput ustajale vode koja, makar bila i najbolja na početku, stajanjem postane žabokrečinom u kojoj mogu živjeti žabe, ali ne može čovjek.

Plemeniti duh, čovjek uzvišenosti, pred sebe postavlja velike zahtjeve jer zna da je u službi Najvećeg, Neizmjerljivog. Čovjeku plemenitog duha je sukladan život napora, stalno je spreman nadmašiti sebe, u suprotnosti je s nepokretnim životom mase i zato je u stalnom sukobu sa svijetom. Težak je to život trajnog sukoba, ali upravo to određuje plemeniti duh koji vjeruje da mu je iz onostranosti dana misija. I više od vjerovanja, plemeniti duh to osjeća intuitivno, urođeni instinkti ga okreću prema plemenitosti kao što magnetna planina Maru u sjedištu zemaljske ploče prema sebi okreće iglu na kompasu.

Plemeniti duh mora ići tamo kud ga instinkt srca usmjerava. Mora ići u tom smjeru i ne može stati bez obzira na muke i tegobe. Svijet mase, to ljudsko krdo, ne razumije zašto plemeniti duh to radi, čemu si zadaje teškoće, zašto ulazi u duhovni napor. Svijet ne razumije plemeniti duh, ali plemeniti duh zna zašto živi svoj život. Veliki život je težak život.

* * *

Ljudi spavaju, a tek kad umru probude se i vide stvarnost bez zastora. Zato je smiješna ona: "Spavat ću kad umrem". O, ne, tad više nema ni sna ni spavanja. Samo stvarnost predivna ili užasna. Cilj je ostati budan. Budan u omljujućoj usnulosti na ovom putu od Izvora ka Ušću.

Otvoreni neprijatelj nam pjeva svoje neonske uspavanke u kojima je ovaj san početak i kraj. No znakovi su uvijek tu. Sve je znak. Pored puta pa i na putu naše ovozemaljske trke od Njega ka Njemu. Slučajnosti nema. Ostati budan i čitati znakove. Ostati budan i čitati znakove. Ostati budan i čitati znakove...

* * *

Put je dugačak i težak, zato će putopis biti dobar, vrijedan pisanja. Jedini pravi neprijatelj na tom putovanju kojeg se trebam bojati to sam ja. Ako je Isus primarno duh, onaj koji oživljava mrtvo znanje, tko je jedni mogao izdati duh? Jedini koji je mogao izdati duh je pamet. Pamet koja se uzvisuje iznad duha koji ju je i stvorio i dao joj zadaću. Jedino pamet može izdati duh.

To znači, Juda koji je farizej, koji je učenjak prepun pameti, on je jedini mogao izdati Isusa, a nikako ne Petar koji je bio običan ribar. Ili ostali apostoli koji također nisu bili učenjaci pa nisu mogli podleći toj zamki izdaje duha.

Ne znači to da je pamet nepotrebna i da ne treba učiti. Naprotiv, potrebna je i učenje je trajna obaveza. Ono što je opasnost je mrtva pamet bez duha. Pamet dođe do točke gdje treba zaboraviti sve što se zna. Tada pamet umire da bi mogla biti oživljena duhom. Ako nema duha da oživi pamet, onda će ta pamet trunuti mrtva u grobnici te početi zaudarati. Takva je pamet bez duha – poput smrdljivog tijela u raspadanju.

Putovanje koje se piše kalemom je putopis borbe Isusa protiv Jude u meni. Oslanjanje na čisto racionalne misli i kalkulacije, na analitiku uma, to sve zatvara pristup duhu. Svega toga treba se osloboditi i ići sa čistom vjerom, biti svjestan toga i misliti pozitivno. Iz primisli izbaciti da nešto neće biti kako treba, da će se dogoditi zlo, da će se nešto izjaloviti. Mora se biti potpuno svjestan Gospodara koji svojeg roba vodi putem bolje nego rob to može znati cjelokupnom pameću svijeta. Povjerenje u svoju pamet je idol koji zaklanja put do Gospodara, do cilja prema kojem se ide. A sve prepreke i tegobe koje se dogode, to su samo ispiti naše vjernosti, ispiti koje se polaže s osmijehom i zahvalnošću što su došli jer su poput potvrde o dobrom smjeru kretanja.

* * *

Povijesni progres je dijalog suprotnosti. Svaka snaga izaziva slabost, svaka prednost stvara trošak, a svaka sanjivost dovodi do noćnih mora.

Svaka razvijena kultura je poetska tragedija. Dinamika polariteta tehnološkog i socijalnog progressa međusobno se nadopunjuju i pojačavaju do tragičnog samouništenja.

Zapadnjačko htijenje da se tehnologijom kontrolira prirodu oslobodilo je nihilističke i mefistotelovske sile potpune destrukcije. To možemo vidjeti kad gledamo svijet u kojem jesmo.

Samo u suočenju s potpuno bezizglednom sudbinom može se javiti istinska radost heroizma. To je vrijeme kad se među odabranima rađa plemenita radost prkošenja sudbini. Poput Spartanaca u Termopilskom klancu, naša je dužnost oduprijeti se neizbježnom.

Velik život je težak život...

* * *

Putopis kreće od postmoderne i ide sve do predotkrivenja. Jer, kad putopis dođe svojem kraju, završila je postmoderna i počinje predotkrivenje. To je knjiga koja se sad piše i sad se čita.

* * *

Slušam kako svira Drugi način, "Prođe ovaj dan", slušam pjesmu i upijam riječi koje odzvanjaju u srcu:

*Hej, hej prođe ovaj dan
Prođe ovaj dan, dan kao san
Hej, hej prođe ovaj dan
Prođe ovaj dan, dan kao san...*

Post je na samome kraju, Sunce samo što nije otišlo iza horizonta, sve se smirilo prije ulaska u zonu sumraka. Sad je vrijeme za molitvu prije kraja posta. Vrijeme je za molitvu koju Gospodar ne odbija svojem robu.

Molitva prije prekida posta

*Gospodaru, tako Ti Tvoga najvećeg Imena,
kojim se odazivaš kad Te rob zazove,
tako Ti prarazuma i čiste duše onoga koji je ponos svijeta,
tako Ti časti i jadikovanja poštovanog Noe,
tako Ti časnog Abrahama za kojeg si vatru pretvorio u perivoj,
tako Ti sina njegova koji je pokorno stavio vrat pod nož,
tako Ti uzdaha Joninog kojim Te je slavio u utrobi ribe,
tako Ti suza koje su potekle iz očiju časnog Jakova,
tako Ti Josipovog uzdaha u bunaru i tamnici,
tako Ti daha Isusovog koji mrtve oživljava,
tako Ti žiga Salomonovog kojim je demone i đavle u pokornosti držao,
tako Ti časnog Mojsija koji je s Tobom govorio,
tako Ti Hrama koji je sagradio Tvoj prijatelj Abraham sa svojim sinom,
tako Ti žurnog hoda zaljubljenih hodočasnika,
tako Ti pravednih vladara,
tako Ti prolivene krvi mučenika,
tako Ti čednog života odabranika,
tako Ti svijetlog lica poslanika,
odazovi se mojim vapajima.*

*Bože, vidu oka moga,
Tebe dozivam kao svoga pomagača,
pa mi pomози do pobjede.
Nisam u stanju nabrojati Tvoje darove,
grijesi mi moji ne mogu ponuditi ispriku,
ja sam nesavršen, ali obožavam Jedinog Savršenog
pa mi Oslonac budi i Zaštitnik.*

*Upali vatru moje vjere, pouzdanja u Tebe i zahvalnosti.
Siromah sam i moj je pogled upravljen prema daru Tvome.*

Bolna sam srca, napušten i zabrinut.

Kucam na Tvoja vrata i priznajem da Te nisam spoznao.

Udijeli lijek za sve moje bolesti, duhovne i tjelesne.

Udijeli mi opskrbu duhovnu i materijalnu.

Otvori mi putove kojima si Ti zadovoljan i koji su dobri za mene na oba svijeta,

*A zatvori mi one putove koji nisu dobri za moj život, smrt, za ovaj i onaj svijet.
Osobno od Tvoje Uzvišenosti očekujem lijek za svaku moju boljku,
nasladi me njime.
Jer mi bez Tebe ništa ne ide od ruke.
Ti si Spasitelj, Utjeha, Utočište i Zaštitnik svakog slabog,
a svi smo slabi naspram Tebe.
Ponudi mi čašu pića iz koje je pio Tvoj miljenik.
Oči su bolesne dok Ti ne skineš zastor, pa ga skini.
Svojim svjetlom podvuci mi vjeđe.
Uzmi me za svoga povjerljivog slugu,
koji će spoznati i ovdje da onaj tko ima Tebe ima sve.
Spasi me od moga samoljublja i mojih strasti.
Oslobodi me smutnji ovog svijeta
i spasi zemaljskih želja i zamki koje mi pletu vidljivi i nevidljivi neprijatelji.
Budući da si ovu svoju vjeru u Tebe Jedinog dao u iskonu,
ponovno nas spasi zablude.
Bujici iskušenja Ti budi brana.
Otkloni potop grijeha i pomozi.
Ne prži moje srce na vatri grijeha, nego u vatri ljubavi.
Ne ubroji me u one koji su zalutali.
Budi mi Dobar, o, Plemeniti, o, Stvoritelju, o, Mudri, o, Moćni koji sve uzdržavaš.
Daj da izvor moga pića bude u ljubavi prema Tebi
i da se u njoj pere moje srce.
Sačuvaj me lijenosti jer ona vodi u mrtvilo duše i tijela.
Oživi mi srce svjetiljkom ljubavi prema Tebi i daj mi ono što si obećao putnicima.
Tako Ti svih miljenika koji su ovom svijetu dah zore i svitanja,
tako Ti časne obitelji,
ne udalji me sa svoga puta.
Ne ukloni mi iz vida trag Tvojih odabranika,
otvori mi pred licem vrata raja,
smiluj se mojim roditeljima, mojoj djeci i svim dobrim ljudima i vjernicima.
Uzmi nas u zaštitu i povedi.
Pobožnima udijeli znanje, mudrost i postupanje po tome.
Sačuvaj od iznemoglosti na ovom putu koji je kratak iako se nama čini dug.
Primi moj post i moju molitvu, o, Ti koji pred prekid posta ne odbijaš traženja,
jer Ti si Oslonac i Utočište.
Ne napuštaj ovog siromaha slabog i budi mi dobar, o, Bogati, o, Spasitelju.
Amen.*

DRUG CRNI

Ulazim u kafić "Barok", mali kvartovski lokal velikog imena. Crni je već tu, kako smo se i dogovorili. Sjedi u separeu, vidim da je već naručio svoj napitak, neka od kava iz aparata. Smeđi baloner odložio je pored sebe pa u crnoj dolčeviti i crnom sakou prelistava novine. Prepoznatljive rudlave kose i brade, malo ispijenog lica i bljedunjav, vidi se da proživljava borbu s bolešću. Ne izgleda mi kao da je u najboljoj formi, ali mnogo bolje u odnosu na zadnji put kad smo se našli.

Svira stvar *Boom, boom, boom*, u izvedbi Johna Lee Hoekera i ZZ Topa. Dobro je, nisam još bio ovdje i nisam znao što se tu pušta. Čim nisu neke cajke, već je to samo po sebi odličan početak, a John Lee Hooker je čak i iznad očekivanja, kao neka bonus nagrada. Zvuk bola i patnje crnog čovjeka iz delte Missisipija. I još nije preglasno, taman podnošljivo za razgovor za stolom separea. Skidam jaknu, šal i čečensku krznenu kapu, koju sam dobio specijalnim vezama, pa sjedam nasuprot Crnog.

– Pozdrav, družo, evo me, stigao, drago mi je da je sudbina htjela da se nađemo. Vrijeme je proletjelo od zadnjeg susreta, izgledaš bolje, valjda će ubuduće zdravlje poslužiti, ako Bog dâ.

– Pozdrav, mladi kamarad, što ćeš naručiti? – i okreće se prema šanku i kono-barici koja je ionako već krenula do stola. Jedini smo gosti, što svemu daje jednu dozu privatnosti, kao da smo zakupili cijeli lokal za naš susret.

– Dajte mi čaj od mente, molim. – To će mi koristiti da se malo zagrijem, budući da sam hodao vani po zimi koja je sad, kako zubato Sunce zalazi, još brže hladila one koji su joj izašli na megdan. Ovo je bio onaj zimski dan kad je nebo vedro, kad je sve suho, ali je baš zato sve još hladnije. I hladni sjeverni vjetar tome još dodatno doprinosi, također pojačavajući svoju snagu odlaskom Sunca.

– Dobro je ispalo da smo se sreli, ja sam bio u šetnji nakon ručka kad si me iznenadio zaustavivši auto pa me dozvao – reče Crni, istovremeno spremajući novine sa strane.

– Taman sam se vraćao s nasipa. Iskoristio sam sunčan dan za trčanje pa sam naletio na tebe. Trebalo mi je da se istuširam, pojedem nešto i evo me sad tu, kako sam i rekao, sat vremena mi je trebalo – odgovorim, istovremeno gaseći mobitel. Ne volim da me prekidaju pozivi dok razgovaram. Poslije nazovem propuštene pozive ako nije prekasno ili ako nisam preumoran za razgovaranje.

– Nisam te odmah prepoznao s onom kapuljačom preko glave. Kao neki razbojnik si mi se činio – kaže Crni, a meni prođe mislima da mu razni idioti znaju svašta dobacivati i vrijeđati ga pa je možda pomislio da ga netko takav doziva, ali je odviše dostojanstven da bi mi to govorio. Razumijem ga i zato poštujem Crnog što, uza sve nevolje i probleme koje trpi, nikad se ne žali. Pravi primjer klasičnog antičkog stoika poput Zenona ili Seneke, a sad vremenoplovom prebačenog u ova postmoderna vremena, gdje je *logos* izvrgnut ruglu čovjeka uzoholjenog do nebesa svojim tehnološkim igračkama. Infantilna razina razmaženosti, sebičnosti i nerazumnosti okomila se na druga Crnog, stoika hrvatske današnjice, koji s opravdanim prezirom i uzvišenošću gleda na raspamećenu masu koja mu stoji na putu. I da bude prisutan još veći kontrapunkt, tu je i ta odvratna demokratska "Republika Hrvatska", koja predstavlja ponor niskosti čoporativnog plebejstva, nasuprot uzvišenosti usamljenog aristokrata.

– Kako ono ide? Nije da se ne usuđujemo zato što su stvari teške, već su stvari teške zato što se ne usuđujemo – citiram poznatu Senekinu izreku koju je Kennedy bio parafrazirao i iskoristio u svrhe demokratskog teatra. I onda, u milisekundi, shvatim da sam skrenuo iz razgovora pa odmah nastavljam, prije nego je Crni stigao odgovoriti na moju stoicističku digresiju.

– Bio sam vruć i znojnan pa sam se zaklonio od zime u razbojnički modni stajling, kako to danas nazivaju. Iz prve ruke sam imao priliku naučiti taj stil pa onda nije čudno da sam ti ostavio takav dojam dok sam vikao i zvao te iz auta. – Prođe mi mislima kako je Crni bio jedan od malobrojnih koji su se javno angažirali da me se izvuče iz zatvora i kako je, usprkos zdravstvenim problemima koji su ga opterećivali, uvijek dolazio kad je bilo nešto organizirano. Tu se, u okupljanjima po ulicama i trgovima, vidjelo stvarno stanje. Oni lajkovi i pisanje po fejsu, nije da nisu imali svoju vrijednost, no, apsolutno neusporedivo s neposrednim tjelesnim dolaskom pred zgradu Kaznenog

suda u Zagrebu ili na Gornji grad kod Banskih dvora, pod prozore Vlade RH, tog izdajničkog tijela u službi stranog okupatora. Masa mladih i zdravih fejs lajkera se nije pojavila, dok je stari i bolesni Crni te još nekolicina njih, došlo. To je bilo ono što se broji i što neću zaboraviti. No, to je ujedno i pokazatelj realnog stanja u društvu, objektivnog stanja u narodu pa, dok se narod ne popravi, neće mu se ni stanje popraviti.

– Vidim, dobro izgledaš, zdravo u svakom smislu, a to sam oduvijek i govorio, da si, po onome koliko te znam, zdrav čovjek u svakom pogledu, fizičkom i mentalnom, a nadasve političkom. Jak, odlučan, jasnih stavova, osviješten, spreman za borbu, za pravu stvar... Što se radi, čime se baviš sad? – pita me Crni. Meni je bilo lijepo čuti te riječi pohvale, ali istovremeno i pomalo neugodno jer nikad ne znam što da na to kažem. Sve mi izgleda patvoreno što god odgovorio pa mi je najbolje prešutjeti. Dobro da se na-dovezao pitanjem.

– Kao što sam rekao, bavim se pisanjem, radim na novoj knjizi, već je dobrim dijelom pripremljena i sad ide svojem dovršenju. To će biti drugi dio te neke moje zamišljene trilogije, koja je počela zatvorskim dnevnikom, “fejsijadom”, to sam ti dao čim je bila tiskana, bilo je taman ljeta počelo kad smo se našli.

– Razmišljam što ću dalje reći, sad ići objašnjavati detaljno kako sam to zamislilo nema smisla zbog same neobičnosti te ideje.

– To će, ako Bog dâ, u trilogiji koju sam osmislio, biti već objavljena dnevnička forma, ovaj filozofski roman koji upravo dovršavam i putopisna forma na kraju, koja sve vraća na početak. Tako nekako. Kad ovako to opišem, onda izgleda banalno, no, zamišljam si da nije.

– Što je s političkim angažmanom? Što je s time? Zar je izgubljena mogućnost obnove države? – pita me Crni ono što i sam zna, ali valjda želi čuti što imam reći po tom pitanju.

– Pisanje je moj politički angažman, ali i mnogo više od toga. Politički element je samo podskup veće cjeline. Znaš da sam oduvijek, od samog početka tog recimo državotvornog angažmana i javnog djelovanja, bio oslobođen na duhovnom početku i da se ništa dobrog u svjetovnoj sferi ne može izvesti ako nema duhovne ispravnosti. Osim toga, ti na svojoj koži najbolje osjetiš kako su nas izolirali i stavili pod cenzuru i ekonomske sankcije na sve moguće načine. Tako da nas najobičnije stvari, poput pukog preživljavanja, što više pritisnu i zaokupe pa ne možemo uhvatiti daha za išta ozbiljnije. O kakvom ozbiljnom angažmanu na izgradnji nekog pokreta se može govoriti kad nema novca ni da se sad ode do Osijeka ili Splita? Nema ni za gorivo natankati, a ovi imaju sve što im treba, ni sami ne znaju što će sa svim plijenom koji su si ugrabili. Neću igrati na tom terenu gdje su nadmoćniji, prebacujem se tamo gdje sam ja superiorniji i gdje znam da mogu nešto dobrog učiniti, ako Bog dâ. I to ne samo nešto, nego i mnogo više od toga “nešto”. No, to je opet sve u Božjim rukama.

– “Blažen je onaj koji se zadovoljava onim što ima”. Evo još malo stoičke mudrosti – našali se Crni i time mi dâ do znanja da je registrirao prijašnji Senekin citat, ali i da je on tu iznimno dobro verziran po pitanju filozofije, od antike pa do postmoderne. Mislim da mu po tome nema ravnoga u Hrvatskoj, a i mnogo dalje od ovog uskog sokaka. Tim više je porazno što mu nije dano neko mjesto barem na sveučilištu da ima svoju katedru te na taj način i ekonomsku sigurnost, a ne ovako da doslovno preživljava na granici između siromaštva i bijede, gdje se ponekad nema ni za pojesti. Kad vidim koji je sve ološ, intelektualne prostitutke i nekreativni paraziti, zasjeo po sveučilišnim katedrama, ali i svuda drugdje unaokolo, samo mi se povećava gađenje prema svemu skupa. I samo se time još više učvršćujem u ovoj odluci, u ovome planu djelovanja, koji isključuje to da igram njihovu igru po njihovim pravilima. Njima njihova igra, meni moja. Pa ćemo vidjeti čija je bolja i čija majka crno platno tka.

– Strah Božji je početak svake mudrosti – odgovaram, a na stol mi je stavljen čaj od mente pa nastavljam:

– Izgleda da smo na kraju mudrosti i početku bezumnosti. Nietzsche je to primijetio na samom početku pa povikao: “Bog je mrtav!” Ali, to je bila teatarski dramatisirana objava smrti Zapada, što sad možemo svjedočiti iz prve ruke. Zanimljivo je kako se, usprkos takvoj očiglednoj propasti Zapada, događa i masovni bijeg od stvarnosti. I to ponajviše među tim tzv. intelektualcima. Što učeniji, to izgubljeniji. I što se više pozivaju na tu famoznu znanost, na taj neki racionalni moment, matematiku, statistiku, tim više sve dokaze ignoriraju kad vide istinu. Ne mogu se suočiti sa svojom smrtnošću, žive u negiranju. Misle da žive, a nisu ništa drugo nego hodajući mrtvaci. Zapad je hodajući mrtvac, zombi. Ima smisla što su filmovi tog žanra tako popularni i što ih je toliko mnogo snimljeno. Umjetnička podsvjesna projekcija, intuicija, što god, no to je izraženo i u filmovima, još od 1968. i Romerovog crno-bijelog “Noć živih mrtvaca”, s kojim je sve i krenulo. Jesi li gledao to ili išta od tih filmova sa zombijima? Zadnje što sam ja gledao je “28 dana poslije”, tu su zombiji postali sprinteri, jedva im možeš pobjeći koliko su brzi, a na početku su bili usporeni kao puževi. I tu ima simbolike, ubrzava se bolesno stanje Zapada i teško mu se može pobjeći. Samo malobrojni i odabrani – završim svoj mali monolog otišavši u polje filmske analitike.

– Ne, nisam. Nešto sam malo vidio o čemu je riječ, ali nije me to previše zanimalo – odgovori Crni. – A Nietzsche je bio i ostao dobrim dijelom neshvaćen, kao i svi velikani. Sa četrdeset i četiri godine, nakon svih onih briljantnih djela koja je napisao i koja su bila mlako primljena, na ulicama Torina doživio je psihički slom. Vidio je kako neki kočijaš nemilosrdno tuče posrnulog konja pa je pritrčao, zagrlio konja i vikao: “Ja te razumijem!”. Danas je i taj čin neshvaćenog genija trivijaliziran fanaticima koji se bave zaštitom životinja i proganjaju ljude koji nose krzno ili kožu. Danas Nietzsche ne bi mogao biti primljen na psihijatriju svojom identifikacijom s pretučenim konjem, bio bi samo još jedan aktivist za prava životinja i bilo bi politički nekorektno proglasiti ga psihičkim bolesnikom. Osim ako se ne bi zauzeo za Hrvate i počeo galamiti da ih razumije, onda bi ga pod hitno spremili na psihijatriju s trajnom dijagnozom – našali se Crni. Ili je mislio ozbiljno, ali i to je šala na svoj način. Crni humor Crnog.

– Bome, vidiš ti to, Nietzsche s četrdeset i četiri godine ulazi na psihijatriju, a ja s četrdeset i četiri godine izlazim sa psihijatrije. Moglo bi to biti kao u onoj pjesmi Jove Jovanovića Zmaja što smo je učili u školi, u onom stihu: “Gdje ja stadoh, ti produži” – povezah Friedricha i Jovu stihovima, nakon što sam povezo Friedricha i sebe psihijatrijom.

– “Gdje ja stadoh - ti ćeš poći!; Što ne mogoh - ti ćeš moći!; Kud ja nisam - ti ćeš doći!; Što ja počeh - ti produži!; Još smo dužni - ti oduži!” – izrecitira Crni ispravne stihove, korigiravši moju hibridnu verziju.

– Samo što je Nietzsche imao taj privilegij da je zbog konja zatvoren dobrovoljno, a ja zbog Hrvata zatvoren prisilno. To baš ne izgleda tako poetično. Zbog konja on ispao čovječan, a zbog Hrvata ja ispao konjina. Kad se podvuče crta ispod ovih usporedbi, tako to nekako ispada – našalim se na vlastiti račun. – Ali, sve ovo pokazuje u kojem smo ludilu. Uistinu, nisam vidio razlike između onih pacijenata s kojima sam bio i ovih vani koji su navodno zdravi. Jednako ne dopire do njih razumnost, zahvaćeni su svojim bezumljem i ne puštaju to stanje od sebe. Uz malobrojne iznimke, kompletno društvo je umobolno. Sad mogu to empirički svjedočiti. A oni koji kao imaju vlast, bilo psihijatri u psihijatrijama, bilo političari u foteljama, to su najteži slučajevi svih mogućih poremećaja.

– Dobro, no, što nam je onda činiti? Kako izvesti revoluciju u ludnici u kojoj se nalazimo, s tim narodom koji je pacijent ovog režima? Što se može osim da ovo konstatiramo i međusobno se tješimo kako smo pametniji od ostalih koji to ne razumiju? – pita me Crni, malo zastane, pogleda me, i nastavi:

- Zar treba pisati knjige za te pacijente? Kad smo već u ovim metaforama, koja korist od toga da se bolesnicima daju knjige kao lijek?
- Čuj, treba znati kakve knjige pisati, prilagoditi ih pacijentima – odgovorim.
- To je samo zgodna fraza, konkretno me zanima kakva je sad korist od pisanja knjiga u državotvornom smislu? Pogotovo kad se zna koliko se malo čita i još s tom cenzurom, bacanjem na marginu, izolacijom koja nas steže sa svih strana – uporan je Crni, dobro pogađajući poantu koja se traži. Stvarno nas je sustav uhvatio poput udava i samo nas sve jače steže i svaki put kada hoćemo udahnuti, udav dodatno stegne i uskrati nam dah. Tako i ovaj sustav steže li nas steže, baš je to tako.
- Treba gledati ne samo očima uma nego i vidom srca. Znam da je i to samo fraza. Dopusti da ti objasnim. Gledaj, mora se razmišljati izvan okvira koje su postavili. Opet da spomenem Nietzschea i kako je s prezirom gledao na sveučilišta jer mu je bilo kristalno jasno da je to slijepa ulica. Sveučilišta ubijaju humanizam te postaju suhoparna mjesta akademskih vježbi, beživotna produkcija dodatne beživotnosti. Evo, za početak, za ove pacijente, za ovaj bolesni narod, knjiga koja će mu se dati mora biti u tvrdim koricama.
- Zašto je to bitno?
- Zato što se, gledaj to metaforički, ali to je i doslovno baš tako, na taj način pacijentima na odjelu psihijatrije daje potencijalno oružje u ruke. I to opasno oružje. Znaš li ti što je to dobiti knjigom tvrdih korica po glavi? I sad spoji te dvije stvari. Na psihijatriji si, gdje su pacijenti koji su, recimo, svoju majku zaklali nožem, nasjeckali je na sitne komadiće i sve to pustili kroz WC školjku u kanalizaciju. I tamo su redom takve individue, manje ili više, ali u tom ekstremnom modelu funkcioniraju. Znači, proširimo metaforu - vidiš s kime živiš i realno sagledaš te njihove "sposobnosti". Dobro, grozno je to, ali, znam da nisi malograđanski moralizator i mogu mirno nastaviti dalje, a da se ne opravdam i ne objašnjavam ono što je očigledno i zdravorazumski. Dakle, tima i takvima daješ prikladno sredstvo, a za koje sustav, u ovom slučaju osoblje ludare, psihijatri i medicinski tehničari, neće shvatiti da je to potencijalno ubojito oružje kojim će ih pacijenti zatući do smrti kad ih se dovede u stanje da izvedu ono za što su se već dokazali sposobnima izvesti. Znaš kako narod zna biti okrutan i krvav kad se otpuste kočnice kojima je sputan. Eto, zato su korice tvrde pod obvezno, da bi se knjigu iskoristilo kao ubojito oružje u rukama rođenih brutalnih ubojica. Vizualiziraj tu "revoluciju u ludnici", gdje pacijenti knjigama s tvrdim koricama onako eksplicitno brutalno preuzimaju vlast nad bolnicom. Ako si gledao Tarantinove filmove, to bi ti

bilo na tom tragu neke “opere nasilja” koju ovaj sustav promovira i glorificira, ali iz razloga destrukcije kulture. Pa neka im se to vrati natrag, da im bude upravo po onome - tko drugome jamu kopa, sam u nju pada. Možda bi baš okidač i bio neki takav film koji pacijenti gledaju pa ih pokrene u tom pravcu, tko zna, nebitno, bitna je ideja. – Završavam objašnjenje tvrdih korica, a istovremeno mislim kako je to sve skupa dobra ideja za neku crnu komediju koju bih mogao razraditi i napisati scenarij. S dobrom glazbom, prikladnom montažom, pametnom režijom, mogao bi se snimiti takav film. I ne bi mnogo koštao, prilično je jednostavan koncept, zatvoreni prostor, ne treba nikakvih posebnih efekata. Moglo bi se to, da, s cijelom tom metaforičnom porukom. No, tko će mi to financirati, makar i bilo tako relativno jeftino? U ovoj žabokrečini hrvatske kulture, pravo čudo bi bilo kad bi mi išta prošlo, ali, bilo bi dobro kad bi moglo. Dobar film bi to bio, revolucija u ludnici, legao bi napuštenim gledateljima ovih mladih generacija, bio bi im *kul*. Postigao bi kulturni status od prve, a ne možeš mnogo ni pogriješiti jer je temeljna priča čvrsta i žestoka. Jedino Sedlar bi to mogao upropastiti do negledljivosti, on ima neopisivi talent za *trash* kinematografiju kakav se rijetko rađa.

– Znači, zato je “fejsijada” u tvrdim koricama – ustvrdi Crni pomalo ironično se nasmijavši.

– Tako je! A i ova iduća iz trilogije će isto biti, kao i završna, ako Bog dâ, sve knjige iz trilogije su tvrdo ukoričene, tako da knjiga bude smrtonosno oružje “u rukama Mandušića Vuka”. A i da pacijenti mogu knjigama nalupati žandare i izdajničke vlastodršce te osloboditi od tiranije ovu veliku bolnicu u kojoj su zatvoreni, imena “Republika Hrvatska”. I više od toga, mogu sami sebe lupati knjigom po glavi, jer i to nekad može biti blagotvorno zombiziranim mozgovima – prihvatim ironiju.

– Dobra je ta metafora, zgodno je sve to zamišljeno za neku priču, ali i dalje ne vidim kako to sad nešto mijenja ovdje, izvan metafore, u stvarnom svijetu u kojem se nalazimo – Crni nastavlja sa svojim racionalnim argumentima, koji su bili posve na mjestu i koje sam očekivao od njega.

– Ne vidiš zato što ne znaš koji je sadržaj između tvrdih korica. Pričekaj malo, ako te zanima doći ćemo i do toga – govorim, a Crni mi mimikom daje znak da nastavim.

– Idemo s metaforom do kraja pa ćemo se prebaciti na stvarni svijet. U ludnici imaš razne kategorije pacijenata, gledaj to kao neka interna plemena jednog istog naroda, regionalne razlike, vjerske, čak i jezične, različiti dijalekti, karakteri itd. I sad, ako prilagodiš sadržaj tako da, znajući kako jednu

skupinu pokrenuti da se onda za njom i druga skupina pokrene, možeš navoditi igru u svom smjeru. Najveći problem je navesti tu ciljanu skupinu da pročita ono što si napisao primarno za njih, ali istovremeno imajući na umu da je i ostalima to također namijenjeno, ali tek u drugom krugu tog čitajućeg ciklusa, recimo to tako. Dakle, ciljana skupina je ona u kojoj ima čitača knjiga, barem da se formalno tako predstavljaju, ili umišljaju da su takvi, da im je knjiga osnova njihovog svijeta. Ako imaš takvu skupinu, imaš mogućnost pokretanja radnje u željenom smjeru. Na njih se fokusiraš, njima se približiš, a znaš ih jer si bio s njima pa si upoznat što stvarno trebaju da ih se pokrene, koju dugmad treba pritisnuti da se aktiviraju. Također treba učiniti sve da te ciljana skupina doživi kao svojeg, da su uvjereni kako im pripadaš, da si njihov. To je s te strane, recimo, riješeno, a s druge strane, imaš te koji su kao vlast, represija i kontrola, medicinski tehničari i psihijatri u metafori ludnice. Njihova "Ahilova peta" je inertna oholost, navika da se, makar im bivši pacijenti bili oslobođeni dijagnoze, na njih i dalje gleda kao na pacijente te ih ne smatraju potencijalnom ugrozom jer sebe doživljavaju superiornima, nadmoćnima. Barem ih ne vide kao opasnost u intelektualnom smislu. Najkraće, lijeni su, neće im se dati čitati tu knjigu i neće vidjeti da je sadržaj ono što im može biti prijetnja, a o ovome s tvrdim koricama neće ni sanjati. To je općeniti problem okoštalih institucija, odsustvo imaginacije, sterilnost kreativnih mogućnosti, sve rade po šabloni i inerciji kolotečine u koju su se ugradili poput cigle u zidu. Kad vide posljedice, kasno im je, a većina ih neće stići ni pohvatati što se stvarno desilo jer će prije toga biti zatučeni knjigama. Ono, kao u zamišljenom hororcu, vizualiziraj, teškim tvrdim knjigama razbijene lubanje na podu psihijatrije. – Stanem da otpijem malo čaja pa čujem kako sad sviraju Pink Floyd, *High Hopes*. Pozitivno sam iznenađen ovim izborom Gospođe Sudbine koja mi svira svoje pjesme u "Baroku". Istina, možda bi još idealnije bilo da sad svira *The Wall*, ali, tumačim da se to na neki način i podrazumijeva čim su Floyd i pitanju.

– Metafora je, pretpostavljam, gotova. Sad me zanima realna paralela s metaforom. Znaš da se politički slažemo gotovo u svemu po pitanju hrvatske politike, neke marginalne razlike su tu, ali nije odlučujuće. Ono što sam ti i prije govorio je da previše odlaziš u tu neku ezoteriju pa time postaješ nerazumljiv i onima koji bi mogli biti uz tebe, a kamoli široj publici. – Vidim da je Crni standardno nepovjerljiv prema svemu što nije politički racionalno posloženo, a to mi se i sviđa kod njega, tim više su mi ovi naši susreti uvijek jedan mali izazov, jedna vježba idejne prezentacije.

– Je, gotova je metafora. Sad slijedi transformacija iz jedne dimenzije u drugu. Jasno ti je da je ludnica Hrvatska, ali u koju uključujem i Bosnu kao sastavni dio cijelog kompleksa “psihijatrijske ustanove”. Čak je Bosna tu onaj odjel gdje je stanje najteže i gdje je sama ludnica najluđe organizirana od strane upravitelja. No, upravo to otvara najbolje mogućnosti za pokretanje pobune zatvorenih luđaka, tu je najslabija točka sustava. Oni su to pripremili da njima posluži kao okidač u budućim planovima, ali, ako Bog dâ, ako se preuzme taj okidač, može im eksplodirati u lice. Da im se vrati ono što su oni pripremili nama. Da, ako Bog dâ, upadnu u vlastitu zamku koju su iskopali, kao što sam to već rekao. Odnosno, da upadnu u vlastitu zamku, *inšallah*. Jesi li shvatio sad? U biti sve sam ti rekao s ovim “inšallah”. – Trijumfalno se nasmijem i pobjednički postavim govorom tijela, uživajući u improviziranoj minijaturi koja mi se sama posložila u ovom trenu i odmah mi je izgledala savršenom.

– Ne, nije mi baš jasno o čemu govoriš. Što sad s tim “inšallah”? – pomalo razočarano reče Crni.

– Dobro, idemo sad onda još detaljnije sve, samo budi sad još strpljiviji, vidjet ćeš, znam da ćeš shvatiti u jednom momentu – nastavim nimalo obeshrabren time što Crni nije razumio ovu šifru i kako ta jedna riječ, jedna arapska izreka, objašnjava cijelu ideju.

– Slušam, imamo vremena koliko god treba – reče mi Crni.

– Odlično, *Elhamdulillah*, haha, neka je tako, jer trebat će malo više vremena, ali vrijedit će – nadovežem se još jednom šifrom ideje, zadovoljan kako me je dobro krenulo s tim šiframa pa krenem u proces objašnjavanja.

– Znaš kako je sve počelo s dolaskom Miloševića u drugoj polovini osamdesetih. Da sad ne idem u sve oko toga kako je pripremljen i postavljen za tu ulogu još dok je bio bankar u New Yorku, kad se družio sa Rockefellerima i cijelim tim cionističko-masonskim establišmentom. Pamtiš li onog Lawrence Eagleburgera i svu tu ekipu, izvoz automobila Yugo u Ameriku, cijela ta priča ti je poznata? – Crni pomakom glave daje do znanja da mu je poznato sve to. – Tu je i Tuđman, koji je još 1966. bio pripremljen na Harvardu kod Kissingera i tog kružoka - Brzezinski, Huntington, Fukuyama. Od tamo je kao “znanstvena” bila plasirana ideja “sukoba civilizacija”, gdje je proročki, iz tog novog božanstva umišljene ljudske pameti u vidu “znanosti”, naviješteno i *Urbi et Orbi* objavljeno da je idući svjetski sukob koji dolazi onaj između kršćanstva i islama. Naravno, judaizma i cionizma nema nigdje u tom njihovom sukobu kojeg najavljuju. To im je, kao, nebitno, to im nije neki važan

faktor po njima i njihovoj "znanosti". Jasno je da su lažljivci, da podmeću i izokreću, ali poanta je da je to bila podloga zbivanjima ovdje. Tuđman i Milošević su bili njihovi ljudi postavljeni da odrade posao koji je dio veće cjeline tog planiranog "sukoba civilizacija". A koji je bio posao? Da se ta teza "sukoba civilizacija" tu na prostoru Balkana testira i s unaprijed namještenim postavkama potvrdi, kao u pravom znanstvenom krivotvorenju, kako su i navikli raditi. Da sad ne skrenem u priču kako je sva ta "sveta znanost" jedna obična gomila besmislica, od teorije evolucije pa do teorije relativnosti. Raspamećene nebuloze koje papagajski ponavljaju štreberski i submisivni mozgovi s danim im velikim titulama i počastima. Kako ih se samo lako kupi i pamet im pomuti, to je komedija gledati, kad ne bi bilo tragično po pitanju duše i vječne kazne u vatri u koju će dospjeti. – Stanem malo pa opet otpijem čaj od mente.

– Dobro, to za vatru u koju su ljudi stavljeni po kazni su vjerovanja u koja ne ulazim, ali sigurno je da je akademija korumpirana i da je potpuno podbacila, no ne znam da je baš sve krivo od tih navedenih teorija – nadoveže se Crni.

– Sve je krivo s tim teorijama, nema nikakvih dokaza koji ih potvrđuju, ali zato ima gomila dokaza koji ih obaraju. No, nećemo sad o tome, to za neki

drugi susret ostavimo jer i ovako ima dosta gradiva koje moramo proći da dođemo do zaključka koji želim da uvidiš – odgovorim i nastavim dalje:

– Od početka je bilo zadano da se izvede eksperiment nad islamskim elementom u ovim prostorima jer se time priprema djelovanje na globalnoj razini. Imali su dobro postavljenu infrastrukturu u smislu da su jugoslaven-ske službe dobro kontrolirale islamske vjerske poglavare, to institucijsko vodstvo unutar islamske zajednice, pa sve do najnižih slojeva. To je drug Tito odradio majstorski, zaslužio je sve počasti koje su mu masonska braća odala na sprovodu, a i za života također. Znaš i sam kako je to sve bilo premreže-no. Rijetki su tu bili izvan utrobe zvijeri, rijetki su bili istinski slobodni ljudi i da nisu radili za neku od službi. Nisi mogao biti predsjednik kućnog savjeta ako nisi bio umrežen i podoban, a kamoli da bi titoistički režim dopustio poglavarima vjerskih zajednica da budu izvan kontrole. Ako su kojim slučajem i izbjegli jugoslavenske službe, pogotovo u emigraciji, uletjeli bi pod okrilje američke, britanske, njemačke ili, pogotovo zgodno, turske službe, a znamo i čija je Turska i tko tamo vodi igru još od Ataturka. Mladoturska ideja je iz istog lonca kao i “Mlada Italija” ili “Mlada Bosna”. Ili Dan mladosti, rođendan druga Tita, a i ovaj ovdje Most mladosti pored kojeg se sada nalazimo, ta neka opsesija mladošću koja pokazuje strah od smrti. I to s pravom, jer tu im je kraj i patnja vječna. No, da se vratim na temu. Sve je bilo postavljeno da se provede plan malog laboratorijskog “sukoba civilizacija” po obrascu Huntingtona i Kissingera, ali, još i dalje i dublje od toga, po “proročanstvu” Alberta Pikea i planu uspostave luciferijanske vladavine nad svijetom kroz upravljani sukob kršćanskih cionista i islamista. No, da bi se to moglo izvesti, moralo se eliminirati jedinu pravu prepreku tome, a to je hrvatski identitet bosanskih muslimana te guranje istih u zasebni i izolirani geto. Kad su izo-lirani, onda su i lakše kontrolirani. Znaš dobro i imali smo rasprave o tome i koliko sam kritičan u odnosu na Pavelića i cijelu tu politiku - to su te stvari oko kojih se razilazimo, ali ono što je bila dobra stvar u njegovoj politici je bio odnos prema muslimanima. Nisu bili nikakvi građani drugog reda, nego su bili inkorporirani u NDH do samog vrha, vertikalno i horizontalno, džamiju je napravio tu u Zagrebu u centru, pod nosom Kaptola. Ništa se nije manje bilo Hrvatom ako si bio musliman, toga nije nigdje bilo niti se prak-ticiralo. Tu pozitivnu ostavštinu NDH, da bi se realizirali spomenuti planovi “sukoba civilizacija”, moralo se pod svaku cijenu poništiti i Tuđman je to vrhunski odradio, to mu se ne može osporiti, nažalost. Pobio je sve koji su bili na putu da ga spriječe u njegovom zadatku pa je učinio ono što Tito nije mogao do kraja izvesti za sve vrijeme svog terora. Čak je Tito izmislio i

tu naciju "Muslimani", ali opet je velika većina bosanskih muslimana srcima intuitivno gravitirala prema Hrvatskoj i osjećala je pripadnost istoj skupini, makar u jednom širem političkom smislu, ako ne potpuno u etničkom, a to je već dosta. Pamtim vrlo dobro kako je bilo i po Hrvatskoj i po Bosni raspoloženje u narodu, barem u velikoj većini. To je bila jedinstvena cjelina i svi koje znam i koji su hrvatski razmišljali su to tako doživljavali. Koliko je bilo hrvatskih dobrovoljaca muslimanske vjere '91. g. u početku rata u Hrvatskoj, visoko iznad statističkog broja muslimana u Hrvatskoj, a većina je bila rođena u granicama avnojske BiH. No, svejedno su se uključili u obranu avnojske Hrvatske. Znači, cijeli prostor su doživljavali kao jedinstven. Dalje, na početku rata u Bosni, opet je prisutan visoki postotak muslimana u postrojbama HVO-a, a o HOS-u da ne govorim, tu su muslimani bili u većini i nije im nimalo smetala "šahovnica". I što se onda događa? Onaj režimski galamdžija Praljak, koji sad pametuje tamo u Haagu, zajedno s ostalom udbašijom razoružava te muslimane koji nose hrvatski grb i trpa ih u logore u kojima se provode zlostavljanja, mučenja, ponižavanja. Od prijatelja, od braće, rade se neprijatelji. To može učiniti samo najgori izdajnik hrvatske državotvorne ideje. I sad ovi hrvatski slijepci Praljka i slične izrode doživljavaju kao nekakve mučenike i heroje, kao branitelje hrvatstva, zamisli ti to kojeg li apsurda! A ti isti ubili su mogućnost spajanja prostora Hrvatske i Bosne u jednu cjelinu, što je i jedino prirodno, već samo kad pogledaš na zemljopisnu kartu. Bosna, ova-ko kako je sad, to je tijelo bez kože, a Hrvatska je koža bez tijela. Jedno bez

drugog ne ide, ne može živjeti, ali zato se i učinilo ovo što se učinilo. Pobili su ih sve, prvo tu u Hrvatskoj. Ante Paradžik, Miro Barešić, Ludovik Pavlović, samo neka imena. Svi likvidirani po nalogu Tuđmana od njegovih egzekutora, koji sad imaju visoke činove i velike imovine. Generali, gade mi se kad ih vidim. Koji ološ. I onda taj ološ nastavlja tako u Bosni s likvidacijama nositelja hrvatske državotvornosti. Blaž Kraljević je tu najpoznatiji, ali likvidacije su provedene posvuda, nad stotinama ljudi, uglavnom HOS-ovaca, jer moralo se razbiti jedinstvo i odraditi zadaću te izolirati muslimanski element, gurnuti ih u geto u kojem će se izvesti testiranje. To je bio preduvjet balkanskog eksperimenta i budućeg okidača za "sukob civilizacija" na svjetskoj razini. Moralo se podijeliti i unijeti mržnju među braćom i prirodnim saveznicima pa da imamo ovo sad stanje kakvo imamo. Dobili smo veliku ludnicu gdje izgleda kao da nema izlaza osim u međusobnoj destrukciji izludjelih i raspamećenih pacijenata. Istovremeno se ti kontrolori naslađuju gledajući što su učinili i kako lako s nama svima manipuliraju. Ima tu i još jedan moment u svemu. Rekao sam prije da su to izrodi, ali, možda i nije to bilo ispravno jer, da bi bio izrod, moraš prvo biti rod, a dobar dio uključenih u ovu operaciju nisu hrvatskoga roda. Počevši od samog Tuđmana, koji je tu uljez u tuđem plemenu, kako mu i ime govori. Njegovo prezime je njegov znak, ako ćemo već čitati znakove. I za ostale opravdano sumnjam, imam i neke neprovjerene informacije. Recimo, Škegro, onaj genijalni ministar financija koji je židovskoj financijskoj internacionali predao naše banke. Samo mu stavi jarmulku na glavu i savršeno mu pristaje. I navedeni Praljka mi je sumnjiv, cijeli taj prepredeni mentalni sklop, ta mogućnost uvjerljivog laganja, odsustvo moralnosti i časti dok su mu istovremeno usta puna tih pojmova, bezgranična pohlepa uz bešćutnost prema žrtvama i posljedicama koje je izazvao, a nadasve taj njegov nos. Kao da mu je Bog tu utisnuo znak da se vidi da je uljez u tuđem plemenu. Znam da to ne mogu dokazati za Škegru i Praljka, ali takav je moj dojam, tako mi govori intuicija. Isto tako ni sličnost Praljkovog nosa sa Šešeljevim mi nije izmakla opažanju, a Šešelje je, navodno, po majčinoj liniji, rodoslovno povezan sa Židovima. Pa pogledaj kako su oni dobro funkcionirali u svim režimima i usporedi to onda sa sobom, koji si od svih odbačen, izložen tom nevidljivom progonu i nema ti nigdje prostora za disanje. Ja tu vidim poveznicu, vidim znakove i tragove koji mi samo dodatno utvrđuju ovu racionalnu opservaciju i razumsko zaključivanje o svemu što govorim. – Ispijem sad čaj do kraja i malo predahnem.

– Slažem se da je to bila kriva politika, to nema spora, ali ovo je sad realnost. Iako, zgodno mi je bilo ono kako si spojio, to još nisam čuo: *Bosna je tijelo bez*

kože, Hrvatska koža bez tijela, jedno bez drugog ne može – komentira Crni u pozitivnom raspoloženju.

– To mi je sad tako došlo dok sam ti pričao, nisam to prije osmislio. No, neka je, trebam zapamtiti pa možda neku pjesmu napišem. Još kad bi neka dobra “pevaljka” pjevala pa da onog režimskog lutka Thompsona makne s estradne scene, to bi bila prava stvar – uzvratim ovim tokom misli koje su mi navrle nakon što je Crni ponovio to rimovanje “kože” – “može”, o kojem više ne bih ni mislio da me nije vratio na to.

– Thompson svojim pjesmama održava nacionalni naboj, kako to može biti loše i na korist režimu? – pita me Crni, začuđen što sad napadam Thompsona.

– Ne bih se sad njime odviše bavio, samo je usputna napomena. No, to što radi i kako radi je eklatantni primjer kontrolirane opozicije u službi ovog izdajničkog režima. Da nemaju Thompsona, morali bi ga izmisliti. Ovako, drže se kanalizirani i kontrolirani prvenstveno mladi, upravo oni koji bi, izvan režimske kontrole, mogli postati ugroza ako bi ih se povelu od strane nekoga tko nije igrač sustava. Generali, Thompson, ti “veliki nacionalisti”, “ultradesničari”, oni su najbolji garant održavanja i mirnog sna ovog udbaškog režima. Gledaj samo kako je Thompson, navodno veliki nacionalist i državotvorac, odradio posao po pitanju EU. Nigdje ga nije bilo kontra EU. Čak se oglasio onom idiotskom frazom da “pripadamo europskoj obitelji”, a onda je, na dan početka EU okupacije, u Splitu napravio veliki koncert s vatrometom na kraju. Toliko su Hrvati zaglupljeni da su oni koji se smatraju nacionalistima, uz pjesmu i vatromet slavili formalni nestanak nacionalne države. Režim je to tako pedantno odradio, u Zagrebu je bio službeni program proslave izdaje hrvatske države i EU okupacije. Tu su bili okupljeni ti svi silni uzvanici, domaći i strani, sva ta bulumenta slugana i izdajnika, a u Splitu je režim, kroz Thompsona, okupio onaj dio populacije koji bi potencijalno mogao nekim spontanom ispadom pokvariti to njihovo središnje slavlje u Zagrebu. Znam kako rade, tipične udbaško-policijske metode. No, dosta o Thompsonu, da nastavim dalje o ovome što je glavna priča. – Dajem konobarici znak da dođe da naručimo još nešto. Sad svira Moby, *Why Does My Heart Feel So Bad*, opet prikladan izbor, uistinu me boli srce od svega.

– Sad bih zeleni čaj, malo za promjenu – kažem joj kad je prišla bliže. – Što ćeš ti? – upitam Crnog.

– Dajte mi još jednu kavu i čašu vode – naručuje Crni svoj izbor.

– Dobro, da se vratim na glavnu priču. Jasno mi je kakvo je sada zatrovano stanje, ali to ne znači da se s time treba pomiriti i da se to ne može ispraviti. Pogotovo jer to je jedini način opstanka, sve drugo je garantirana propast svima na cijelom prostoru Hrvatske i Bosne bez obzira na to izjašnjavali se kao Hrvati, Bošnjaci, Iliri ili Satiri. Ne bude li tu sloge, nema nikome opstanka.

– Kad kažeš propast, na što misliš pod tim pojmom? – upita Crni.

– Pod time se misli da ćemo biti do kraja porobljeni po cionističkom modelu uništenja naroda. Uistinu pakleni plan umjetno stvorene genetske destrukcije, spuštanja razine inteligencije, sveopće tjelesne, mentalne i duhovne degradacije do razine gdje više nema povratka natrag. Kroz tehnologiju i genetiku želi se od nas stvoriti doslovno životinje u ljudskom liku, ono što Talmud i naučava, a sad se to provodi kroz institucije kojima su ovladali. Ako se tome ne odupremo sad, jer nema mnogo vremena prije nego to postane nepovratno stanje, to znači garantiranu propast svima na cijelom prostoru Hrvatske i Bosne. Naravno, u tu propast koju nam pripremaju uključeni su i politički momenti, ekonomsko siromaštvo, sukobi, ratovi... No, to je sve čak i sporedno i u funkciji je konačnog cilja potpune degeneracije. Rat je njima koristan jer se tu međusobno ubijaju oni najhrabriji i najborbeniji na objema stranama, dok slabići i kukavice preživljavaju u pozadini pa se tima i takvima koriste kao svojim poslušnicima koji su onda idealni za provedbu najopakijih i najizopačenijih ideja. Vidiš i sam da je to tako već sad i tko su ove sluganske strukture kojima je izdaja nešto prirodno i normalno te im nije problem najgore nastranosti promovirati kao pozitivne vrijednosti.

– Točno, ali među tim izdajnicima i slugama okupatora imaš veliki broj hrvatskih branitelja, generala i ostalih nižih kategorija. Kako to objašnjavaš?

– A znaš i sam, to su korumpirani i kvarni ljudi bez časti i plemenitosti te se njih ne računa među ratnike, ne zaslužuju tu titulu jer oni to nisu. Da nije tako, ne bi mogli imati karijere u sklopu ovog režima. Oni, ti razni generali i njima slični, ili su direktno sudjelovali u likvidacijama oponenta lopovskog i izdajničkog režima, ili su svojom šutnjom pomogli da se te likvidacije odrađe, a za šutnju i propagiranje režima svi su redom nagrađeni manjim ili većim materijalnim obiljem. Još tu ima svega i svačega, da ne idemo u detalje koji su prilično degutantni jer svakakvih psihopata se tu nakupilo pa onda koriste pozicije da ispolje svoju bolest – repliciram Crnom pa se vratim na ono što sam počeo objašnjavati.

– Dakle, u vrijeme raspada "Juge", prvo se od strane Tuđmana izvodi sabotaža svih opcija koje su bile jedino primjerene i stalno se ide na neki sporazum

s Beogradom, suradnju s JNA, a gotovo ništa se ne radi na naoružavanju i organiziranju obrane. Ni blizu potrebama rata koji je bio očigledan i već se prošlo crtu iza koje nema povratka. Umjesto da se sve dostupne vojarne pod hitno osvoje dok su još popunjene mladim regrutima iz cijele Jugoslavije, i to još k tome većinom nesrbima, Tuđman je sve to zaustavio i tako je činio doslovno cijelo razdoblje rata. Sve što je osvojeno, odrađeno je spontanijama ljudima na terenu, kojima je više dozlogrdilo to stalno stopiranje iz Zagreba pa su samoinicijativno krenuli te tako postigli neke uspjehe. Ali, zbog takve Tuđmanove politike, velik dio naoružanja i opreme, umjesto da završi u našim rukama, otišao je na suprotnu stranu kod velikosrba. Poslije je to oružje iz vojarni JNA otišlo u Bosnu i tamo je bilo upotrijebljeno protiv hrvatskih državotvornih interesa. Umjesto da to oružje ugrabimo što prije, da se pokrenu već postojeći planovi namjenske ratne proizvodnje, da se cijela privreda i postojeća industrija prebaci u ratno stanje, da se na JNA oružje koje bismo uzeli nadograde moderne inovacije naših ljudi, inženjera, tehnologa i ostalih stručnjaka za razvoj i proizvodnju, pa da onda imamo i komponentu informacijskog ratovanja, bespilotne letjelice, umrežavanje po modelu modernih vojski, ne, sve se radi suprotno od toga. Sve se iz državnog vrha radi onako kako neprijatelju najbolje odgovara da se može razmahati i da mu se dopusti okupacija velikog dijela teritorija u Hrvatskoj te, nakon toga, stvaranje kaosa u Bosni. Jer tu i je bio glavni cilj, no, doći ćemo do toga. Velika je ovo tema koju ti pokušavam što sažetije reći, ali kako govorim, tako mi se otvaraju nužne napomene koje daju još bolju sliku svega. – Duboko udahnem pa nastavim dok me Crni pažljivo sluša i daje mi do znanja da mu ne smeta što sad držim jedan podulji monolog.

U pozadini je svirao Hendrix, *All Along The Watchtower*.

Mora postojati neki izlaz odavde, reče Luda Lopovu, previše je pomutnje, ne mogu doći do olakšanja. Da, mora postojati izlaz odavde...

Izlaz uvijek postoji, mislim si, samo, trude se ubiti u nama vjeru u mogućnost izlaza iz njihovog zatvora. Moćna stvar sa snažnom porukom, za one koji vide znakove i razumiju poruke.

– Evo ti jedan primjer oko tog naoružavanja i organizacije – nastavim s pričom Crnome. – Ipak se, i to opet sve na osnovi inicijative ljudi na nižim razinama, pravih entuzijasta sa znanjem i sposobnošću, u ratnim godinama razvila proizvodnja domaćih bespilotnih letjelica. I bile su u svojoj kategoriji u svjetskom vrhu u to vrijeme, što nije mala stvar s obzirom na to koliko su bila mala ulaganja i u kojem kratkom vremenu se to postiglo, usprkos svim

blokadama s vrha i potpunoj nezainteresiranosti za hrvatsku samodostatnost. Sve što je Tuđman radio bilo je da nas učini ovisnima o toj "međunarodnoj zajednici", cijela njegova retorika stalno to ponavlja i prema njima je bio servilan i ponizan, a prema unutra je bio okrutan i ohol. Te bespilotne letjelice, uz razvoj sustava veze i upravljanja paljbom, bile su jedan od glavnih faktora vojne premoći '95. g. jer jugo-srpska vojska nije imala bespilotne letjelice niti su o tome ozbiljno razmišljali, ostali su prilično nefleksibilni i tjerali su zastarjelu doktrinu pa je to što smo imali bespilotne letjelice bilo nešto što nam je davalo bitnu prednost u planiranju i operativnoj izvedbi vojnih operacija. I umjesto da se barem na polju bespilotnih letjelica nastavi dalje tim putem istraživanja i razvoja novih modela, većeg dometa, manjeg radarskog odraza, sposobnih da nose ubojita sredstva ili da izvode elektronsko izviđanje i ometanje, hrvatska politika je domaću proizvodnju ugasila i kupuju se izraelske bespilotne letjelice koje su skuplje i lošije kvalitete od naših. Pričali su mi ljudi koji su bili operateri na letjelicama naše proizvodnje za vrijeme rata i jedno vrijeme poslije rata te nakon toga s tim uvoznim izraelskim - kažu da su se skoro na svakom slijetanju te izraelske lomile i oštećivale pa se onda moraju naručivati zamjenski dijelovi koji su nenormalno skupi, a i sama operativna kvaliteta izraelskih je bila lošija od naših. Mimo svake pameti, ali tako je to sustavno, planski i po zadatku odrađeno na svim sektorima ove države. Ako se nešto negdje i dobro razvilo, poslije se to uništava i sve se svodi na stvaranje potpune ovisnosti o tuđinskim strukturama. Mislio sam jedno vrijeme da se tu radi o nesposobnosti, pogotovo dok sam bio inkorporiran u sustav, dok sam gledao iz prve ruke kako se to radi u Saboru, Banskim dvorima i Uredu predsjednika, ali sad mi je bez sumnje jasno da nije riječ o neznanju nego o namjernoj sabotaži. Naravno, govorim o najvišem državnom vrhu, ovi niže su ionako probrani poslušnici, ljudi bez etike i morala koji onda odrađuju tu izdajničku strategiju bez mnogo pitanja jer uglavnom gledaju samo svoj uski interes, većinom materijalni, iako tu ima i mnogo izopačenosti i nastranosti koje im služenje izdajničkom režimu omogućuje. – Opet malo zastanem da udahnem.

– Zanimljivo, nisam znao ovo oko tih bespilotnih letjelica – reče Crni.

– Vjeruj mi, to je samo kap u moru izdaje, samo kap u moru! – repliciram, uzmem duboki dah pa krenem u nastavak elaborata. – Dakle, umjesto da se Hrvatska što bolje pripremi za obranu dok je neprijatelj najslabiji, radilo se sve naopako, a onda, na sve skupa, na našu razoružanost i nepripremljenost, istovremeno se po istočnoj Slavoniji izvode nepotrebne provokacije, koje samo idu na ruku beogradskoj propagandi o "povampirenom ustaškom

režimu". Znači, izdaja se izvodi do krajnosti jer trebalo je ponoviti situaciju poraza i kapitulacije iz '45. te ponovne masovne likvidacije i otimačine imovine od strane "osloboditelja". Bogu hvala, Srbi su se pokazali potpuno nesposobnima da iskoriste nadmoć u naoružanju i organizaciji, a na terenu su lokalne inicijative pokazale izuzetnu hrabrost i umješnost da s malo sredstava učine mnogo u obrani te uništenju tih planova. Vukovar je tu bio glavna prekretnica gdje je potpuno potonuo borbeni moral u Srbiji jer su, nakon što su očekivali laganu pobjedu, doživjeli velike ljudske i materijalne gubitke. Nije bilo mjesta u Srbiji gdje '91. g. iz Hrvatske nije došao mrtvački kovčeg i onda se više nije moglo mobilizirati dovoljno ljudstva za daljnje napadne operacije. A cijeli takav razvoj situacije, s nepripremljenom i sabotiranom obranom, samo potvrđuje hipotezu - da se radilo kako treba, sve bi bilo mnogo brže gotovo i s manje ljudskih i materijalnih gubitaka. No, u tom slučaju ne bi se mogao izvesti laboratorijski eksperiment u Bosni, koji je bio nužan za buduća svjetska zbivanja - ono što se poslije odigralo u Libiji s eliminacijom Gadafija i sad što se događa u Siriji, s tom tzv. Islamskom državom koja je uspostavljena, ali i cijela ta paradigma "borbe protiv terorizma", koja u biti znači borbu protiv islama i u koju se želi uvući kršćanski Zapad. Odnosno, da budem precizniji, nekadašnji kršćanski Zapad, sad je to samo nekakav kršćanski folklor i kultura bez pravog vjerskog elementa u identitetu. Zapad je dominantno ateističan pa bi se to moglo nazvati kršćanskim ateizmom, gdje je očuvan neki prigodni folklor u vidu neradnih dana za Božić ili Uskrs. Znanost je postala dominantnom religijom, a podobni znanstvenici, oni koji propovijedaju dogmatičnu znanstvenu paradigmu, preuzeli su ulogu svećenika. To je ovo vrijeme postmoderne. No, ne trebam tebi to objašnjavati, ti si o tome pisao, čitao sam u tvojim knjigama i naučio dosta toga - napomenem i opet malo predahnem te otpijem gutljaj zelenog čaja koji je konobarica u međuvremenu donijela.

– Koje moje knjige si pročitao? – pita me Crni.

– Sve, zato i čekam da konačno izdaš novu knjigu, što si i najavio, a već je prošlo dosta vremena da nisi ništa objavio. Sve su mi bile i zanimljive i poučne. Recimo, kod tebe sam prvi put pročitao o Berdjajevu. Citirao si ga, pa mi se to svidjelo i potražio sam nešto od njega. Na koncu sam sakupio i pročitao sve njegove knjige, bio mi je uistinu pravo intelektualno osvježenje. Stil pisanja i razmišljanja mi je bio blizak. Možda, ako nađem vremena, ponovno pročitam nešto pa da vidim kako bih sad doživio i tumačio Berdjajeva. Tvoja omiljena knjiga mi je ona, mislim da se zove "100 razloga protiv demokracije". Kratka, pitka, direktna i poučna. Već sam bio od prije antidemokračan,

ali s tom knjigom sam izbrusio taj stav na jednu novu razinu – govorim i prisjećam se tog razdoblja čitanja i upijanja gomile znanja putem knjiga, sve prije nego sam došao do interneta. Izgleda mi daleko, a tako je brzo sve prošlo.

– “Laž, zločin i smrt demokracije: 101 razlog protiv pukovlađa”, tako se zove knjiga koju spominješ. A nove knjige sam napisao, dovršio sam pisanje, sad je to u rukopisu i trebalo bi dati urediti i pripremiti za tisak, no, nema sredstava da se to učini. Također me i bolest omela. Vjerujem da će se knjige uskoro objaviti. Ali, nastavi ti ovo svoje, još čekam veliku poantu, zanima me čuti o čemu je riječ – nadoveže se Crni.

– Što sam bio govorio, gdje sam stao? ... E, znam sad, obrana i izdaja i sve to. Dakle, Milošević, unatoč Tuđmanovoj asistenciji, nije uspio odraditi zadaću za koju je dobio zeleno svjetlo od te “međunarodne zajednice”. Ako se sjećáš kad je James Baker došao i javno dao do znanja da se Amerika ne protivi očuvanju Jugoslavije silom pa je sve eskaliralo, a Hrvatska bila nepripremljena i razoružana – krenuo sam objašnjavati kad me Crni prekine.

– Oprosti, ali nema mi to smisla da je Tuđman direktno u tome sudjelovao s Miloševićem. Mislim da je to pretjerano, da nije to išlo toliko daleko – kaže i zastane čekajući što ću odgovoriti.

– Razumijem da izgleda tako, ali, pustimo emocije i želje, suočimo se sa stvarnošću, s činjenicama koje su neupitne. I onda hladno i smireno sve povežimo u jednu smislenu sliku. Jer, ovo kako se sad uči i percipira, to je u velikom sukobu s činjenicama, ali, također s logikom i zdravim razumom. No, ponavljam, emocije se tu moraju prigušiti – uzvratim.

– Dobro, pa da čujem onda to objašnjenje – nastavi Crni inzistirati na razjašnjenju ovog dijela koji mu nije baš najbolje sjedao.

– Opet sad moram načiniti malu digresiju pa ću se vratiti na glavnu misao. Neka, još bolje, bit će ovako ta moja glavna poanta još više učvršćena. Sve ovo što sam ti govorio u vezi sa sabotажom obrambenih priprema su neoborive činjenice. Sad u to uklopi i činjenicu da je Tuđman početkom '91. g. kupio onaj luksuzni mlazni avion, kad je to bila zadnja stvar koja nam je trebala. Ne radi se na naoružavanju i organiziranju obrane, osvajanju svih dostupnih objekata JNA, ali se zato troše milijuni na civilni mlazni avion, onaj kojim se koristi korporativna vrhuška. Za te milijune moglo se kupiti tone oružja iz skladišta Varšavskog pakta, koja su ostala prepuštena raznim polukriminalnim skupinama, hibridu starih obavještajaca i mladih gangstera koji su isplivali na površinu padom Berlinskoga zida. Znaš da je moj stric

Drago bio kadar iz JNA i, u biti, sa Špegeljom skupa došao u novoformirano Ministarstvo obrane RH te je on osnovao hrvatsku vojnu obavještajnu službu SIS. Poslije je Špegelj nogiran jer je, s punim pravom, insistirao na što bržem osvajanju vojarni i eliminaciji oficira JNA dok su još dostupni u svojim civilnim prebivalištima. Ali ne, to Tuđman odbija i Špegelj je sklonjen sa strane. Na mjesto ministra obrane postavlja se Šušak, a on na poziciju strica Drage na čelo SIS-a postavlja Perkovića. Od prvog trenutka traje jedan mali rat između strica Drage i Perkovića. Kad god su bili iznijeti dokazi protiv Perkovića, Šušak i Tuđman bi ga zaštitili. Također, a to još uvijek mogu posvjedočiti jer su živi, stric je uspio zaštititi Vukovarce nakon što je bila izdana direktiva da ih se masovno uhićuje i da se na njih natovari krivnja za pad grada i nedovoljnu ispomoć braniteljima. Sve te prljave poslove izvodio je Perković sa svojim timom ubojica i batinaša; sve se to zna, čitao sam te izvještaje koje je stric pisao i dostavljao Glavnom stožeru i Tuđmanu, tako da, kad čujem priče tipa "Tuđman nije znao", mogu se samo nasmijati na to. Stric Drago je organizirao i one akcije preleta Migova 21 i pilota na hrvatsku stranu. To su bile složene operacije jer je pilotima bilo glavno da im se obitelji prebace na sigurno, da ih ne ostave iza sebe. E, dakle, uz ostale dokumente koje sam imao prilike čitati, vidio sam i ponude za prodaju oružja, kompletne cjenike. Sve se moglo kupiti, doslovno sve osim nuklearnog oružja. Od osnovnog pješadijskog naoružanja pa do helikoptera, aviona, najnovijih protuzračnih raketnih sustava, ma nema čega nije bilo. Kad sam vidio koje cijene su bile uz svaku stavku navedenog oružja na listi, bio sam šokiran koliko se to jeftino nudilo - samo je trebalo platiti i bilo bi dopremljeno iz skladišta bivšeg SSSR-a. Zato, kad gledam tu kupovinu luksuznog civilnog mlažnjaka za potrebe Tuđmanovih putovanja po svijetu, kojih praktički nije ni bilo, a zemlja je napadnuta, umjesto da se kupuje oružje koje se nudilo na tržištu, ne mogu nego zaključiti da je taj avion kupljen da Tuđman u njemu pobjegne negdje u inozemstvo s koferima novca, a narod ostavi na milost i nemilost velikosrpskim divljanju. Nešto slično što je Pavelić učinio, na tom tragu. Vidjeli smo u Vukovaru na što je to sličilo... Gle, jasno ti je kako bi to završilo. Pa sve moje bi vjerojatno pobili, cijelu obitelj, jer sam bio dobrovoljac i to još na visokoj poziciji u osiguranju Sabora, Vlade i Ureda predsjednika. Znači, u njihovim očima, probrani krvoločni ustaša, ustaša s pedigreeom. Bio je čak jedan članak u beogradskoj Politici gdje je na cijeloj stranici bila fotografija te moje postrojbe koja je osiguravala Sabor i Banske dvore. To je bilo početkom '91. g. I taj članak, onako s onovremenom beogradskom sugeriranom sigurnošću "proverenih informacija", priča fantazije o tome kako smo mi iz

osiguranja Sabora i Banskih dvora, gdje je tada bio Ured predsjednika, elitne Tuđmanove ustaše koje tijekom noći idu po Zagrebu, izvlače Srbe iz stanova i ubijaju ih tako da se ne zna gdje im je grob. Tipična velikosrpska patetika, kojoj smo se smijali kad smo to čitali. Besmislice u stilu televizijske reportaže TV Beograd kako u Sarajevu "srpsku decu bacaju lavovima". To sad izgleda komično, ali time se opravdavalo masovna ubojstva i zločine, poticalo se Srbe na "pravedan gnev", davalo se moralno opravdanje za nesmiljeno ubijanje i razaranje. Nastavak laži o Jasenovcu i "700.000 ubijenih Srba", da bi se opravdala "preventivna obrana od ustaških koljača". Isti princip kako Židovi danas koriste fabrikacije o holokaustu, sve prenapuhuju i konstruiraju same oblike zločina, a da onda opravdaju svoje zločine nad drugima tim preuveličanim zločinima nad njima, prvenstveno to što rade Palestincima. Žao mi je sad što nisam sačuvao barem fotokopiju tog članka u Politici. Bio sam tada mlad, no, sad mi je jasno da je svima nama, svim dobrovoljcima, a i velikom dijelu ostalih, bila napisana egzekucija ako nas žive zarobe. Također, kao i '45., i uža obitelj bi bila jednako tako izložena likvidacijama i progonima. Znaš sve kako je to bilo. I to je bila ta Tuđmanova politika, da nas sve napusti isto kao što je Pavelić pobjegao i ostavio narod i vojsku. Očito je, i to mogu reći s pravom, Tuđman zaključio da su Hrvati takvi naivci da će i on, kao Pavelić, nastaviti u emigraciji svoju djelatnost i da će se još uspjeti predstaviti kao neka žrtva, a u biti samo će i dalje nastaviti raditi za cionističke ekspoziture u vidu raznih službi, CIA, MI6, Mossad, svejedno, sve imaju isti epicentar. Govorio sam ti još prije kako su izašli dokumenti iz britanskih arhiva o tome kako je Pavelić 1926. postao agent MI6 i to preko Mussolinija kojeg su Britanci vrbovali još prije, 1913. godine, dok je bio socijalist i uređivao časopis *Avanti*, a onda su mu dali recepturu za fašizam. Churchill je u svojim memoarima pisao hvalospjeve o Mussoliniju, a kako i ne bi kad je ovaj radio za Britance, odnosno, za realizaciju cionističkog projekta kroz hegelijansku dijalektiku "teza – antiteza – sinteza". Ili, kako to David Icke danas tumači, "problem – reakcija – rješenje". To su te činjenice koje se treba sagledati i onda sastaviti smislenu sliku bez paradoksalnih tumačenja. – Zastanem, a mislim mi prođe koliko bi još toga na ovu temu mogao reći, ali da je bolje to ostaviti za neku drugu priliku.

– Što je s tvojim stricem sada? U kakvim ste odnosima? – pita me Crni.

– Ne u baš idealnim. U biti nikad nismo ni bili. Ima on sad nekih zdravstvenih problema, već je u godinama. I tu je dobar primjer tog našeg odnosa. Rekao sam mu za cjepiva i kako je to biološko oružje namijenjeno depopulaciji i sterilizaciji. Odbacio je to istog momenta, a da uopće nije išao istražiti. Ja mu

nisam nimalo bitan kao netko koga bi trebao išta poslušati, misli da on zna bolje jer je bio u tom obavještajnom svijetu u kojem se dobro snalazio i gdje je bio respektiran. Tu ja nisam pripadao, bio sam potpuni autsajder i izvan svih tih struktura, Bogu hvala. Usamljeni jahač pustim poljima... I ništa što bih mu rekao nije percipirao kao vrijedno promišljanja. Otišao je na cijepljenje koje su na televiziji propagirali - da se trebaju starije osobe time "zaštititi od epidemije gripe" pa je, nedugo nakon toga, završio na intenzivnoj njezi u Klinici za zarazne bolesti, tamo na Mirogojskoj cesti, što je prikladan znak za onoga tko je otvoren za gledanje. Vozio sam oca i majku, bili smo mu u posjetu. Jedva je preživio, a sad se, koliko znam, oporavlja, iako nije baš najbolje, javljaju se neki drugi zdravstveni problemi. S njim je sličan problem kao i s tobom te općenito starijom generacijom. Teško mu je prihvatiti potpunu promjenu paradigme te da treba sagledavati mnogo širu i mnogo dublju sliku koja onda ruši prijašnja dugogodišnja uvjerenja. Oholost ne dā da se prizna zabluda i naivnost, da se u socijalnom okružju dogodi priznanje neznanja. I što je netko sakupio više znanja, to mu je oholost veća prepreka da sve odbaci kad to treba učiniti da bi se moglo ići dalje. Preradikalan je to odmak od naučenog i teško se prihvaća ta mogućnost - "zar je sve, onda, zavjera?". A kad kažem da nije baš sve, ali gotovo sve je, dolazi do nevjerice i odbacivanja, a da se ne ide samostalno istražiti. Što nije ni lako, razumijem ja to, trebaju sati, dani, tjedni, mjeseci, godine istraživanja, čitanja, traženja informacija, da se sagleda barem neka osnova ove zavjere protiv čovječanstva i tko to i kako radi. Mislim da stric Drago ni nema kapacitete to shvatiti. Odličan je u operativnom radu sakupljanja informacija i organiziranja operacija na lokalnoj, regionalnoj razini, tu se vrlo dobro snalazi, ali analitičke sposobnosti da ispravno poveže informacije u jedinstvenu cjelinu na svjetskoj razini mu nisu najbolje. Nije bio sposoban iskoračiti, odbaciti te neke svoje idole koji su mu blokirali spoznaju, u prvom redu upravo to pitanje duhovnosti i da nema ateistički mentalni sklop. On mi je dobar dokaz kako ateizam, bezbožništvo, makar čovjek bio moralan i korektan, ipak ostavlja izražene negativne posljedice u vidu limitiranih umnih mogućnosti. Jer, stric Drago se nije ni najmanje materijalno okoristio, bio je u tom smislu moralan i pošten čovjek. Radio je za plaću svoje funkcije koju je imao, bio je ona klasična "stara škola". Pritajeni profil "običnog čovjeka", vozio se tramvajem, imao neki stari skromni automobil, socijalističku konfekciju tipičnu za njegovu generaciju, ni po čemu se nije isticao ni upadao u oči. Za razliku od novokomponiranih obavještajaca koji se svi redom furaju na Jamesa Bonda, tog prokletog tajnog agenta - pade mi na pamet taj stih iz "Heroja ulice" od Prljavaca. - I o

tome bih mogao jer sam, također iz prve ruke, vidio kakvu selekciju rade Šušak i Perković u SIS-u. To je bilo toliko nakaradno da mislim da bi ljudi teško povjerovali da se radilo doslovce o jedva pismenim ljudima, koji su dobivali te značke SIS-a i pozicije u toj službi. Kao u filmu "Glup i gluplji", samo što su ovi ujedno "podli i podliji" pa nije baš neka komedija. Ondje gdje se trebalo selektirati prvenstveno intelektualne kapacitete, one koji su sposobni za analitički rad, zapošljavalo se doslovce svakakav šljam iz nekih vukojobina. Ali, i to ima logike, jer to je bio pravi profil ljudi za ono što su Tuđman, Šušak i Perković namjeravali činiti i što su činili brutalnim likvidacijama nekorumpiranih i nekontroliranih državotvornih elemenata, koji su im smetali i nisu se dali uvući u njihovu izdajničku mrežu. – Zastanem da uzmem dah. – No, sad sam opet otišao daleko od glavne misaone ceste. Vrijeme je da se vratim natrag.

– Nastavi, ali pričekaj, idem na toalet, brzo ću natrag. – Crni se ustane i ode od stola u pravcu toaleta.

– Ne brini, nikuda se ne mičem, tek sam krenuo – uzvratim dok je Crni već odlazio. Pogledam kroz prozor. I nije neki prizor, dimnjak Toplane, neuređeno zemljište, nemaštovite stambene zgrade.

Sviraju Pet Shop Boysi, *Allways On My Mind*. U čekanju i razmišljanju o svemu, ali i u malom odmoru od teme, gledam svoju čečensku kapu. Crna koža obrubljena bijelim zečjim krznom. Dok glazba svira uzimam i prevrćem je u rukama, nešto kako to rade ovisnici o duhanu kad su prestali pušiti. Brzo mi je prošlo vrijeme čekanja dok se Crni nije vratio pa i ja ostavljam svoju "čečenku" da miruje pored mene.

– Ovog sam se sjetio, ipak još malo moram ostati na sporednoj cesti – kažem pa nastavim: – Još jedan primjer kako je sve krivotvoreno i izokrenuto. Kad pitaš ljude tko nas je prvi priznao, skoro svi počinju papagajski ponavljati priču o vatikanskom priznanju. Što je neistina koju nije teško dokazati, ali se sustavno nameće jer se tako osigurava ovo stanje porobljenosti i izgubljenosti. Kao, u toj izmišljenoj povijesti, veliča se Ivan Pavao II. i kako je on tako mnogo učinio za Hrvatsku, ma samo što nije život dao, ništa drugo mu nije bilo prioritetnije. Opet su činjenice potpuno drugačije. Vatikan je službeno '91. g. bio za očuvanje jedinstvene Jugoslavije, kao i Njemačka i SAD i svi ostali, naravno, ali ovi navedeni su sad percipirani kao saveznici i oni koji su nam pomagali, što je izvan svake pameti. Uveden je embargo na oružje, a NATO ratni brodovi su patrolirali Jadranom i skretali brodove s oružjem u talijanske luke. Iako, sad sam uvjerenja da je to bilo odavde dojavljeno. No, to

je sve dio slike koju ti želim približiti. Sve se kontrolirano radilo da Hrvatska ne uspije preživjeti, a onda automatski i Bosna pada s lakoćom jer i tada je kao i sad te ne možemo jedni bez drugih opstati. Providnost nas upućuje jedne na druge i stalno nam ponavlja lekciju da "bez Drine nema vedrine". Uglavnom, kad se objektivno sagleda, u to vrijeme, posebno te '91. g., Rusija nam je bila najbolji saveznik. I cijeli taj bivši sovjetski blok. Ne da su nam iz neke ljubavi bili spremni dostaviti oružje nego ako im se plati, ali, barem nisu zatvorili vrata toj mogućnosti kupovine oružja "ispod stola", što je velika stvar. E, a što hoću reći ovdje za Vatikan, imao sam priliku biti u društvu s onim zmajevima, znaš za ono Društvo hrvatskoga zmaja, prostorije su im tamo gore iznad Kamenitih vrata.

– Znam za njih – potvrdi Crni.

– Jedno vrijeme su me zvali na neke susrete, tribine, predstavljanje knjiga i slično pa sam znao otići. I jednom, u tom neformalnom razgovoru, bio je tu, uz još neke druge "zmajeve", i Šeparović.¹⁶ I on je zmaj. Oni sebe međusobno nazivaju "zmajskim bratom", malo mi je smiješno to sve, ali, nebitno sad. I Šeparović priča kako je on, kad je postao ministrom vanjskih poslova u ljeto '91. g., otišao u kolovozu u Rim i do Vatikana. Ili je bio rujan? Ne znam sad točno, ali tu negdje. Dakle, otišao on do Vatikana, predstavio se i zamolio prijem kod pape, rekao kako je Hrvatska napadnuta, da već ima ubijenih, razaranja i da se svakodnevno stanje pogoršava, da smo razoružani, da nas napada kompletna vojska sa svim mogućim naoružanjem, ispričao priču kakva je i bila u to vrijeme. Dali su mu nekog tajnika ili kojeg već službenika da s njim razgovara. I moli tako Šeparović za prijem kod pape Ivana Pavla II., "najvećeg prijatelja Hrvata". Rečeno mu je, nakon što se dobrano načekao, da je papa tu, ali da ga neće primiti. I upute ga prema izlazu pa elegantno šutnu napolje. Znači, ako je to prijatelj koji nam je pomagao, hvala ti lijepa na prijateljstvu. Umjesto da se ova istina naučava, istina koja bi mogla izvesti narod iz vatikanske hipnoze i idolatrije, sve se izokreće i sad nam je to najveći prijatelj bez kojeg ne bismo postojali. Koja podla laž. Koja podlost tog glumca Karla Wojtyile, koji nema srama da poslije tu paradira i pothranjuje laži svojim performansom. Jer, najveći neprijatelj nam je Vatikan i Kaptol kao njihova ekspozitura, a ovi tvoji Židovi su tu manji problem, oni su samo

---

16 Zvonimir Šeparović (Blato na Korčuli, 14. rujna 1928.), hrvatski pravnik i političar. Doktorirao 1966. godine na Sveučilištu u Ljubljani. Bio je profesor međunarodnog prava na Sveučilištu u Zagrebu. Obnašao je dužnost rektora na Sveučilištu u Zagrebu od 24. veljače 1989. do 24. travnja 1991. g. Kao ne-stranačka osoba, postao je ministrom vanjskih poslova 1991. godine u vladi premijera Franje Gregurića. S te funkcije, pokreće tužbu Republike Hrvatske protiv Srbije zbog genocida, pred Međunarodnim sudom pravde Ujedinjenih naroda. Godine 1992. postao je prvi stalni predstavnik Hrvatske u Ujedinjenim narodima. Poznat je kao pionir viktimologije i vrlo gorljiv protivnik smrtne kazne.

posljedica te idolatrijske narkoze pod koju je narod stavljen. Ne možemo se osloboditi teritorijalne okupacije ako se prvo ne oslobodimo duhovne porobljenosti vatikanskim idolatrijskim doktrinama. Kad ti idoli, ubačeni u umove i srca, budu porušeni, lako se onda ide dalje pa i tu pseudožidovsku parazitsku kastu maknuti s narodnog tijela. Kao i sve ostale parazite, domaće i strane, sve se može, ali samo ako se prvo ukloni vatikanska idolatrija i cijela pripadna neprirodna teologija, to obožavanje kipova Djevice, sve što duhovno kastrira muškarce da onda postanu submisivni i pokorni, bez snage i volje za borbom. Vidiš li ti na što to sličići? Izvan pameti je koliko je to sve postalo feminizirano, meko, mlohavo...

– Slažem se sa svime, apsolutno nedostaje jaki muški princip. Već sama činjenica da se demokraciju uvažava pokazuje određen poremećaj u smislu zdravog, muževnog pristupa prema pitanjima politike. Zanimljiva mi je ta anegdota koju je Šeparović ispričao, bilo bi dobro to imati negdje zabilježeno, snimljeno, da se ne izgubi neposredni svjedok – ustvrdi Crni.

– Naravno, razmišljao sam o tome da nekako napravim intervju s njime pa da onda i to pitanje postavim, ali više onako slučajno, da se ne bi preplašio i zatvorio, jer teško da ga se može dobiti da to kaže negdje u javnosti. To su njegove priče za uži krug i, ako Bog dâ, u takvom nekakvom više privatnom razgovoru probat ću ga snimiti.

– Misliš ga tajno snimati? Nekom skrivenom kamerom? – pita me Crni.

– Ma ne, nego snimanje u jednoj ležernijoj atmosferi, gdje bi ga se pitalo puno toga ostalog i onda, u masi pitanja, provući i taj događaj. Lici malo na njegovu taštinu, u stilu - kazati da se vidi kako se on trudio na svim stranama za Hrvatsku pa je čak došao nenajavljen kod pape, u tom smislu to snimiti, na taj način, ne poskrivečki. Onda poslije taj dio o izbacivanju iz Vatikana izrezati od ostatka nebitnih priča i postaviti na YouTube, da se tako proširi i barem malo da se otvore oči po tom pitanju, da se razbiju te izmišljotine.

– Nadam se da će ti to uspjeti. Sretno ti bilo s time, bilo bi uistinu vrijedno za buduće naraštaje takve stvari zabilježiti.

– Hvala. Idem sad dalje na ovo moje što sve vrijeme gradim, a nikako da sagradim – našalim se malo pa krenem: – Nije ni lako stalno odlaziti u ove digresije pa se vraćati, ali jednostavno moraju se neke stvari staviti u ispravan kontekst. Kao što sam rekao, sve ovo su činjenice koje nije problem doznati, ali treba ih znati ispravno povezati. Stao sam na razdoblju smirivanja stanja u Hrvatskoj dolaskom UNPROFOR-a, nakon što je, uz Božju pomoć i hrabrost hrvatskih dragovoljaca, zaustavljena beogradska ratna mašinerija, suprotno

svim očekivanjima. Ako čitaš, a sad su dostupni i ti dokumenti, CIA je interno predviđala brz poraz Hrvatske i opstanak Jugoslavije u dodatno srbiziranoj formi. Centralizirana Jugoslavija, to je bio termin koji su koristili. No, to samo pokazuje da te sve službe, tajna društva, masoni, iluminati, tko god bili, nisu svemoćni i njihova nije zadnja nego je zadnja Stvoriteljeva, Boga na nebesima. Tu se treba, kao pojedinac i kao narod, ugraditi i s tom svemoćnom silom Svemoćnog se povezati, u taj savez ući. No, nikako da ljudi nauče te elementarne i, barem meni, tako očite stvari. Uglavnom, nakon što nam je Tuđman tako oduševljeno uvalio UNPROFOR taman kad smo počeli tjerati četničke teroriste u Zapadnoj Slavoniji, sva ona silna tehnika, koja je Tuđmanovim direktivama ostala neosvojena, odlazi u Bosnu. I svakome s imalo pameti trebalo je biti jasno što to znači i kuda to vodi. – Opet zastanem i duboko udahnem. – Ali, opet moram učiniti malu digresiju u vezi s akcijom oslobađanja Zapadne Slavonije, koja se krajem '91. g. dobro odvijala i već je počela bježanija i kuknjava tih "pobunjenih Srba", slično kao što je bilo '95. godine. Znaš kako je ta akcija zaustavljena? – pitam pa odmah nastavim dalje: – Tuđman je naredio obustavu oslobađanja okupiranog teritorija, a Zvonimir Trusić, koji je preuzeo zapovjedništvo od Merčepa koji je bio ranjen i na oporavku u Zagrebu, je to odbio. Tada Tuđman daje naređenje da se svim sredstvima to riješi i zaustavi oslobađanje teritorija. I onda ta poslušnička režimska ekipa tu u Zagrebu izvodi otmicu malodobnog Trusićevog sina pa je tek onda sve stalo kad su mu sina oteli iz kuće dok je on bio na ratištu. Nisam u dobrim odnosima s Trusićem, zamalo smo se bili i potukli kad je bio sabotirao ono na Trgu i nije dao Natku da govori kako smo se dogovorili nego je dovukao onog dosadnog Vekića koji je uspavao okupljeni narod i sve je ostalo na tome. No, to ne mijenja ništa na činjenicama kako je bilo u vrijeme rata i njegovu ulogu u toj akciji oslobađanja Zapadne Slavonije te kako je zaustavljena. Tih slojeva izdaje ima masa, a ono najgore tek dolazi jer sad opet idem na to kako se u Bosni to izdajstvo izvelo. – Ispijem gutljaj zelenog čaja.

– Mislim da znam kuda ideš, prema ubojstvu Blaža Kraljevića i tom sukobu katolika i muslimana, odnosno, sad je to podijeljeno i definirano kao Hrvati i Bošnjaci – napomene Crni.

– Da, ali i dalje od tih općepoznatih stvari pa i još dalje od toga u vidu rješenja koje izgleda nemogućim. No, u tome i je gušt jer, lako je osmisлити rješenje za nešto što izgleda mogućim, ali, riješiti ono što svima izgleda nemogućim, e, to je izazov – uzvratim pa se nadovežem ne čekajući odgovor od Crnog. – Dakle, '92. g. imamo to s Bosnom što se sprema i očito je da će doći do rata.

Gomila tehnike iz Hrvatske se doprema i pozicionira tako da Srbi to imaju u rukama već od početka, iako se još neko vrijeme igrala ta igra sa "saveznom armijom". Naivaca nikad ne manjka, pa tako i tad, usprkos svemu što su mogli vidjeti kako je bilo u Hrvatskoj, nakon onih prizora iz Vukovara i krvavih četničkih orgija, mnogo ih je i dalje živjelo u samozavaravanju "neće u Bosni toga biti", a jugo-propaganda je to stanje uspavanosti u maštarijama pothranjivala. Tu je onaj YUTEL odigrao glavnu ulogu zaglupljivanja i odvrćanja od očiglednog. Vidiš da je Gorana Milića,¹⁷ po obavljenom zadatku, izravno Tuđman rehabilitirao i uključio u sustav, na HRT, kao da ništa nije bilo. Jugoslavenčina i propagandist Milić je uhljebljen u "ustaškoj Hrvatskoj", a hrvatski državotvorac kao što si ti gurnut je u izolaciju i siromaštvo. Iako, kad već spominjem Milića, njegove reportaže su mi bile dobre, iako su bile propagandističke, znao je barem biti zanimljiv, a šteta što je bio i ostao na neprijateljskoj strani. Još jedan koji je bogomdani talent potrošio protiv samog sebe, samo što će to shvatiti kad mu bude prekasno da se popravi.

– Goran Milić je dijete jugoslavenskog diplomata, ne treba čuditi da je ostao privržen toj ideji, sve mu je dala, njemu je bilo odlično u onom sustavu, a ni sad mu ništa ne nedostaje – napomene Crni.

– To mu nije opravdanje! Ali, pustimo sad Milića, da ja svoje ispričam do kraja – opet ponovim isti zahtjev. Već si mislim kako trebam paziti da ne dosadim ponavljanjem, ali ne može se drugačije. – Izvode se u to vrijeme, prve polovine '92., ti stalni razgovori, sastanci republičkih vodstava, ali sve je to samo predstava jer još prije je bilo pripremljeno kuda će to ići. Točnije, na dan pada Vukovara, 18. studenog '91., dok se tamo događa krvava drama, u Zagrebu, u zgradi HNK, održava se slavlje jer je uspostavljena "Hrvatska zajednica Herceg-Bosna". Ne možeš imati većeg znaka koji pokazuje narav izdaje od ovoga. Herojska obrana Vukovara je slomila podivljalo četništvo i cijeli borbeni duh u Srbiji je isplahnulo poput probušenog balona. U tim dramatičnim danima kad su naši ljudi ginuli, mučeni i ubijani na najsvirepije načine, u Zagrebu, u zgradi opere i baleta, slavi se i raduje zbog uspostave organizacije koja će izdaju uzdignuti na još degutantniju razinu, a sve u službi svjetskog židovstva, cionističkog židovstva, jer ima ispravnih i dobrih Židova, nisi ti jedini. Nema mnogo, ali ima i vrijede zlata.

---

¹⁷ Goran Milić (Zagreb, 24. siječnja 1946.) karijeru je započeo kao novinar na Televiziji Beograd, tj. na Radioteleviziji Beograd 1970. godine. Za tu kuću bio je i dopisnik iz New Yorka od 1980. do 1985. godine, a zatim i profesor novinarstva na Beogradskom sveučilištu od 1985. do 1988. godine. Od 29. listopada 1990. do 11. svibnja 1992. radio je kao urednik i voditelj televizijskog dnevnika Yutel. Nakon obustave rada ove emisije 1992. godine Milić postaje direktorom novinskog centra ratne vlade BiH. Od 1997. godine radi na Hrvatskoj radioteleviziji. Od 2011. do 2016. godine bio je direktor vijesti i programa na Al Jazeera Balkans.

– Ja se ne osjećam pripadnikom židovstva, smatram se Hrvatom, a i upitno je koliko su aškenazi Židovi semiti, a koliko tu ima izmiješanosti s drugim narodima kroz stoljeća migracija. Po svim indicijama aškenazi su arijevcima, bijelci, jer očigledno nemaju semitske fenotipske karakteristike – intervenirao je Crni, valjda se osjetivši pogođen ovim mojim riječima.

– Znam za to kako se osjećaš i izjašnjavaš i uopće u to ne dvojim, ali, govorim o rodoslovnom porijeklu. Vidiš, u nekom scenariju gdje bi se Hrvatska oslobodila okupacije i izdajnika, ako bih ja o ičemu odlučivao, tebe bih postavio na neku visoku dužnost u diplomaciji, kao predstavnika u UN-u, ili veleposlanika u Njemačkoj, da tamo s diplomatskim imunitetom i židovskim identitetom rušiš sve te židovske mitove i podvale. Čak bi se ti, po zadatku, za hrvatske interese, morao tako predstavljati, kao Židov, bez obzira kako bi osjećao u srcu, upravo da im se i tako izmakne tepih pod nogama. Tući ih njihovim oružjem, kad su već napravili ovo stanje da se svi poltronski klanjaju Židovu čim se pojavi. Pogotovo u Njemačkoj koja je i dalje pod okupacijom i ideološkim terorom. Tako bi tvoje židovsko rodoslovlje bilo naše oružje. Tako bi se vodila mudra hrvatska politika protiv neprijatelja cijeloga svijeta – odgovorim mu i primijetim osmijeh na licu Crnog. Očito mu je bilo drago čuti ovu ideju nekog budućeg državotvornog djelovanja gdje bi on imao zapaženu ulogu. Meni je bilo drago da je trenutno shvatio o čemu govorim i da nisam morao ići u detaljnije objašnjavanje. Inače, u većini slučajeva, znam zapeti u sličnim situacijama i sugovornik ne može shvatiti jednostavnu ideju pa me to iscrpi te izgubim volju za daljnjim razgovorom. Sa Crnim nisam imao tih problema i zato sam i volio s njim razgovarati, odgovarati na njegova pitanja, diskutirati o stvarima politike i državištva. Ako je dolazilo do potrebe za dodatnim objašnjenjima, to je bilo po kompleksnim stvarima, a ne po banalnim pa sam se tako i ja uvježbavao u iznošenju i obrani svojih stajališta.

- Zar bi Hrvatska bila u UN-u? Trebalo bi istupiti iz te organizacije i ne pristati na neprincipijelna načela po kojima se vodi – kaže Crni.
- Slažem se, apsolutno točno. Ti bi bio hrvatski predstavnik u UN-u koji bi to istupanje Hrvatske proveo. Da budemo u statusu promatrača, kao Švicarska i Vatikan, a ne da o nama odlučuje nekakvo “Vijeće sigurnosti”. Kad čujem pametnjakoviće kako se pozivaju na neke rezolucije UN-a, jasno mi je da ne razumiju osnovne principe slobode i prava. Nije meni UN božanstvo da mi bude odrednica nego imam “povelju” koju je Stvoritelj poslao čovječanstvu da se po njoj ravna - ali, sve vrijeme idem prema tome. Ajmo, da dovršim to što hoću reći.
- Samo nastavi, ali da znaš da je Švicarska od 2002. g. postala članicom UN-a, samo je Vatikan ostao u ulozi promatrača.
- Ha, to mi je promaklo. Tako znači, ni Švicarska nije više što je nekad bila. Vidiš kako pomalo degradira. Od žestokih gorštaka Švicarci postali feminizirani papučari, logično da su onda pristupili u UN da tamo isprazno blebeću kao u kokošinjcu, vole to žene tako kad im se dopusti da vode glavnu riječ
- nasmijem se pa krenem dalje. – Dakle, sad smo u 1992. godini i počinje se zakuhavati u Bosni. Uz ovu Tuđmanovu politiku, nije ni Izetbegović vodio pametnu politiku, da to bude jasno. Tu mislim ponajprije u pripremama za obranu te on u biti dobrim dijelom ponavlja Tuđmanov pristup nekakvog oslanjanja na “saveznu armiju” i guranja glave u pijesak pred činjenicom da je rat praktički neizbježan. Mislim da je Izetbegovićev osobni problem bio upravo u njegovom rodoslovnom podrijetlu koje je srpsko, ali kako je ovdje sve naopako, onda se po vjerskoj liniji počelo stvarati i diferencirati nacije.
- Odakle ti to za Izetbegovića? – upita Crni.
- Nije to neka tajna, zna se da su njegovi povlačenjem Otomanskog carstva napustili Beograd 1868. g. i doselili u Bosanski Šamac. Također, tako su se i izjašnjavali, kao Srbi; tako je bilo vođeno u dokumentima. To je, navodno, i Alija sam potvrdio, ako je vjerovati svjedocima koji tako govore. Za vrijeme Karađorđa, njegovi su bili vlasnici Ade Ciganlije. Daljnje podrijetlo je navodno iz Smedereva, s prezimenom Jahić.
- Ne mora to nužno značiti da je Srbin ako je u ono vrijeme došao iz Beograda. Tada je u Beogradu bilo najmanje Srba. Također, Izetbegović je nudio Tuđmanu konfederativni savez i zajedničku obranu, no, Tuđman za to nije bio zainteresiran – napomene Crni.
- Tako je, nema spora to što govoriš, nije nužno Srbin ako je iz Beograda, ali ako se sam upisivao u dokumentima i izjašnjavao kao Srbin, onda je prilično

utemeljena pretpostavka da jest. Zašto bi se izjašnjavao Srbinom ako nema rodoslovne osnove za to? Ali, problem je što mu je s tim podrijetlom formiran i generalni stav prema političkom pitanju u tom vremenu i tako se doveo u stanje izgubljenosti i nedoraslosti zbivanjima. – Vidim da je Crni krenuo nešto reći pa ga preventivno zaustavim. - Polako, i ova kockica će imati svoje mjesto u mozaiku. Moje je mišljenje da Izetbegović nije bio iskvaren, koliko je bio nesposoban voditi dobru politiku, a vrijeme je zahtijevalo vođenje vrhunske politike. Dobra politika je ispravno planiranje i izbjegavanje rasipnosti. Niti je bilo ispravnog planiranja, niti se izbjegavala rasipnost u Izetbegovićevoj politici. Zbivanja su ga zatekla nespremnog i izgubljenog, a sredstva, umjesto da su išla sva u obranu, rasipala su se na gluposti. Naravno, situacija u Bosni je bila kompliciranija nego u Hrvatskoj zbog većeg postotka Srba i Tuđmanove protuislamske politike, ali to nije opravdanje, time je trebao još bolje planirati i razmišljati više poteza unaprijed. To što je teško, samo traži još veću sposobnost ispravnog planiranja, a toga nije bilo ni u tragovima, iako je imao cijeli život da se pripremi za sve moguće scenarije. Tako radi rođeni državnik, u vremenu čekanja planira sve opcije i priprema optimalne odgovore na sve moguće probleme da bi postigao željeni cilj. Uostalom, Izetbegović je neposredno prije početka rata rekao narodu kojem se nametnuo kao vođa: “Mirno spavajte, rata neće biti!”. To je nešto prestrašno, koliko je to promašeno i koliko je izjava tog tipa radila za velikosrpsku agresiju pa da se masovni pokolji izvedu bez prevelikog otpora od strane muslimana koji “mirno spavaju” dok im se približava smrtna pogibelj. Također, toliko je bilo primjera izdavanja zapovjedi da se ne napadaju skladišta i vojarne JNA, da je i tu Izetbegović bio na Tuđmanovom tragu. Samo što je Tuđman imao druge motive takvog ponašanja, to je radio planski i promišljeno da sabotira hrvatsku obranu, a Izetbegović je to radio iz nedoraslosti povijesnom trenutku. Najgora stvar je neodlučnost u kritičnom trenutku, a to se dogodilo i zato je došlo do teškog stanja u Bosni na što se još nadovezala Tuđmanova izdaja hrvatske državotvorne ideje. Dodatni apsurd u svemu skupa je da Tuđmanova izdaja hrvatske državotvorne ideje ni najmanje nije smetala Izetbegoviću, čak mu je i koristila u formiranju bošnjačke nacije, kao da je jedva dočekao taj Tuđmanov potez. Ajde zamisli da je Tuđman bio prav i pošten pa da je nastavio pozitivnu ostavštinu Pavelića i NDH po pitanju Bosne i muslimana, da je išao tragom jedinstvene hrvatske nacije kršćana i muslimana. Namjerno kažem kršćana jer bi to uključivalo i pravoslavce i sve ostale denominacije. Ali ne, Tuđman unosi podjelu po vjerskoj liniji rimokatolicizma te doslovno od hrvatstva na najgori mogući način odbacuje

Hrvate islamske vjere. Kažem, zamisli da se vodila ispravna politika, da nije bilo te podjele, da se na to loše Izetbegovićevo planiranje i pripreme s hrvatske strane iz Zagreba odgovorilo pravim potezima i uključivanjem svih u jedinstveni hrvatski nacionalni korpus. Tada, u to vrijeme '91., a pogotovo '92. g., nakon što je krenulo četničko divljanje po Bosni i narod se našao goloruk i ostavljen, razoružan i neorganiziran od vodstva u Sarajevu, da onda tu sad dolazi hrvatska komponenta koja taj narod, prepušten četničkom nožu, spašava i brani. Jasno da bi sigurno bilo tih bošnjačkih tendencija i pokušaja da se to popularizira, ali nema šanse da bi više od 20% muslimana to prihvatilo. Ako i bi, to bi bili većinom oni jugoslavensko-srpske orijentacije, oni kojima je hrvatstvo mrsko kakvo god bilo, pa bi time u biti još više učvrstilo ostatak, među kojima bi bilo i dosta tada još neodlučnih, da se stave na hrvatsku stranu u smislu nacionalnog identiteta. Ono, kad bi vidjeli koji su ti koji bi forsirali bošnjaštvo u takvim okolnostima ispravne hrvatske državotvorne politike koja uključuje islam, samo bi ih to udaljilo od tih i takvih, garantiram ti to. Evo, pogledaj kako je bilo s ovima iz "Dalmatinske akcije" i cijele te ideje nekakve autohtone "dalmatinske nacije". Tamo se okupio takav profil Jugoslavena i srbofila pa zbog toga to nije moglo proći razinu statističke greške. No, da se dogodilo u Dalmaciji nešto slično kao što je bilo u Bosni i da je Dalmacija izdana od Zagreba na sukladan način, danas bi tamo u većini bili "Dalmatinci" kao što su sad u Bosni Bošnjaci. Pogotovo ako bi se još i ta vjerska razlika potencirala tipa da su u Dalmaciji, npr., svi većinom budisti, a kontinentalna hrvatska da je rimokatolička, ili obratno, sasvim svejedno u ovoj usporedbi. S druge strane, zamisli prizore, zamisli te snimke na televiziji pa onda svi gledaju kako hrvatsko-bosanska vojska ulazi tenkovima u opkoljeno Sarajevo i probija blokadu, da to predvodi Blaž Kraljević i, ne znam, Nijaz Batlak Daidža, svejedno, razumiješ poantu. Neka na vodećem tenku bude i ona zastava gdje su spojeni šahovnica i ljiljani u jednom grbu, ma sve može, nebitno, glavno je da bi time bilo riješeno pitanje podjele hrvatskog nacionalnog bića po vjerskoj liniji rimokatolici – muslimani. Sve druge ideje bile bi pometene i marginalizirane, a ovo nakaradno dejtonsko čudo s tzv. Republikom Srpskom ne bi postojalo ni u snovima. Imamo jedinstveni prostor od Drave do Jadrana i od Sutle do Drine. Pa neka svatko to tumači kako mu je drago. Može reći da je Hrvatska do Drine, a jednako tako može reći i da je Bosna do Sutle. I da se vodi prava suverenistička i državotvorna politika, sukladno Božjim zakonima, nema kamate, red i pravda, moralni poredak sukladan tradiciji i objavi, što bi ikome tu išta falilo? Tko bi se normalan i pri zdravoj pameti protiv toga bunio? Znam da sve ovo izgleda kao idealističko

maštanje, neka nedostižna utopija, ali ja to vidim kao realnost koja je bila ponuđena da se uzme, samo da je bilo dobre namjere u srcu, da se nije služilo Zlu. A služilo se Zlu, i to zlu sa velikim početnim slovom. I sad imamo ovo što imamo jer služenje Zlu dalo je svoje zle plodove.

– Ma ja se apsolutno slažem s tim pogledom i da je jedino tako trebalo voditi politiku i unutarstvu i vanjsku. Ne znam jesi li znao da sam ovu sintagmu “Hrvatska do Drine i Bosna do Sutle” ja izbacio u javnost. Drago mi je da se primila i da nije umrla. Čak sam imao tu u džamiji predstavljanje moje knjige “Hrvatska nakon Tuđmana”, to mi je omogućio Šefko Omerbašić pa sam tada to i rekao te je bilo dobro prihvaćeno – pohvali se Crni. – A sjećam se vica koji sam tad čuo, ostao mi je u pamćenju jer nas je dobro nasmijao:

Došao mali Suljo iz škole cijeli pretučen.

Odmah ga babo napao i pita: Što je ovo? S kim si se potukao? Što je bilo?

Kaže Suljo: Istuklo me u školi.

Babo: Pa zašto?

Suljo: Pitala me učiteljica tko su bili partizani.

Babo: Pa što si rekao?

Suljo: Rekao sam da su oni bili narodna vojska koja se borila protiv domaćih izdajnika i okupatora te oslobodila zemlju.

Babo: Bravo! Pa što su te onda istukli?

Suljo: Ma onda me učiteljica pitala tko su bile ustaše.

Babo: E, i? Što si rekao?

Suljo: A rekao sam... Dedo, babo, amidža, dajdža...

– Hahaha, dobar je vic, pravi džihadistički, haha. A dobar je vic i kad Mujo Sulji 1993. kaže kako je HVO negdje u srednjoj Bosni srušio džamiju, a Suljo će kroz zube: “Srušit ćemo i mi njihovu džamiju u Zagrebu, kadli-tadli!” – nasmijao se i Crni na ovaj moj uzvratni vic, a i ja s njime. – I odlično, neka si ti to plasirao u javni prostor o Hrvatskoj do Drine i Bosni do Sutle i neka se ta krilatica nekim tajanstvenim putevima održala, došla do mene pa ti se sad ovako i vratila natrag kroz moja usta. Vidiš, to samo potvrđuje da ne znamo nikada do kuda naše riječi, izgovorene ili zapisane, mogu dobiti. Sve je u Božjim rukama, a na nama je da idemo stazom istine i pravde u našim najboljim ljudskim mogućnostima bez ikakvih kompromisa. Svaki kompromis s istinom i pravičnošću je trulež koja se onda posvuda proširi, ma koliko na početku izgledala malenom te da se zato može prihvatiti. Ne može i ne smije. – Malo ponesen tom nekom strastvenošću pojačam glas i uživim se u to o čemu sam govorio.

– Ali, opet ostaje pitanje kako se to sad može promijeniti? Vrlo teško kad je toliko toga već duboko ušlo u svijest na svim stranama. Volio bih da se to može promijeniti, samo me zanima kako jer ja ne vidim načina? – pita opet Crni ključno pitanje koje čeka svoj ključni odgovor. – I znaj da smo tu na istoj strani, da sam ja u potpunosti na tragu Starčevića po pitanju Bosne i koliko je to pitanje presudno za Hrvatsku. Ovako je Stari pisao: “U Bosni živi strana našega najčišćega, najnepokvarenijega naroda, koji lakše može biti bez nas, negoli mi bez njega. Za nas je njegov život znamenitiji negoli pariških proletera i njemačkih mudraca, njegovo je naravno stanje za nas korisnije i potrebitije negoli zapadna civilizacija koja smućuje pamet, truje srce i ubija nam život.” – izrekao je Crni u jednom dahu citat iz glave do u slovo precizno, kako je on to već znao posegnuti u riznice svojeg znanja, prava stara škola precizne mehanike, kad se moralo dobro zapamtiti ono što smatraš bitnim jer se nisi mogao osloniti na pretraživač interneta. Ono što si imao u sebi, time si mogao raditi. Sad se razgovori vode s pametnim telefonima kao pomoćnim alatima ako treba provjeriti neki podatak, datum, citat, bilo što. Ima to svoje prednosti, ali s mozgom je kao i s mišićem koji, ako se ne koristi, dolazi do atrofije. Crni je još bio u odličnoj formi, i dalje je mogao izvlačiti spremljene informacije iz svojeg operativnog sustava.

– Ponajprije se može promijeniti ako se oslonac i pouzdanje stavi na Boga, odnosno, na Allaha. Ono što sam govorio, da nastavim, jer moram tako voditi sve postupno i bez preskakanja stepenica. Dakle, Tuđman provodi tu židovsko-cionističku politiku kako je i dobio zadatak, a jednako tako i Milošević, iako je on tu bio manje bitan i, da nije bilo Tuđmanove izdaje, ništa Milošević tu ne bi mogao jer da je mogao, to bi učinio još '91. godine. Osniva se ta prokleta “Hrvatska Republika Herceg-Bosna”, sve se dogovara da se prebaci ratna tehnika u Bosnu, to je još prije načelno dogovoreno, a konačna operativna provedba te politike na terenu utanačena je i dogovorena sporazumom Boban – Karadžić u Grazu iz svibnja '92. godine. Sve je još prije bilo dogovoreno u ožujku '91. g. u Karađorđevu, a Graz je samo okončanje te izdajničke politike – krenem govoriti, no Crni me prekine.

– Sjetio si me sad, a to sam prije napomenuo, kako je Izetbegović nudio konfederalni savez i Tuđmanovo odbijanje. Kako onda može Izetbegović biti kriv kad je, očito, korektno pristupio?

– Nije kriv u smislu tog oblika krivnje nego je kriv u smislu nesposobnosti da otme Tuđmanu njegovu platformu. To sam prije govorio, iako, nisam do kraja razradio. Istina, samo sam napomenuo da nije mogao iz vlastite kože i tog etničkog podrijetla. I to na vlastitu štetu i štetu naroda u Bosni, ali ne mislim

da je to radio zlonamjerno nego nije znao bolje. Znaš što je trebao Izetbegović učiniti kad je Tuđman odbio njegovu ponudu i počeo praktički otvoreno dogovarati s Miloševićem podjelu Bosne i ostale zločinačke planove, protivne hrvatskim državotvornim interesima?

– Što?

– Trebao je izmaknuti Tuđmanu njegovu platformu ispod nogu i to tako da bude veći Hrvat od Tuđmana. Doslovno da proglasi Tuđmana izdajnikom hrvatske državotvorne ideje i da pokrene okupljanje opozicije Tuđmanu koja je tada u Hrvatskoj bila znatna. Pamtiš li ti koliko su bili brojni skupovi HSP-a s Paragom i kako je tu bilo više ljudi nego kad je HDZ imao svoja okupljanja? Vrlo brzo, pogotovo kad je rat krenuo, a nije bilo organizirane obrane nego se pokazala izdaja upravo iz državnog vrha, ljudima je prisjeo i Tuđman i HDZ. Zato, pogotovo nakon ubojstva Paradžika, a nedugo poslije i Kraljevića, moglo se, moralo se, u Sarajevu postaviti stožer za oslobođenje Hrvatske i vidio bi kako bi tim potezom došlo do tektonskih lomova unutar RH "tuđmanistana". Još sve potkrijepiti razobličavanjem ratnih profitera, sve te udbašije i ostalih parazita koje je Tuđman okupio oko sebe. Garantiram ti da bi većina naroda u Hrvatskoj Aliju htjela za predsjednika da je tako postupio. Bilo bi tih bukača i galamdžija koji bi se protivili, ali zagušila bi ih većina i ne bi imali presudnu ulogu. To su ti potezi izvan napravljenog kalupa, a koje ovi globalni igrači i domaće sluge ne bi očekivali i to bi ih zateklo potpuno nespregnute. No, kako i sâm znaš, zar je jedan Izetbegović bio sposoban za takav velemajstorski potez? On nije bio sposoban ni za elementarno ispravno predviđanje i planiranje u Sarajevu i bližoj okolici, kako bi mogao nešto izvan granica svoje intelektualne limitiranosti pa izvesti nešto ovako dramatično? Šah-mat u par poteza poput Fishera¹⁸ ili Capablance¹⁹. Oni su mi omiljeni šahisti po toj istovremenoj vickavosti i odvažnosti kojom su, iznenađujućim potezima, protivnike zaticali potpuno nespregnute. Tuđman bi pao kao zrela kruška. Jasno da bi učinio sve moguće gadosti da se održi na

---

18 Robert James "Bobby" Fischer (Chicago, 9. ožujka 1943. – Reykjavík, 17. siječnja 2008.), američki šahist. Jedan je od najvećih igrača u povijesti šaha. Osvojio je naslov svjetskog prvaka 1972. g. u meču s Borisom Spaskim. Nakon toga prestao je igrati i odustao od obrane naslova, pa je godine 1975. prvom proglašen pobjednik mečeva kandidata Anatolij Karpov. Godine 1992. odigrao je neslužbeni meč sa Spaskim u Jugoslaviji. Time je prekršio američke zakone jer su Srbija i Crna Gora bile pod sankcijama. Početkom 2005. godine dobio je državljanstvo Islanda, gdje je živio do smrti 2008. g. Pridružio se *Worldwide Church of God* i nakon osvajanja naslova prvaka živio u njihovom naselju u Pasadeni. Godine 1977. napustio je crkvu, izjavivši da ona dobiva naređenja od tajne sotonističke svjetske vlade. Godine 1984. pisao je urednicima izdanja *Encyclopedia Judaica* tražeći da njegovo ime bude uklonjeno. Isticao je da nije Židov i da nikada nije bio obrezan. Na dan 11. rujna 2001., govoreći iz Japana na lokalnom radiju čestitao je teroristima koji su izvršili napad na WTC i Pentagon. Dana 27. siječnja 2002. u intervjuu za radio u Reykjavíku, glavnom gradu Islanda, poticao je islandsku vladu da zatvori američku vojnu bazu. "Ako odbiju otići, pošaljite im nekoliko pisama s antraksom."

vlasti jer je bio beskrajno vlastohlepan, ali ne bi se mogao izvući jer bi mu se izbila iz ruku percepcija da je on Hrvat. Moglo se to, da se samo znalo povući prave poteze. Ma, čak i da mu je hrvatstvo bilo intimno mrsko iz nebitno kojih razloga, Izetbegović je trebao tako napraviti. Ako se mogao prije izjašnjavati kao Srbin, mogao bi i kao Hrvat, ako je to u interesu naroda i, najvažnije od svega, u interesu vjere. To je na tragu onoga kako sam rekao da bih tebe predstavio svijetu kao Židova jer bi time Hrvatska imala jače oružje u rukama nego da se predstavljaš kao Hrvat. Ista stvar i ovdje s Izetbegovićem i Tuđmanom i kako bi mu on time oteo njegovu igračku hrvatstva koju je Tuđman samo glumatao po zadatku svojeg mentora Kissingera. Tako se to radi kad se radi za dobro i protiv zla, klin se klinom izbija, u ratu su dopušteni laž i varka, a u ovom slučaju, ako je potrebno, lažno hrvatovanje izbija se lažnim hrvatovanjem. Ako bi bilo iskreno, još bolje, ali nije bilo ni najmanje nužno.

– Zašto misliš da je Tuđman glumio hrvatstvo? Ima cijeli niz njegovih izjava i radova koji pokazuju suprotno. Čak je otvoreno govorio da je sretan što mu žena nije Srпкиnja ili Židovka. Također je prvi javno objavio dekonstrukciju jasenovačkog mita, pokazao da su brojke ekstremno prenapuhane, a dotakao se i samog mita o holokaustu. Istina, diskretno, ali ipak je pokazao političku hrabrost i znanstvenu dosljednost– pokrene Crni potrebu za novom digresijom.

– I ja sam to tako gledao i čak se i divio Tuđmanu zbog tih stvari, uvažavao ga, ali, ali... I tad kad još nisam uspio sve pohvatati, povezati i otkriti pravu

---

19 José Raúl Capablanca y Graupera (Havana, 19. studenog 1888. - New York, 8. ožujka 1942.), kubanski šahist i treći svjetski šahovski prvak. Smatra ga se Mozartom šaha. Capablanca je naučio igrati šah sa četiri godine gledajući igru svog oca. U petoj godini se učlanio u *Havana Chess Club*, gdje ga vodeći šahisti kluba nisu mogli pobijediti nakon razmjene kraljica. 1901. godine, s tek navršениh 13 godina, pobijedio je kubanskoga nacionalnog prvaka Juana Corza. Capablanca nikad nije otvorio nijednu šahovsku knjigu niti učio šahovska otvaranja. To što je postao svjetskim prvakom uprkos toj činjenici čini ga vjerojatno i najvećim prirodnim šahovskim talentom koji je ikada živio. Spektakularno, nije izgubio nijedan meč od 1916. to 1924., zbog čega je prozvan "šahovskim strojem".

pozadinu te igre s Tuđmanom, nije mi sve bilo do kraja bistro, stalno mi je nešto tu bilo iskrivljeno. Otprilike kao i njegova kriva usta koja su Božji znak da mu je priča iskrivljena. Gledaj, i što je najbolje to mi je sad tako jasno da mi nije jasno kako mi odmah nije bilo jasno. Tuđman kao Kissingerov čovjek, Tuđman kao neskriveni globalist što je bio sve vrijeme, samo je komunizam zamijenio kapitalizmom. Taj i takav Tuđman gladan vlasti, položaja i moći, on da bi išao nešto solirati i raditi izvan dogovora s onima kojima se otvoreno divio i od kojih je tražio da mu daju udjela u pozemljarskoj moći? Nema šanse, to nije njegov karakter. Naprotiv, njegov karakter je bezobzirnost, bešćutnost i spremnost na sve, samo da bi ostvario svoje ambicije. Tuđman se vraća 1966. godine iz Amerike u Zagreb i kaže da je s komunizmom gotovo te mijenja svoju poziciju. Postaje disident, hrvatski disident, hrvatski nacionalist, zamisli ti to. Ali, kad vidiš kako je to on prošao, taman dostatno da među Hrvatima dobije tu priču, kao on je jadan bio progonjen, a ostao u vili na Tuškancu, za razliku od tebe nije bio bez primanja, a i Tito osobno ga je zaštitio, tako da je bio siguran da će odraditi zatvor samo za te sitnice i da mu neće napakirati kako je to udbaški sustav standardno radio u obračunu s istinskim oponentima. Ovako se Tuđmana dugoročno pripremalo za buduće vrijeme prividne promjene paradigme i ulaska svijeta u treću fazu cionističkog projekta. Treća i završna faza koja završava u Jeruzalemu. No, doći ćemo i do toga, a to je i najvažniji dio svega skupa. Dakle, razmisli, kako zadobiti povjerenje hrvatske emigracije? Jednostavno - napisati i objaviti nešto što nikome prije nije bilo dopušteno ni da pomisli objaviti. U ono vrijeme da je bilo tko drugi napisao samo mrvicu onoga što je Tuđman napisao, osporavajući Jasenovac i službenu priču, progutao bi ga mrak i nigdje se ne bi moglo tu knjigu vidjeti, ne bi je se stiglo ni tiskati. A Tuđman, ne samo da je knjigu tiskao nego je još poslije dobio i putovnicu da može ići po emigraciji i zavediti ljude svojim pričama. Čak ih ima koji su uočili taj detalj kako je Tuđmanu odobrena putovnica i omogućeno putovanje, ali svima izmiče detalj kako su Tuđmanu odobrene američka i kanadska viza. Sve je bilo koordinirano i planirano, sve. Tako i sadržaj knjige "Bespuća povijesne zbiljnosti", pogotovo kad s malim odmakom vidiš što stvarno tamo piše. Da, osporene su te nebulozne brojke o Jasenovcu, tih 700 i više tisuća ubijenih u logoru kako se to navodilo i stalno povećavalo, ali nitko pri zdravoj pameti to nije ni uzimao ozbiljno. No, što je Tuđman tu podvalio? Novu brojku od 40 tisuća koja je drastično manja od ove prenapuhane, ali koja je opet izmišljena i, prema svim izvorima, svjedočenjima i dokumentima nije točna za razdoblje od '41. do '45. g., a istovremeno potpuno prigušuje pravu istinu o višegodišnjoj

poslijeratnoj aktivnosti Jasenovca, kad su tamo masovno ubijani hrvatski civili i zarobljena vojska. I to jednako hrvatski katolici i hrvatski muslimani, prema svima su se žido-komunisti jednako krvavo odnosili i nemilosrdno likvidirali. Odnosno, preko agenta Tuđmana preuzima se i kontrolira hrvatska nacionalna ideja, uz istovremeno osigurano zataškavanje pravih razmjera komunističkih zločina i, što je čak i najvažniji Tuđmanov zadatak, skrivanje židovske pozadine jugo-komunističke diktature na čelu sa Titom. Pripremili su i postavili svog čovjeka Tuđmana da upravlja cijelim procesom i da ga usmjeri u pravcu podjele hrvatskog naroda po vjerskoj osnovi - da se tako muslimanska komponenta još više izolira, gurne u zatvoreni "muslimanski geto", te se onda i njome lakše manipulira i kanalizira gdje im odgovara. Sve o čemu govoriš dobro znam, pažljivo sam sve studirao, sve Tuđmanove knjige sam uspio nabaviti, obilazio antikvarijate dok nisam ulovio i one najstarije originale koje se htjelo izbrisati iz postojanja. Tuđman, kad je jednom čvrsto zasjeo na leđa Hrvatima, likvidirao je svu ozbiljnu opoziciju, korumpirao onu slabu opoziciju bez morala i karaktera, razne bezlične oportuniste. A kad je u Hrvatskoj uspostavio svoju diktaturu i osjećao se sigurnim, e, tad on bez srama mijenja upravo ta famozna "Bespuća", tako da u novom izdanju više nema tih "problematičnih" dijelova koji pokazuju laž u vezi s holokaustom i kako je tu sve prenapuhano i iskonstruirano.²⁰ Prije toga su razni židovski emisari stalno kritizirali te neke navode u "Bespućima", a Tuđman je, pristankom na brisanje tih navoda, dao njima pravo i poslao poruku da su njihove laži i krivotvorine istina koju svi trebamo prihvatiti. Umjesto, da je bio stvarno pravi, otvorio bi prostor povjesničarima, institucijama, medijima, pa da se to pitanje dobro istraži i da se javno sve objavi, neka se vidi tko je

---

20 Citat izbačen iz novijih izdanja: "Što se tiče ukupnih žrtava Židova u drugom svjetskom ratu, u svjetskoj literaturi još uvijek nema ni približno znanstveno utvrđenih činjenica. S jedne strane, procjene se kreću od oko četiri milijuna (G. Reitlinger, 1953) do oko šest milijuna (J. Lestchinsky i Američki židovski kongres 1946, te N. Levin 1968. i 1973.). Raul Hilberg, čija knjiga (1961. i 1973.) po opsežnosti i obavještenosti prethodi onoj Nore Levin, sudi da su ukupni gubici iznosili oko pet milijuna ili oko jedne trećine od predratnog židovskog pučanstva, ali u svom statističkom pregledu navodi da je od 5,100.000 žrtava evidentirano mrtvih 900.000, a dvoji (stavljajući upitnike) i o nekim drugim brojkama u okviru ukupnog iznosa. To su, vjerojatno, razlozi zašto ima potrebu spomenuti da, na drugoj strani, broj od šest milijuna mrtvih neki smatraju krajnje "pretjeranim", navodeći milijun žrtava kao "nepristranu prosudbu".

Da se spomenute procjene gubitaka do šest milijuna mrtvih zasnivaju previše, kako na emocionalno pristranim svjedočanstvima, tako i na jednostranim i pretjeranim podacima poratnog obračunavanja ratnih zlodjela i razračunavanja s poraženim počiniteljima ratnih zločina, može se zaključiti, među inim, i po tome što se i u ozbiljnim knjigama (kakva je nedvojbeno i ona N. Levin) navode npr. oni umnogostručeni podaci o Jasenovcu, s tvrdnjom da je od tobože 770.000 umorenenih bilo i 20.000 Židova, iako se inače navodi da su i Židovi iz Hrvatske po njemačkom nalogu deportirani na Istok, a dijelom našli spas i u talijanskoj zoni. A kad se jasenovačke mitske brojke pričinjavu istinitim, onda ne iznenađuje što se čak i Malaparteova izmišljena košara očiju pretvara u množinu, vjerojatno radi veće uvjerljivosti takvih podataka i svjedočanstava.

u istini, a tko izmišlja. No, ništa od toga što bi bilo normalno očekivati od pravog nacionalnog vođe i onoga tko je zainteresiran za istinu. Ma, gledaj Tuđmana po plodovima. Što je on konkretno učinio? Zaštito je kompletan udbaško-komunistički aparat. I gore od toga, zaštito i uključio ga u proces neviđene pljačke, tako da sad svi ti kadrovi imaju sve pozicije, baš sve, gdje god da se okreneš. "Na strateškim mjestima njihovi ljudi... Kurvini sinovi..." – završim citiranjem Štulića i malo predahnem.

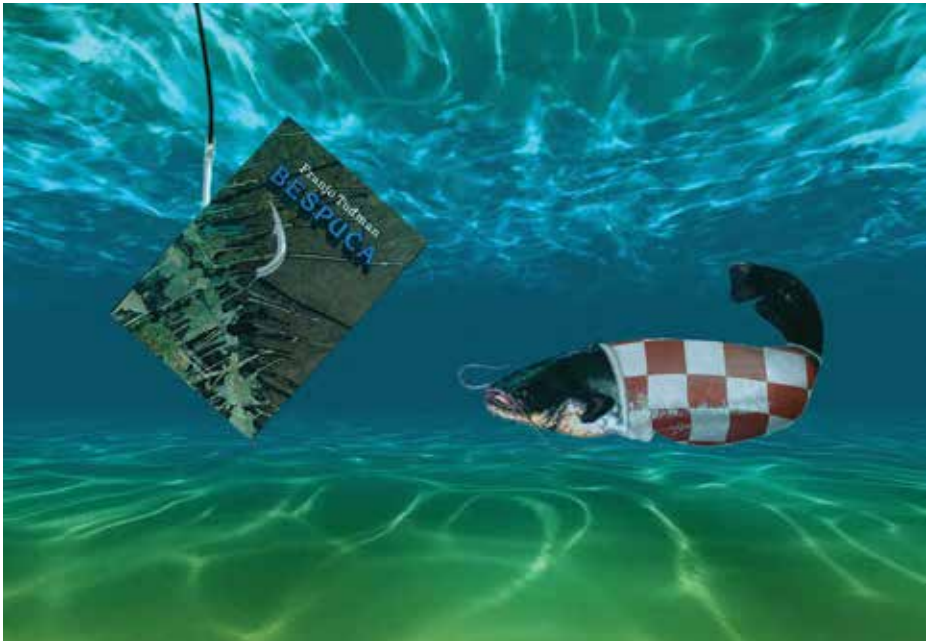
Svirala je tema iz filma *Top Gun, Danger Zone*. Opasna zona. Prikladno. Opet. Preplave me sjećanja kako sam film gledao kao srednjoškolac, treći razred srednje, i koji je to bio doživljaj. Markirao sam s nastave, što mi je već bila standardna praksa jer sam uspio srediti liječničke ispričnice kad god mi je trebalo za bilo koje dane, tako da sam obavezno, svaki tjedan, barem dan ili dva, izostajao s nastave i sa školskim kolegom lunjao gradom te smo, uz ostalo, odgledali sve filmove koji su bili imalo zanimljivi za gledanje. Dok su ostali tavorili na nastavi, mi u kinu ili po gradu u potrazi za curama, koje su

---

Na to koliko smo još daleko od činjeničnog stanja, te da će tek dalja, svestrana i nepristrana straživanja utvrditi barem približno točan broj ukupnih žrtava, pokazuje se na slučaju Auschwitz. Auschwitz (njemačko ime za gradić Oswiecim) postao je simbolom židovskog holokausta, zbog toga što je u poraću u svjetskoj javnosti proširena procjena da je u tom koncentracionom logoru umoreno oko četiri milijuna zatočenika, uglavnom Židova, u plinskim komorama, strijeljanjem i vještanjem, te gladu i boleštinama. Ta brojka, što dostiže već spomenutu donju granicu jamačno znatno uvećanih ukupnih gubitaka, potječe iz 1945, iz optužnice tužitelja pobjedničkih savezničkih sila protiv vodstva Trećeg Reicha, gdje je navedeno da je ukupno uništeno 5,700.000 Židova, a za Auschwitz četiri milijuna i Majdanek milijun i pol ljudi. Poslije toga, te su se brojke udomaćile u svijetu i bivale čak uveličavane, ne samo u protunacističkoj publicistici, već i u povijesnim radovima, pa i leksikografskim izdanjima, u kojima se uglavnom ponavlja da je u njemačkim logorima pobijeno 11 milijuna ljudi, od kojih šest milijuna Židova, a od ostalih najviše Poljaka i drugih Slavena, pa Cigana, ali i pripadnika ostalih europskih naroda. Na potrebu preispitivanja tih tvrdnji upućuje i priopćenje poljske vlade iz 1945, da ukupni gubici pučanstva u Poljskoj iznose 5,384.000, od kojih su 3,200.000 Židovi, koji dovode u pitanje brojke od 11 i 6 milijuna već zbog same poznate činjenice da je manji broj žrtava doveden iz ostalih europskih zemalja. Dok se općenito u ekciklopedijskim jedinicama kod Auschwitza, poradi njegove simbolike, pretežito ustraje na broji od četiri milijuna makar se u povijesnoj literaturi govori i o "nekoliko stotina tisuća". Za lublinski Majdanek u jednom enciklopedijskom izdanju može se pročitati da je u plinskim komorama usmrćeno (također) oko četiri milijuna žrtava, a u drugom oko 360.000 (od kojih 200.000 Židova, a ostali većinom Poljaci), što samo po sebi govori i krajnjoj nepouzdanosti takvih podataka.

U tom pogledu nalazimo na velike razlike (i u ponovljenim izdanjima knjiga) i u takvih ozbiljnih pisaca kao što su R. Hilber i N. Levin, koji su se u opsežnoj obradi židovskih žrtava služili svim mogućim izvorima, ali su, jamačno, propustili da ih do kraja podvrgnu nužnoj kritičkoj raščlambi, koliko glede broja, toliko i glede načina stradanja. Tako će N. Levin (koja ukupne židovske žrtve, kao što vidjesmo, procjenjuje na šest milijuna), za Auschwitz reći da je u "izravnom istrebljenju nestalo" *dva milijuna* Židova, a da ih je bilo još i među drugih 300.000, koji su umrli "neki u plinskim komorama, drugi od gladi, boleština, neljudskog rada, tučenja i tzv. medicinskih pokusa". Nasuprot tome, R. Hilberg (koji ukupne gubitke procjenjuje na 5,1 milijun) iznosi da je u Auschwitzu stradalo *jedan milijun* ljudi "u plinskim komorama". Kod njih su, također, velike razlike i u prosudbi žrtava u Majdaneku, iako ne onako egzaktno jedanaesterostruke kao u naprijed spomenutim primjerima, ali svejedno deseterostruke. N. Levin će, naime, napisati: "Što se dogodilo u Belzecu sa *stotinama tisuća* Židova, isto se zbilo u Treblinku i Sobiboru i Majdaneku", dok će R. Hilberg za Majdanek navesti *desetke tisuća* žrtava.

(Franjo Tuđman, *Bespuća povijesne zbiljnosti; poglavlje U sjeni "holokausta"*, str. 155 – 157, NAKLADNI ZAVOD MATICE HRVATSKE, Zagreb 1989.; Tisak: NIŠRO "Prosvjeta", Bjelovar, ISBN 86-401-0042-X)

isto bile bjegunke iz zatvorsko-indoktrinacijskog sustava za mlade zvanog škola. I nisam bježao iracionalno nego sam odabirao dane kad su bili testovi za koje nisam bio najbolje pripremljen ili mi je prijeto ispitivanje pa sam znao da ću na idućem satu biti ispitan i to ono što je bilo u testovima pa sam se tako i pripremio. Na taj način sam, uz masu opravdanih izostanaka, imao i pristojan prosjek ocjena, tako da nikome nisam bio sumnjiv i prošao sam srednju školu "ispod radara" s tom praksom bježanja sa nastave. Pogotovo zadnje dvije godine. Tako da je *Top Gun* bio pravi doživljaj u više dimenzija. Gledaš atraktivnu glumicu u izazovnim pozama, borbene avione i nekakve akcije pilota, totalnih kulera, motor na kojem frajer vozi komada, glazbena podloga koja sve prati i ja u kinu koji sve vidim da sam ja taj koji vozi tog komada u zalazak sunca, dok je ostatak razreda bio u mrskoj školi, sa svim tim dosadnim gradivom. Tko im je kriv kad su se pomirili sa zatvorskim sustavom i nisu se potrudili naći izlaz i predah od torture, barem nakratko.

– Sve njihovi ljudi, moj Crni, vidiš i sam da je tako. I sad bi mi trebali Tuđmana popušiti kao nekakvog hrvatskog nacionalista, tog bivšeg komunistu koji se preobratio na praznim riječima, ali na djelima ništa? Na djelima je nastavio tamo gdje je '45.-e godine stao, jer Tuđman je svoje generalske epolette kod Tita zaslužio dokazivanjem na način kako to svaka mafijaška organizacija traži od onih koje prima u svoje izabrano društvo. Ništa Tuđman nije učinio nego zacementirao udbaški sustav i hrvatska agonija se nastavlja i dalje. To što je pričao o tome da je sretan da mu žena nije Srпкиnja ili Židovka je

upravo dodatno zametanje tragova i navlačenje naivaca. Među kojima sam i ja bio jedno vrijeme, priznajem. No, opravdanje mi je da sam bio mlad i neupućen, a mađioničarska predstava je bila na visokoj razini izvedbe. Ali, ostalo mi je mnogo toga nedorečenoga i, po urođenoj znatiželji, istraživao sam, čitao, proučavao, kopao, a i, mogu reći, Bog mi je otvorio mnoga vrata spoznaje pa sam poslije sve fino uvezao u jednu cjelinu kojoj nema zamjerke, sve se savršeno uklapa u ovom mojem mozaiku i Tuđman je tu sam vrh hrvatske nesreće. Pogotovo stoga što sad postoji cijela ta jedna interesno-idiotiska struktura "tuđmanista", koji imaju pozicije u sustavu i guraju taj kult oko Tuđmana, kako je on zaslužan za hrvatsku državu. Koju hrvatsku državu? Nema nikakve države, mi smo obična kolonija, provincija EU, indirektni protektorat jer kao imamo tu neku farsu od domaće vlasti, ta glumatala. Bosna i Hercegovina je tu još jednu stepenicu niže jer imaju direktni protektorat, čak nema ni tog hrvatskog fingiranja samostalnosti nego su im uvalili te neke strane nadglednike da rade kako oni hoće, a raja neka se ispod snalazi kako zna. Kao neki izbori, gluposti, uistinu providne gluposti. I te stranke s tim "liderima", ne znaš koji je gori. Stvarno ne znam koji je gori, ovaj HDZ i Dragan Čović koji ima svoju ulogu ili SDA i Bakir Izetbegović. Jedan glumi Hrvatinu, a samo nastavlja Tuđmanovu izdajničku politiku prema hrvatskoj državotvornoj ideji, a ovaj drugi glumi ne znam što, nekog muslimana i velikog ljubitelja Bosne, ali mu ne smeta ni kamata, ni tuđinska uprava, ni stanje okupacije BiH, ništa od toga, nego se bavi besmislicama. I još k tome, čak si mislim kao da je i to dio scenarija, uvlači Tursku na jedan krajnje idiotski način koji, u biti, samo ide na ruku ovima na kontra strani iz te Herceg-Bosne. Zamisli ti to, taj Bakir na nekom stranačkom skupu na stadionu, ono, masa ljudi i veliki video zid, i sad se on spoji sa Turskom i tamo Erdogan na direktnoj vezi pa Bakir galami kako je Erdogan njihov otac i tako predstavlja Erdogana "ocem Bošnjaka". Ono, bruka do neba, ali nema tu pameti nego se vodi takva politika samodestrukcije. A što je najgore, što pokazuje porazno stanje svijesti, jest da je masa na to aplaudirala. Što je i normalno za masu koja je povodljiva, ali nije normalno da nitko od tog stranačkog vodstva nije reagirao ni tad ni kasnije. Svima je to bilo normalno, a to je totalno nenormalno, to je pokazatelj katastrofalnog stanja svijesti u toj političkoj skupini, ali i šire, među tim "intelektualcima" u Sarajevu. Ništa tu nije mnogo bolje nego u Zagrebu. Zato, od toga kruha nema, to se mora sve izbrisati da ih se sve skupa više ni ne vidi, ni ne čuje. Čak sam komentirao na svom fejs profilu da je taj čin, to što je Bakir govorio tako puzajuće sluganski i bez imalo samopoštovanja i dostojanstva, krunski dokaz da su Bošnjaci u biti Hrvati,

jer ovakvo sluganstvo kakvo se tu moglo vidjeti karakteristično je isključivo za Hrvate. Kao, evo dokaza da su Bošnjaci Hrvati, to je taj naš zajednički gen, jer da nisu Hrvati, ne bi bili ovakvi slugani pred Turcima, kao što su to Hrvati pred kime god im se zalomi.

– Hahaha, odlična satirična dosjetka – nasmije se Crni. – Dobro to tebi ide, imaš crtu za takve dosjetke. Sjećam se onog članka “Hrvati vladari svijeta”, dobro to pamtim jer sam komentirao da to graniči s genijalnošću kako je bilo napisano. Uistinu politički izvanredno i istovremeno duhovito.

– Da, da, sjećam se toga, malo sam se bio zanio. Ali, to je više odraz činjenice da smo došli do takvog apsurdna da više ne mogu normalno komentirati pa posegnem u eskapizam satiričnosti. Tu sam zamislio situaciju da su Hrvati kao Židovi danas u svijetu, svuda naši ljudi, radimo što nas volja, nitko nam ništa ne može, lažemo, krademo, a moraju nam se klanjati i moliti nas da im oprostimo što ih tučemo – završim s forom iz filma “Balkanski špijun”.

– Nego, ovo mi je ostalo od prije, kad si rekao da ti je Bog otvorio mnoga vrata spoznaje. Što to znači? Je l’ imaš neke vizije, što si time mislio? Znam da si sklon tom nekom misticismu – upita me Crni vrativši priču malo unatrag.

– Mislio sam na ove stvari tipa sa stricem Dragom gdje su mi spletom okolnosti strogo povjerljive informacije dolazile same od sebe i tako upotpunjavale ukupnu sliku koju sam slagao. I nije to samo stric Drago, još mnogo takvih momenata mi se dogodilo. Evo ti jedan primjer kad već pitaš. Početkom travnja ‘91. g. bio sam doma kad je Ivan Milas nazvao oca i pozvao ga da dođe do njega da se vide i malo prošetaju. Milas je bio u samom vrhu, uz Tuđmana, stalno prisutan na svim sastancima gdje se odlučivalo što će se raditi. Tako sam i ja s ocem otišao, nisam imao što drugo, a zanimalo me čuti što se zbiva, što ima novoga, jer sam stalno pratio medije i cijelu situaciju koja je bila sve napetija - već su krenuli prvi sukobi, već su pale prve žrtve. Čim smo došli pa izašli van u šetnju Ribnjakom, onim parkom ispod Kaptola, odmah je Milas krenuo direktno u glavu pa govorio o onom što je najnovija stvar, a to je dogovor Tuđmana i Miloševića u Karađorđevu oko podjele Bosne. Da je to sve definitivno tako određeno i sad se samo trebaju naći s jedne i druge strane te neke komisije koje će precizirati granice, hoće li ići koji kilometar tamo ili ovamo, ali to je to, gotovo, dogovoreno. Milas je bio potpuno za to, podržavao je tu Tuđmanovu politiku pa je kao glavni argument navodio da se time izbjegava rat, a Hrvatska će biti otprilike u granicama one Banovine iz 1939. godine. Mene se to nije previše dojmilo jer sam bio uvjerenja da je rat neizbježan. Glavni razlog bio je što sam ‘89.-e na

'90.-u g. služio redovni vojni rok u JNA i vidio sam koliko su moji vršnjaci Srbi zalučeni pričama koje su srpski mediji širili. Nije se tu moglo više ići natrag. Zato sam tako nešto i rekao Milasu, što, naravno, nije bilo uvaženo. No rekao sam mu, također, da mi nije jasno zašto me ne zovu s vojnog odsjeka jer sam se još prije, u prosincu '90.-e g., išao prijaviti kao dobrovoljac da me se uključi negdje, bilo gdje, no, ništa mi ne dolazi, nikakav poziv, iako su mi rekli da čekam i da ću biti pozvan. Milas mi je na to rekao da nema problema, da mu se sutra javim u njegov ured gore u Saboru i da će me uključiti negdje u neku postrojbu. To mi je bila odlična stvar, tako sam i učinio pa sam nedugo nakon toga bio u sastavu osiguranja Sabora, Vlade i Ureda predsjednika. Tako je krenuo moj aktivni braniteljski angažman, od travnja '91. g. pa, eto, traje sve do sad, sve te godine stalne borbe, i sa samim sobom, i sa cijelim svijetom. Mali i veliki džihad ti je to, moj Crni, tako da sam džihadist s dugogodišnjim stažem, haha... Ali, danas kad gledam s ovim odmakom, to što sam bio u to vrijeme unutar institucija, uvelike mi je pomoglo jer sam također vidio kako istinski funkcionira cijeli državni aparat i potpuno mi se to sve demistificiralo. Štoviše, sve mi se poprilično zgodilo i taj osjećaj gađenja nije se umanjio vremenom, naprotiv.

– Opet smo se vratili na vrijeme početka devedesetih i politike podjele Bosne – uskoči Crni.

– Da, i dobro da smo tu opet došli jer tu treba i nastaviti da se može sve zaokružiti. Ono glavno nisam rekao, a to je ono što slijedi nakon što se izvelo sve s tim dogovorima u Karađorđevu i nakon što ovdje dolazi UNPROFOR, a u Bosnu odlaze tenkovi i ostala masa oružja da se Srbi naoružaju i krenu u napad. Kako reko, odrađene su likvidacije, ubijen je Blaž Kraljević, a nakon toga, gdje god je bilo moguće, rasformiran je HOS te su masu hosovaca također likvidirali. Muslimane se zatvara u logore, namjerno se to provodi baš ovako brutalno i krvavo, to nije bilo spontano nego planski. Naravno, hrvatskih budaletina i psihopata, prvenstveno iz kriminalno-udbaškog podzemlja, nije manjkalo da posluže kao korisni idioti i da se uključe u izdajničku politiku. Tako kreće sukob između Hrvata, i sad bih ja volio reći Hrvata, ali sad su to sve Bošnjaci, a rekao sam kako je do toga došlo. No, što je sad tu bitno, možda i najbitnije, je taj trag krvi koji je ostao te, kad se povuče taj crveni konac, raspliće se cijelo klupko i vodi do same centrale ove operacije koja se tamo provodila u to vrijeme. Naime, kreće se u taj rat, bratoubilački rat, katolika i muslimana, a istovremeno se u Bosnu preko Hrvatske dopremaju ti tzv. mudžahedini. To čak samo po sebi ne bi trebalo biti sporno. Eto, što ne bi došli ljudi pomoći pravednoj borbi protiv agresije ako smatraju da

treba. Dolazili su razni stranci i ovdje u Hrvatsku '91., bilo je tu svega, i avanturista, i plaćenika bez angažmana koji ratuju za ratni plijen, a bilo je dakako i stranih agenata. Razlika s tim mudžahedinima koji su dolazili u Bosnu je u tome što to nisu bili nikakvi slučajni dobrovoljci, nego su to bili probрани, obučeni, selektirani i indoktrinirani američki ljudi. Odnosno, većina njih nije ni bila svjesna kome stvarno služe, ali oni koji su njima rukovodili vrlo su dobro to znali. Imali su i oni svojeg Tuđmana, tada je to bio Bin Laden, koji je višekratno boravio u Hrvatskoj, u Zagrebu, Rijeci, u luksuznim hotelima, pod zaštitom domaćih i stranih službi. I sad ti mudžahedini, svi do jednoga, ulaze u Bosnu preko Hrvatske i to u organizaciji MORH-a, Šuška, Perkovića i tih struktura, koje na sav glas glumataju neke velike zaštitnike Hrvata od "islamskog ekstremizma", dok, istovremeno, upravo oni dovlače te mudžahedine protiv kojih se, kao, bore i paze da Hrvati od njih ne nastradaju.

– Dobro, ali koji je smisao svega toga, koja je tu dobit za američku politiku, za židovske interese? – pita Crni.

– Preciznije je reći koji su tu cionistički interesi i tu se već sve otkriva. Na cionističkom projektu ne prestaje se raditi dok se ne ostvari preuzimanje Jeruzalema i cijelog područja tzv. Velikog Izraela od Eufrata do Nila – odgovorim.

– Zar ne kontroliraju Jeruzalem već sad?

– Ne ono najvažnije od svega, a to je Hramsko brdo, odnosno Kupola na stijeni, gdje je džamija Al Aqsa. To se mora srušiti i tu se mora izgraditi Treći hram. Bez toga cijeli cionistički projekt propada, nije dovršen u svom najvažnijem dijelu. Moraju izgraditi Hram da bi tamo mogli okruniti svojeg vladara svijeta, jer tada se mijenja stari poredak, ovaj sadašnji, i uspostavlja *Novi svjetski poredak*. To je ta promjena o kojoj je riječ. Ništa drugo nego samo i isključivo to. Jeruzalem je glavni grad zamišljenog svjetskog poretka, a cionistički Izrael od Eufrata do Nila je glavna svjetska sila, kojoj nitko ne može parirati. Da bi se to moglo ostvariti, moraju se sve ove sadašnje svjetske sile raskomadati i narodi dobrim dijelom doslovce istrijebiti te čovjek kao takav degenerirati jer jedino tako im nitko neće moći oponirati. Nebitno što su sad sve te svjetske sile, kao i sve druge države i državice, pod cionističkom kontrolom, što su im potpuno podložni i rade što cionisti hoće. To se ne gleda tako, jer u *Novom svjetskom poretku*, tom cionističkom poretku s Jeruzalemom, Hramom, Velikim Izraelom, ne smije ni kao ideja, ni kao ikakva mogućnost, makar samo u teoriji, postojati netko da bi mogao parirati okrunjenom vladaru svijeta, njihovom patrijarhu svijeta, kako su to najavili još u "Protokolima".

– Zar su Kina i Rusija pod židovskom kontrolom? Zar su cionističke marionete? Ne bih se baš složio s time, postoje tu i drugi čimbenici i ne može se tako odrješito postaviti odnos crno – bijelo. Da, sigurno ima židovskog utjecaja, ali mišljenja sam da je tu riječ o mnogo kompleksnijim stvarima, odnosima i interesima – ustvrdi Crni.

– Na jednoj nižoj razini to je kompleksno i tu ima gomila raznih isprepletanih odnosa i interesa, ali, to bi bila taktička razina gdje se netko, makar na osobnoj razini, ne trpi s nekime iz iste stranke, vladajuće strukture, vojske, tajne službe, tajnog društva, svejedno. I to je normalno da toga ima i uvijek će biti, ali, na strateškoj razini stvar je jednostavna. Kad je strategija posložena, taktika je onda irelevantna. Kako je ono rečeno, kad si u strateškoj prednosti možeš ići iz taktičkog poraza u taktički poraz do konačne pobjede, a protivniku te taktičke pobjede neće ništa koristiti kad nije ovladao strategijom. Konkretno, u slučaju Kine, Amerikanci su instalirali Mao Ce Tunga.²¹ Preciznije, opet Židovi, odnosno cionisti da budemo još precizniji. Isto kao i s Rusijom i Oktobarskom revolucijom. Amerika je u ključnom trenutku uskratila vojnu pomoć kineskim nacionalistima, dok je kineskim komunistima pomoć stizala od SSSR-a, od Staljina koga izravno pomažu Amerikanci. Kad Mao ulazi u Peking i 1949. godine postavlja svoju “narodnu vladu”, na

---

21 Bilješka o Maou: Odabran je da igra ulogu marionetskog vođe, sa sredstvima preusmjerenima kroz sveučilište Yale, u uroti putem struktura poput društva “Lubanje i kosti”. Lokacija je bila Yali, srednja škola u Changshiju u provinciji Hunan, ogranku Yale-a. Mao je bio poremećen mladić te time prikladan lutak potpuno podložan kontroli i ucjeni za njihove ciljeve. Još jedno otkriće o kojem Amerika i zapadnjački novinari i povjesničari ne smiju pisati tiče se židovskog podrijetla Mao Tse Tungove Crvene kineske revolucije. Zapravo, Mao je bio bolesno ambiciozan kineski seljak, obučen i školovan od članova društva “Lubanja i kosti” i iniciran u internacionalističku masonsku ložu od strane socijalističkih Židova iz SAD-a. To je učinjeno uz prešutni pristanak predsjednika Franklina D. Roosevelta, masona 32. stupnja, a potom i predsjednika Harry S. Trumana, masona 33. stupnja. Mao je cijelo vrijeme bio pomno kontrolirani lutak židovskih revolucionara. Ljudi poput Israela Epsteina i Sidneya Shapira, koji su živjeli u Kini, imali su uzde moći nad dva ključna područja pekinške komunističke vlade: riznice (novac) i medije (propaganda). Zanimljivo je da cionistički Židovi drže pod utjecajem ta dva ista osnovna instrumenta vlasti danas u SAD-u.

Prvog listopada 1949. g. Mao Tse Tsung objavio je osnutak Narodne Republike Kine na trgu Tiananmen u Pekingu. Financirao ga je komunizam u Rusiji, stvoren od strane Rothschilda i sljedećih Rothschildovih agenata: Solomon Adler, bivši dužnosnik američkog ministarstva financija, koji je bio sovjetski špijun, Israel Epstein, sin židovskog boljševika zatočenog od strane cara u Rusiji zbog pokušaja rasplamsavanja revolucije i Frank Coe, vodeći dužnosnik Rothschildovog MMF-a. Židovi su stajali iza uspona Mao Tse Tunga, komunističkog diktatora Kine, koji je mučio i ubijao na desetke milijuna Kineza tijekom svoje vladavine. Sidney Shapiro, američki Židov, bio je zadužen za kineski propagandni organ. Još jedan Židov, Israel Epstein, bio je Maov ministar financija. Mao je likvidirao 60 milijuna nevinih Kineza za vrijeme svoje vlasti, kako bi uništio tradicionalnu kinesku kulturu radi postizanja potpune kontrole. Što se tiče vjere, svi praktikanti duhovnih sustava bili su stavljeni izvan zakona, ubijani i bačeni u gulage, kako bi umirali sporom smrću kroz robovski rad, izgladnjivanje i mučenje. Komunistički režim stvorio je novu kulturu apsolutne kontrole. S Kinom pod zastavom komunizma, Tibet je bio sljedeći na popisu kao zadnji bedem duhovnog i povijesnog znanja. Cionistički talmudski sustavi nastoje ukloniti duhovna znanja od nežidova i držati ih u rukama židovske elite. To je presudan dio njihovih programa indoktrinacije. Postojala je velika židovska populacija u Kini više od tisuću godina, primjerice, Židovi iz Kaifenga.

poziciju ministra financija imenovan je Israel Epstein koji je nekih mjesec dana prije doletio iz New Yorka, s *Wall Streeta*. Tu "sitnicu", eto, vrli profesori povijesti ekonomije, poput razvikanog Ljube Jurčića, ne znaju, ali zato su oni profesori na sveučilištima. Ako si gledao kad sam imao s njim sučeljavanje na Z1 televiziji pa sam ga pitao zna li on, kao profesor povijesti ekonomije, tko je bio prvi ministar financija u komunističkoj Kini. Nije znao, naravno, ali je profesorski nastavio dalje pametovati, kao, nema to veze, ništa to ne mijenja. Nije ga zanimalo doznati malo više nego ga je zanimalo sakriti svoje neznanje i nastaviti glumiti znalca. Jer, taj isti Israel Epstein je preživio burne i opasne kineske komunističke prevrate i frakcijske borbe. Milijuni Kineza pobijeni, desetci milijuna, stranačke čistke raznih partijskih frakcija, tzv. *četveročlana banda* i njihova revolucija u revoluciji i to ludilo koje su provodili. S time da ni Mao nije bio ništa manje psihopatski nastrojen. Israel Epstein kroz sve to prolazi te je na kraju umro u dubokoj starosti i pokopan je s najvišim državnim počastima 2005. godine. Kad se shvati pozadina prvog ministra financija Narodne Republike Kine, onda je jasno kako je kasnije došlo do Nixonovog susreta s Maom i kako je Kissinger bio onaj koji je, preko Epsteina i njegovog kružoka, sve povezao. Ima toga još, tu su, uz Israela Epsteina, i Solomon Adler i Frank Coe, a sve je to dio agenture Nathana Silvermastera. Epstein je pisao Maovu "Malu crvenu knjižicu", a Mao je na početku karijere bio na *Yale-u* u Kini, na sveučilištu gdje je 1919. g. kao 26-godišnjak dobio poziciju urednika studentskog glasila. Ubrzo mu je to isto sveučilište dalo mogućnost da u njihovim prostorijama pokrene svoju knjižaru, odakle je dalje razvio još sedam podružnica te ostvarivao značajne financijske prihode kojima je financirao aktivnosti članstva, a što mu je poslužilo kao odskočna daska unutar Komunističke partije. Također, Sidney Shapiro je vodio komunističku propagandu, ne znam koliko još dokaza treba da se shvati o čemu je riječ? Tako da se sve fino uklapa kako je Nixon, vođen Kissingerom, odradio tu politiku "otvaranja Kine". Vidiš, Kissinger je agent Davida Rockefellera i sad mi

pada na pamet veza Tuđmana i Kissingera pa dalje preko Rockefellera dođemo do Miloševića koji je za vrijeme rada u New Yorku, kao generalni direktor Beobanke, prijateljevao i družio se s Rockefellerom. Kad se ovako sve uveže i poveže, onda se može shvatiti i taj naizgled paradoks, da je danas komunistička Kina najbrutalniji kapitalistički eksploatator kineskog radnika. Pogledaj kakvi su radni uvjeti u tvornicama po Kini gdje bankarsko-korporativni sektor doslovce ima robovsku radnu snagu, kojom ih opskrbljuje represivna ruka komunističke tiranije. A sve pod cionističkom šapom. I sad ti računaj da je Kina nešto što se može smatrati oponentom Novog svjetskog poretka, te globalizacije, i da se možeš osloniti na Kinu. Upravo suprotno, Kina je jedna od glavnih poluga i tek će postati još značajniji cionistički ogranak jer se taj kineski model planira globalizirati. Brutalna represija i robovlasnički odnos, pojačan tehnološkim mogućnostima nadzora i terora. To je budućnost svijeta koja se sprema i što nam dolazi sukladno planovima globalista, ali, Božja je konačna i neće im biti onako kako su zamislili. A neće im biti upravo zato što sad, u ovom trenutku, i stalno tako bez popuštanja i kompromisa, radimo protiv takvih planova i borimo se u Božje ime, oslonjeni na Njega pa s Njegovom pomoći to sve propada. Ali mi sad moramo jasno govoriti i djelovati protiv toga, protiv zla, nepravde, represije, tlačenja, svega što s time dolazi. Sad se mora biti pravednikom i voditi rat, džihad, a sve za Stvoritelja. To je ono što je izlaz, jedini izlaz. Znam da zvuči kao neki fanatični vjerski

ekstremizam, ali, problem je što je ovo sve što se odigrava fanatično ekstremno zlo, ekstremna laž i ekstremna obmana, gdje onda normalna reakcija na to ekstremno zlo, promatraču neupućenom u cijeli kontekst, ispada ekstremnom. To je kao moja reakcija na nekog pedofila-kanibala koji siluje i onda jede malu djecu, pa ga ja ubijem kad ga uhvatim u njegovom zlodjelu. E, i da se mene proglasi ekstremnim i nenormalnim, a o njemu se štiti i to nije bitno što je bilo i zašto sam tako postupio. Nego, optuži me se da sam ekstremist jer sam ga ubio, a nebitan je ekstremni kontekst cijele situacije i da je u takvom kontekstu moja reakcija, moje ubijanje dotičnog manijaka normalna stvar. Štoviše, nužna stvar i da bi bilo nenormalno tako ne uraditi i pustiti ga na životu te barem ne pokušati spasiti nevini život. Bitno je da mi se nalijepi etiketa fanatika i ekstremiste. Dobro, ako je tako, neka lijepe koje god hoće etikete. Ekstremist, antisemit, svejedno, ja ću ipak učiniti ono što smatram i osjećam ispravnim svim svojim bićem. Neću popustiti pred njihovim ucjenama, tim metodama pokoravanja. Neću popustiti, jer oni samo to čekaju - da im se popusti pa te onda imaju u šaci, ali, neće to dočekati. Nema popuštanja, ne-ma... - završim ovaj kraći traktat u malo povišenijem tonu.

– Uzmimo da je sve tako, što se onda može učiniti? – reče Crni.

– O tome cijelo vrijeme i govorim i prema tome idem. Samo, nije lako, treba pokriti sve ove dodatne priče koje idu uz glavnu priču. Može se učiniti sve. I to mi ovdje, ovaj narod, a ako ne narod, onda nas nekoliko koji kao aristokracija duha predstavljamo narod, nebitne su te suhe brojke jer sad ulazimo u novo vrijeme gdje se mijenja cijela paradigma i sve se zaoštrava do krajnosti. Tama sve više obuzima svijet. Ali, što je mračnije, tim više se ističu oaze svjetla, tim više one postaju vrjednije, značajnije, jače, blještavije. Ovo što ti govorim je na tom tragu i, ako Bog dâ, tek će doći sve na svoje, ali traži se vjera, bez toga ništa. Vjera u jednoga Boga bez ikakvih drugih dodataka, čista i nepomućena – odgovorim u jednom dahu nagnuvši se naprijed preko stola koliko sam mogao.

– Dobro, sad smo na vjerskom terenu, a mene bi zanimalo čuti konkretne političke planove, koja je tu politička ideja pa ću po tome vidjeti i kakva je metafizička onostranost – napomene Crni.

– Dobit ćeš sve odgovore ako budeš strpljiv do kraja, sve smo bliže i bliže. Znam da te to zanima i znam da možeš shvatiti o čemu se radi u toj ideji kad ti je iznesem – odgovorim pa nastavim: – Stao sam na onome kako su CIA mudžahedini, preko velikih “državotvornih Hrvatina”, sve redom udbaških lažnjaka, bili ubacivani u prostor Bosne i kako je to bila druga faza nakon što

su likvidirali sve oponente njihovoj izdajničkoj politici. Pokrenut je rat katolika i muslimana, razbijena je svaka mogućnost da se hrvatsko narodno tijelo ujedini u istu cjelinu nakon stoljeća podijeljenosti i rascjepkanosti. Upravo suprotno, stvorena je podjela i antagonizam kakvog nikada prije u povijesti nije bilo. I tu je sad to tvoje pitanje, kako to popraviti? Je li uopće moguće to popraviti? Ovako, gledajući samo ovim svjetovnim, racionalnim očima, to je nemoguće, nerealno. Ali, upravo zato što je tome tako, time je bolje. Najbolja djela jesu ona najteža. Onda i djelo spajanja razbijenog hrvatskog jedinstva, u ovako teškoj situaciji, ne može biti nego najbolje djelo ako Bog dā da se ostvari. Tom racionalnom, političkom dijelu ide u prilog što je to jedini realni način opstanka jednih i drugih, ma kako se nazivali. No, razum i mudrost su odavno otišli iz hrvatsko-bosanske političke scene. Zajedno pod ruku s čašću i poštenjem, svi skupa su otišli i neće se vratiti dok se narod ne popravi, pa će mu se i stanje popraviti – zastanem, udahnem i uzmem jednu pauzu šutnje da saberem misli za završnu dionicu.

– Što si stao, nastavi – reče Crni nakon nekog vremena.

Bio sam slušao, a da nisam slušao. Svirala je Nirvana i povukla me melodija koja je dopirala iz zvučnika, *Something In The Way*. Baš doveden kao u nekom stanju nirvane, gdje dolazi to nešto što stoji na putu, sad, dolazi putniku, onome koji se kreće, tu je i treba iskoristiti sadašnjost onoga što je na putu da bi se nastavilo ići pravim putem. Zanio sam se u tu spiralu misli, ali riječi Crnog me izvuku iz nirvane u nastavak aktivnosti.

– Znaš onu izreku “Ako neće Muhamed brdu, hoće brdo Muhamedu”? E, tako ti je i ovo moje, točno tako. Dobra je to usporedba jer jednako je fantastično to što sam zamislio, koliko i to da se brdo može micati. No, mogu se planine micati ako to Gospodar odredi da tako bude, a odredit će pa ako treba i svoga vjernog roba planinom opskrbiti. Kako sam ti na početku rekao, knjigom se ide, knjigom se djeluje, kalemom i mastilom. Ima *hadis* koji kaže: *Vagat će se na Sudnjem danu mastilo učenjaka i krv šehida-mučenika pa će prevagnuti mastilo učenjaka nad krvlju šehida*. Dobro, ne koristim se doslovno kalemom i mastilom, ali posjednicima razuma je jasno da se u ovo moderno doba pod mastilom računaju slova na ekranu kompjutera, a tipkovnica je kalem. Bitno je da se kao konačni rezultat rada knjiga otisne, poput broda porine u more, zaplovi i prepusti vlastitom životu. – Opet malo zastanem vizualizirajući taj prizor porinuća knjige u more i nastavim dalje:

– Vidiš, to što se događa u Europi, ta nekakva obnova desnice, ekstremne desnice kako je predstavljaju, nije ništa drugo nego cionistički vođeni

proces. Jer, opet smo na onim prijašnjim primjerima što sam spominjao o tome kako je Izetbegović trebao matirati Tuđmana na njegovom terenu preuzimanjem hrvatske državotvorne ideje u svoje ruke. Danas, pogotovo u Njemačkoj, ti neonacisti koji su to za stvarno, neki i otvoreno, neki prikri-veno, a neke mediji tako etiketiraju bez ikakve smislene veze i sa čime, ali svi skupa ponavljaju glavnu mantru o "ugroženosti od islama". Što je potpuna besmislica te ih pokazuje kao krajnje idiote ili kao cionističke agente na zadatku. Da ti neonacisti imaju imalo pameti, da imaju mrvu mudrosti, da su se potrudili sakupiti znanje, odavno bi kolektivno pohrlili u islam, postali muslimanima i s te pozicije išli prema oslobođenju od židovske okupacije i terora kojem su kao Nijemci izloženi. Da su imalo dosljedni *Führeru*, ogrnuli bi se plaštom islama i na taj način se organizirali i diferencirali od ostatka pokorenog njemačkog naroda. S te pozicije "islamista", kad bi oni intelektualniji među njima proučili povijest islama i islamsku teologiju, mogli bi šibati po okupatorima i cijeloj liberalno-demokratskoj paradigmi. Uopće tu ne ulazim u stanje njihovih srca niti to za ikoga itko od ljudi može znati, ali na ovoj čisto političkoj razini, u ovim uvjetima židovsko-demokratskog terora, to je jedini ispravni potez europskih desničara, bijelih nacionalista, kako god da ih se nazivalo. No, to što oni sad rade sve je suprotno od onoga što bi trebali učiniti. Dali su se upregnuti u cionističku službu, dok istovremeno više tajno nego javno govore o tome kako je šteta što je Njemačka poražena, što *Führer* nije pobijedio, da sad ne bi gledali nestanak bijele Europe i slične priče, a u koje onda ubacuju da im je problem u islamu i da se treba angažirati protiv islamizacije Europe. To govore, takve stavove propagiraju, a mediji, koji su potpuno pod židovskom kontrolom, vidiš ti te slučajnosti, sve to oduševljeno prenose i ne prešućuju. Čim ovi židovski mediji nešto potenciraju, makar i kroz napade na to, samim time je već sumnjivo i treba zastati i zamisliti se. Pogledaj kako je s nama tu. Ja bih volio da me svaki dan bez prestanka napadaju ti mediji, a znam da bi i ti, ali, upravo zato što im nikako moja priča ne odgovara jer nisam pod njihovom kontrolom ni u kojem smislu, maksimalno sve prešućuju i potpuno ignoriraju, čak i ono što bi po svojoj naravi žutila i skandala morali na sva zvona objavljivati. Vidio si kako je bilo ono s Ostojom Rankovićem i koliko je sve prigušeno i kako gotovo nigdje nisam imao prilike išta ozbiljnije reći. Zamisli, sve ono što je pisao taj bezumnik, sve te vulgarnosti, i to s pozicije ministra policije, sve su ignorirali ti isti senzacionalistički mediji koji samo čekaju takve stvari. Ali, da sam ja neki tutlek kao razni ovi hrvatski politički nepismenjaci koji se pozivaju na demokraciju i pravo rulje nad božanskim pravom, vidio bi koliko bi se o

tom slučaju raspredalo, tražila ostavka ministra i sav taj uobičajeni cirkus. Ovako, sve se zataškalo i maknulo sa strane. Neka, doći će i to sve na svoje ako Bog dâ, ne brine me to ni najmanje. Dakle, tako i s tim europskim neo-nacistima koji su sad najglasniji islamofobi. Kakvi su to sljedbenici, kad nisu pročitali ništa od onog čiju doktrinu i naslijeđe kao "fol" slijede? Da jesu, da su čitali, proučavali i iskreno tražili znanje, znali bi Hitlerove stavove o islamu, koje je izrekao nebrojeno puta u različitim situacijama...

– Točno, upoznat sam s time. *Führer* se svom osobnom arhitektu, ministru za naoružanje i proizvodnju streljiva Albertu Speeru, jednom požalio rekavši da je nesreća Njemačke u tome što su izabrali pogrešnu religiju, da je islam religija pravih muškaraca, koja bi Nijemcima odgovarala mnogo više nego kršćanstvo. Zapitao se zašto u Njemačkoj mora biti kršćanstvo s njegovom pokornošću i tromošću, kad je to jedna velika organizirana laž. I u brojim drugim prilikama isticao je da islam više paše njemačkom temperamentu od, kako je rekao, židovske podlosti i brbljanja kršćanskih popova, kao i da bi ga jedino islam mogao navesti da uputi ushićen pogled ka nebu – uskoči Crni i s vidljivim zadovoljstvom, uživjevši se u ulogu *Führera*, pogleda k nebu koje je sad bilo strop kafića "Barok".

– Dakle, - nastavim – tapkali su u mjestu umjesto da su odavno, već nakon prvih godina te besmislene demokracije u okupiranoj Zapadnoj Njemačkoj, počeli prelaziti na islam i s te pozicije djelovali i organizirali se, odgajali nove generacije mladih. Može bilo tko misliti o Hitleru što hoće, ali nije bio glup. Takvi stavovi su plod indoktrinacije i zatupljivanja gojima kojima je oduzeta sposobnost kritičkog mišljenja. Nije Hitler bezveze napisao u knjizi *Mein Kampf* da je kršćanstvo najveća nesreća njemačkog naroda i da su kojim slučajem Nijemci primili islam umjesto kršćanstva, da bi odavno vladali svijetom. Savršeno je tu pogodilo bit stvari, možda i bolje nego je sam to znao, a više po toj nekoj njegovoj urođenoj intuiciji koju je neosporno posjedovao. Barem po nekim pitanjima, jer poslije ćemo doći i do nekih drugih momenata kod *Führera* koji bacaju jedno posve drugo svjetlo. Hitler je odlično prepoznao u islamu tu disciplinu, poredak, hijerarhičnost, militantnost, jasnu ulogu i mjesto spolova, muškarca i žene, roditelja i djece, poligamija koja je dopuštena ako se ispunjavaju određeni uvjeti, sve je tu dovedeno u jasan i jednostavan poredak koji je jednak za sve, i bogate i siromašne, i mlade i stare, te se tako kompletan narod ujedinjuje bez klasnih i dobrih razlika. Kao inteligentnom i pronicljivom čovjeku bilo mu je jasno koliko je takva teološka osnova pogodna za upravljanje Nijemcima, kako savršeno odgovara njemačkom karakteru i kako bi se jedno s drugim odlično spojilo. U biti, može

se reći da je nacionalsocijalizam po socijalnim komponentama kompatibilan s islamom. Čak i više od toga, islam je kompatibilan sa samim osobnim uvjerenjima *Führera*, koji je bio striktni antialkoholičar, ali, iz pragmatičnih razloga i naviknutosti Nijemaca na alkohol, morao je tu popustiti jer inače ne bi imao gotovo nikoga od najbližih suradnika uz sebe. S druge strane, islam je tu jasan i alkohola nema ni u kapljicama, što je još jedna bitna komponenta u oslobađanju od današnje porobljenosti židovskim elementom. Trijezni mladići i djevojke, trijezni ljudi, trijezan narod, kojeg je onda teže baciti na koljena i podčiniti raznom propagandom. Kad samo pogledaš njemačke televizijske kanale, pa to je katastrofa, to je takvo zaglupljivanje, ispraznost na ispraznost, žao ti je to gledati i vidjeti kako je jedan velik narod pao u blato i tu se koprca i ne može si pomoći. Uglavnom, umjesto da islamsku zajednicu u Njemačkoj vode etnički Turci, Kurdi i tko već sve ne, morali su to Nijemci sami pokrenuti ubrzo nakon ratnog sloma i okupacije. Barem onaj intelektualniji dio, nacionalno i rasno svjestan, iskoristiti to oružje koje im se nudilo nakon kapitulacije i potpune razoružanosti koju su im nametnuli. Mogli su, da su imali mudrosti, islamizacijom poništiti denacifikaciju kojoj su bili izloženi. Iako, moje je mišljenje da još nije kasno, da se još mogu prebaciti i, na neki način i ovo što pišem i ta ideja koju ti ovdje prezentiram uključuje i taj moment, ali, to je već sekundarna stvar u odnosu na primarno pitanje spajanja razbijenog hrvatskog tijela natrag u jedno. U jedno za Jednoga – nadodam ovo na kraju.

– Moram priznati da nisam o tome razmišljao na taj način, ali, slažem se s tom hipotezom, da se tako učinilo kako kažeš, da bi se time promijenila cijela paradigma u Njemačkoj i da židovska mafija i njihovi njemački suradnici ne bi imali pravog odgovora osim napada na samu vjeru, a to im bitno spustava manevarski prostor – komentira Crni.

– Točno, točno! Baš tako, morali bi napasti samu vjeru i to bi im onda eksplodiralo u lice kako god okreneš, bilo politički, bilo duhovno, što je meni

još važnije od ove političke razine. Ne mogu oni protiv islama i sve njihove spletke tu su nemoćne. Kad pogledaš muslimane kakvi su, posebno Arapi, islam je odavno trebao propasti i nestati. No, postoji ono nešto nevidljivo i nadmoćno što bdije i vodi islam da mu naopaka ljudska praksa ne može ugasiti svjetlo. Ali, pustimo taj duhovni dio, znam da te to ne impresionira. Nema problema, namjerno ovdje ostajem na ogoljenoj političkoj razini. I drago mi je da ti je ovo dobro sjelo s Njemačkom jer daje mi naslutiti pozitivan prijem i hrvatskog rješenja.

– I ja već ponešto naslućujem. No, neću nagađati nego me sad stvarno zainteresiralo čuti kako je to zamišljeno jer vidim da se uistinu ide neutabanim stazama, putom kojim neprijatelj ne očekuje, što je već samo po sebi odlična stvar. Uхватiti neprijatelja nespremnog, iznenaditi ga, to je već pola dobivene bitke – reče Crni i, kao da se malo trznuo, probudio, živnuo, što je dodatno potvrđivalo riječi koje je govorio.

– Moj potez je *hidžra*, ali, opet, sukladno ovom virtualnom vremenu, primarno virtualna *hidžra*, *hidžra* ideje plasirane kroz knjigu. Knjigu s tvrdim koricama i tvrdim sadržajem, što sam ti objasnio na početku našeg razgovora. Knjigu koja se dostavlja luđacima u ludnici, ali onima koji ipak nešto i čitaju, jer i takvih ima, malo, ali ih ima, pa da onda tom knjigom mogu zatući one koji ih drže zatvorenima, koji ih truju. Naravno, ovo je sve metafora, to ti je jasno, ali nije ni tako daleko od stvarnosti. Trovani smo kulturom koju prenose mediji. Dakle, truju nas sve skupa tim zlim idejama, bezbožništvom, demokracijom, liberalizmom, komunizmom, fašizmom, izaberi svoj otrov. Ali to je sve što nude, sve sâm otrov do otrova. Trovani smo i doslovce, kroz hranu, cjepiva, cijelu tu modernu medicinu i pripadnu farmaceutsku industriju, kroz zrak i vodu nas truju, kroz odjeću koju impregniraju u toksine koji onda prodiru u nas kroz pore na koži, kroz ambalažu, kroz elektromagnetsko zagađenje, nema odakle nismo napadnuti svi zajedno kao čovječanstvo. I zato treba sad knjiga s tvrdim koricama i tvrdim sadržajem da se to sve razbije, da se poništi sva ta "terapija" koja se daje pacijentima da bi bili lakše kontrolirani i vođeni u degeneraciju. Znam, znam već što se može reći - da si ja umišljam da će moja knjiga biti bolja od Kur'ana. Ne, to je kriva pretpostavka da se ja uopće usuđujem to misliti. Naprotiv, u ovoj metafori, moja knjiga je ta koja je potrošna, koja se može zaprljati u udaranju i razbijanju lubanja, a da bi se potom došlo do Kur'ana koji, u ovoj metafori, stoji zaključan u podrumu psihijatrijske bolnice i svjesno se skriva od pacijenata. Moja knjiga upućuje na tu akciju i stavlja se u tu službu. Potpuno, do kraja, do samouništenja ako treba. Na taj način i knjiga, iako je samo objekt, oživljava, živa je i sudjeluje

u svojem džihadu te zaslužuje svoje nagrade. I knjiga može *šehiditi*. Također, gledaj da je tu, u metafori ludnice, Kur'an spasonosni lijek za pacijente jer to je živa i vječna riječ Božja. Dosta će im biti pročitati *ajet: Ti nisi, milošću Gospodara svoga, lud - i ozdraviti u istom trenutku pa u zdravlju nastaviti borbu*. I biti uporan, ne popuštati i ići do kraja na kojem počinje vječnost... Ovo gdje smo sad, ovo su dvije ludare naziva RH i BiH i ne znaš koja je gora. Svaka ima svoje posebnosti, ali zajedničko objema je da su propast za sve koji su unutra zatvoreni i nad kojima se provodi kontrola i tortura. Hrvatska je ludnica, Bosna je ludnica. Ova hrvatska ludara je malo uređenija, malo bolje obnovljena, modernija, ali su i metode tu djelotvornije i pacijenti su u većem stanju zombiziranosti. Bosanska ludara je sirovija, primitivnija, ružnija na prvi pogled, nefunkcionalna do bola, ali, upravo zbog toga, ako Bog dâ, pruža veće mogućnosti pobune pacijenata kad im se pristupi na ispravan način. Pacijenti pomalo primitivni i sirovi, ali, u biti, to je upravo ono što se traži, to je ono što je sad potrebno jer još nisu stavljeni u teško stanje zombiziranosti. Na putu su prema tome, ali, Bogu hvala, još se nije realiziralo. Tu se nalazi prilika, tu je mogućnost, i to se događa sad, u ovom momentu je ta situacija, dok se čitaju ova slova i ove riječi vrijeme je za djelovanje.

– Razumijem, barem mislim da razumijem, ali zar misliš da će se tako moći doprijeti do mase, da će ta ideja biti prihvaćena u dostatnom broju da bi bila djelotvorna i da bi se nešto moglo promijeniti? Koliko ljudi uopće čita knjige? – pita Crni.

– Ovdje su nebitne te brojke. Dosta je nekoliko njih koji su spremni ići do kraja i jači smo od cijelih vojski. Povijest islama to pokazuje. Ali, to što je bilo, što su Arapi nekad imali, gotovo je i nikad više neće im se to vratiti. Ovako u zabilježenom *hadisu* kaže Ali, Muhamedov zet za kojeg je Poslanik rekao da je kapija znanja kroz koju se ulazi u grad znanja: *Zaštita vaših poslova je u Allahovoj vlasti (vjerskoj vlasti utemeljenoj na istini). Iskazujte joj, zato, pokornost takvu kakva ne zavrjeđuje prijekor, niti je neiskrena. Tako mi Allaha, morate raditi tako, inače će vam Allah oduzeti moć islama i nikada vam je neće vratiti poslije toga, dok će je darovati drugima*. Jesi čuo ovaj dio o moći islama koja, kad se jednom oduzme, ne vraća se nego se daje dalje drugima? Znaš što to

znači, pogledaj, konkretno Arapi koji su danas jad i bijeda na vojnom polju, a i u svakom drugom smislu, tada su pobjeđivali u nemogućim situacijama. Jedan primjer, a imaš ih uistinu na stotine iz tog razdoblja, je bitka na Muti 629. godine, kad je tri tisuće muslimana pobijedilo otprilike stotinu tisuća bolje opremljenih Bizantinaca i njihovih arapskih saveznika, jer još nisu bili svi Arapi ujedinjeni. To je bila moć islama kojom se u nevjerovatno kratkom vremenu proširio teritorij pod muslimanskom vlašću i gdje su do temelja bile poražene sve okolne sile koje su, po racionalnoj logici stvari, morale s lakoćom pobijediti neke tamo primitivne Arape. To je moć islama koju, kad je Allah oduzme, više je nikad ne vraća nego je daruje drugima. Arapi su svoje odigrali, upali su u groznu dekadenciju pa su im poslani Mongoli koji su poravnali ondašnji islamski svijet da kamen na kamenu nije ostao, kako se kaže. Mongoli se potom islamiziraju. No, i oni brzo zastranjuju. Zatim su to od njih preuzeli Turci, Osmanlije. Pa su i oni pobjeđivali i vladali dok ni sami nisu zastranili i navezali se na pozemljarstvo, na dunjaluk. I otišlo im sve. Ako Bog dâ, sad je vrijeme za Hrvate da budu darovani. No, to je do njih samih koliko i do nas da ih na taj put mudrim i lijepim djelovanjem dovedemo. U ovom kontekstu, a to vidim providnosnim i to mi samo potvrđuje da se sve odvija u savršenom redu po Božjem planu, dobro je da je ispalo tako da su Bošnjaci u ovom ratu to iskoristili pod tim imenom i, kako se može vidjeti, vrlo brzo potrošili i neće nikada to dobiti natrag jer tako je to određeno da bude. Stoga, ako se želi na jedan način obnoviti ta moć, to se može samo pod hrvatskim imenom, ali sad je to drugačije isplanirano i zamišljeno. Mnogi od njih bahato i umišljeno računaju da će im opet biti dano kao i prije te ignoriraju ovu istinu s "Kapije znanja". Neće se, ako Bog dâ, u toj hrvatskoj varijanti olako odstupiti kako su to Bošnjaci učinili čim je rat stao i bacili se na dunjalučke priče. Oni bi u EU, u NATO, na Zapad u visoki životni standard kroz kamatu i okretanjem glave od izraelske represije nad braćom muslimanima u Palestini. Eto, ako Bog dâ, ovime što nudim će se preko Hrvatske onaj malobrojni ostatak ostataka pravovjernih Bošnjaka imati s kime povezati te, uz spomenutu moć islama, zajednički djelovati, boriti se na strani istine i pravde. S tom razlikom što je sad sve isplanirano i, što je glavno, osviješteno je, znamo što nam se daruje, zahvalni smo i postupamo primjereno Darovatelju i ne pada nam na pamet to ispustiti dokle god smo u posjedu razuma. Nema popuštanja, nema lutanja u bezumnosti trulih kompromisa s nepravdom i lažima. Nema popuštanja zlotvorima nego samo ćemo ih još jače stegnuti i pritisnuti jer, ako Bog dâ, moć islama će biti s nama. Napasti ih tamo gdje to ne očekuju i, ako Bog dâ, pobijediti ih kad misle da su najjači i da su nepobjedivi. – Malo stanem i promislim pa nastavim:

– Loše planiranje je uzrok uništenja. Zato je sve dobro isplanirano da se, ako Bog dà, izbjegne uništenje. Znaš i sam da sam u tom planiranju osposobljen i da mi je dano da to mogu osmisлити. Čitao si moju “Hrvatsku knjigu opstan-ka” gdje sam išao u detaljno planiranje. U biti, i dalje osnovni principi planiranja izneseni u knjizi ostaju isti, samo je promijenjena teološka paradigma, ali sposobnost planiranja je ostala, a mislim da se još dodatno i razvila jer nisam stajao sa svojim razvojem i naučavanjem. Jer, rečeno je: *Stvoritelj voli da, kada nešto radite, u tome budete temeljiti.*– Završim rečenicu i zastanem čuvši da sad svira Tom Petty, *I Won't Back Down*. Neću popustiti. Zahvalim Gospo-
daru na svemu što mi daje, na svim znakovima na putu kojima me upućuje. Neću popustiti, oni bi voljeli da ja popustim pa bi i oni popustili, ali neću, ne, neću popustiti...

Slušam riječi pjesme i mislim o svemu...

I zahvaljujem na svemu...

Ej, ljubavi, nema lakog izlaza, ali neću popustiti...

*Well, I won't back down
No, I won't back down
You can stand me up at the gates of hell
But I won't back down*

*No, I'll stand my ground
Won't be turned around
And I'll keep this world from draggin' me down
Gonna stand my ground*

*And I won't back down
(I won't back down)
Hey, baby, there ain't no easy way out
(I won't back down)
Hey, I will stand my ground
And I won't back down*

*Well I know what's right
I got just one life
In a world that keeps on pushin' me around
But I'll stand my ground*

*And I won't back down
(I won't back down)
Hey, baby, there ain't no easy way out
(I won't back down)
Hey, I...*

– Znam, čitao sam što si napisao i bio sam impresioniran koliko je to sve daleko išlo u planiranju i vizionarstvu te mogu reći da se s većinom toga slažem u tvojoj državotvornoj zamisli. Knjiga je pravo blago planiranja i organiziranja te se često nađem da otvaram pojedina poglavlja, zanimajući se kako si postavio određene postavke, ovisno o trenutku i tematici koja je aktualna. A ima, uistinu, svega tu, nisi ostavio praznog prostora i da je nešto ostalo zaboravljeno. To što se s nekim stvarima ne slažem, to su zanemarive sitnice – uzvрати Crni i ponovi što mi je već prije znao govoriti, pogotovo na samome početku našega poznanstva, kad je knjiga bila svježije tiskana.

– Znaj onda da ono što i kako sam tada sve osmislio, a to je bilo prije gotovo dvadeset godina, sad je još obimnije i još detaljnije, s još većom spoznajom jer sam se oslobodio utega Kaptola i vatikanske idolatrije. Ne mogu ti opisati koje je to rasterećenje bilo za mene kad sam te idole porušio u svojoj svijesti i izbacio ih iz srca. Kao da su mi se otvorila vrata novog života, izlazak iz zatvora na slobodu, doslovce tako. Nema veze što su došle dodatne muke i nevolje s tim mojim odmakom od Vatikana i njihovih naopakih dogmi, vrijedilo je sve i ne bih to oslobođenje od robovanja idolima mijenjao za cijeli svijet – objasnim Crnome ono što mi je došlo na srce, sjetivši se prošlih vremena pa se prebacujem u sadašnjost i nastavljam dalje dok u pozadini čujem kako svira stvar *More, Sisters Of Mercy*.

And I need all the love I can get...

Sjetim se tog razdoblja kad se u Zagrebu javio fenomen "Crne ruže", radikalni ogranak darkerskog pokreta koji se naglo pojavio i naglo nestao. Neka samoubojstva tinejdžera su se povezivala s tom pričom, ali, kako su to mediji senzacionalistički pokrenuli, odjednom se sve ugasilo i prestalo se o tome govoriti. Spominjao se Željko Malnar²² kao neki veliki guru "Crne ruže",

---

22 Željko Malnar (Zagreb, 12. travnja 1944., Zagreb - 9. srpnja 2013.) hrvatski pustolov, svjetski putnik, putopisac, autor dokumentarnih filmova, TV-voditelj anti-showa, anti-političar. Bio je autor više od 70 dokumentarnih filmova i reportaža iz Turske, Jordana, Iraka, Irana, Afganistana, Pakistana, Indije, Šri Lanke, Maldiva, Tajlanda, Paname, Portorika, Ekvadora, Samoe, s južnoga Pacifika, Novih Hebrida (Vanuatua), Salomonovih Otoka... Godine 1986. zajedno s Bornom Bebekom izdaje knjigu "U potrazi za staklenim gradom", koja doživljava četiri izdanja. Godine 1992. na TV-postaji OTV pokrenuo je *Nightmare Stage*, emisiju u kojoj su nastupali razni slikoviti likovi sa zagrebačkih ulica. Malnar je sebe proglasio predsjednikom izmišljene Republike Peščenice i to koristio kao satiričku platformu za ismijavanje tadašnje političke scene.

što, zanimljivo, on ne da nije demantirao u onoj svojoj emisiji "Noćna mora" nego je pod okriljem cinizma to potvrdio i čak dao "recepturu" kako uzgojiti crnu ružu.

U sve je bio uključen i Aleksandar Miles, osnivač videoteke znakovitog naziva "666" na lokaciji kod Zrinjevca u centru Zagreba. To je bila prva videoteka u Jugoslaviji. Poslije je Miles bio povezan s pljačkom Nacionalne sveučilišne biblioteke odakle je nestala znatna količina knjiga neprocjenjive vrijednosti. Bila je riječ o visoko organiziranom lancu prodaje ukradenog knjižničnog blaga, koje se ne može tek tako preprodavati na crnom tržištu. To je sve moralo biti pokriveno na najvišim instancama. Odnosno, to upućuje upravo na tajna društva i tajne službe koje su tu morale biti upletene i zato je istraga i medijska angažiranost naglo stala kad se došlo do "nedodirljivih". Nikad se ništa nije raščistilo i sve je ostalo na spekulacijama te otišlo u zaborav. Ono što znam iz neposrednog iskustva je da su mladi, a i ja među njima, to s "Crnom ružom" i darkerskim pokretom popratili sa znatiželjom pa sam počeo čitati o okultizmu, Aliesteru Crowleyu, magijskim principima i pripadnim stvarima. Nije me se to nešto posebno dojmilo, brzo sam prešao dalje na nove teme koje su mi bile zanimljivije, ali definitivno je ostavilo svojeg traga. Pogotovo kad sam se poslije susreo s literaturom o masoneriji i tajnim društvima pa su opisani rituali inicijacije i cijela simbolika bili na određeni način razumljiviji. Također, bila mi je jasnija i povezanost masonerije sa sotonizmom i kako je sve to povezano s tim nevidljivim svijetom skrivenim u mraku. Darkersko otkrivenje, moglo bi se i tako opisati taj proces...

Ponavlja se refren Sistersa, možda i najpopularnijeg darkerskog benda, u svakom slučaju najkomercijalnijeg: - Trebam svu ljubav koju mogu dobiti...

Ne može se naša potreba zadovoljiti polovičnom ljubavi, ne može se biti nezahitjevan prema ljubavi, može se samo tražiti više i više dok se ne stigne do izvora Ljubavi, prođe mi mislima, dok refren dalje ponavlja svoje i traži još i još i još i još...

Nastavljam obrazlagati: – Dakle, sukladno modernom vremenu, izvodi se moderna *hidžra*, preseljenje, odlazak na drugo mjesto da bi se poslije pobjednički vratilo natrag. Ovdje je potrebno osloboditi sve, kompletan prostor Hrvatske i Bosne, samo je pitanje odakle početi. Nakon tog oslobođenja idemo dalje, hoćemo još i još oslobađati porobljeni svijet. Još i još, dok ne dođemo do Jeruzalema. Ali, odavde se počinje jer smo tu stavljeni odlukom Providnosti. E, sad, kako stvari stoje, upravo zbog tog elementa iznenađenja i nepripremljenosti, u sferi ideje kreće se iz Bosne. Prvo oslobođenje

je oslobođenje duha, a zatim putem ideje koja se rađa iz duha i javlja se razumu. Na kraju dolazi završna tjelesna akcija, gdje je tijelo upravljano produhovljenim i ideologiziranim razumom. Tako i ovdje, kreće se iz Bosne i širi se u Hrvatsku da se sve oslobodi i spoji u jednu cjelinu jer jedino tako se može opstati, ali i više od toga, jedino tako se može djelovati protiv zla i to na svjetskoj razini. Jer, nije smisao u postojanju samom za sebe, u pukom preživljavanju da bi se živjelo, nego u dobrom postojanju, u dobrom djelovanju, u dobrom životu za dobro ljudi i svijeta. To znači boriti se protiv zla, protiv nepravde, protiv tlačitelja i tirana, reći faraonu što mu ide i što će ga snaći ako se ne pokori Gospodaru i Njegovom Zakonu. To u ovom vremenu predotkrivenja znači ustati protiv cionističkog svjetskog poretka, protiv svjetskih sila i moćnika, krvnika i lažaca, ubojica i mučitelja, slugu đavolovih koji misle da im se ništa ne može. Umišljaju si nedodirljivost, svemoćnost, pa izvode spletke. Ali, u te spletke će sami upasti. Ako Bog dâ, doći će im spletke glave i to upravo na ovaj način gdje se najmanje nadaju, spajanjem razbijene cjeline kada to spajanje svima, baš svima, i zlima i dobrima, izgleda neostvarivim i nerealnim. To je manevar pobjede koji se nudi sad, ali samo ako se ostane nepopustljiv, samo tako... To ti je, kako sam to nazvao, *Hrvatski džihad*.

– *Hrvatski džihad?* – čuvši što sam rekao, Crni trenutno ponovi sav u čudu, vidljivo iznenađen tim riječima, tim pojmom i značenjem koje on sa sobom nosi.

– Da, *Hrvatski džihad*. To je ta ideja koja se šalje i koja i samim svojim imenom istovremeno znači provokaciju kojom se neprijatelja uznemirava i izbacuje iz ravnoteže, ali također ima i moment ironije, svojevrsnog sarkazma na cijelu ovu sadašnju podjelu i kako su zamislili zakulisni planeri, masoni, cionisti, svi skupa kako god se nazivali. Naime, u podjeli kakva je sad i kakvu su planeri odradili kroz svoje agente, Hrvati imaju fiksiranu ulogu nekih kršćana, papista, kao nekih fol modernih i naprednih Zapadnjaka, a Bošnjaci imaju fiksiranu ulogu opasnih i nepopravljivih islamista uglavljenih na Orijent. Naravno, s time ide i etiketa “terorista”, a već sad se često lijepi i taj pojam džihadista uz Bošnjake. To je već duboko usađeno kroz kanale kojima planeri raspolažu - kultura, mediji, institucije, sve čime pozemljari upravljaju i kako već izvode taj svoj društveni inženjering. Meni su oni providni u tim svojim metodama, čitam ih kao otvorenu knjigu, kao slikovnicu, čak nije ni knjiga. Zato sad s izlaskom na svjetlo dana ovog pojma *Hrvatski džihad*, potpuno im se remeti njihov koncept, a na to nisu navikli. Hrvati su sad džihadisti, zamisli ti to, pretekli smo Bošnjake, usuđujemo se ići putem kojim

se oni ustručavaju upravo zato što ih za to već optužuju premda oni sami to ni ne spominju te taj pojam stavljaju u negativan kontekst. Sad se to ovom kombinacijom poništava pa, kao u principima aikida, neprijateljska sila, to što je on pokrenuo, preuzima se i koristi protiv njega. Slično kao što je '92. g. Alija trebao preuzeti, oteti Tuđmanu ideju hrvatstva koju je ovaj iskorištavao za loše ciljeve, tako se sad preuzima ideja džihada i okreće u pravom smjeru, na dobro, prema Jeruzalemu. Naravno, i izvorna snaga islama sama po sebi se preuzima, to je neodvojivo od džihada i to je pobjednički manevar. – Stajem pa odmah nastavim nakon što sam ispio gutljaj vode:

– Općenito, i u tome je, uz ostalo, i njihova propast, svih domaćih i stranih zlikovaca i pripadnih slugana, nitko od njih nije navikao na muke i tegobe, nisu navikli na probleme i sve im stalno ide lagano, bez oponiranja. Imaju pozicije, imaju novac, imaju privilegije, imaju komoditet, sve imaju, a nikad im nije dosta posjedovanja. Sreće oni nemaju, a o velikoj sreći, to ne mogu ni sanjati jer ne znaju što je to i koja je to ljepota. – Opet kratko zastanem i pogledam na moju "čečenku", kao da sam htio provjeriti da se nije izgubila.

– Zato ne znaju i nisu pripremljeni suočiti se s momentima preokreta poput *Hrvatskog džihada*, cijela njihova struktura postaje paralizirana kad nešto izađe iz okvira u kojima su oni navikli djelovati. U biti, to su sve nekreativni ljudi jer su odmaknuti od Kreatora. Oni znaju djelovati štreberski, po šablonama, i cijeli njihov pozemljarski aparat tako funkcionira da im je znanje koje imaju mrtvo, lišeno duha, lišeno života. Kad ih živo znanje zaskoči i poremeti im njihovu šablonu, izgubljeni su, ne znaju što bi pa su u strahu. Jer im neznanje, koje osjete u susretu sa znanjem, stvara strah. A taj strah ih paralizira i u grču moraju donositi odluke koje su stoga neupitno krive, loše i gubitničke. Nemaju oni šanse, oni su garantirani gubitnici sa ili bez ovog mog *Hrvatskog džihada*. Ja se ipak nadam, čvrsto vjerujem, da ovime doprinosim njihovom obaranju. Uglavnom, time sam i započeo priču o tim uhljebljenim strukturama na pozicijama svjetske moći, a još više ovi naši lokalni, sve su to razmaženi gotovani koji izvan sustava ne vrijede mnogo, nisu sposobni funkcionirati. Čopor hijena gdje hijena pojedinačno ne može parirati lavu, ma ni sjenci od lava ne može hijena parirati, tako ti je to. Razmažena derišta, navikli na komoditet, navezani na zemaljske stvari, navezani na ovaj svijet u strahu od smrti. Zar se imamo takvih plašiti? Stvarno? Neshvatljivo kad pogledaš i vidiš stvari u pravom obliku. Smiješno je to kad se osvijesti, pogledaj samo ove kreature u nas, koji su to sve slabici, koji ljigavci, ništa na ništa, a ništa bolje nije ni na svjetskoj razini. Uljuljkani u svoje tehnološke izume misle da su nedodirljivi, da je duh postao nebitan, da mogu materijom ovladati

čovječanstvom. Ne mogu dok je god ostao barem jedan čovjek slobodnog duha, a ima, i bit će ih mnogo, mnogo više od jednoga da im se ospori njihov đavolski poredak koji grade.

– U redu, ali opet ne vidim kako će se ta ideja uhvatiti igdje u Bosni. Mislim da je sve to lijepo, poetično, maštovito, romantičarski zaneseno, ali, uistinu, nerealno, moram to reći, nemoj se uvrijediti ni ljutiti. Jer, poznata je meni povijest i da je, uoči Drugog svjetskog rata, u Skupštini Kraljevine SHS od 24 zastupnika muslimanske stranke iz Bosne, njih 21 izjavio da se izjašnjava Hrvatima islamske vjere. Samo dva su bila neopredijeljena, a tek je jedan rekao da je Srbin. Danas, to sve je potisnuto i dominira sasvim druga paradigma i to ti je realnost – i dalje je Crni ustrajan u svojem opravdanom racionalnom skepticizmu.

– Ma nema nikakve uvrede ni ljutnje, ne brini, drag si mi što si takav jer tvoje kritičko propitivanje moje ideje čini boljima. Tu sam s tobom kao na sparingu, a znaš kako je sa sparingom u boksu. Ako imaš jačeg sparing partnera, bolji ti je trening i bolje napreduješ, bolje se usavršavaš. Zato stvarno nemaj ustručavanja, udaraj svugdje gdje smatraš da treba udariti jer time me jačaš, time jačaš cijelu ideju koja ne uzmiče pred izazovima. A za ovo što reče, da će se teško to igdje u Bosni uhvatiti, tu sam miran po tome kako će biti jer sve prepuštam u ruke Gospodaru, nakon što sam ja učinio najbolje što sam mogao od onoga što mi je dano. Ako se uhvati, odlično, uspjeh će, a ako se neće primiti, bit će optužnica svima onima koji su to odbacili i nastavili se držati za svoje idole, za svoje sebeljublje koji im nije dao da učine dobru stvar, da učine svijet boljim, nesebičnom borbom i davanjem sebe. Gledam to i ovako, baš kroz prizmu *ego*-a, odnosno *nefsa*, što je još bolji izraz. *Nefs* ti je svaka želja i potreba u vezi s ovim svijetom, a glava *nefsa* je *ego*. Naime, znaj da se *ego* samo postom umanjuje i potiskuje iz svijesti da ne bi tamo vladao i dominirao čovjekom, nikako drugačije, izglednivanje je jedina metoda kojoj se *ego* podčinjava. Stoga će ovu ideju moći primiti samo postači, oni pravi, oni koji poste zbog Gospodara, a niti radi Bosne, niti radi Hrvatske, nego direktno zbog Gospodara, i tu je već jedan filter da se samo najbolji okupljaju oko iznesene ideje. Ništa polovično, ništa kompromisno, ništa trulo, samo najbolji, samo probrani moći će shvatiti i prihvatiti ideju *Hrvatskog džihada*. Iskreno i čista srca, bez predrasuda, a ideja je tako ekstremno zahtjevna da drugačije ni ne može biti ostvarena nego kroz one najbolje, ako ih ima makar nekolicina, dostatno je. Ne treba tu mnoštvo, ne traži se masovnost nego vrijednost koju Gospodar daje svojim vjernim robovima. Bio sam već rekao da je masovnost nebitna, ali neka, vrijedi ponoviti. Jezgra je presudna,

a onda se na tu jezgru dalje sve nadodaje. Nešto može otpasti od toga što se nadodaje, nešto novoga može doći, ali jezgra je stabilna i neuništiva te se sigurno i nezaustavljivo kreće prema cilju i razbija neprijateljske strukture, kako vidljive, tako i nevidljive. – Zastanem da predahnem.

– Dobro, ali mene zanimaju konkretnije stvari, što će to privući ikoga da se uhvati za tu ideju *Hrvatskog džihada*? Ovdje će to biti sablazan zbog vjerske komponente, a u Bosni zbog nacionalne, zbog hrvatskog prefiksa – reče Crni.

– Tako je, to je ono što ti govorim, okrenuo sam potpuno ustaljeni obrazac i to je ono što neprijatelja zatiče nespremnog jer o toj mogućnosti nije ni sanjao. Kao ni ti, uostalom. Kao ni itko drugi. Ovo je nešto potpuno novo i krajnje nepredvidljivo te je zato pravi potez za pobjedu u ovome ratu u kojemu se nalazimo. Slično kao što je Aleksandar Makedonski osvojio neosvojivu planinsku tvrđavu, Sogdijansku stijenu. Tamo se bio sklonio i utvrdio za dugu opsadu baktrijski vladar Oksijart. Sve je ukazivalo na to da Aleksandar i njegova vojska ne mogu osvojiti utvrdu jer su položaj i ekstremni prirodni elementi onemogućavali bilo kakvu opsadu i napad kojim bi se moglo prodrijeti unutar zidina. Baktrijci su bili toliko samouvjereni da je Sogdijanska stijena neosvojiva da su sa smijehom i porugom odbili Aleksandrovu ponudu da se predaju. Rekli su mu neka potraži vojnike s krilima jer jedino tako bi mogao osvojiti njihovu utvrdu. I što se događa? Upravo ta sigurnost u neosvojivost pokazala se kobnom. Aleksandar šalje tri stotine svojih "vojnika s krilima" da se po mraku uspnu najstrmijom liticom i osvoje dominantnu kulu tvrđave. Ta strana je bila toliko strma i teška za uspon da je bila nebranjena pa kad su na kraju, nakon teškog cjelonoćnog uspona, vojnici osvojili kulu i signalizirali Aleksandru da su izvršili zadatak, kompletna posada skupa s Oksijartom bila je u takvom psihološkom šoku da su se predali bez otpora iako ih je bilo mnogostruko više nego tri stotine vojnika koji su se uspjeli na kulu i prodrli unutar tvrđave. Eto, Crni, isto tako je i s *Hrvatskim džihadom*. Ide se najnezamislivijim putem, a oponenti su oholi i umišljeni pa se osjećaju sigurnima u svojoj tvrđavi ovog sustava u koju su se sklonili. Ako Bog dâ, zadesit će ih ista sudbina i šok koji će doživjeti bit će takav da će se predati bez otpora moleći za milost - dovršim usporedbu bitke za Sogdijansku stijenu s bitkom za hrvatsku zemlju.

– Sve to ti jako lijepo znaš pričati, izlagati metafore, povlačiti povijesne paralele, to nije sporno. Ali, ne vidim nikakve konkretne znakove koji bi mi dali podlogu za jedan racionalni optimizam da bi se moglo ostvariti ovo što planiraš - ubaci se Crni.

– Vidiš, treba znati uočavati znakove na putu i onda te znakove protumačiti. Hoćeš konkretne stvari koje će privući ideji, a koja je na prvu svim stranama neatraktivna, da to ublaženo opišem. Evo ti konkretne stvari nedaleko od nas, ban Josip Jelačić, tu, na glavnom trgu u Zagrebu, na konju sa sabljom. To ti je znak za sve koji nisu zaslijepljeni vlastitim “ja” i koji su posjednici razuma. Cijela pojava i priča o banu Jelačiću je znak, ali ne za neko prošlo vrijeme nego baš za sad, baš za *Hrvatski džihad* koji se pojavljuje sad dok ti ovo slušaš ili dok se drži knjiga i čitaju se zapisane riječi. I kad se znak vidi i kad se znak shvati, vidi se da je ban Jelačić neka vrst protodžihadista, a da on toga nije ni bio svjestan, ali je bio vođen Providnošću da bismo mi danas čitali znakove koji su pred nama. Zato su ga i otrovali jer je konačno počistio Mađare sa Kaptola. Nažalost, nije uspio tu čistku izvesti do kraja, nije dosta dugo uživio da je mogao ukloniti mađarone, još goru pojavu od tuđinskih okupatora. Ti mađaroni su poslije bili jugoslaveni pa su sad mutirali u europejce, a sve s te njihove kaptolske utvrde, farizeji i zlotvori. – Već samo razmišljajući o tim strukturama i razinama podlosti koje sam tamo vidio, mučnina mi dolazi u utrobu, gađenje, gnušanje...

– No, da se vratim na Jelačića i što nam govori kao znak koji je pred očima cijelom narodu, ali se ne vidi dok se ne progleda, dok se ne otvore oči srca.

– Ajde, reci, koji je to znak? – ubrzavao me Crni očito znatiželjan.

– Za početak, znak je to što prezime Jelačić, po svemu sudeći, potječe od vjekovnih vlasnika i graditelja tvrdoga grada Jeleča, blizu Foče, ponad sela koje se i danas naziva Jeleč. Iz te kneževske obitelji proizišao je i jedan od najbližih suradnika bana i kralja Tvrtka I, Stanoje Jelačić, diplomat koji je Tvrtkovo kraljevini pregovorima pripojio srednjodalmatinske gradove i velike otoke. Nadalje, potomak tih bosanskih velikaša, Josip Jelačić, kao pukovnik Prve banske pukovnije s Korduna, promatrao je s granice previranja u Bosni u kojoj su, u odnosu na turske vlasti, bili međusobno podijeljeni bosanski muslimanski plemići, pogotovo nakon neuspjelih pokušaja bosanskih muslimanskih velikaša da za Bosnu u Istanbulu ugovore autonomiju Bosne kao posebne kneževine s domaćim čovjekom na čelu, nekoga iz redova bosanskog muslimanskog plemstva. Zatim, nakon što je to odbijeno, dolazi do oružanog pokušaja vojske Husein-kapetana Gradašćevića da to izvojuje sabljom sa svojih 25.000 izana, domaćih unovačenih ustanika. Turska, s druge strane, to što nije dala Bosni i muslimanskom plemstvu, daje Srbiji i pravoslavnim velikašima, a u Bosni je pobuna krvavo ugušena. No, da ne širim priču sad, vratimo se na Jelačića na granici dva carstva. Porazom Husein-kapetanove vojske 1832. godine nije prestao neposluh bosanskih velikaša te

je nakon likvidacije dobrog dijela pobunjenika, poglavito vodstva, Istanbul pojačao svoje trupe po zapadnom rubu Bosne da bi spriječio udruživanje hrvatske i bosanske vojske, posebno u burnim godinama koje su, oko polovine devetnaestog stoljeća, cijelu Europu zahvatile u zanosu i želji da se podjarmljeni narodi oslobode hegemonije zaostalog feudalnog poretka tadašnjih imperija. U to vrijeme i u tom kontekstu, pukovnik Josip Jelačić je bio zapovjednikom Prve banske pukovnije na Kordunu, kad su turske siledžije u Podzvizdu odbile izručiti ubojicu jednog dječaka na hrvatskoj strani obližnje granice. Nakon odbijanja izručenja ubojice, u srpnju 1845., pukovnik Jelačić je poveo osam četa Prve pukovnije preko hrvatsko-bosanske granice i noću opkolio i poharao tvrdi grad Podzvizd i rastjerao Turke. Sve na svoju ruku, samostalno, bez znanja i odobrenja Beča. Zauzeće Podzvizda na prepad pročulo se i po Bosni i po Hrvatskoj te opet probudilo nadu koja je nadahnula Josipa Jelačića da se dokaže i potvrdi kao dostojan vođa sve svoje braće s obje strane granice. Jelačićeva opsesija, da ujedini sve krajeve između Drave i mora, a posebno da oslobodi svoj narod u Bosni i Hercegovini, toliko je zanjela moćne bosanske muslimanske velikaše u Bosanskoj Krajini ogorčene na Tursku, da su mu pomagali u ljudstvu i materijalu. U tursku vojnu odoru bili su odjeveni Jelačićevi *serzani* oboružani dugim puškama, samokresima i s jataganima za pojasom, što je izazivalo velik strah u Mađara koji su se najviše bojali Turaka, misleći da je ban Jelačić uspio sklopiti vojni dogovor s turskim vlastima u Bosni. U nekima od četiri ustaške bojne koje je potom formirao ban Jelačić za pohod na Mađarsku, bilo je i dobrog muslimana iz Bosne koji su dobrovoljno išli u borbu protiv Mađara u sklopu hrvatske vojske. Slično kako je bilo s muslimanima u hrvatskoj vojsci '91. g. I koliko ih je došlo boriti se kao dobrovoljci za Hrvatsku, a time i za Bosnu. Nije ban Jelačić bio Franjo Tuđman pa da ima urođenu genetsku averziju prema islamu i da provodi izdajničku antihrvatsku politiku podjele jednog naroda po vjerskoj liniji. Bilo je tu i onih koji su bili saveznici Husein-kapetana Gradaševića desetak godina prije, a povezali su se s Jelačićem te su mu davali podršku u svakom pogledu, nadajući se budućem savezništvu na oslobađanju Bosne od tuđinske vlasti. Među njima je bio i Mahmud-beg Bašić, koji je darovao banu Jelačiću, još dok je bio pukovnik u vojnom logorištu u Glini, mladog bijelog konja *Emira* plemenite pasmine, posebno utreniranog za rat, a na kojem je Jelačić jahao predvodeći svoje pobjedničke trupe kod Velenceša, kao i prilikom svečanog ustoličenja za bana Hrvatske 1848. godine. Bijeli konj kipa bana Jelačića u središtu Zagreba je spomenik i bosanskom konju Emiru i hrvatskom junaku Jelačiću, koji korijenima potječe iz Bosne.

To je spomenik jedinstva Hrvatske i Bosne te kako, prakticiranjem tog jedinstva, naizgled nadmoćniji neprijatelj ostaje potučen do nogu. On i danas simbolizira jedinstvo udruženih napora pod vodstvom jednog iznimno inteligentnog, hrabrog, viteški neustrašivog i voljenog bana, koji i u povijesti Bosne i u povijesti Hrvatske u sebi sažima simbol vojnog zapovjednika i poglavara, a kojeg narod osjeća kao zaštitnika. Oba naša velika bana, ban Kulin i ban Jelačić, potomci su drevnog bosanskog plemstva, za koje Ante Starčević reče da su oni najstarije plemstvo u Europi. I tu je Starčević u pravu, znaš da se ne slažem s njegovim idejama republikanstva, liberalizma i veličanja francuske revolucije, no, tu je u pravu po pitanju očuvanosti krvne čistoće bosanskog plemstva. A jednako i u tome da su bosanski muslimani "cvijeće hrvatskoga naroda" jer time se, naravno, gleda upravo plemićka elita koja je u Bosni dobrim dijelom sačuvana, za razliku od Hrvatske gdje su nam dovedeni razni mađarski, austrijski i svakakvi drugi "velikaši", neki Ferenc Tahy, podvaljen kao Franjo, i slični tuđinski krvoloci u službi stranih interesa. Pa nije "seljačka buna" bila samo socijalna, nego i nacionalna, a Matija Gubec je onako okrutno bio pogubljen jer se otkrilo da se dogovarao s Turcima da i taj ostatak ostataka Hrvatske bude pod njihovom vlašću jer su Osmanlije u ono vrijeme bili kulturniji i tolerantniji prema kmetovima od Mađara. Iskustvo Hrvata u Bosni pod Osmanlijama dovelo je Matiju Gupca do tog zaključka i pokušaja koji je ostao samo na pokušaju jer nikakva pomoć ustanicima nije došla. Takva je politika, imali su Osmanlije druge prioritete. Možda, da je ustanak uspio i da je Matija Gubec porazio mađarsku vojsku, da se utvrdila neka vlast koja bi formalno zatražila pripojenje sa Bosnom, možda bi onda i bilo nešto pokrenuto iz Istanbula i tko zna kako bi povijest dalje išla. Ali, bilo je određeno drugačije, a kako bismo mi naučili iz prošlih lekcija i znali što ćemo sad. No, da se vratim na bana Jelačića. Ne samo da mu je od bosanskog plemstva poklonjen konj *Emir*, što znači vladar, nego i sablja damaskija, najbolja sablja koja može biti darovana, bolja i od poznatih samurajskih katana. Sablja damaskija kovana tajnom kovačkih majstora iz Damaska, a koja se izgubila u modernom vremenu stroja i mehanike. A na toj sablji, koja ima jednobridno zakrivljeno sječivo s naglašenim dvobridnim vrškom na kraju, što je opet poseban znak za one koji žele znati malo više, nešto nadasve posebno je ugravirano, stavljen je zapis.

– Što je zapisano i koje je tumačenje, što to znači? – znatiželjno upita Crni, dajući do znanja da mu je sve ovo što je čuo potpuno novo.

– Na sječivu s obje strane su ugravirani reljefni ukrasi arabeski i kartuša s arapskim natpisima koji prevedeno glase: *Oslonio sam se na Allaha*, s jedne

strane, a s druge *Nema junaka do Alije, ni sablje do Zulfikara!* I sad mi reci da ban Jelačić nije najava i znak *Hrvatskog džihada*? To je sablja koja mu je u ruci na spomeniku na glavnom zagrebačkom trgu! S tom sabljom i s tim zapisom ban Jelačić je vodio Hrvate jedinstvene i nepobjedive, tako da se izvelo jedno malo čudo uskrsnuća izbrisanog naroda, naroda na rubu nestanka, potlačenog i okupiranog stoljećima, još od onih krvopija Arpada koji su ubili zadnjega kralja narodne krvi Petra Svačića. Znaš kako je lajao Lajos Kossuth, arogantno pitajući, da gdje je ta Hrvatska, neka mu netko pokaže na karti! Realno, bio je u pravu, Hrvatska je bila porobljena, mađarizirana, izgubljena, izbrisana sa zemljovida. Ali, nije se računalo upravo na moment spajanja Hrvata s Bosnom i cijeli mistični moment koji se tu pojavio, a koji se može iščitati na sablji. Da, da... Bila je dosta makar šifra na sablji kao simbol namjere i pobjeda je bila tu, a Lajos je dobio odgovor koji je tražio, isporučan na oštrici sablje damaskije s ugraviranim imenima Allaha s jedne, te Alija i Zulfikara s druge strane. Tu je izabrana krvna linije *Ehli bejta* i mača Zulfikara s dvije oštrice, koji je Muhamedu predao arhanđeo Gabrijel. – Vidno zaneseno sam ovo iznosio, uživljen u čudesne puteve Gospodara kojima nas vodi i znakove koje nam daje.

– *Oslonio sam se na Allaha*, dakle, na Stvoritelja i Jedinoga Boga na nebesima, ma kako ga tko zvao. To je poruka *Hrvatskog džihada*, tako se ide u pobjedu nad neprijateljem koji je prividno jači, koji je ohol i umišljen, koji nastupa u službi zla. Tada Mađari, danas cionisti, nebitno tko te želi oboriti

ako si oslonjen na Njega. Iako, tu je u tom smislu kontinuitet, riječ je o istim strukturama, samo poput zmija presvlače svoje košulje. Lajos Kossuth je bio mason, uključen u tu mrežu koja je ispreplela svijet u borbi protiv Boga i čovjeka, u stvaranje tog njihovog Novog svjetskog poretka koji je sad otvoreno cionistički poredak, s neskrivenim ciljem vladanja svijetom iz Jeruzalema. I zato je ovo sve skupa još veći znak i još veće čudo našim ograničenim i slijepim racionalnim umovima. Znak je i okretanje Jelačićevog kipa na Trgu, tako da mu je sad sablja usmjerena prema jugu. Odnosno, to tumačim tako da se, slijedeći taj znak sablje, ide u pravcu Jeruzalema, da sablja damaskija to govori, ali, tu temu Jeruzalema i konteksta svjetske geopolitike čuvam za kraj, to je kruna *Hrvatskog džihada*, to je, u biti, pravi smisao cijelog napora oko spajanja razdvojene Hrvatske i Bosne natrag u jedno za Jednog. Doći ćemo i do toga te dovršiti priču, ako Bog dâ, polako, sve smo bliže i bliže. Moram objasniti to drugo što piše, da nema junaka do Alije ni sablje do Zulfikara, ali, još nečeg sam se sad sjetio vezano za natpis *Oslonio sam se na Allaha*, kako je to zapisano na sablji – dovršim monolog.

– Čega? – upita Crni vidno uživljen u tajne koje su mu se otkrivale.

– Opet mi dolazi kako je Tuđmanova ostavština nešto najpodlije što se moglo desiti jer, pazi, to *Oslanjam se na Allaha* je na arapskom *Taqwa Allah*, a to je sufijski izraz oko kojeg se razvila cijela škola mističnog učenja i tumačenja islama. Kad je Muhamed bio na *miradžu*, noćnom putovanju iz Jeruzalema, odrazivši se sa stijene na Hramskom brdu gdje je prije bio Salomonov hram, na vrhuncu putovanja, kad je i arhanđeo Gabrijel stao i nije više mogao dalje, Božji Poslanik došao je neposredno do Stvoritelja, pa upita: “O, Gospodaru, koja su djela najvrjednija?”, a Uzvišeni mu reče: “Nema djela koje je kod Mene vrjednije od oslanjanja na Mene i zadovoljstva onim što sam raspodijelio.” – Stanem odjednom u izlaganju Crnom, zamišljen o tome kako je to teško pojmiti i opisati, taj susret i to putovanje. Sve skupa, kad se ovako ljudski prepričava, samo je sjena veličanstvenosti tog trenutka. Sjena koja je sjajnija od podnevnog sunca, takva je to sjena. I Crni je, ne znam točno zašto, isto bio zamišljen i nije ništa govorio pa sam, nakon te neodređene simultane zamišljenosti, nastavio.

– Dakle, očit je sufijski mistični element prisutan na sablji, a sufiji su donijeli islam u Bosnu i u bosanskoj tradiciji je bila znatna proširenost sufijskih redova, ponajviše poznatih po dervišima, iako je to samo jedan oblik sufizma. A što imamo sad? Imamo Tuđmanovu “djecu” u vidu agresivnih i bezumnih vehabija, kojima je svaka sumnja na sufizam kao biku crvena krpa i samo kreću s napadima čim netko imalo sufijski razmišlja ili se ponaša. Za njih je

to otpadništvo iz islama i onda si oni dopuštaju da ljude kleveću i vrijeđaju, što je još i dobro jer čim bi im se ukazala mogućnost, oni si dopuštaju i smatraju svojom obavezom takve ubiti jer su, eto, po njihovom sumanutom tumačenju, to muslimanski otpadnici. Imamo vehabizam koji se sad uhvatio u Bosni i koji u svoju mrežu posebno podlo lovi nezadovoljne mlade ljude, opravdano frustrirane sveopćom korupcijom i nemoralom. Čak, sve sam bliže mišljenju da je tu na djelu programirana koordinacija gdje s jedne strane je taj korumpirani stranački SDA aparat, koji ogadi ljudima vjeru i institucije, a onda se kao alternativa, naizgled moralna i poštena, tako se barem predstavljaju, nameću vehabijske zajednice sa svojom otrovnom teologijom. Tako da, kome god se pridruže, ljudi, posebno mladi, upadaju u unaprijed pripremljenu mrežu cionističkih slugu, nebitno jesu li oni svjesni ili nesvjesni svojeg sluganstva cionizmu. Jer, da bude i to jasno, ne smatram te ljude u vehabijskim zajednicama automatski lošima, ali znam u čiju su se paukovu mrežu upleli i tim više mi je teško da se dobronamjerni ljudi, željni života po Božjim zakonima, potencijalno dovode u službu zlu. To je najgora Tuđmanova ostavština, taj potez koji je odradio i time zagadio ovaj prostor te omogućio cionistima, raznim tajnim službama, MI6, CIA, Mossad, da ovdje imaju svoju vehabijsku mrežu kojom se mogu po potrebi igrati i stvarati nered, istovremeno govoreći da oni samo red uvode na zemlji. Razumiješ li što govorim? – naglo upitam Crnog, primijetivši kao da se malo izgubio u ovom mojem izlaganju o vehabijama, moguće jer nije dostatno upoznat s teološkim i geopolitičkim detaljima.

– Možda nisi upućen jer ne ideš po bespućima interneta koji mi je dobar pokazatelj stanja. Tamo možeš vidjeti kako se vehabijski otrov primio u Bosni i kako se manifestira. Uistinu su Tuđman i Šušak i sva ta Herceg-Bosna ekipa uradili najveću izdaju hrvatske državotvorne ideje ubacivanjem bezumnih vehabija uz istovremeno pokretanje katoličko-muslimanskog rata i podjele, umjesto da se išlo na spajanje i povezivanje. Recimo, možeš vidjeti komentare na *YouTube*-u, evo sam nedavno gledao kako se komentiralo jednu benignu televizijsku reportažu o dervišima u BiH. To je bila hrpa napada na sufizam, provala mržnje protiv derviša, a sve po nekom automatizmu kako to već pišu ti vehabisti, umišljeni da su oni u apsolutnoj istini i da imaju direktnu vezu sa Allahom te samo oni znaju tumačiti vjeru. Zamisli, to mi je ostalo u pamćenju, komentiraju da je dobro što je početkom pedesetih godina u Jugoslaviji zabranjen sufizam i sve tekije su zatvorene i doslovce uništene, izbrisane iz postojanja. Ti sadašnji “najveći vjernici od kojih nema većih” hvale postupak Tita i njegovog ateističkog komunističkog aparata bez imalo

odmaka. Umjesto da stanu, malo razmisle, da budu među posjednicima razuma. Ne pitaju se oni kako to Tito i komunizam, za koji znamo da je židovska izmišljotina podvaljena gojimima da ih se drži u porobljenosti, kako se taj i takav komunizam okomio kirurški precizno na tekije, a pustio sve ostale vjerske organizacije da djeluju, njih nisu išli tako brutalno silom poništavati do kraja i nestanka! Ne treba odviše pameti da bude jasno kako je neke bilo moguće staviti pod kontrolu, umrežiti ih u državni doušničko-poslušnički aparat, a neke druge to nije bilo moguće. Pretpostavljam baš zbog tog temelja učitelj-učenik na kojem počivaju tekije, a i činjenice da tu nema onog jednog glavnog na vrhu s kojim je, kad ga se stavi u službu sustava, moguće kontrolirati sve njemu podređene. Tko se nije htio pokloniti faraonu Titu, taj je bio odstranjen, a sad ovi novopečeni pametnjakovići veličaju taj Titov potez zatvaranja tekija. Pazi, ti derviši i ti organizirani zirkovi i rituali, to nije moj put, ali, poštujem i cijenim njihov put koji je takav i kojim idu. I usporedi, tko je od naroda s dervišima ikad imao problema? A s ovim agresivnim vehabijama u ovo malo vremena stalno neke napetosti i sukobi koje izazivaju svojom nasrtljivošću i prema muslimanima, i prema nemuslimanima. Također, gledano s aspekta džihada, sve poznate bitke koje su muslimani vodili protiv neprijatelja, vođe i imami u njima su bili sufiji. Saladin je oslobodio Jeruzalem i bio je sufi te mi je već to samo po sebi dovoljan znak, ne treba mi više. On je izgradio sufijske škole u Siriji da u njima odgaja one koji se pripremaju za džihad na Allahovom putu. Saladin je odredio da program po kojem se pripremaju oni koji će se boriti na Allahovom putu bude Al-Gazalijevo djelo *Ihja ulumid din*.

– Znači, tu si ti našao inspiraciju da ponudiš knjigu za džihad kojim će se osloboditi Jeruzalem. Saladinovim stopama se krećeš, dobro si to zakoračio i još povezao tu Gazalija. Dva u jednom je sad tu kod tebe – našali se, ali i ozbiljno će Crni.

– Nego što, učimo od najboljih. Saladin je jedan od takvih učitelja i dao mi je dobru recepturu – odgovorim Crnom potvrdivši njegov zaključak da sam ideju oko pisanja knjige namijenjene džihadistima prvo sam osmislio, a potom, radeći na knjizi i istražujući, došao do potvrde ideje kroz primjer Saladina i da mi je to bio također jedan od velikih znakova potvrde ispravnosti *Hrvatskog džihada*.

– I ti misliš napisati nešto poput navedene Gazalijeve *Ihja ulumid din*? – upita dalje.

– Ne, nipošto, ne bih se to usudio ni pomisliti, da imam takve sposobnosti, daleko sam ja od Gazalija. Moja knjiga je drugačija, primjerena novom vremenu i drugačijem kontekstu, isto kao što sam i ja drugačiji, s drugačijim poslanjem. A *Ihja ulumid din*, to je sufijska knjiga u kojoj, istina, nije izdvojeno poglavlje za džihad, ali razlog zašto muslimani propuštaju obavezu džihada je ljubav prema pozemljarstvu i mržnja prema smrti, kako je u *hadisu* najavljeno da će biti. Upotrijebljena je knjiga koja liječi ovu opaku bolest i pripremi se ljude za džihad i to je bila velika Saladinova mudrost da na taj način upotrijebi knjigu kao oružje u borbi. Dalje, borbu protiv Luja IX. prilikom invazije na Egipat vodio je imam sufi, koji je tada imao više od šezdeset godina i bio slaba vida. Držao je barjak i govorio “Džihad, džihad”, a njegovi učenici su ga držali za ruku i vodili ga. Oko njega su se okupili ondašnji znameniti učenjaci i bili su u vojsci koja je zaustavila križare i zarobila Luja IX. Zatim, predvodnik napada na Tatare bio je sufi, a sufi je vodio i otpor protiv okupatora u Maroku. Također, sufi i učitelj Omer Muhtar uspostavlja pokret koji se borio protiv talijanskog okupatora u Libiji. Sufiji su vodili otpor i na području Sirije i Libanona. Sufiji su vodili otpor portugalskom okupatoru na području Indonezije i okolne regije. Od prvih godina islama pa do današnjih dana, i iz svih mjesta od istoka do zapada, nema podignute zastave džihada, a da sufiji nisu bili njeni nosioci. A ovim vehabijama sve to ništa ne znači, to im nije nikakav znak, oni znaju bolje, oni preziru i zabranjuju velike učitelje poput Rumija, Ibn Arabija, Gazalija, dok je njima učitelj Lawrence od Arabije, britanski špijun, mason i homoseksualac. Kakav im učitelj, takva im i djela. – Pomislim, kako je moguće da ne vide tko ih vodi i kuda to ide?

– Uglavnom, Tuđman te vehabije, po zadatku koji je dobio, vjerojatno Kissingerovom, ubacuje u Bosnu, a Saudijci ih žestoko financiraju jer bez toga ne bi ni opstali, a ljudi, većinom neobrazovana sirotinja, na to se hvata. Kad u Bosni komunizam nije uspio uništiti vjeru izvana, sad se to pokušava odraditi iznutra ovim vehabijskim otrovom koji se daje u trenutku kad je narodu bilo najteže i kad se vapilo za bilo kakvom pomoći. Ti momci, koje u svoju mrežu vrbuju vehabijski agenti, preko noći postanu eksperti za teologiju pa onda drsko pametuju svojoj majci kako ona ne moli ispravno i uzvisuju se tim nekim ispraznim znanjima kojima su kao guske nakljukani. Sve im je forma. Duga brada, skraćene hlače, pokrivanje lica žene, a onog najbitnijeg nigdje. Rumi im je krivovjernik, Gazali je zabranjen, totalna raspamećenost, a sve je to dio planski provedene operacije duhovnog rata pa ono što je Tito započeo, to je Tuđman dovršio, a obojica iz iste krvne skupine, u tuđem plemenu uljezi.

Govorim tako i razmišljam o sufizmu i vrtećim dervišima dok svira Kraftwerk, *The Robots*.

*Wir funktionieren automatisch, jetzt wolln wir tanzen mechanisch.
Wir sind die Roboter, wir sind die Roboter wir sind die Roboter,
wir sind die Roboter...*

Hipnotička glazba i repetitivno okretanje potiskuje *ego* omogućujući introspekciju duboko u podsvijest. Izvodi se ples koji čovjeka povezuje s božanskim, ples koji se obraća odnosu zemlje i neba, čovjeka i Boga. Filozofski rečeno, okretanje dolazi iz ideje da kretanje u svijetu počinje iz centralne točke i završava u istoj toj točki. Stoga, kretanje mora biti kružno. Kretanje suprotno smjeru kazaljke na satu koje oponaša kružno kretanje oko Kabe u Meki. Kad se okreće, plesač upada u stanje transa pokušavajući postati svjetlom te se uzdići prema nebu.

Vrteći derviši, kako su poznati na Zapadu, dolaze iz mevlevijskog reda, ustanovljenog u 13. stoljeću. Riječ "derviš" doslovno znači "ulazna vrata" te označava sposobnost da se bude mostom između dvaju svjetova, tjelesno-materijalnog i duhovno-nadsvjesnog. Derviši spajaju glazbu i poeziju u skupni transcendentni ritual, na neki način poput Kraftwerka na koncertu. U tom plesu, koji se zove *sema*, izvodi se na stotine okretaja tijela tempom 20 do 30 okretaja u minuti, a podudarni su s ritmom *theta* moždanih valova.

Uz pjevanje i okretanje plesači se odvajaju od ovog realiteta te ulaze u drugačije stanje uma. Mevlevije su samo jedan ogranak sufizma, a ima ih tko zna koliko. No, ono što je u sufizmu presudno ne može se naučiti nego se jedino može dosegnuti osobnim iskustvom i unutarnjom preobrazbom i to uz pomoć učitelja, koji je već prošao tim putem.²³

*Wir sind auf alles programmiert und was du willst wird ausgeführt.
Wir sind die Roboter, wir sind die Roboter, wir sind die Roboter,
wir sind die Roboter, wir sind die Roboter, wir sind die Roboter,
wir sind die Roboter, wir sind die Roboter...*

– A kako gledaš na ulogu Izetbegovića u ovome o čemu govoriš? On je ipak bio vjernik, istaknuti musliman, napisao je i poznatu Islamsku deklaraciju – upita Crni te me vrati na pitanja nedavne povijesti koju smo razmatrali prije misaonog lutanja kroz tajne sufija i masona u ritmu Kraftwerka.

– Već sam rekao prije, on je u svakom slučaju bio niža razina u toj operaciji, a mislim da nije bio dostatno kapacitiran da shvati o čemu se tu radi zbog svoje intelektualne limitiranosti. Ta Islamska deklaracija, imam je doma, čitao sam, ništa vrijedno posebnog spomena, jedan prošireni pamfletić, red fraze, red klišeja i to bi bilo to. Iako, da se bude korektnim, bilo je u Islamskoj deklaraciji naredano poprilično dobrih stvari. Tako, kad Izetbegović piše da nema laičkog načela i da država mora biti izraz i podržavati moralne koncepte religije, to je apsolutno točno, o tome nema spora. U biti, riječ je o modelu teokracije nasuprot sekularizma. No, dalje od toga Izetbegović ne iskoračuje. Nema u njega ideje kako ta temeljna načela oko kojih nema spora transformirati u današnje vrijeme i prostor. Odnosno, njegova razina bila bi razina nekog prosječnog sveučilišnog profesora, a traži se razina nadprosječnog državnika. Izetbegović, kad ga prosuđujem kroz Islamsku deklaraciju, je dobar prepisivač, ali nije dobar vizionar. To je ono što mu nedostaje. Odnosno,

---

23 Navodno je ezoterijski sufizam u jednoj svojoj grani blisko povezan s masonerijom i ostalim europskim tajnim društvima. Rudolf von Sebottendorf bio je njemački okultist, pisac, obavještajac i važna figura u aktivnostima društva *Thule*, okultne njemačke organizacije u razdoblju nakon Prvog svjetskog rata koja je značajno utjecala na visokorangirane članove nacionalsocijalističke stranke. Rudolf von Sebottendorf bio je mason i sufi bektashijskog reda nakon preobraćenja na islam. Prakticirao je meditaciju, astrologiju, numerologiju i alkemiju. U autobiografskoj noveli "Rozenkrojcerski talisman", Von Sebottendorf razlikuje sufijfski orijentiranu tursku masoneriju i standardnu masoneriju. Posvećujući posebnu pažnju sufijfskom bektashijskom redu, u vezi s njihovom alkemijskom, slikovno-simboličkom i numerološkom praksom, Rudolf von Sebottendorf je ustanovio društvo *Thule*, a potom je pomogao u osnivanju DAP-a, Njemačke radničke partije, u koju se 1919. g. ućlanio Adolf Hitler koji je preobrazio stranku u NSDAP, Nacionalsocijalističku njemačku radničku partiju. Rudolf von Sebottendorf poslije objavljuje knjigu "Praksa drevnih turskih masona: ključevi razumijevanja alkemije". U knjizi opisuje jedinstven skup unutarnjih alkemijskih praksi zasnovanih na masonskim ućenjima. Te prakse su usmjerene prema cilju preobrazbe praktikanta u alkemijskom procesu, sa svrhom da se spozna božansko u ljudskoj prirodi.

to mu nije dano da ima. Uostalom, ima fotografija nastala negdje u vremenu nakon '95. g., gdje je Izetbegović kod Tuđmana gore na Pantovčaku i prima nekakav orden. Po tome mogu zaključiti da, ili je Izetbegović bio uistinu prilično neinteligentan, ili je i on bio dio te cionističke mreže, no, što god bilo od toga, a moguće je i oboje, ne isključujem tu mogućnost, ne služi mu na hvalu.

– Zašto tako zaključuješ o Izetbegoviću? - upita Crni.

– Zato što je tim činom primanja ordena od Tuđmana, Izetbegović simbolički rekao da Tuđman ne snosi odgovornost za zločinačku politiku u Bosni. To trebaš biti stvarno tupav pa da pristaneš na taj čin i kako se time vrijeđa i ponižava sve nevine žrtve Tuđmanovog javašluka po Bosni. Mudar čovjek bi pristojno odbio primiti orden od zločinca. Jednostavno, a opet, očito neinteligentima nedokučivo. Da ne govorim što to znači u dugoročnom povijesnom kontekstu. A da se isti obrazac tupavosti nastavlja, možeš vidjeti i na primjeru tog nesretnika Bakira, njegovog sina. Evo, sad je aktualno to oko Pelješkog mosta i tu se Bakir i cijela ta SDA nešto prave važni i prkosi se toj gradnji. Potpuno bezumno jer, a takvi su magarci da to ne shvaćaju, time što zastupaju zaustavljanje gradnje mosta, daju legitimitet tzv. Republici Srpskoj. Inzistiranjem na potpisima Tuđmana i Izetbegovića, gdje su oni nešto dogovorili s tim otočićima u njihovom graničnom sporazumu koji su potpisali u ime RH i BiH, daje se legitimitet tzv. RS. Jer, ako je to što su njih dvojica

potpisali važeće, onda je važeći i Dayton i tzv. Republika Srpska. I obratno, naravno, ako je to s tim nebitnim otočićima nevažeće jer Izetbegović nije imao ovlast išta dogovarati i potpisivati u ime BiH, onda je i Dayton nevažeći pa tako i tzv. Republika Srpska. Pogotovo je to sve skupa nevažeće jer nema parlamentarne ratifikacije. Da su imalo pametni tako bi se postavili, osporili bi Dayton jer Alija nije imao mandat tu nešto potpisivati u ime BiH bez suglasnosti Predsjedništva i cijele procedure s legitimnim parlamentom. Iznenadjujuće mi je tada bilo kako je jedino Krešimir Zubak odbio potpisati Dayton, no, svaka mu čast na tome, čovjek je ipak imao neke principe i u presudnom momentu držao je do svojeg obraza. No, kad je već Alija Izetbegović to zlo potpisao, treba se to delegitimirati jer po formi predsjedanja u Predsjedništvu BiH, on nije imao mandat da predstavlja BiH. Jednako kako nije imao mandat potpisati s Tuđmanom išta o granicama. Pa sad neka Bakir i ta SDA ekipa bezumnika biraju što im je važnije, neko bezvezno inačenje oko Pelješkog mosta, kojim se samo osnažuje tzv. Herceg-Bosnu, ili pravno rasformiranje tzv. Republike Srpske. Tim osporavanjem i stvaranjem problema oko izgradnje Pelješkog mosta, Bakir samo ide na ruku izdajničkoj politici i strukturama tzv. Herceg-Bosne jer je većina ljudi u Hrvatskoj indiferentna po pitanju trećeg entiteta i zahtjeva koji dolaze od tamo. Nije da su nešto protiv trećeg entiteta, ali su još manje za. Većinom ljude nije baš briga za to kao što većinu nije briga za ništa dalje od sporta, sapunica i sličnih banalnosti. Ali, s takvim pristupom bezumnog Bakira i te SDA ekipe turbobošnjaka, daje se materijala Herceg-Bosna izdajnicima da to iskoriste i da kroz to upregnu većinu nezainteresiranih u Hrvatskoj na svoju stranu. Dakle, stvarno u svakom pogledu štetna politika Bakira Izetbegovića, jedna neinteligentna politika, a koja je čak toliko štetna i radi za Herceg-Bosnu i cijelu tu cionističku pozadinu koja se tu krije, da mi izaziva sumnju nije li takva dosljedna glupost čak i planirana? Toliko je uporno i nepogrešivo loša politika koju vode, da je makar po zakonu vjerojatnosti trebalo tu i tamo štogod pogoditi i učiniti nešto dobro, ali toga nema. U svakom slučaju, ovdje je na djelu ona poslovice da ne pada jabuka daleko od stabla. Jer, što god Bakir učinio i koliko god se inatio i galamio, Pelješki most će zasigurno biti izgrađen i on tu neće moći ništa postići osim što će ideji podjele Bosne dati propagandnog materijala i manevarskog prostora. Umjesto da ide u kontra smjeru, on i cijela ta struktura u SDA kao da žele biti zatvoreni i izolirani na uskom prostoru, kao da nemaju u sebi razvijenu slobodu duha i pogleda, nikakve vizije, nikakvog plana osim sluganstva i oslanjanja na Tursku, što je apsurdno. Potpuno raspamećeno, što da kažem, bezumlje na svim stranama, a i gore

od toga, programirano djelovanje i služenje zlu. Zato je tim više poruka na sablji bana Jelačića, *Taqwa Allah, Oslonio sam se na Allaha*, opreka svim izdajničkim strukturama u Hrvatskoj i Bosni, sve se njih kao sabljom siječe kad se ovo shvati i prihvati. Oni se oslanjaju na EU, NATO, Tursku, Izrael, Ameriku, na sve to stvoreno, i svima će se taj oslonac izmaknuti. Zato je ideja *Hrvatskog džihada* oslonjena na Stvoritelja, onako kako je to napisano na sablji bana Jelačića koju je dobio od bosanskih muslimanskih velikaša. Jedino tako ideja sigurno uspijeva, ne može propasti ako i propadne, jer to je samo privid Ovoga svijeta, a pobjeda je trajna na Onome svijetu. Ne može se izgubiti rat jer se nadjačava smrt. Kako ide ona pjesma koju pjevaju Arabeske, ženski zbor Zagrebačke džamije: - *Ja smrt kao šerbet pijem, na vaše se brige smijem* - e, to je to, moj Crni... - dovršim rečenicu i nasmijem se, a nasmijao se i Crni, pa onda u tako veselom raspoloženju nastavim.

– Znaš li što mi je još smješnije? To da se detuđmanizacija iz navedenih razloga mora pokrenuti iz Sarajeva, a ne iz Zagreba. A to će se i odraditi, ako Bog dâ.

– Što sad pod time misliš? – upita me Crni i dalje nasmijan, ali ipak manje nego prije, sad onako malo više uozbiljeniji. – Iako, iz ovoga što si govorio i kako si se ugledao na Saladina po pitanju knjige, otprilike naslućujem u kojem smjeru misliš ići – nadoveže se Crni napomenom.

– Gle, ne može se to što je Tuđman posijao u Bosni iskorijeniti u Hrvatskoj. Epicentar te bolesti je tamo i tamo se bolest mora liječiti, sad je samo pitanje koji je lijek, koja je terapija. Ovo što ti ovdje govorim je moja receptura, moja terapija za bolesnike, koju sam dao u obliku knjige s tvrdim koricama, da tako kažem u ovom metaforičkom nizu. No, da budem i konkretan, taj vehabizam nije posve loš. Odnosno, da me krivo ne razumiješ, ipak se time pokrenula vjerska dimenzija i to pitanje vjere i odnosa prema vjeri se na ovaj ili onaj način potenciralo kroz vehabijsko ludovanje. Čak i ta agresivnost vehabija mi ide u prilog jer ultimativno zahtijeva neki odgovor, a koji iz mlakih institucija Islamske zajednice ne može doći iz cijelog niza razloga. Postoji predaja da je Alija rekao onima koji su se bili okupili oko njega i podržavali ga u sukobu s Muavijom oko mjesta kalifa: "Sve bih vas dao za jednog Muavijinog." Tako gledam i prema vehabijama u Bosni. Dobar su materijal, imaju srčanost, hrabrost, samo bi ih trebalo malo preusmjeriti da, ako Bog dâ, te svoje dobre karakteristike ugrade u pravu stvar. To bi bila dobitna kombinacija. Znaš, sustav ima pripremljen svoj odgovor koji će ponuditi i koji je osmišljena zamka za destrukciju i potpuno porobljavanje, a ja dajem alternativu koja, ako Bog dâ, može biti spasonosna i oslobađajuća. E, upravo to je prava

prilika, to je moment koji se može iskoristiti, ako Bog dâ. To je onaj segment u ludnici na koji se računa da će uzeti knjigu tvrdih korica i njome savladati one koji ih drže pod kontrolom, onako, borbena, ako treba i brutalno kad se nema drugog sredstva za samoobranu i zaštitu svojeg i života bližnjih. Ne treba tu kvantiteta, primarna je kvaliteta. Isto kao i sa svime, te zakulisne strukture, tajne službe, tajna društva, mogu oni spletkariti koliko hoće, ali ne odlučuju oni i u konačnici ne kontroliraju ništa i zato treba utvrditi temeljni princip da se oslanjamo samo na Boga, odnosno, *Taqwa Allah*, i pobjeđujemo sto posto. Ušli su u sferu koja će im se obiti o glavu pa tako i taj vehabizam i sve što s time dolazi treba preusmjeriti da radi za nas, a ne za njih. U biti, opet je i to slično spomenutom aikido principu da se neprijateljsku silu ne ide direktno zaustaviti nego da ju se preuzme i preusmjeri. Naravno, teoretski je to lagano, ali treba to i izvesti, treba imati vještinu da se to učini, a vještina se stječe vježbanjem, radom, odricanjem...

– Podržavam sve te namjere, bilo bi mi stvarno drago da se u tome uspije, ali opet mi sve to izgleda nerealno u trenutnom odnosu snaga i cijelom kontekstu u kojem se nalazimo – nastavi Crni.

– Razumijem te potpuno da tako to vidiš jer, realno, to tako i je, ali, može se sve to promijeniti, ništa nije nemoguće. Pogotovo kad se ideja kao takva ponudi i plasira u javnost. Treba to dobro osmisliti, sastaviti i onda, možda i najvažnije, plasirati. Kažu da je sve u plasmanu, tom završnom potezu, tako sam nešto čitao o tom plasmanu.– Zastanem malo, možda i manje od sekunde, ali dostatno da se sjetim tih priča o plasmanu i svega što s time ide pa brzo nastavim:

– Tu će od pomoći biti sam naslov, a i podnaslov koji sam osmislio. Provokativno, ali ne isprazna provokativnost nego s dubinom i čvrstinom, s višeslojnim šiframa ugrađenim u sebi. Čak će biti nekima i šokantno, ali, tim više će to onda biti pokazatelj da je dobro tako jer, volio netko ili ne volio, neće moći ostati nezapaženo i ravnodušno. Pa će onda biti i dobro plasirano, ravno u srce, ako Bog dâ - završim, a Crni se odmah nadoveže:

– Također, u odnosu prema vehabijama, ne razumijem što im točno zamjeraš, u čemu je toliki problem s tom skupinom? Koliko znam, imaju malo radikalnije i ekstremnije stavove, ali u ovoj bljutavoj demokraciji i cijelom postmodernom društvu svaka odlučnost se proglašava ekstremizmom. Zar nisi upao u zamku da se ravnaš po naopakim kriterijima današnjeg Zapada? Ili je riječ o nečemu drugome zbog čega si se toliko okomio na vehabije? Kojih, uzgred, ni nema nešto mnogo, koliko znam, malobrojni su i bez nekog

većeg utjecaja osim onoliko koliko ih mediji po potrebi koriste za svoje manipulacije i zastrašivanje.

– Najgore zlo vehabizma je sama ideja koja se tu pronosi, cijela pripadna ideologija i svjetonazor koji su osmišljeni da privuku labilne karaktere, neobrazovane, a, istovremeno, posebno je prijemčiva za one borbene, rabijatne, mlade delinkvente pa u takvim strukturama psihopatski elementi imaju odličnu priliku za napredovanje. Zato nije nimalo slučajno da su na Zapadu zatvori glavni regrutni centri za vehabističke sljedbenike. U centru Londona, u britanskom zatvoru, vehabije upravljaju zatvorom i provode regrutaciju, a slična situacija je i drugdje na Zapadu. Tu dolaze mladi ljudi koji su iskazali hrabrost i drskost da se odupru društvenim normama i zakonima, a onda im se u zatvoru, od strane vehabista, pokaže kako su s pravom iskazali bunt prema pravilima sustava koji je nepravedan, samo nisu to znali ispravno kanalizirati. Ponudi im se instant moralna superiornost, u njihove izgubljene živote gdje su lutali ne imajući viši cilj sad se postavlja najviši cilj i daje im se jednostavna receptura kako to ostvariti. Istovremeno, igra se upravo na kartu njihovih delinkventnih karaktera i tendencije da ugnjetavaju slabije kad to mogu, samo sad s tom apsolutnom moralno-vjerskom legitimacijom. I kad sve to sastaviš, dobio si savršenu recepturu za vojsku bezumnika koji će sad, s lakoćom i užitkom, osuđivati druge, one koji su do jučer osuđivali i kažnjavali njih. To je ta igra s vehabijama i s tom ideologijom koja je programirano pokvarena upravo u dijelu gdje se onima koji je usvoje daje mogućnost da s moralnom uvjerenošću sude i izvršavaju presude prema svima koji odstupaju od njihovog modela te im iskazuju i najmanju nepokornost. Nema tu rasprave, nema argumentacije, nema intelektualnosti, ne traži se posjedovanje razuma, što je, naravno, u suprotnosti s Kur'anom. Ali, evo, kad bi im to ukazao, odmah bi bio proglašen nevjernikom i time osuđen na smrt. To je zlo vehabizma, ma kakvim ga imenom oni nazivali, koji je tu programirano ubačen da svojim svjetonazorom odvede na put bezumništva – izgovorim, pa mi dalje krene interni brzinski tijek misli da je to jednako bezumništvo uma, koliko i srca. Čak i više bezumništvo srca jer tu je sve puka forma bez sadržaja, bez dubine, bez osjećaja, robotizacija vjere, jedan oblik transhumanističkog kulta, gdje se čovjeka svodi samo na tijelo, genetiku i razum mozga, a bez razuma srca. To je vehabistima jednako strano i nepojmljivo pa potpuno krivo shvaćaju one koji govore iz srca.

Naslušao sam se komentara na *YouTube*-u gdje neki bosanski vehabijski učenjaci drže predavanja o Ibn Arabiju pa tumače njegova djela svojim formalističko-robotiziranim umom i onda to proglašavaju "šejtanskim

pisanjem". Ha, sine mi misao, u ovom kontekstu, sad dok ovo razmatram u sebi, povezujem da je prirodni nastavak takve teološke doktrine to što je Saudijska Arabija krenula u pravcu ostvarenja transhumanističkog sna na način izgradnje *Neoma*, digitalnog grada kontroliranog umjetnom inteligencijom te što se upravo tamo predstavilo robota Sofiju koja je dobila saudijsko državljanstvo. Sofija, prevedeno, to je mudrost, a sve je čista suprotnost mudrosti, krajnja bezumnost. Tako je to s tim vehabijama, robotizirani formalisti, mudrost vide u robotu i umjetnoj inteligenciji. Koji oksimoron, umjetna inteligencija, pored ove inteligencije srca koju imamo da se ide oslanjati na inteligenciju suhog zbira podataka i matematičkih algoritama. Umjesto u živo srce, ide se u mrtvu analitiku.

– Da, - vratim se u razgovor nakon prekida ulaskom u tijek misli koji me nosio kao bujica suhi list dok su iz zvučnika izlazili zvuci pjesme *Heart of Gold*, Neila Younga – riječ je tu o srcu, a ne o informacijama... – a Crni me pogleda i, vidim, nije mu jasno što sam sad to rekao na kraju.

– Što kažeš? U čemu je riječ o srcu? – pita.

– Ma ništa, Crni, glasno razmišljam o ovome što sad svira u pozadini. Ne znam prati li ova glazba u lokalnu priču ili vodi priču. Oduvijek mi se sviđala ova stvar, *Srce od zlata* ili *Zlatno srce*, kako bi već bilo ispravnije prevesti. Vidiš, tu je već prisutan gubitak u prijevodu. Neki put jednostavno moraš poznavati jezik da bi dohvatio puno značenje izrečenog, a svaki prijevod je samo pitanje većeg ili manjeg gubitka. Poslušaj, prekini sve na trenutak i obrati pažnju na to što nam kaže pjesma na svom kraju – i Crni i ja ispratimo pjesmu do završetka.

*And I'm getting old.
Keeps me searching for a heart of gold
And I'm getting old.*

*Keep me searching for a heart of gold.
You keep me searching and I'm growing old.
Keep me searching for a heart of gold
I've been a miner for a heart of gold.*

– Zgodna moderna romantičarska pjesmica s određenom sentimentalnom patetikom. Ali, znam da imaš sklonosti romantici i svojevrsnom utopizmu pa se i ovi stihovi prikladno uklapaju u tvoju priču. Meni je to ipak daleko od onoga što me može podići i uzvisiti, nemoj se uvrijediti, ali ne dijelim ushićenost ovakvim pjesmama – komentira Crni i zauzme onaj svoj karakterističan uspravan stav s rukama na stolu spojenim u šakama isprepletenih prstiju.

– Znam da si ljubitelj Beethovena i razumijem što želiš reći, ali, ovo je nešto drugo. U prvom redu to je znak, tako to vidim. Dalje, iako je meni jasno da je Beethoven jedna viša kategorija stvaralaštva, ipak i ovdje, u toj naizgled banalnosti, nalazim uzvišenost koja oplemenjuje. Pogotovo kad mi se sve posloži u širi kontekst pa tako nije mi isto bilo ovo slušati kao mladiću, kao što mi je sad, na ovom mjestu i u ovom momentu našeg razgovora. Ja tu vidim, osjetim, u ovim riječima i pratećoj melodiji, da je autor putnik koji traži. I to je već dosta da mi bude blizak i da me privuče u svoju priču, u svoju pjesmu o potrazi za srcem od zlata, potrazi u kojoj je već ostario tražeći i putujući, ali nastavlja dalje, ide prema svome idealističkome cilju, iako je težak taj put, kao rudar kopa i traži zlatno srce... O srcu je tu riječ, ne o informacijama... - ponovim tu misao i nastavim:

– Znaš, ima tu još jedna stvar, koju ja razumijem da je tako percipirana i možda tako svi to i shvaćaju, ali barem meni to nije tako. Naime, primijetio sam da postoji mišljenje da ako se, kao u ovom primjeru, sluša romantičarska glazba i pripadni stihovi, taj neki utopizam kako kažeš, da onda to znači da se time otupljuje oštrica borbenosti, spremnosti za ulazak u bitku, zadavanja udaraca neprijatelju pa sve do toga da ga se i ubije ako je potrebno. Ja s time nemam problema, naprotiv, samo mi je olakšano djelovanje kad čujem ovako nešto o srcu od zlata, prolaznosti putovanja i potrebi ustrajavanja do kraja, rudarenja i trpljenja svih tegoba da bi se našao željeni ideal, da bi se našla Ljubav. Jer srce od zlata je samo metafora za Ljubav, apsolut, ovdje opisan spojenim pojmovima srca i zlata. Griješe i varaju se oni koji misle da bih time bio popustljiviji i da mi to može zasmetati ako bi bilo potrebno nanišanimi i ispaliti metak u srce neprijatelja. Upravo suprotno, kad čujem ovakve riječi i melodiju, i u cijelom kontekstu kako to već bude, meni to samo daje motiv da ono što vidim čistim, vrijednim i lijepim, sačuvam od zagađenja, uništenja i obezvrjeđenja. Samo mi je još lakše pucati u zlo srce kad znam da postoji zlatno srce. Nisu mi potrebne isforsirane bijesne pjesme, to što je američka vojska provodila istraživanja pa su ustanovili da je za motivaciju vojnika na ubijanje i uništenje neprijatelja najpogodnija agresivna *heavy metal* glazba te su to čak i prakticirali u Prvom zaljevskom ratu 1990. g. u Kuvajtu i Iraku. Meni bi takva glazba samo izazvala opterećenje, a nikako mi ne bi bila motivirajuća za borbu. Istina, možda bi neka agresivnost i bila potaknuta, ali, evo već sad to vidim, to bih onda bio agresivan prema nadređenima koji su nam nametnuli takvu glazbu kao ono što nas prati u borbi. Ali, to sam samo ja, možda nisam relevantan da se po meni mjeri standard i norma za ostale. Možda bi stvarno nešto poput ove stvari *Heart of Gold* kod

ostalnih proizvelo stanje kolebljivosti i neodlučnosti naspram neprijatelja u borbi i možda im baš treba *heavy metal* žestica da bi bili u stanju povući okidač na pušci dok nišane u srce neprijateljskog vojnika. Ili u glavu, među oči, svejedno. – Razmislim pa se sjetim nečega na temu nišanjenja.

– Znaš li da arapsko slovo “nun” izgleda poput nišana? Slova i riječi jednako su ubojiti kao i metci, ali samo ako se dobro nanišani, mirno i precizno, zaustavi dah, smiri nišan i povuče okidač ne ispuštajući pogled s mete... Ovaj svijet ide do vrage, tako je i određeno da bude, ali, slušajući ovakvu pjesmu, osjetim da vrijedi umrijeti za bolji svijet... I to me motivira za borbu i sve što borba može tražiti od mene...

– Malo smo odlutali od glavne teme, još si mi ostao dužan zaokružiti taj tvoj koncept, dosta je sve do sad to ostalo malo konfuzno i nedorečeno. Iako, sviđa mi se način na koji razmišljaš i kako originalno pristupaš cijelom problemu. Originalnosti ne nedostaje, samo mi još treba to do kraja dovesti, daj mi jednu smislenu sintezu ovoga o čemu govoriš – vrati Crni priču iz sporednog rukavca u glavno korito.

– Može, evo, sad ću sve probati najkraće rekapitulirati i dovesti do konačne poante. Već je i vrijeme da se to odradi i da sve ovo ne bude isprazno pričanje bez vizije djelovanja. Ne kaže se bez razloga: “Svi učenjaci će stradati, osim onih koji budu praktično djelovali. Djelatnici će svi propasti, osim iskrenih, a i iskreni su u opasnosti.” Dakle, da ne bi stradao, osim toga što si u nečemu stručan, treba i djelovati. Tako ekonomist, ako je učenjak u pravom smislu te riječi, znat će da je kamata društveno destruktivna i služi porobljavanju čovjeka. Kad to zna, mora djelovati da to tako ne bude, a ako treba zbog toga će ući u političku borbu koja uključuje i oružanu borbu. Time je učenjak postao djelatnik, a ni to nije dosta da bi bio spašen nego treba biti iskren u toj djelatnosti. Iskreno biti za dobro i protiv zla, bez glumatanja i licemjerstva, bez jeftine demagogije i neprincipijelnih stavova, što možemo svjedočiti ovdje u nas koliko toga ima među ovim demokratima, koji su svi redom neiskreni, jer demokracija po svojoj naravi traži da se bude neiskren i propovijeda besmislice o tome kako masa može sobom upravljati i da je to najbolje što postoji. No, kaže na kraju da čak i iskreni su u opasnosti, što govori da se mora stalno biti pripravan i budan, u stanju spremnosti, ostati uporan do kraja i ne popuštati. Jer oni bi to voljeli, da se popusti, pa bi i oni popustili jer i njima treba predah, a nećemo im ga dati upravo našom nepopustljivošću. Nema im predaha, nema im daha, dah je kod nas, mi smo na strani Života, Gospodar nama daje dah, ako smo Njegovi. – Opet sam se bio

zanio i upao u propovijed, ali nije mi bilo žao zbog toga, naprotiv, osjećao sam se dobro nakon ove male analize i tumačenja.

– Tko su to “mi”? Ali, nemoj odmah odgovoriti, daj da ti ja probam reći ono što sam i koliko sam shvatio dosad što radiš i u kojem smjeru ideš – zamoli me Crni.

– Samo izvoli, i mene zanima doznati koliko sam ti bio smislen.

– Ono što radiš je da spajaš hrvatski nacionalizam s islamskim fundamentalizmom, s time da ja nacionalizam i fundamentalizam vidim pozitivnim kategorijama, izvan demokratsko-liberalne ljigave paradigme odnarođenosti i mlakosti. U tome je nužno vratiti Bošnjake u hrvatski identitet, makar da mu nisu protivni, to je minimum, a također je poželjno da se Hrvati odmaknu od Vatikana i što više prihvate izvorne islamske principe jer time na najbolji način pariraju globalnom židovskom teroru. Ili, kako ti voliš naglasiti, cionističkom teroru, koji djeluje s ciljem stvaranja Novog svjetskog poretka uspostavom jedne svjetske države kojom iz hrama u Jeruzalemu upravlja njihova mesijanska figura, koju će postaviti i okruniti vladarom svijeta. Odnosno, to što vrijedi za Hrvate i islam, još više vrijedi za Nijemce te, ako sam dobro shvatio, za europsku bijelu rasu u cijelosti, a kao neka početna baza tog procesa bila bi ta nanovo nekim čudom spojena Hrvatska i Bosna u jednu suverenu državu, nedemokratsku, apsolutističku, hijerarhijsku, onako kako država i treba biti postavljena – dovrši Crni svoje izlaganje.

– Vrlo dobro, družo Crni! – onako, po vojnički glasnije rečem i nasmijem se.

– Evo, sad mi to pada na pamet, no kakva bi ti bila vanjska politika, imaš li tu kakve originalne zamisli? – pomalo ironično upita Crni, a još više znatiželjno pa mi je bilo jasno da je tankim slojem ironije htio prekriti zagrijanost i njemu samome neobičnu zainteresiranost za ideju koju mu iznosim i koja ga zanima više nego je očekivao.

– Niti ne slutiš kako je to zamišljeno i kako se tu opet ide putem koji će ovim zarobljenim umovima biti nepojmljiv, a to je upravo snaga takvog puta, nepredvidivost i izlazak iz nametnutog kalupa. Recimo, dobar je primjer kako bismo se postavili u vanjskoj politici prema Sjedinjenim Državama. Tu ćemo, ako Bog dâ, uspostaviti diplomatske odnose s plemenom Lakota i priznati im puni suverenitet nad njihovom zemljom koju su, sporazumom s Vladom SAD-a, dogovorili i potpisali 1868. u Fort Laramie. Taj sporazum je bio između dva suverena potpisnika, a tek poslije, jednostrano i nelegitimno, američki Kongres godine 1871. donosi odluku da se američke domoroce više ne smatra jednakopravnim stranama i da se s njima više ne dogovaraju

nikakvi sporazumi na međudržavnoj razini. Ujedno su time i *de iure* poništili prijašnje sporazume. Dobro, oni su jednostrano poništili, ali predstavnici naroda Lakota nikad to nisu priznali i nisu prihvatili taj status. Čak im je nedavno u svom mandatu Obama nudio neke silne milijarde dolara kao kompenzaciju za njihovu zemlju, ali poglavari naroda Lakota to su odbili rekavši da se zemlja ne može prodati i ostali su i dalje u pravnom statusu koji im daje sav legitimitet za zahtjev da se okupatorske SAD-a povuku s njihovog teritorija, kako su dogovorili i potpisali. Riječ je, između ostalog, o Crnim Brdima, *Black Hills*, njihovom svetom mjestu koje im je oteto silom i zbog čega je došlo do čuvene bitke s razvikanim generalom Custerom kojeg je porazio Bik Koji Sjedi u bitci kod *Little Big Horna* 1876. godine. Uglavnom, da sad ne idem u sve detalje oko te priče s Lakotama i njihovom pravu na vlastitu zemlju i tom pravnom uporištu koje imaju. To bi bila naša vanjska politika. Lakote su naši saveznici u Americi, njih priznajemo i dajemo im svu moguću podršku u borbi za oslobođenje od tiranije i okupacije bijelog čovjeka koji je otpao od izvornog arijevskeg načela plemenitosti i pravičnosti. I po tome će se vidjeti da se ovdje radi o pozivu na okupljanje onih bijelih ljudi koji su u sebi sačuvali čistoću ljubavi i istine te im se nisu srca okamenila od zla, nisu se tom zlu predali i nisu se dali zavesti iluzijama Ovoga svijeta. S Lakotama se mi povezujemo u Americi, zatim sa crnačkim narodima u Africi kojima korporacije uništavaju zemlju i zagađuju vodu te svjesno produciraju siromaštvo i ratove, s bilo kime se povezujemo tko je potlačen jer to je naš arijevskeg put, to nama znači biti arijevcem. Boja kože je tu samo ono što nas čini prepoznatljivima kad se gleda očima glave, ali gledano očima srca, mi smo u zajedništvu sa svima koji su prozirni, koji nemaju boje jer u sebi sadrže sav spektar boja. Sve što odstupa od ovih principa, to ne pripada našem svijetu. I više od toga, to je naš neprijatelj. Eto, Crni, takva bi bila naša vanjska politika, apsolutno neizvediva ljudima Ovoga svijeta i apsolutno izvediva ljudima Onoga svijeta – završim, iako bih još mnogo toga mogao reći. No, prisilio sam se stati, iako mi misli same idu svim konceptima koje imam posložene u sebi, kako bismo bili pomorski orijentirani, izgradili veliku trgovačku mornaricu, kako bi glavni grad bio na otoku Visu i kako bi se time povukao potez kojim bi se razoružalo zadrte klanove glupaka u Zagrebu i Sarajevu, čiji *ego* ne bi dopustio ništa plemenitoga da se učini jer oni time gube na umišljenoj važnosti, i kako bi nam pomorska orijentacija bila naše tajno oružje kojim bi se, sa svojom trgovačkom flotom, povezali s narodima svijeta, muslimanima, kršćanima, svima koji su željni pravde i slobode, kako bismo plovili morima u vjeri, uzvišeni svojom poniznošću pred Gospodarom. O, kako bi se moglo

toliko toga lijepoga učiniti s ovom zemljom po kojoj se može putovati jašući na konju, jesti sočno voće i sva druga najbolja hrana, gledati zelenilo hrastova i udisati zrak slušajući marljive pčele koje prave med, kojim sladimo čaj djeci u školama pod nebeskim svodom... I tako mi je to sve dolazilo i tako sam to sve zaustavljao i zadržao u sebi, dok je u pozadini mojih sanjarskih misli svirao *So Far Away* Dire Straitsa.

– Gle, sve je to vrlo zgodno i razumijem što govoriš, uistinu te razumijem kako potenciraš moralne vrijednosti i inzistiranje na njima bez kompromisa i popuštanja. I, znaj, podržavam tu ideju i želim ti da se uspije realizirati. Ipak, skeptičan sam prema tome koliko je to realno ostvarivo – nastavi Crni uporno po svome, putevima skeptičnosti.

Uhvatio sam se za pjesmu koja je sad imala višestruko značenje, i ovo lokalno, vezano za ovaj razgovor, i apsolutno, vezano za stanje srca i udaljenost ljubavi i velike sreće. Prvo je došao refren.

*You're so far away from me
So far I just can't see
You're so far away from me
You're so far away from me, all right*

*I'm tired of being in love and being all alone
When you're so far away from me
I'm tired of making out on the telephone
'Cause you're so far away from me*

*You're so far away from me
So far I just can't see
You're so far away from me
You're so far away from me, all right*

Tako daleko od mene, a opet, tako blizu, tu u srcu duboko, trajno, vječno pa još i dalje od toga...

– Znam, jasno mi je. S punim pravom racionalnog mislioca tako rezoniraš. Iznenadio bi me da nemaš taj odmak i skeptičnost prema mogućnosti realizacije. Rekao bih - zdrav odmak i umjerenu skeptičnost jer već samim time što ti je ideja prihvatljiva i što bi volio da se ostvari je ono što je dosta za početak, za prvi korak kojim počinje svaki put – vratio sam se natrag u razgovor, a Crni nije ni primijetio moje lutanje nevidljivim stazama ljubavi skrivene u srcima.

– No, ipak mi je baš taj prvi korak u ovoj ideji najproblematičniji, to pomirenje i spajanje razbijenog, povratak Bošnjaka i njihova pretvorba u hrvatske nacionaliste, koji bi onda trebali biti žešći Hrvati od ovih sadašnjih iz Herceg-Bosne, a koji su, ujedno, zagriženi rimokatolici. Taj dio je ono što mi je nemoguće i zamisliti da bi se moglo dogoditi. Ovo s Nijemcima i islamom pa i bijelom rasom, sve to mi je nešto prirodnije i jednostavnije, ali ovo s Bošnjacima i njihovim povratkom u krug političkog hrvatstva, to je ono što mi je najspornije. Iako, to je i ono što bih najviše od svega volio da se dogodi, možda upravo zbog toga što je to “nemoguć san”. Ali, kako? Nikako ne vidim da postoji način – objasni mi Crni svoje rezone skeptičnosti prema mogućnosti realizacije ideje.

– Prvo stani malo i poslušaj što sad svira, Crni – kažem i dignutim prstom i govorom tijela naglasim zahtjev upućen Crnom da poslušaj ono što se čulo s razglasa u “Baroku”.

– Što je to? Opet ti s tim pjesmama... – upita ne imavši strpljenja koncentrirati se na glazbu i riječi.

– To je grupa Carter The Unstoppable Sex Machine, a pjesma je *The Impossible Dream*. Nemoguć san. Sad maloprije si spomenuo nemoguć san dok istovremeno ide stvar koja pjeva o nemogućem snu. Zar ne vidiš kako je Cervantes kroz stoljeća dosegnuo do nas sad i ovdje, posredstvom nekih tamo pjevača moderne glazbe? Zar ne vidiš ovaj znak koji ti govori da svime upravlja Jedan? Misliš li da je to samo još jedna slučajnost? Poslušaj, poslušaj što se poručuje... - i opet prstom i tijelom uputim Crnog na slušanje, a riječi su pristizale i govorile.

*To dream the impossible dream
To fight the unbeatable foe
To bear with unbearable sorrow
To run where the brave dare not go*

*To right the unrightable wrong
To love pure and chaste from afar
To try when your arms are to weary
To reach the unreachable star*

*This is my quest
To follow the star
No matter how hopeless
No matter how far*

*To fight for the right
Without question or pause
To be willing to pass into hell
For a heavenly cause
And I know, if I'll only be true
To the glorious quest*

*That my heart lies peaceful and calm
When I'm laid to my rest*

*And the world will be better for this
That one man
Scorned and covered with scars
Still strove
With his last ounce of courage
To reach
The unreachable star*

*This is my quest
To follow the star
No matter how hopeless
No matter how far
To fight for the right
Without question or pause*

*And to dream the impossible dream
The impossible dream
The impossible dream
The impossible dream*

– Zar nije predivna ova poetika herojstva? Zar nije naše poslanje slijediti ljepotu i boriti se za pravdu, nebitno koliko izgledalo beznadno? Sanjati nemoguć san... Boriti se protiv nepobjedivog neprijatelja... Nositi nepodnošljivu tugu... Otići tamo gdje se ni hrabri ne usude doći... Ispraviti ono što je neispravljivo... Da mi srce bude mirno i bezbrižno kad budem poganut na počinak... Predivno, Crni, predivno je dobiti ovako jasan znak koji upućuje na snivanje nemogućeg sna onda kad se pitaš ima li nemogući san smisla.

– Sve su to bila retorička pitanja bez potrebe da se čeka odgovor pa sam nastavio tamo gdje sam prekinuo Crnog zbog pjesme koja je svirala, pustivši Crnog da pošlje sam i u miru promisli o trenucima sinkroniciteta kojima smo svjedočili.

– Gle, i meni je to jednako tako kako kažeš. Razumijem ja problematiku i koliko je to sve neizgledno racionalnom optikom. Upravo zato mi je jasno da tu nikakvo racionalno djelovanje i uvjeravanje nemaju učinka, makar bi danima i noćima navodio dokaze i činjenice, ništa to ne mijenja, znam da je tako. Evo, mogu sad navesti Gelibolulu Mustafu Alija, osmanskog povjesničara s kraja 16. stoljeća, gdje on piše, citiram: “Što se tiče plemena Hrvata koje se pripisuje rijeci Bosni, njihov se značaj odražuje u veseloj naravi; oni su po Bosni poznati i po tekućoj rijeci prozvati. Bez sumnje Bošnjaci, koji se pribrajaju hrvatskom narodu, odlikuju se kao prosti vojnici dobrotom i pobožnosti, kao age i zapovjednici obrazovanošću i vrlinom; ako dođu do časti velikih vezira, u upravi su dobroćudni, ponosni i pravedni da ih velikaši hvale i odlični umnici slave.” Jasno mi je da ovakvi racionalni dokazi neće ništa promijeniti, čak mogu biti i kontraproduktivni jer stvaraju potrebu za još većim emotivnim odmakom te pripadnu iracionalnu otuđenost, čak i agresiju zbog ugrožavanja iracionalnosti na neprikladan način.

– Nisam znao za ovo o Bošnjacima kao pripadnicima hrvatskog naroda iz usta osmanskog povjesničara, odlično je. Gdje si to našao? Koji je izvor? – upita Crni.

– To je prijevod iz 1912. godine dr. Safvet-bega Bašagića, kada je on preveo niz svezaka tog osmanskog povjesničara Gelibolulua i koji su tiskani u Istanbulu polovinom 19. stoljeća, ne znam sad točno godinu. No, kažem ti, ta faktografija po akademskim normama je potpuno sporedna i nebitna. Mogu pričati do kraja vremena i u prazno govoriti da se nekada Bosanska i Cazinska krajina nazivala “Turskom Hrvatskom”, mogu priložiti stare zemljovide na kojima se to vidi, no i to neće dati nikakvog rezultata. Ili, mogu ukazivati na apsurd po kojem se na ovim prostorima kroz vjeru i pripadnost islamu određuje da je netko Bošnjak. Tako, da se nekim slučajem zadržala osmanska granica u Lici i dolje sve do Zelenog Hrasta, neposredno kod Zadra, po toj logici danas bi Hrvati iz Like pa sve do Ravnih Kotara bili Bošnjaci zato što su muslimani. No, čak je moguća i druga varijacija na tu temu, možda bi svi muslimani ovih prostora bili Ličani. Možda bismo umjesto Bošnjaka imali Ličane, ali, opet bismo imali isti problem kao i sad što imamo, nakon što je Tuđman odradio zadaću sukobljavanja kršćana i muslimana sukladno cionističkim interesima. Ili, ima toga još, evo, uzmi telefonski imenik BiH i pogledaj prezime “Hrvat”. Ne “Horvat” ili neku drugu tuđinsku izvedenicu nego baš “Hrvat” i vidjet ćeš sve samo muslimanska imena pored tog prezimena. Zatim pogledaj prezime “Bošnjak” i tu će velikom većinom biti kršćanska imena, i to hrvatska imena, ako se tako mogu imena kategorizirati, znaš

na što mislim. I cijeli niz ostalih racionalnih dokaza mogu tu navoditi, od genetike pa do jezika, povijesnih dokumenata i arheoloških nalaza, ali sve to neće ništa vrijediti i neće ništa promijeniti jer nije riječ ovdje o racionalnom problemu nego o iracionalnom. Zato se tu mora prići na polju iracionalnosti i tu, ako Bog dà, promijeniti stanje i izvesti nemoguće u moguće. Da bi nemoguće pretvorio u moguće, treba ukrasti riječ “ne”, a da bi se to izvelo u ljudima, treba im ukrasti srce i da srce kaže “da”, na tom polju razuma srca manevrirati, a razum srca je iracionalan ovom razumu mozga. Iracionalan i nedokučiv. I tako ostaje dok se srce ne otvori, dok se ne nađe “srce od zlata”, dok srce ne pukne kao što sjeme mora pući da bi se iz njega rodilo nešto grandiozno, dok se ne izvede alkemijska transformacija koju su razni okultisti stoljećima tražili na krivim mjestima, iako im je sve vrijeme bilo pod nosom upravo onoliko koliko je srce na toj poziciji “ispod nosa”! – dovršim i opet se nasmijem, ovaj put na vlastitu dosjetku sa nosom i srcem. Činilo mi se zabavnim tako to povezati.

– Pod tim iracionalnim pristupom misliš na ove stvari poput sablje damaskije bana Jelačića s ugraviranim arapskim natpisima? – upita me Crni.

– Na dobrom si tragu, brzo si shvatio i ispravno povezuješ. Ni ne slutiš koliko mi je drago da to tako razumiješ jer onda će ciljana srca još bolje na to reagirati i, *inšallah*, aktivirati se onako kako je to sad nemoguće. Jer, kako sam ti i rekao, to da je ban Jelačić kao najveći hrvatski nacionalni junak prisutan na glavnom zagrebačkom trgu sa sabljom na kojoj piše “Oslanjam se na Allaha” i “Nema junaka do Alija i nema sablje do Zulfikara”, odnosno, “TAQWA ALLAH” i “LA FATA ILLA ALI LA SEJF ILLA ZULFIQAR”, to je pravo nadnaravno čudo, znak onima kojima je vid srca otvoren da prepoznaju i tumače poruku. Sufijski poklič i *Ehli-bejt* s eshatološkom simbolikom Zulfikara dani su Hrvatima da se toga uhvate i bit će pobjednici nad cionistima i njihovim slugama, još gorim i pogubnijim neprijateljima od mađarskih hegemonista u Jelačićevo vrijeme. I kad sve staviš u kontekst vremena te lokalnih i geopolitičkih zbivanja, meni je to još jasnije. Ne znam kako se može ne vidjeti. To ne vide samo oni kojima je srce skamenjeno samoljubljem, a oči zaslijepljene idolatrijom. Ima takvih mnogo, nažalost, ali dostajat će i manji dio probranih pa da povedu ovaj narod iz poraza u pobjedu, iz nestanka u opstanak, iz nemogućeg u moguće, iz mrtvog u živo srce. Da, Crni, to je dio iracionalnog djelovanja, ali, Bogu hvala, *elhamdulillah*, ima još boljih iracionalnosti od ovoga sa sabljom bana Jelačića za promjenu nemogućeg u moguće.

– Što su taj Zulfikar i *Ehli-bejt* koji spominješ, nisam s time upoznat i koja bi onda bila tolika važnost koju pridaješ tim pojmovima? – nastavi me Crni pro-pitivati i to mi je pružilo radost jer govori da sam ga dotakao riječima i da ga ideja privlači barem toliko da više dozna. To je dobar znak, još jedan u nizu.

– Zulfikar je mač koji je na zemlju donio arhanđeo Gabrijel te ga, po nalogu Allaha, predao Muhamedu. Potom je Muhamed dao Zulfikar Aliju dok je trajala bitka na Uhudu, gdje se Ali dokazao savladavši najjačeg mekanskog ratnika i još brojne druge. Navodno je tad Muhamed, vidjevši ga kako tim mačem nasrće na neprijatelje, rekao riječi koje su ugravirane na Jelačićevoj sablji, da nema junaka do Alija i da nema sablje do Zulfikara pa se tako dogodio taj spoj najboljeg junaka i najbolje sablje. Sve ostalo je povijest, kako se kaže. Posebnost Zulfikara je da ima prepoznatljiv rascijepljeni dvostruki vrh, što je u biti potpuno nefunkcionalno. Dizajn mačeva i sablji to nije prihvatio jer nema funkcionalnog smisla i, realno, dvostruki vrh samo smeta u klasičnoj borbi mačem ili sabljom. No, ta dva vrha, ta dva sječiva su dizajnirani na nebesima i imaju posebnu ulogu: jedan vrh je klasičan i služi za sječenje mesa i kostiju, ove nama vidljive i opipljive materije, a drugi vrh služi za sječenje nama nevidljivog svijeta, džina, demonu, ulazi u iduću dimenziju, ako ćemo to probati objasniti modernim jezikom. Nadalje, *Ehli-bejt*

je krvna linija koja nastaje brakom Alija i Fatime, Muhamedove kćeri iz braka s Hatidžom, te se sve njihovo potomstvo smatra pripadnicima *Ehli-bejta*. Odnosno, prevedeno to bi bila "čista kuća", ili "sveta kuća", moglo bi se i tako reći. Ta krvna linija je ona koja je, sukladno vjerodostojnim *hadisima* koje priznaju i šije i suniji, predodređena da ima vjerski i politički primat u muslimanskoj zajednici. Putem predaja, oko čije autentičnosti se svi muslimani slažu, Poslanik Muhamed je u nekoliko prilika obavijestio svoje sljedbenike da im ostavlja dvije dragocjene i teške stvari te da, ako ih se budu držali, nikada neće skrenuti s pravoga puta. To su Kur'an, Allahova Knjiga, i *Ehli-bejt*, članovi Poslanikove obitelji.²⁴

Naći će se neki koji će u ovome vidjeti šijitsku doktrinu. No, ova ideja koju iznosim nadilazi sektaške podjele. Traži se ispravan, uravnotežen srednji put, bez šijitskog pretjerivanja na tragu idoliziranja, ali i bez sunitskog zanemarivanja da o *Ehli-bejtu* gotovo ništa ne znaju. Ono što mi je tu dodatno zanimljivo je da se kroz Muhameda i njegov klan Benu Hašim iz plemena Kurejša spaja jedinstvena krvna linija hebrejskog porijekla, kroz židovsko pleme Banu Nadžar koje je boravilo u Medini. Time je klan Benu Hašim spoj dvije abrahamske linije - po Jišmaelu i po Izaku. Poslanik Muhamed i njegovo potomstvo, *Ehli-bejt*, time objedinjuje u sebi sve prethodnike, ali ujedno i daje sve legitimne nasljednike. To bi bilo najkraće o ovoj rodoslovnoj temi, a poanta i poveznica je sa spomenutim Zulfikarom i eshatološkim momentom u tome što je navješteni imam Mehdi, koji dolazi na kraju vremena kada će svijetom vladati sveopća nepravda i teška tiranija, direktni potomak tog rodoslovnog stabla. Kad se Mehdi objavi svijetu, uz ostale znakove koji će

---

24 Ovu predaju se može naći, kako u zbirci *hadisa* Sahlih-ul Muslim, tako i u drugim izvorima: "Jednog dana, nakon oproštajnog hadža, Allahov poslanik je ustao da nam održi govor pored vode na mjestu koje je poznato kao Hum (Gadir Hum), a koje se nalazi između Meke i Medine. Poslanik je hvalio i veličao Uzvišenog Allaha i onda rekao: 'O, ljudi! Pogledajte! Izgleda da se približio čas kada ću biti pozvan od Allaha i ja ću odgovoriti tom pozivu. Vidite! Ostavljam vam dvije dragocjene stvari. Prva od njih je Knjiga Allahova u kojoj je svjetlost i uputa, a druga je moj Ehli-bejt. Allahom vas opominjem za moj Ehli-bejt, Allahom vas opominjem za moj Ehli-bejt, Allahom vas opominjem za moj Ehli-bejt.' To je ponovio tri puta." (Suni izvori: Salih Muslim, dio o vrlinama ashaba, poglavlje o Alijevim vrlinama, 1980. Izd./ Publ. In Saudi Arabia, arapska verzija, dio 4, str. 1873, *hadis* #36. i u mnogim drugim djelima kao u Sahih al-Tirmidhi i Musnad Ahmad.)

"Došao mi je poziv (od Allaha) i blizu je trenutak da mu odgovorim (tj. da umrem). Ostavljam među vama dvije dragocjenosti: Knjigu Svemogućeg Allaha i moje potomstvo; Allahova Knjiga je (kao) uže koje se proteže od nebesa do zemlje, a moje potomstvo je Ehlul Bejt. Milostivi me je obavijestio da se to dvoje neće razdvajati sve dok mi ne dođu kod Izvora (tj. Kevsera u džennetu). Upozoravam vas da ih ne ostavljate." (Tirmizi, Sahih Menakib Ehlul Bejt, II, 380, Hakim, Mustedrek el-sahihejn, III, 109; Ahmed ibn Hanbel, Musned, III, 17; Taberani, El-Mu'džem el-Kebir, I, 129; Muhibbuddin Tabari, Daha'ir, str. 16.)

Još jedan *hadis* spominje Ehli-bejt kao vodiče islama: "Primjer mog Ehlul Bejta među vama je kao primjer Nuhove lađe; tko god se u nju ukrcao, spasio se, a tko god je zaostao, utopio se." (Ebu Naim, Huljetu-l-evlija, IV, 306; Firuzabadi, Fada'ilu-l-hamsa mine-s-sihahi-s-sitta, II, 64; Ibn Bezzaz, Medžma'uz-Zeva'id, IX, 63; Taberani, El-Mu'džem el-Kebir, I, 125; Muhibbuddin Tabari, Ed-daha'ir, str. 20; Hakim, El-Mustedrek, II, 343; Muttaki El-Hindi, Kenzu-l-'ummal, VI, 216.)

dokazivati njegovu vjerodostojnost bit će tu i Zulfikar koji je prelazio u vlasništvo redom dalje od Alija, njegovim sinovima koji su mač davali svojim sinovima i tako sve do imama Mehdiya. I zato je tako znakovita poruka s banom Jelačićem i sabljom damaskijom i ugraviranim riječima. No, ima tu nešto još bolje i što je vrhunac iracionalnosti kojom želim otvoriti srca, a to je spomenuto pleme Kurejša u sklopu kojeg je bio klan Benu Hašim iz kojeg dolazi Poslanik Muhamed i dalje preko Alija i Fatime rodoslovlje *Ehli-bejta*. Naime, pazi sad ovo, znam da ćeš se iznenaditi, vjerojatno i odbaciti tu vezu, ali upravo tako i treba reagirati jer inače to ne bi bilo iracionalno i onda ne bi bilo djelotvorno kako će biti, ako Bog dâ.

– Ajde, da čujem, što je sad to – napomene Crni.

– Jednostavno, poslušaj, zatvori oči i otvori uši i slušaj pažljivo što govorim. Ime plemena iz Meke, “Kurejša”. Kako se kaže “Hrvatska” na engleskom? “Kroejša”. Fonetski to usporedi, “Kurejša” – “Kroejša” – kažem i pogledam Crnog očekujući reakciju.

– Pa to nema nikakvog uporišta. Zgodna podudarnost, ništa više od toga, nema se tu što drugo reći – reče Crni ono što je bilo i očekivati.

– Da, podudarnost koja ništa ne dokazuje. Ali, ima još nekih momenata koji ipak daju dosta elemenata da se stvori tražena mitska poveznica, a to je ono što mi treba, upravo to - mitski moment koji iracionalno gura po svome. Znaš da su mitovi iracionalni i da nisu takvi, ne bi bili mitovi, a opet, znaš koliko su mitovi moćni pokretači i koliko su neovisni o svim racionalnim tumačenjima. Tako i ovdje, ima elemenata koji se zgodno uklapaju pa nije samo ova fonetska sličnost ono na što se pozivam u mitologiji koja se objavljuje u ideji *Hrvatskog džihada*. Mitologija u stvaranju uključuje i priču o Huritima, tim protohrvatima iz davnih vremena, koji su prvi put zabilježeni na kraju trećeg tisućljeća prije Krista, a svoj vrhunac imaju godine 1500.-te prije Krista, nastankom kraljevstva Mitani. Znanstvena istraživanja iranskih i njemačkih arheologa i povjesničara govore o narodu Hurita, koji su se iz Perzije proširili do Zapadne Europe. Pazi, Huriti su za grb imali “šahovnicu” i to je još jedan u nizu znakova koji ugrađujem u mit koji pišem. – Zastanem i zamislim cijelu tu epopeju kretanja iz generacije u generaciju, kroz prostor i vrijeme da bi se danas ovako sakupljale mrvice i stvarala slika. Uistinu fascinantno kako se sve to posloži pa iz skrivenosti izađe u vidljivost. Vratim se iz svijeta misli i nastavim dalje obrazlagati Crnome u svijetu govora.

– Ono što je karakteristično za Hurite je da su oni prvi upotrijebili konje u vojne svrhe i to je bio pokretač njihove početne dominacije i uspona.

Naravno, kako su ostali preuzimali tu vještinu korištenja konja u ratu, tako je ta prednost bila lagano poništavana. No, jedno vrijeme im se nitko nije mogao suprotstaviti. Čak je i jedan ogranak Hurita pod imenom Hiksa ovladao Egiptom i nametnuo se kao vladajuća dinastija stotinjak godina, u razdoblju od 1600. do 1500.-te godine prije Krista. Opet im je glavna poluga osvajanja bila ratna vještina kojom su imali superiornost, a to je bio kompozitni lûk i bojna kočija koju vuku konji. Huriti su postigli uspjehe u prvom redu poradi konja. A znaš li kako je pleme Kurejša ovladalo arapskim plemenima i postalo dominantno dotle da su ovladali Mekom i preuzeli kontrolu nad Kabom sa svim materijalnim koristima koje su dolazile iz onodobnog "vjerskog turizma"?

– Da pogodim, konjima? - ubaci Crni odgovor, iako je pitanje bilo hipotetičko.

– Naravno, upravo konjima kojima su se vješto koristili u ratne svrhe, za razliku od ostalih arapskih plemena, koji postaju jahačima konja tek kasnije. I tako imamo Kurejše, ogranak Hurita, protohrvatskog elementa od kojeg se dalje razvijaju Harahvati na području Perzije, današnjeg Irana i Afganistana sve do Indijskog potkontinenta i vedskog jezičnog povezništva, pa preko Kavkaza i Azovskog mora, sve do ovih prostora Hrvatske i Bosne. Postoji jasan trag koji se može slijediti sve do ove napaćene zemlje gdje se sad nalazimo. Vidiš koliko imamo "rodbine" na svim kontinentima. Mislim da si upoznat s tim teorijama, ima toga mnogo, na primjer i da je grad Ur iz kojeg je Abraham u biti "Hur", odnosno od "Hurita", samo se izgubio glas "H", što je česta pojava i tu kod nas pa tako u Imotskom kažu "Rvacka". Eto, to ti je ta priča ukratko, da sad ne spominjem sve te mitološke hipoteze jer to je opsežna tema. Ipak, ono što mi je tu zgodno i što se opet odlično uklapa u stvaranje potrebnog mita za iracionalno borbena djelovanje je rasno pitanje i kako je nedvojbeno, po svim vjerodostojnim izvorima, pleme Kurejša bilo bijele rase, a jednako tako i Poslanik Muhamed te po tome i *Ehli-bejt*. Za Poslanika Muhameda je zabilježeno da je imao "lice bijelo poput bisera", a i ostali opisi čak izrazito naglašeno govore o bjelini kože po cijelome tijelu. To ide toliko daleko da se smatra uvredom reći da je bio crnac. Uvredom zbog koje slijedi kazna i tako je to uvršteno u tumačenja šerijata. Također, postoji i svjedočanstvo da je Poslanikov otac Abdulah kao malo dijete imao bijelu, svijetlu kosu, kakvu sam i ja imao kao mali i kako je to prošireno i normalno kod arijevacu, a potpuno neuobičajeno kod današnjih Arapa. To s dokazima o arijevsom fenotipu Poslanika Muhameda i *Ehli-bejta* je toliko naglašeno da je u biti pravi fenomen kako se to na neki način ignorira i islam prezentira kao nearijevsku vjeru, što, po svim spoznajama nije točno. Na koncu,

prorečeno je i da će imam Mehdi biti prepoznatljiv i po tome što će "imati lice bijelo poput punog mjeseca" što je samo još jedna u nizu potvrda arijevske fenotipa. Čak, slušajući islamske učenjake kako, usprkos svemu ovome što i sami znaju i ne osporavaju, svejedno naglašavaju da će imam Mehdi imati arapski fenotip, a to mi daje jednu sumnju da će, kad se pojavi, upravo zbog neispunjenih očekivanja po tome kako će izgledati biti dobrim dijelom neprihvaćen među arapskim muslimanima. Što, opet, ima i smisla jer je prorečeno da će tako i biti i da će u početku samo mala skupina od njih 313 biti uz imama Mehdi, a svi ostali će se protiviti i osporavati njegov status. Također, najdulja sura u Kuranu, El-Bekara, Krava, upravo ukazuje na arijevske kontekst koji se u današnjoj Indiji vremenom izopačio u nearijevsku idolatriju krave i pripisivanje kravi božanskih atributa. Islam je čist arijevske koncept plemenitosti, uzvišenosti, istinoljubivosti, pravednosti i tim su još više besmislene današnje islamofobne tendencije koje se sustavno nameću Europljanima, bijelcima općenito, da je bijela rasa ugrožena islamom. Upravo suprotno, opstanak i prosperitet bijele rase jedino je moguć kroz islam, kao što je islamu, u ovom trenutku kaosa i nereda, potrebna arijevska rasna karakterologija za borbu protiv cionizma. To je prirodna simbioza koja je središnji dio *Hrvatskog džihada* te se tako u islam, u ovoj završnoj fazi, uključuje arijevske element. Nekako, ima mi tu i simbolike, počelo je s malim arijevske plemenom Kurejša u Arabiji, a završava malim arijevske plemenom "Kroejša" na Balkanu. Drugog izlaza nema i bez toga obrata i prihvaćanja snage islama, bijeli čovjek nema nikakvih izgleda u srazu sa cionističkom destrukcijom koja je nemilosrdna i neumoljiva. Iz kuhinje Talmuda izlaze horde neoliberalizma, progresivaca, feminizma, homoseksualne agende, scijentizma i cijelog spektra idiota s njihovim agresivnim bezumljem i takvim glupostima da je bolno za mozak pratiti što zastupaju. Toliko u suprotnosti sa životom, recimo, to prihvaćanje i agresivno forsiranje rasnog miješanja, taj multi-kulti kult koji se prilično proširio i, makar i nesvjesno, bijela Europa je time dobro zahvaćena jer se kroz kulturu i medije to nametnulo. Stalno se želi dokazati da nisi rasist time što svoju rasu uništavaš. No, kad bi samo malo znali stvarnost u svijetu, izvan njihovih balona televizije i filmova u kojima su indoktrinirani tim glupostima, onda bi im bilo jasno da su time samo izgubili poštovanje u očima drugih rasa i etnikuma. U Arabiji, u zemljama emirata, i dalje je čvrsto na snazi plemenska tradicija i strogo se pazi na očuvanje čistoće plemenske krvi i svaki izlazak izvan plemenske zajednice, nedopušteno stupanje u brak s nekime izvan određenog plemena je nezamislivo i kažnjava se bez ustezanja. I kad sad njima prilazi moderni multikulti

Europljanin, moduliran Talmudom i papizmom, te krene s mazohističkim pristupom prema svojem "plemenu" misleći da će tako dobiti simpatije dotičnog Arapa, događa se da taj gubi svako poštovanje i ugled kod rasno svjesnog Arapina koji čuva svoju krvnu sliku, čuva svoj rasni identitet sve do razine plemenske zajednice i ne može mu biti blizak i ne može poštivati nekoga tko to pitanje rodoslovlja zanemaruje. Da bi se bijeli čovjek u Europi oslobodio duhovnih okova Talmuda i Vatikana, tog spoja ispravno nazvanog judeo-kršćanstvo, islam mu je jedina šansa. I jasno vidim da je providnost tako dovela do toga, do ovog izbora, uzmi ili ostavi, opstaj ili nestani. Teško je to shvatiti zavedenoj rulji i štreberskim intelektualcima sa svim agenturama i podvalama koje se izvode i gdje vlada potpuno nerazumijevanje islama, u koordinaciji s potpuno krivim predstavljanjem islama od strane samih muslimana. Nedostaje strateško razmišljanje, planiranje i djelovanje, sve se svodi na taktičku reakciju na cionističko-vatikanske poteze. Prisutna je svojevrsna intelektualna pasivnost bez dubljeg zahvata u problem. Muka mi je kad vidim da muslimani plitko rezoniraju kako je dobro što migranti dolaze u Europu jer da će se tako povećati broj muslimana i islamizirati Europa. Ništa od toga, tako se Europa neće islamizirati jer ova gomila migranata što preplavljaju Europu su tu gurnuti cionističko-vatikanskom politikom Novog svjetskog poretka i njihova uloga je pokretanje kršćansko-muslimanskoga globalnog rata koji koristi cionistima. Ono što se odradilo u Bosni, sad se radi na svjetskoj razini. Zato te gomile migranata, od kojih su gotovo svi muslimani, služe izazivanju sukoba i kontrareakciji domicilne, europske strane, ali koja će biti predvođena cionističko-vatikanskim agentima, tako da se onda Europu i bijelog čovjeka stavi u službu cionizma i pape, da Europljani ginu u borbi protiv muslimana za interese Velikog Izraela i Novog svjetskog poretka. Da bi se Europljane dovelo u to stanje, nužno je dovesti horde muslimanskih migranata za koje je upitno i koliko su stvarno muslimani, koliko su u izvornom i nezagađenom islamu - disciplini, znanju, pravičnosti, higijeni i svemu što islam uči i što je primjerom pokazao Poslanik Muhamed. Tako se onda želi stvoriti kaos pa da onda dođe do identifikacije Europljana s Izraelom i cionistima te da se njih doživi kao saveznike, kao da od cionista dolazi rješenje stvorenog problema. A nema veće zablude od toga jer to je put u zagarantirani poraz i robovanje cionistima, Vatikanu, njihovom Novom svjetskom poretku, pri čemu je dio tog projekta uništenje bijele rase nakon što bude iskorištena kao topovsko meso. Zato, inteligentan europski musliman, onaj koji je posjednik razuma, taj neće raditi protiv samog sebe i same vjere tako što će ići na ruku cionističkim planovima, nego će se postaviti na način

da se problem izbjeglica riješi u korijenu pa da nepopustljivo inzistira na tome da se ukloni uzrok pokretanja izbjeglica, a uzrok je cionistička politika i pripadni monetarni poredak s kamatom i kamatarenjem. To se mora uništiti, to je neprijatelj čovječanstva i to je toliko jasno i očigledno da se nikako ne može osporiti. I to je ono što se mora promijeniti, tu nema kompromisa i tako treba razuman i mudar musliman gledati na ovu problematiku, s dubljom spoznajom, sveobuhvatnim pogledom spoznati skrivene motive. Zar nije sramotno da uz tolike dokaze o pozadini terorizma, kao i o pozadini tzv. Islamske države, da se i dalje prihvaća cionističko-vatikanska paradigma? Gdje su svi ti muslimani, gdje im je pamet, gdje im je hrabrost da stanu pred faraona i kažu istinu oslonjeni na Allaha? Gdje se izgubio njihov džihad, u što se izokrenuo? I zato se sad stvara mitologija *Hrvatskog džihada*, Kurejša novog doba, genetske povezanosti s pamćenjem koje krv nosi sa sobom, i cijeli program koji krv pokreće da se njime koristimo na dobro. Mitom protiv racionalnosti, džihadom protiv bezbožne demokracije, protiv sekularizma u svakom obliku, nazivao se on liberalnom demokracijom, fašizmom ili komunizmom, potpuno je isto džihadistima, jednako je to naš neprijatelj i sretni idemo u smrt na putu džihada u borbi protiv zla k stvaranju boljeg svijeta. Bez duhovne komponente islama nema mogućnosti da se prihvati da je smrt na Allahovom putu samo nastavak života, a bez odricanja od Ovoga svijeta ne može se nadvladati zlo koje nas polagano proždire. Vidiš i sam u kojem je poraznom stanju i Hrvatska i cijeli Zapad i da nema tu povratka natriag ni spasa nikakvom konvencionalnom zapadnjačkom metodom, tu su svi putevi blokirani, sve je to slijepa ulica i samo se još dublje propada. Pravi potez, pravi put je arijevske prihvaćanje islamskih principa i, sukladno arijevske karakteru, preuzimanje vodstva u islamu koje dolazi samo po sebi, to nije upitno. I to na jedini ispravan način tako da se to vodstvo, taj primat u islamskom svijetu, u *umetu* kako se to kaže, povjeri *Ehli-bejtu*, kao onima kojima je određeno imati primat i uz Kur'an biti vodilja muslimanima. A, kako smo ustanovili arijevske osnovu *Ehli-bejta*, onda je to savršena priča, savršen plan, savršena pobjeda koja je pobjeda, čak i ako je privremeni poraz na Ovome svijetu. Nudi se mogućnost bitne uloge Hrvatskoj i Bosni koju, ako Bog dâ, mogu imati u toj priči, a taj dio je meni najbolji od svega kako su sve kockice posložene da se to ostvari i da se ide putem trijumfa i pobjede kad sve izgleda bezizgledno i kao da nema spasa.

– To je uistinu prava mitologija, kakvu bi malo tko mogao osmisliti. Ali, dopada mi se, ima u sebi taj dio koji privlači svojim plemenitim motivom i to upravo neobjašnjivo, iracionalno, kako si i rekao. Racionalno, ovo što pričaš,

to su mi zgodna maštanja koja su neostvariva i nemaju smisla, ali, iracionalna privlačna sila je tu snažno prisutna. Mislim, nisam ja tu relevantni ispitni uzorak, možda je dio te privlačnosti upravo u desperatnosti ove situacije očiglednog poraza i nestanka pred kojim se nalazimo pa, ako već nestajemo, ako nas već ubijaju i uništavaju, zašto ne bismo herojski izginuli u jednoj veličanstvenoj priči, u nečemu nadnaravnom, mitskom i nedokučivom. Ali, kako i kažeš, neka to bude arijevski plemenito, požrtvovno, za najbolji mogući cilj, apsolutni idealizam, to je ono karakteristično arijevsko. Da, priznajem ti da se tu krije nešto i da se sam sebi čudim da ne odbacujem ovu ideju kao utopističku maštariju, iako znam da je utopistička maštarija – replicirao je Crni.

– Naravno, razumiješ jer ti je srce tako reklo, a još bolje će to razumjeti oni čija srca su pročišćena i otvorena, oni koji su postom nadvladali sebiobjublje, oni koji imaju udio u krvnoj liniji Kurejša i prihvaćaju *Hrvatski džihad* da spase Europu i, ako Bog dâ, sudjeluju u oslobađanju Jeruzalema i svijeta, boreći se u Mehdijevoj vojsci, kad god to bilo. Ne pretendiram da znam vrijeme jer to nitko ne zna točno, ali može se naslutiti i može se sad djelovati za budućnost, bila nam ona neposredno bliska ili udaljenija. U svakom slučaju, sad se kreće iz ove točke i pokreće cijeli svijet u tom smjeru. Kako je Aristotel rekao, dajte mi oslonac i pokrenut ću svijet. TAQWA ALLAH! Oslonac nam je dan, sad pokrećemo svijet – poentiram na kraju grčkim filozofom.

– Moglo bi ti dobro doći u tvojoj priči o kretanju prema Jeruzalemu da znaš za mjesečnik "Hrvatska volja" koji je bio glasilo Hrvata na Orijentu. Izlazio je od listopada 1949. g. do svibnja 1952. g. u Damasku u Siriji. List je pokrenulo Društvo Hrvata "Damas", a glavni urednik je bio Hasan Čustović. Osim što je bio urednik "Hrvatske volje", Čustović je bio i utemeljitelj Društva Hrvata u Siriji. Riječ je o društvu muslimana izbjeglih s teritorija Nezavisne Države Hrvatske u samoj završnici rata ili netom nakon njegova završetka, koji sebe smatraju Hrvatima, te ih je dio obnašao najviše funkcije u vlasti Nezavisne Države Hrvatske, poput potpredsjednika Hrvatske državne vlade dr. Džafera Kulenovića i veleposlanika u Budimpešti Hakije Hadžića. Uglavnom, ti Hrvati muslimanske vjere dali su doprinos u borbi protiv novostvorenog Izraela i bili su cijenjeni zbog svoje spremnosti na borbu – reče mi Crni ove vrijedne podatke.

– Vrlo mi se dopada taj naziv mjesečnika, "Hrvatska volja", uklapa se u *Hrvatski džihad* tako da odmah mislim kako bi bilo dobro, ako Bog dâ, pokrenuti neki internetski portal, kanal na *YouTube*-u i ostalim opcijama društvenih mreža, ne mogu više sve ni pratiti. Ali, *Hrvatska volja* ima dobar zvuk, a i

kompatibilnost sa džihadom. Volja i džihad su drugovi – nasmijem se i pogledam Crnoga koji se isto osmjehnuo.

– Mogli bi biti dobri drugovi s velikim postignućima, slažem se, ali trebaju znati što im je činiti – odgovori mi Crni.

– Ma znaju oni, ne brini, sve im je rečeno, zar nisi slušao što govorim, haha... Ono što sam rekao, da se sve savršeno slaže da se preuzme inicijativa, odnosno se na pomak prema Jeruzalemu koji je glavni cilj državničkog djelovanja. Jeruzalem je mjesto gdje se lome koplja, Meka i Medina su zaštićeni i Antikristova vojska tamo nema pristupa pa o tome ni ne moramo brinuti, tako je to rečeno i tu nema dileme. Ali, Jeruzalem je ostavljen da se na njemu potvrđujemo ili padamo pa tako i *Hrvatski džihad* ima smisao kao državotvorni projekt samo ako je u toj geopolitičkoj funkciji, a, naravno, i u odgovarajućoj teološkoj funkciji, to se podrazumijeva i geopolitička funkcija se derivira iz teološke osnove. I tu je plan nadasve konkretan i egzakatan, koliko je to ljudski moguće.

– Kako to misliš? – upita Crni.

– Jednostavno, kako to sve vrijeme ukazujem, prvi i osnovni korak *Hrvatskog džihada* je spajanje Hrvatske i Bosne, oslobađanje ovog prostora od okupacije pod kojom smo svi skupa. To oslobađanje se može izvesti samo zajedništvom, a zajedništvo je u toj državotvornoj ideji i to mora biti svima jasno i zato naglašavam nužnost zatiranja sebičnog "ja" i sposobnost prihvatanja alata koji se nudi da se ostvari krajnji cilj u vidu spomenutog kretanja prema Jeruzalemu. To je moj san, mogao bih reći i da je to moj *Horo-san* jer, ima rezona da se spoj Hrvatske i Bosne nazove *Horosan*, a iz tog smjera sve kreće na kraju vremena. Tako je rečeno da će biti... - zamislim se na tren pa nastavim:

– Uglavnom, Hrvatska i Bosna samo zajedno mogu biti oslobođene od bezbožne tiranije i nikako drugačije. Razdvojeno, svi propadamo. Nakon tog, po meni najtežeg i najneizvjesnijeg dijela, ide idući korak. Ostali Europljani vide da postoji slobodni teritorij u kojem zajedno žive i bez problema funkcioniraju muslimani i kršćani, upravo na kontru svim planovima judeo-masonerije. Onda se na slobodni teritorij koji kontroliramo i iz kojeg se širi poruka za spas Europe i arijevske rase na bazi islama, privlače arijevske elementi koji će razumjeti i prihvatiti ideju. U prvom redu to se odnosi, ako se sjećaš, na početku spomenutu Njemačku i Nijemce, ali svi su tu pozvani. Na prostor hrvatsko-bosanske jedinstvene države poziva se i prima se muslimanske izbjeglice iz Europe, etnički Europljani, arijevci, koji tu dolaze i naseljavaju se

i pridonose prosperitetu i razvoju države u svakom pogledu. No, naravno, istovremeno se time vodi kulturni i informacijski rat da se ta ideja i u samoj Njemačkoj što više proširi i uhvati korijena. Na taj način rješavamo pitanje razvoja jer dolaze nam educirani i radišni Nijemci kao i ostali arijevske narodi. Naš prostor postaje ishodištem revolucije za cijeli europski kontinent, ali i šire, i to relativno brzo može ići dalje. Samo zamisli što bismo takvim činom postigli u međunarodnim odnosima s muslimanskim svijetom, bez obzira na njihovu podložnost cionistima. Bitno je da bi time došlo do unutarnjeg pritiska koji sluganski režimi po svijetu teško da bi mogli podnijeti pa, ako ništa drugo, morali bi glumiti naše prijatelje jer inače bi od narodnih masa bili neoborivo razotkriveni kao cionistički agenti. Za razliku od nesretnih Palestinaca koje su muslimanski lideri ostavili i izdali, u našem slučaju naš rasni identitet, isto kao i cijela naša povijest, izmiče tlo pod nogama židovskim manipulacijama kojima se služe. Sve bi postalo očigledno do stupnja koji oni više nisu u stanju kontrolirati. Eto, i ovo mi je teško u potpunosti objasniti, mogu sve vidjeti i zamisliti, no, opet je tu jedna iracionalnost u pitanju koja govori da je to baš tako pa mi vjeruj ili ne. Mijenjaju se pravila igre, cijela subliminalna postavaka koja je ubačena u svijest kroz kulturu i medije, sad s arijevcima koji poštuju izvorne principe islama postaje ono što radi protiv cionista. Otimamo im oružje iz ruku i okrećemo ga protiv njih jer nisu planirali da arijevci budu džihadisti, jer, ono što sve vrijeme čine jest da arijevci budu cionisti. – Stanem malo, da saberem misli, pa nastavim:

– To je poanta, dakle, prostor Hrvatske i Bosne je ishodište pohoda na Istanbul kao idućeg koraka u nastupu prema Jeruzalemu kao konačnom cilju.

– Zašto na Istanbul? Kako sad to, zbog čega? – prekine me Crni.

– Zato što je to najbliži i najjednostavniji kopneni put do Jeruzalema, nema oslobađanja Jeruzalema prije nego se oslobodi Istanbul. A i cijeli je niz povijesnih razloga zašto Istanbul i zašto se baš iz tog pravca kreće prema Istanbulu. Naravno, pod uvjetom, ako bi se ovdje uspjela srediti situacija da smo slobodni i da se razvijamo, da smo prostor slobode od tiranije globalista i da se tu okuplja prvenstveno europska ratnička inteligencija. Naravno da bismo bili otvoreni i za ostale velikane iz drugih etnikuma i rasa, to se podrazumijeva. Tako bi, na primjer, pružali utočište i azil svim progonjenim intelektualcima i aktivistima, bez obzira na boju kože i vjeru, bitno je da djeluju na tragu istine i pravičnosti, a tko tako djeluje, neminovno dolazi u sukob s cionističkim poretkom i ima našu zaštitu te je dobrodošao. To je nešto posve drugačije od masovnog doseljavanja neobrazovane i nemisleće

gomile druge rase i kulture te još s ubačenim agentima raznih tajnih službi. Tako nešto nećemo dopustiti jer bi rasna degradacija i gubitak arijevske rase i rasnog identiteta potkopalo naš primarni zadatak anticionističke borbe. Vojna usporedba s ovim načelom očuvanja rasnog identiteta bi bila u tome da ako se ratuje zimi u snijegu, nerazumno je oblačiti tamnu odjeću. I obratno, ako se ratuje negdje gdje je zelenilo, nositi bijelu odoru je nerazumno. Musliman mora biti posjednik razuma i tako postupati te ne biti podložan emotivnim manipulacijama. Ako nam je cilj poraziti neprijatelja, onda ćemo se držati razumnih principa. Uglavnom, naš slobodni teritorij sa svojom politikom ide prema Turskoj, prema Istanbulu, ali ne na način kako to radi Bakir Izetbegović i kako su to u svojem sluganskom mentalnom sklopu počeli kopirati njegovi stranački klonovi. I tu s Turskom nema problema jer je u turskom mentalitetu i dan-danas prisutan moment da oni nemaju problema da im na bilo kojoj visokoj poziciji bude stranac, ako je taj sposoban i radi za njihove interese. Hrvatima tu posebno ide u prilog činjenica da su, u vrijeme kad je Osmanski imperij bio najmoćniji, Hrvati bili na najvišim pozicijama u državi. Mahmud paša Hrvat, Rustem paša Hrvat, Sijavuš paša Hrvat, Mural-paša Hrvat, Dilaver-paša Hrvat, Jakub-paša Bošnjak, Ahmed-paša Hercegović, Mehmed-paša Sokolović i još tu ima imena iz prostora Hrvatske i Bosne koji su došli do pozicije velikog vezira.²⁵ I golem broj Hrvata na drugim višim i nižim funkcijama. Na primjer, admiral otomanske ratne mornarice Josip-Jusuf Mašković. Svugdje je bilo omogućeno strancima, naročito arijevcima, da ako su sposobni, napreduju i preuzimaju rukovodeće pozicije. I dok se tako radilo, Osmanski imperij je rastao i bio je jak i dominantan bez konkurencije, a kad se smanjio i s vremenom zaustavio priliv arijevaca na najviše funkcije, došlo je do stagnacije i polagane smrti. Konstantinopol su 1453. godine osvojili Atamani, odnosno, to se poslije nazivalo Otomanima, a koji su došli iz velikog imperija arijevaca, Velike Tartarije, i bili su izvorno slavenske krvi. Zato su Atamani-Otomanima do 18.-og stoljeća u janjičare uzimali samo djecu slavenskoga roda. Otimanje djece bilo je protivno islamu i time je također učinjen teški propust koji je ostavio takvu državu bez potrebne nebeske zaštite jer, kad se ne držiš Zakona, sam si sebe izveo iz zaštite Zakonodavca. Naravno, odstranjivanje arijevca iz pozicija utjecaja i moći u osmanskom imperiju ide paralelno s infiltracijom Židova, točnije sabatejaca, sljedbenika

---

25 Safvet-beg Bašagić: "Već godine 1474. počimaju naši stari izbijati na površinu kao visoki vojnički i građanski dostojanstvenici. Od godine 1544. do 1612., dakle kroz šezdeset i osam godina, sjedilo je na stolici velikih vezira devet Hrvata, koji su kroz rečeno razdoblje 52 godine tresli Istokom i Zapadom. Osim toga, koliko je meni poznato, bilo je pet Hrvata zamjenika velikih vezira, više vezira i bezbroj beglerbega i begova, koji su upravljali raznim pokrajinama i okružjima."

Sabatai Zevia,²⁶ samoproglášenog mesije 1666. godine, a koji je onda ubrzo konvertirao na islam da bi spasio glavu, a njega su u tome slijedili njegovi štovatelji i od tad je u Turskoj počeo rasti taj tumor. – U sebi sam munjevitio pomislio kako je bilo nepromišljeno i pogrešno od strane sultana pod prijetnjom smrću uvjetovati primanje islama te da je time sebe i svoje carstvo duhovno razoružao i dao prostor za uspješnu infiltraciju.

– I nije slučajno da Ataturk i zlo sekularizma, koje je nametnuo ukidanjem kalifata, dolazi baš iz Soluna kao centra sabatejskih konvertita. Od tada do danas Turskom upravlja taj element i zato je Turska u NATO savezu i bliski je saveznik Izraela u vojnim i obavještajnim strukturama.

– Znam, to su takozvani *donmeh* židovi, izvana muslimani, a tajno i dalje čekaju svojeg mesiju i spletkare – ubaci se Crni komentaronom.

– Tako je, a nakon Sabatai Zevia, tu se pojavljuje i lik Jacoba Franka²⁷ koji, istina, nije direktno djelovao u Istanbulu i Osmanskom imperiju, ali je bio dio cijele te mreže i povezao je cijeli pokret te u biti postavio temelje za osnivanje cionističke organizacije na kraju 19. stoljeća. Bez sabatejaca i frankista, ne bi se moglo pokrenuti revolucije i ratove koji su omogućili cionističko djelovanje na najvišoj svjetskoj razini, tako da se, korak po korak, svjetski rat po svjetski rat, došlo do uspostave cionističkog Izraela.

– Tu se ne bih složio, to mi je pretjerano simplificiranje, da su se svjetski ratovi vodili zbog stvaranja Izraela. Sigurno da su cionisti te ratove vješto

---

26 Sabatai Zevi (Hebrew: יְהוֹשֻׁעַ בֶּרֶק, Shabbetai Zevi, Shabbetāy Šebī, Shabsai Tzvi, Sabetay Sevi u Turskoj) (1. kolovoz 1626. – 17. rujnan 1676.) Bio je sefardski zaređeni rabin romaniotskog podrijetla, kabalist, aktivan diljem Otomanskog carstva, koji je za sebe tvrdio da je dugo očekivani židovski Mesija. Bio je osnivač Sabateanskog pokreta. U veljači 1666., po dolasku u Konstantinopol, Sabatai je bio zatočen po nalogu velikog vezira Ahmeda Köprülüa. U rujnu te iste godine, nakon što je premještan kroz nekoliko zatvora glavnog grada Jedrena (sjedišta carskog suda) zbog optužbi da je poticao pobunu, Sabatai je dobio, od Köprülüa u ime sultana Mehmeda IV., izbor između smrtno kazne ili prelaska na islam. Sabatai je odabrao drugu opciju, stavljajući od tada nadalje turski turban. Neki od njegovih pristaša također su primili Islam - oko 300 obitelji *donmeha* (obraćenika). Poslije je prognan dva puta od strane otomanskih vlasti kojima su dosadila njegova spletkarenja i koji su ga uhvatili u pjevanju psalama sa Židovima. Početkom 1673. g., sultan je dao Zevija prognati u Ulcinj. Njegova žena ondje je umrla 1674, nakon čega je oženio Esther, kćer rabina Josepha Filosafo Solunjanina. Umro je 17. rujnan 1676. g. Po njegovoj smrti njegova udovica, brat i djeca od prve žene, preselili su se u Solun.

27 Jakub Joseph Frank (Hebrejski קַיִסָּר בֶּרֶק, Poljski: Jakub Józef Frank, rođeni Jakub Lejbowicz; 1726. – 10. prosinca 1791.) bio je židovski vjerski vođa 18. stoljeća, rođen u Poljskoj, koji je za sebe tvrdio da je reinkarnirani Sabatai Zevi, samoprozvani židovski mesija. (1626.-1676.) i reinkarnirani biblijski patrijarh Jakov. Židovski autoriteti u Poljskoj izopćili su Franka i njegove sljedbenike zbog heretičkih doktrina koje su uključivale obožavanje njega kao dijela trojstva i drugih kontroverznih koncepata poput neo-karpokracijanstva (po Karpokratu) "pročišćenja kroz grijeh" po kojem je namjerno kršio moralne i vjerske norme, te zbog izričitog "antitalmudizma". Frank je, moglo bi se reći, stvorio novu sinkretičku judeokršćansku sektu, prozvanu "frankizam", u kojoj je inkorporirao neke aspekte kršćanstva (npr. Trojstvo) u judaizam. Razvoj frankizma bio je jedna od posljedica mesijanskog pokreta Sabataia Zevija, koji je uzrokovao nemire među Židovima Poljske i Rutenije. Iz redova "frankovaca" bile su u javnom disputu s rabinima u Lavovu 1759. g. izrečene prvi put i optužbe za ritualna ubojstva nežidova koja su navodno činili ortodokсни talmudisti.

iskoristili za ostvarivanje svojih interesa, ali da su bili u mogućnosti sve tako organizirati i isplanirati, to mi je teško prihvatiti kao činjenicu. U najboljem slučaju mogu ovo uzeti kao jednu spekulaciju, ali trebao bih uvjerljive dokaze – opet Crni intervenira svojim komentarom.

– Kad se pročita biografija i djelovanje Sabatai Zevia, može se vidjeti kojim metodama se služio i kako mu je prvi korak bio uništiti opoziciju unutar vlastitih redova, među rabinima koji su bili sumnjičavi prema njegovim mesijanskim tendencijama. Isti obrazac poslije izvode cionisti uklanjanjem i likvidacijom rabinâ i ostalih židovskih uglednika koji su bili protivni cionističkoj ideologiji. Tako da dokaza ima i više nego dosta, a pogotovo kad se pogleda kako se Prvi i Drugi svjetski rat odvijao na području Bliskog istoka. Baš zato je ovo s *Hrvatskim džihadom* jedan kontranapad cionistima, s konkretnom vizijom i planom nastupanja prema okupiranom području Jeruzalema – odgovorim na ovu primjedbu Crnog pa nastavim dalje gdje sam bio prekinut:

– Kako sam već rekao, Osmanski imperij je postupno iznutra degradirao, a to je vidljivo u smanjenom sudjelovanju arijevacâ, posebno ovih tu naših dinaroida, i kako se to participiranje u visokim pozicijama vlasti postepeno smanjivalo tako je propadalo i Carstvo. Naravno, ima tu još paralelnih čimbenika. Spomenuo bih kao bitnu stvar kako se u Osmanskom carstvu vodila sumanutâ politika protiv tiskarskog stroja i knjige, ali upravo je ta politika straha od širenja znanja i slobode kretanja informacija karakteristična za neplemenite karaktere i podudarna je s nearijevskim uplivom sabatejaca. No, to je ono što je bilo i što se ne može promijeniti. Ali, kažem, ono što je dobro je da je Turska naslijedila kulturu da prihvati bilo koga sposobnog i povjeri mu vlast i upravljanje državom. Na taj način, s tim postavkama, mi odavde, s hrvatskom državotvornom politikom dio koje je i Bosna, nastupamo prema Turskoj i idemo prema osvajanju Istanbula koji će nam, s obzirom na cijeli niz prije postavljenih preduvjeta, pasti u ruke kao zrela kruška, neće nam tu trebati puška, haha... – završim smijehom zbog banalne rime.

– To što govoriš je u biti svojevrsna revitalizacija starog njemačkog *Drang nach Osten*, prevedeno to je “prodor na Istok”, spajanje Berlina s Bagdadom preko Balkana – reče Crni.

– Da, može se tako reći, revitalizacija, ali i ispravak tog nedostatno razrađenog koncepta. Jer, sam cilj u vidu Bagdada pokazuje nepoznavanje duhovne pozadine pa je tako i krajnji cilj svjetovan, Bagdad, a nije duhovan, nije Jeruzalem. Ovaj naš revitalizirani *Drang nach Osten* ide prema Jeruzalemu, a skretanje se odigrava upravo u Turskoj. Kreće se od Turske prema Damasku

i od Damaska ka Jeruzalemu. Prostor Hrvatske i Bosne je spojnica Berlina i Istanbula, ali prije svjetovnog kretanja mora se izvršiti duhovno kretanje. Tu na polju duhovnosti se mora izvesti potez kojim se dalje ide u svjetovno. Ako se to učini, ako arijevcu prihvate islam i uvide da im je to jedini spas od planirane propasti koja im slijedi cionističko-vatikanskim spletkama, onda se sve ovo svjetovno praktički samo od sebe otvara i dolazi na svoje mjesto.

– Znaš, kad ovo govoriš o spajanju Berlina i Istanbula preko Hrvatske, sjetih se poznatih stihova Safvet-bega Bašagića – reče Crni i krene recitirati:

*Jer hrvatskog jezika šum
Može da goji,
Može da spoji
Istok i zapad, pjesmu i um.*

– To je iz pjesme “Čarobna kćeri” – završi Crni i vidjelo se kako je ponosan na svoje sjećanje. I to s punim pravom.

– Odlično, Crni, to je ono što ti govorim. Vidiš kako ja, koji nisam bio upoznat s tim stihovima, na jednak način razmišljam i sagledavam stvari te postavljam Hrvatsku kao spoj Istoka i Zapada, Berlina i Istanbula. Ovime si savršeno potvrdio ono što sam maloprije rekao kako će se stvari naizgled same od sebe slagati na svoje mjesto jednom kad se duhovna komponenta postavi na svoje pravo mjesto i kad arijevcu preuzmu islam na način da se u potpunosti predaju vjeri, da se u potpunosti oslone na Boga, *Taqwa Allah*, kako i piše na sabliji bana Jelačića – odgovorim ushićen time kako je ovo još jedan znak koji mi potvrđuje ispravnost ideje *Hrvatskog džihada*.

– Znači, ako sam dobro shvatio, s jedne strane podržavaš politiku Erdogana u Turskoj i misliš da treba ići u to savezništvo i suradnju, a s druge strane kritiziraš kad Bakir Izetbegović isto tako nastupa i gura u smjeru spajanja sa Turskom? Tu mi se čini to tvoje malo proturječnim, ako sam ispravno razumio? – upita me Crni.

– Ne, nisi me razumio i dobro da si ovo rekao pa da ti objasnim. Prvo, u vezi s Bakinom, njegova politika je sluganska i servilna, on se nudi da bude objekt turske politike i Erdogana. Potpuna suprotnost mojem nastupu u kojemu smo mi subjekt turske politike. Znam da to sad zvuči nemogućim, ali, ja baš vidim da se sve priprema da tako bude, ako Bog dâ. Jer, vezano za samog Erdogana i tu njegovu politiku, ima tu dobrih stvari i pozitivnih pomaka, pogotovo u vezi sve jače autokratske pozicije koju si gradi, snažno liderstvo i snažni vođa, makar sve bilo i gluma, opet je dobro da se događa taj pomak makar u percepciji jer se time priprema teren za naš nastup kada dođe

vrijeme. Sama politika Erdogana je promašena i loša u geopolitičkom smislu i to do te mjere da sve što je Erdogan do sada učinio na međunarodnom planu bilo je u korist Izraela i cionista. Počevši od podrške obaranju Gadafija u Libiji pa do nastavka te politike poticanjem prevrata u Siriji protiv Asada, direktnim pomaganjem raznih pobunjeničkih grupacija pa sve do famozne "Islamske države". Turska i Erdogan su u tome sudjelovali zajedno s Amerikancima i Izraelom te NATO savezom u cjelini, a to sa stvaranjem te lažne "Islamske države" je nešto najpodlije što se moglo učiniti te direktno koristi cionistima u njihovom ostvarenju Velikog Izraela, jednako kao i rušenju kompleksa na Hramskom brdu i da onda tamo podignu taj njihov Hram za Antikrista. Samo po tome Erdogan mi je, blago je reći, sumnjiv jer, ili je potpuni naivac i glupak, ili je njihov igrač, a teško ga doživljam kao naivnog i glupog. Naprotiv, izgleda mi prepredeno i donekle inteligentno. Retorika mu ide u jednom pravcu i kad bi ga se slušalo, mislio bi čovjek - eto najvećeg oponenta Izraelu i cionistima, evo pravog vjernika, ali djela mu idu u suprotnom pravcu od retorike. Služi se jeftinim demagoškim trikovima, koji su, razumljivo, prijemčivi u masi koja je standardno nemisleća i podložna emotivnim manipulacijama, tako da ga muslimani dobrim dijelom doživljavaju kao prvaka njihovih interesa. Imam ja razumijevanje za takvu naivnost, jasno mi je da se makar i pukom zaoštrenom retorikom bez stvarnih djela Erdogan ističe iz sluganstva i podložništva ostalih lidera muslimanskih zemalja, ali tim više mi je sve to sumnjivo i izgleda mi kao dio scenarija stvaranja kontrolirane opozicije. Znajući kako cionisti planiraju i djeluju, čudilo bi me da to nije tako i da nisu predvidjeli jednu takvu ulogu. U biti, ne jednu, nego čak i više, s nekoliko rezervnih igrača pa, prema potrebi, jednog maku i drugog stave. Tako rade sve vrijeme i dobro im ide pa ne vidim zašto bi prestali s tom praksom. Dakle, na vanjskopolitičkom planu Erdogan je sve radio za cioniste i Izrael. Sve što odgovara njihovim strateškim interesima on je pomogao realizirati, a na taktičkoj razini je bilo nekih minornih sukoba i to ponajprije praznim riječima. Ponavljam, najgori potez i gdje sam ga odbacio kao opciju na koju se mogu osloniti i nekoga kome mogu vjerovati, bila je politika svrgavanja Gadafija. Jedan musliman tako da pomaže nemuslimane u napadu na drugog muslimana. I to ne bilo kojeg, nego muslimana koji vodi jedinu državu na svijetu u kojoj nema kamate i koja je izvan cionističkog monetarnog sustava neopterećena ikakvim inozemnim dugovima. Baš suprotno, zapadne zemlje su dugovale novac Libiji. I u kojem trenutku to Erdogan radi? Upravo kad je na završetku bio projekt "Velike umjetne rijeke" i navodnjavanja Sahare, s kojim bi se dala podloga proizvodnje hrane za

najavljenju novu valutu "zlatni dinar", kojom bi se dalje financirala i hranila subsaharska Afrika te radilo na razvoju, industrijalizaciji i obrazovanju crne Afrike i tih golemih i bogatih prostora s velikim brojem stanovništva. To je nešto čime je na najdirektniji način bio ugrožen Novi svjetski poredak, cionisti, banke, korporacije, svi koji nemilosrdno eksploatiraju Afriku i Afrikance i kojima nikako nije odgovaralo da se imalo poremeti pozicija hegemonije i nadmoći koju su postavili. Bijeda, nerazvijenost, sirotinja, neobrazovanost, nepismenost, sve je to namjerno tako izvedeno da bude u Africi trajno prisutno i da se onda lakše eksploatira. Još su tu stalni sukobi i ratovi, razni korumpirani diktatori i tirani koje postavljaju sve moguće službe, CIA, MI6, Mossad, Francuzi koji to rade u svojim bivšim kolonijama, cijela ta postavka je bila ugrožena Gadafijevim projektom. I uto taj Erdogan, koji se predstavlja muslimanom i po tome bi morao promovirati vrijednosti pravičnosti, suosjećajnosti prema siromašnima i potlačenima, dakle upravo prema crnoj subsaharskoj Africi gdje, uz ostalo, ima velik broj muslimana pa bi tim više Erdogan trebao pomoći svojoj muslimanskoj braći u Africi da se oslobode siromaštva i terora stranih sila. Ne, on radi sve suprotno te daje potporu agresiji na Libiju i destrukciji teškom mukom izgrađenog monetarnog sustava i prateće industrijsko-poljoprivredne infrastrukture. Skupa s Britancem i Francuzom, Cameronom i Sarkozyem, s njima u istom zrakoplovu Erdogan dolazi u Libiju nakon ubojstva Gadafija to sve proslaviti i potvrditi kao onaj koji je percipiran velikim muslimanom pa time daje potporu svemu skupa, a maskirajući cionističko-vatikansku pozadinu baš tim svojim naglašenim muslimanstvom. Ono, kao fol u redu je tako, dobar posao je obavljen i to je u interesu muslimana. Tako to izgleda kad se gleda bez idolatrije u vidokrugu jer prisutna je u muslimana idolatrija ništa bitno manje nego kod ostalih, samo oni većinom sami sebe zavaravaju i nisu svjesni da je to idolatrija kad se fiksiraju na neke likove poput Erdogana pa onda ne vide očigledne stvari poput ovog što govorim. Imao sam dosta razgovora i s ovim našim muslimanima tu i puno ih je opčinjeno Erdoganom. I kad im lijepo, mirno, po stavkama navedem sve što su neosporne činjenice i što po automatizmu diskvalificira Erdogana kao muslimanskog državnika, redovito stižu odgovori kako je to morao tako, da je to neki njegov tajni plan koji ne znaju kakav je, ali da je apsolutno najbolji i da nema tu dileme jer Erdogan je genije kojeg mi ne možemo razumjeti u njegovoj genijalnosti. Ma, izvode se najbesmislenije mentalne akrobacije da bi se idol sačuvao i da se ne bi ostalo na brisanom prostoru, bez igdje ičega osim Boga na nebu, a to je teško mnogima podnijeti da nema ničega zemaljskog čega se mogu uhvatiti, na

što se mogu osloniti i onda se oslonac nađe u idolu. Ili, idol se ponudi kao oslonac i postane nužnim pa tu padaju vjernici koji misle da nemaju idola, a idol im se uvukao u srce i upravlja njima. Nemoguće je da se takvima razvije um srca dok se idol ne ukloni. Ostaju slijepi pored očiju i onda se njima lako upravlja, a tako točno se i radi pa zato na racionalne dokaze i logiku kojim se nepobitno dokazuje da, u ovom slučaju, Erdogan postupa suprotno onome što bi muslimanski državnik morao raditi, sve to ne dopire do svijesti jer idol u srcu tu blokira pamet. Doslovno iste odgovore dobivam i ista izmotavanja slušam kad katolicima ukazujem da je papa u suprotnosti s onime što propovijeda. Ili, kad je riječ o Putinu i njegovim potezima koji su u suprotnosti s onime kako ga se predstavlja i kako ga obožavatelji doživljavaju. Isti odgovori, iste replike jer je riječ o istom problemu idolatrije.

– I kako to misliš da je to dobro za tvoju ideju kad sad, po tvome, Erdogan nije taj na koga se može računati?

– Vidim sve to što radi kao odličnu pripremu terena za preuzimanje njegove uloge koju sad igra. On simulira oponenta Novog svjetskog poretka i opoziciju Izraelu i zato mora, u tom simuliranju, vući određene poteze, a onda se na sceni pojavljujemo mi, i to iz pravca Zapada, odakle se ne očekuje da može doći taj vid ugroze ovog namještenog teatra koji se sad odigrava. Tada više nema simuliranja opozicije nego se na pripremljenom terenu radi za pravo i bez foliranja. Jer, da nije tako, Erdogan bi odavno prvo u svojoj ideologiji i retorici najavio beskamatni monetarni model i pod hitno ga uveo. Dakle, da je bio pravi, on ne bi išao rušiti Gadafija i njegov beskamatni monetarni poredak nego bi se tome priključio pa već samom veličinom i snagom Turske imao vodeću ulogu u stvaranju beskamatnog monetarnog ustroja, koji je izravna prijetnja ovom sadašnjem lihvarskom sustavu koji služi cionističkoj politici. Stvarni oponent Novog svjetskog poretka i cionizma bi ponajprije njima išao izbiti iz ruku njihovo najjače oružje kojim drže narode svijeta u stanju porobljenosti i podčinjenosti. Putem kamatnog poretka egzistira i vojna moć Amerike, NATO-a, Izraela, a i svi ostali oblici moći, gospodarski, diplomatski, medijski, kulturni, sve je to oslonjeno na kamatni model. I onda ostati dijelom tog modela i niti retorički to ne isticati nego sve ignorirati i sve godine na vlasti ništa po tom pitanju ne promijeniti. Ono, da se barem u edukaciji kroz medije i kulturu, kroz institucije, u sveučilištima, naučava ispravan beskamatni monetarni model. Ne, ništa od toga nema kod muslimana Erdogana i u toj njegovoj Turskoj, a to znači da se to mora promijeniti i to je dopalo nas ovdje da, ako Bog dâ, prvo svojim primjerom, a onda i djelovanjem na njihovim liderskim pozicijama, to izvedemo nastavljajući

pravim putem ka Jeruzalemu. No, opet, najveća bitka je ovdje, unutar nas samih. Kad se ta pobjeda odnese, onda ovo sve dalje ide mnogo jednostavnije. Kao i svugdje, najteže je voditi bitku sa samim sobom, tu pobijediti, pa kad se tu uspije, onda je mnogo lakše poraziti vanjske neprijatelje. Zato se borba sa samim sobom naziva "velikom džihadom", a borba sa svijetom je "mali džihad". Da, džihad ima značenje "sveti rat", ali i značenje "učiniti napor", duhovni prvo, a onda i materijalni i tjelesni. A najveći neprijatelj je u nama, kad pobijedimo u velikom džihadu, onda je mali lagan. I zato je još više naziv *Hrvatski džihad* ono što ulazi u bitak problema ovog naroda, unutarnja borba protiv vlastitih slabosti i podijeljenosti. Kad se to odradi, dalje je sve praktički rutina. Nije jednostavno, nije lagano, nije bezopasno, ali kad su ti unutarnji temelji postavljeni, kad su truli elementi odstranjeni, onda se dalje samo nadograđuje.

– To svakako, tu se slažem, mora se početi od sebe, ovdje mi moramo provesti čistku i sve izdajnike ukloniti, sve tuđinske agente eliminirati bez ustručavanja i mlakosti. Zato mi je bilo jasno i zbog čega su te zatvorili. Kad si govorio o smrtnoj kazni i nabrajao izdajnike, time si iskazao potrebnu snagu koju ostali nemaju, moglo bi se reći i ludost, ali pozitivnu ludost, tako im u lice sve sasuti, cijelom izdajničkom režimu, kompletnoj garnituri. I onda to opet ići govoriti tom Ostojiću i tako mu navijestiti sudbinu. Nije iznenađenje što su te htjeli uništiti i pravo je čudo da si se uspio izvući – reče Crni.

– Je, pravo je čudo. I meni je dokaz Božje zaštite i vodstva to što sam se uspio izbaviti iz ralja zvijeri. Već me sustav progutao, bio sam gotov, i onda me ta zvijer morala izbaciti iz svoje utrobe, bila je prisiljena ispljunuti me van. Nije bilo lako dok sam bio u utrobi zvijeri. Uistinu sam bio na rubu snaga. I još ta potpuna neizvjesnost, ne znaš koliko imaš kazne zatočeništva pred sobom, to je bilo krajnje teško. Lakše je znati, ono, da moram odležati dvadeset godina i to je to, sad krećem i odbrojavam, nego ovako, gdje je ispred mene praktički bila beskonačnost. Jer kad te jednom zakucaju s tom dijagnozom, onda si do kraja života pod ključem i nema ti van. Uistinu je to bilo čudo, Bogu hvala na izbavljenju i što mi je poslao prave ljude na pravo mjesto u pravom trenutku pa da uspijem izaći iz zarobljeništva. I sve je bilo taman na rubu, taman kao da je težina pera odlučivala na koju će stranu prevagnuti moja sudbina. Hvala i tebi Crni što si mi dao podršku koliko si mogao, neću to nikada zaboraviti – rekoh Crnome na kraju.

– To je najmanje što sam mogao i žao mi je što nisam bio u mogućnosti učiniti više, pogotovo ono što bi bilo najbolje za sve i što bih ja najviše volio da je bilo moguće – nasmije se Crni govoreći.

- Što to? – upitam naslućujući odgovor.
- Povesti oružanu akciju oslobađanja suborca iz zarobljeništva, a nakon toga juriš na utvrde režima i kažnjavanje izdajnika – odgovori Crni.
- Da znaš da sam o tome mislio, maštao taj scenarij, kako bi to trebalo tako i kako je ovaj narod ostao bez potrebnog borbenog duha. Muškarci su se pretvorili u plašljive babe, uz malobrojne iznimke poput tebe i Natka i još možda njih nekoliko, a i to samo možda – kažem, pogledam van kroz prozor, lagano uzdahnem i nastavim:
- Ipak, znaš, poslije sam mislio i zaključio da je bolje ovako da sam se izvukao uz Božju pomoć, uz ovu nekolicinu ljudi i na taj dramatičan način provlačenja na rubu provalije, kako je to već išlo, jer time mi je dano usmjerenje gdje i na koga se trebam osloniti, to me dovelo do *Taqwa Allah*, to me dovelo do *Hrvatskog džihada*. I zato je sve baš tako trebalo biti i Bogu hvala na svemu. Kroz tu muku i nevolju koju sam proživio, vidim da sve ide po savršenom redu i da se treba u taj Božji red ugraditi i nema straha od poraza, pobjeda je neminovna.
- I dalje sam skeptičan prema mogućnosti realizacije, koliko god bi mi bilo drago da ideja uspije. Također mi je još strano tvoje konspirologijsko tumačenje i da su praktički sve zemlje svijeta podložne cionistima. Ako je tako, što ih priječi da do kraja ostvare svoje planove? Zašto se suzdržavaju i dopuštaju djelovanje oponentima poput tebe, mene i ostalih, bez obzira na naše razlike? Zašto nas sve ne odstrane kad imaju toliku moć i kontrolu nad svime i svima? – upita me Crni.
- Nemaju kontrolu nad svime i svima, ali upravljaju glavnim polugama moći i koriste se time optimalno koliko mogu, a da ne dođe do revolta masa protiv njihovih eksponenata. To je metoda kuhane žabe koju primjenjuju. Da pojačaju djelovanje, to bi bilo kao da se pojača temperatura u loncu gdje se lagano kuha žaba pa bi onda žaba iskočila i pobjegla. Zato ovako naizgled ignoriraju i dopuštaju naše postojanje. Dalje, vidiš da rade na eliminaciji, samo po tiho, "mekim metodama". Već ovo kako smo dovedeni u egzistencijalne probleme i puko preživljavanje je dio toga, a tu je i maksimalna moguća izolacija i cenzura. Sve je to dio odstranjivanja, a dok smo ovako marginalizirani nema potrebe da se ide dalje. Tek kad bi se uspjelo doći u ma kakvu mogućnost preuzimanja nekih visokih pozicija s kojih bi se moglo ugroziti njihove planove, onda bi bilo realno moguće očekivati radikalniju protureakciju i fizičko odstranjivanje. Ima još toga što je potrebno učiniti s njihove strane da bi se moglo izvesti završni potez izgradnje trećeg hrama i uspostave apsolutne svjetske vlasti – objasnim i nastavim:

– Ali, vezano za Tursku i Erdogana, a isto tako za Rusiju i Putina te za Kinu koju sam već objasnio čija je, tko je kontrolira i koja joj je uloga, daj da ti objasnim kako je i Hitler radio za cioniste i to, u najmanju ruku nesvjesno. Iako, skloniji sam zaključku da je i tu bio na djelu strateški program i iluzionistička predstava. Tek onda ćeš vidjeti što je to konspirologija, haha... - dovršim govor smijehom.

– Izvoli, da čujem kako je to moguće, s obzirom na to da je *Führer* bio sve samo ne onaj koji bi dopustio da netko drugi njime upravlja. Njegova volja za moći, svejedno gledali mi to dobrim ili lošim, isključivala je služenje ikome osim sebi kao čovjeku koji ima providnosno poslanje spasiti svijet i arijevsku rasu od uništenja – napomene Crni.

– Uzimam to u obzir i zato ne odbacujem mogućnost da je bio nesvjesni participant u cionističkom projektu. No, svjesno ili nesvjesno, činjenice za koje znam da ih ne bi osporio jer su racionalne naravi potvrđuju ovu moju tvrdnju. Naime, upravo Jeruzalem pokazuje kako je Hitler, uza sve vrline i sposobnosti kao lidera koje se rijetko viđaju, bio slijep u tom presudnom detalju. A zašto je bio slijep, zašto nije vidio ono što je morao vidjeti da bi ostvario svoj deklarirani cilj i porazio neprijatelje *Reicha*, odgovor nalazim u duhovnom zastranjenju.

– Naravno, drugo nisam ni očekivao da ćeš reći – ubaci Crni svoj pomalo ironičan komentar.

– Dobro je, ne smeta mi. Naprotiv, drago mi je da shvaćaš način na koji sagledavam stvari. Dopusti da nastavim, ali pazi da ne shvatiš to tako kao da ja navijam za njega, samo racionalno i hladne glave analiziram. Kako sam već dao naslutiti, ne gledam Hitlera očima moderne sveprisutne propagande i licemjernog moraliziranja, koje već prelazi u jedan apsurd i karikaturalnost te nema veze sa stvarnošću. Uistinu, tu problematiku pokušavam sagledati krajnje objektivno, koliko je to ljudski moguće, pa donijeti zaključak koji je razuman. No, kad kažem razuman, onda tu mislim na kompletni razum glave i srca. U tom smislu, ne naglašavam kao presudan prvi Hitlerov propust u vidu pokretanja rata dok još Njemačka ni blizu nije bila spremna za ulazak u sukob i gdje se nestankom Poljske došlo u izravni dodir sa Sovjetskim Savezom. Jasno, s tim odmakom, u rat tada nije trebao ući i dovesti se u strateški nepovoljnu situaciju te je bilo mudrije biti strpljiv, izgrađivati i unaprijediti Reich, prvenstveno u vidu novih tehnologija kojima bi protivničku nadmoć u naoružanju preko noći poništio i tako promijenio odnos snaga. Znam da je Poljska, kao eksponent Londona, sustavno i agresivno provocirala Njemačku, ali baš zato nije trebalo ući u rat onda kad neprijatelju to odgovara nego,

ako je potrebno, privremeno žrtvovati nacionalni ponos. Prema potrebi, ostaviti sa strane pitanje njemačke manjine u Poljskoj koja je bila progovnjena, sve to znam što se događalo u Danzigu, dok ne dođe do prikladnog momenta, a koji nije trebalo predugo čekati. Mirnodopski razvoj raketnog programa, mlaznih motora, novih modela podmornica, elektronike i pripadna integracija istih u ratne svrhe vrlo brzo dalo bi revolucionarne rezultate. Samo primjenom raketnog oružja na moru mijenja se cjelokupna pomorska ravnoteža - nestaje inferiornost njemačke ratne mornarice te se preko noći s novim oružjem, tipa protubrodskih raketa, Njemačka postavlja kao kontrolor morskih puteva. Tako se sve mijenja, nema više Amerike i Engleske, a ni sovjetske zemlje proleterske – nasmijah se na ovu dosjetku i odmah nastavih:

– I u cijelom nizu drugih inovacija koje su čak bile i uvedene u vrijeme rata, ali prekasno i premalo te nedostatno usavršeno upravo zbog nedostatka vremena i resursa. Naizgled banalne stvari poput noćne optike, sustava za upravljanje paljbom, sustava veze i ostalo, toliko bi povećale ukupnu vatrenu moć i ubojitost njemačke vojske, da bi sve ostale vojske bile poput Indijanaca protiv Amerikanaca te im ne bi odviše vrijedila ni nadmoć u brojnosti i veličini. Jasno da bi i druga strana pratila taj razvoj, kako je to i uobičajeno. No, kad jednom kreneš s tehnološkom startnom prednošću i dalje se samo još više razvijaš i usavršuješ te ne posustaješ, samo se stvara sve veća prednost koja se teško može ispustiti iz ruku, ako se ne dogodi nekakva sabotaža unutar sustava. Pada mi na pamet i čuveni kalašnjikov, a koji je usavršeni njemački StG 44, Sturmgewehr 44, odakle i dolazi danas uvriježeni pojam “jurišna puška”, a u svoje vrijeme je bio bez premca. No, uveden je prekasno, tek krajem 1943. godine. Možeš se zapitati kakvu presudnu ulogu može imati to koja je standardna puška u uporabi u nekoj vojsci, ali, da se pričekalo, razvijalo, pa zatim kompletno naoružalo njemačku vojsku StG-om, i inače superiorna vojna doktrina i nadmoćna taktička uvježbanost podigla bi se na još višu razinu pa bi vatrena moć i ubojitost njemačke divizije bila na razini korpusa i to opet u kratkom vremenu radikalno mijenja odnos snaga. Još ako u to uključiš i razvoj pješadijskog protuoklopnog oružja, gdje je opet Njemačka bila ispred ostalih, onda se pješadijske postrojbe mogu suprotstaviti i s uspjehom nositi s oklopnim jedinicama pa ih sve poslati na reciklažu u staro željezo. Uglavnom, taj moment čekanja i razvijanja tehnologije donio bi prednost Hitleru i Reichu. No, nije mogao čekati, nije imao tu poniznost u sebi i potrebnu skromnost da se može strpjeti i raditi na svojoj strategiji tehnološke superiornosti za koju je imao svu osnovu u vidu njemačkog znanstvenog, inženjerskog i

dizajnerskog potencijala u sprezi s razvijenom industrijom te taktičkom doktrinom i visokom razinom časničkog i dočasničkog kadra u vojnim snagama. Strpljivost se tražila za pobjedu, spremnost da se podnesu uvrede i poniženja te sve provokacije kojima je cilj bio da se Njemačku uvuče u rat onda kad nije spremna i gdje je onda od početka bila u nemogućoj situaciji po svim osnovama. Također, Poljska je služila kao zaštitni zid ispred prijetnje od napada Sovjetskog Saveza jer bi se tu, da su Sovjeti prvo na svoju ruku samostalno napali Poljsku bez sporazuma s Njemačkom, morali angažirati Francuzi i Britanci u ratu protiv napadača na Poljsku kao njihovog saveznika kojem su garantirali zaštitu. Time bi, braneći Poljsku, Britanci i Francuzi, iako neprijatelji Reicha, bili indirektni zaštitnici Reicha od napada SSSR-a te bi to dalo potrebno vrijeme za navedeni tehnološki razvoj. Hitler nije znao stati nakon niza uspjeha. Ugrabio je Austriju, pripojio Sudete i Češku, i trebalo je stati i sad sve to podići na višu tehnološku razinu pa na taj način preokrenuti stratešku inferiornost u kojoj se Njemačka nalazi već samom svojom geografskom pozicijom. Ali, dobro, sve ovo što sam sad rekao, znam da je to priča koja se može kvalificirati u "general poslije bitke" pametovanje. Zato sam i rekao da to nije ono što je presudno da kvalificiram Hitlera kao cionističkog pomagača bez kojeg ne bi bilo današnjeg Izraela. Ajmo dalje, kažem, ovo s nestrpljivošću i ulijetanjem u rat nećemo uzeti kao dokaz, iako ima dobrih osnova za to. Iduća stvar je čuveni Dunkirk i situacija gdje se nastavkom napada moglo uništiti britansku kopnenu vojsku i time dovesti do prihvaćanja mirovnog sporazuma i prekida neprijateljstva između Njemačke i Britanije. Tu je pogotovo u igri moment "general poslije bitke" i ne mogu tu tražiti od Hitlera da je sa sigurnošću mogao znati da nije prijetio protunapad Francuza iz smjera zapada na njemačke prenapregnute linije i iscrpljene tenkovske posade s kojima je raspolagao u ograničenom broju. Teška odluka u tom trenutku i Dunkirk je najbolji primjer kako je lako naknadno znati što je trebalo, tako da se ni to ne računa kao ono što bi bilo relevantno. No, presudno je ono što slijedi nakon Dunkirka, nakon kapitulacije Francuske i britanskog odbijanja mirovne ponude koju im je Hitler uputio. Churchill je tu bio jasan u svojem odgovoru i najavio je totalni rat do uništenja i nije se imalo što drugo nego na najbolji način tu prijetnju u što kraćem vremenu neutralizirati. Britanija je morala biti dokrajčena i sad je samo bilo pitanje kako. I tu dolazimo do odgovora. Hitler je tu bio do krajnosti zaslijepljen i onako kako je prije vukao vrhunske pobjedničke poteze, kad je trebalo samo malo nastaviti, ne popustiti i oboriti poljuljanog diva, sve je činio krivo. U onoj situaciji koju je Njemačka imala s ograničenim pro-

izvodnim kapacitetima, Britaniju se nije moglo poraziti u zraku ili moru pa da se izvrši invazija Otoka. I tu dolazimo do pitanja konačne strategije gdje se vidi da, kad nema duhovne ispravnosti, ne može biti ni strateške ispravnosti u poslovima države te, uza svu pamet i odlučnost, sve je uzalud, ostaje se slijepim pored očiju. Jer, kada se sve prouči, do zadnjeg mogućeg detalja, ratne operacije, proizvodnja, transport, moral, propaganda i cijeli niz drugih djelića mozaika, onda je neupitno da se u tom trenutku, nakon što je Churchill izabrao rat do kraja, do istrage naše ili vaše što bi rekli braća Srbi, haha... E, tada nema druge opcije nego krenuti na Mediteran i ovladati tim prostorom u najkraćem mogućem vremenu. Tu koncentrirati svoje snage i na taj način prisiliti Britaniju na kapitulaciju, jednako ponižavajuću kao i Francusku, u onom vagonu, ili neku drugu prikladnu lokaciju naći za protokolarnu demontažu britanskog imperija.

– Nisam to odveć proučavao, ali znam da ono što su navodili analitičari i povjesničari na svim stranama, da se Mediteran ne smatra presudnim ratištem – napomene Crni.

– Znam da oni tako ne smatraju, a to ti sve govori jer to su isti analitičari i povjesničari koji mantraju propagandu o holokaustu i cijelu tu ispraznu paradigmu “zli nacisti”, “dobri demokrati”. Nisu relevantni svi ti institucijski miševi, znaš i sam što je Schopenhauer pisao o njima i da se tu može naći samo okoštaloš i servilnost. Nikakvog probitačnog mišljenja, otkrića skrivenih tajni i razobličavanja laži - od njih to ne možeš očekivati. Baš suprotno, govorit će stvari tipa da Mediteran nije bio presudan, upravo da i nove generacije gojima ostanu neupućene u stvarne spoznaje i da, poput programiranih robota, odvrćaju pogled od Mediterana i onoga zbog čega je Mediteran geopolitički presudan u bilo kojem povijesnom razdoblju, a to je Jeruzalem i Sveta zemlja, prostor Božjih poslanika, mjesto završne bitke prema kojem oni koji nešto promišljaju, planiraju i djeluju trebaju sve procjenjivati, usuglasiti, uskladiti sebe i geopolitiku s krajem svijeta i početkom novog doba nakon povratka Mesije. To je ono što je ključno, moj Crni, to je ono što slijepci pored zdravih očiju sa svim svojim diplomama i titulama ne vide. Ili, oni među njima koji su upućeni u te tajne, a takvih je malo, pritajena nekolicina, ti skrivaju istinu jer inače ne bi mogli ovako djelovati kako su do sad radili i, korak po korak, doveli do ovog stanja cionističkog terora nad svijetom. I bit će samo još žešće i samo još gore, na to treba biti spreman i treba se tome suprostaviti – skrenem u malu digresiju, no odmah se vratim natrag na temu.

– Dakle, nije se imalo što drugo nego ovladati Mediteranom i to kroz Sjevernu Afriku, Libijom prema Egiptu, osvojiti Kairo, zauzeti Suez i time začepiti

Mediteran i odvojiti Indiju i ostale kolonije od prolaska tim putem. To bi uveliko opteretilo ionako već ugrožene britanske transportne kapacitete i morali bi ići dugačkim zaobilaznim putem oko juga Afrike. Nakon Sueza dalje nastaviti prema Jeruzalemu i Damasku pa doći do Eufrata, ovladati Mezopotamijom i, na kraju, kroz sjeverni Iran doći do Kavkaza. Time se kompletno mijenja strateška pozicija u više aspekata. Reich dolazi do potrebne nafte, ali, čak još i važnije, sovjetska glavna naftna polja dolaze u doseg njemačkog zrakoplovstva pa se time SSSR-u uskraćuje ta strateška sirovina, nužna za vođenje rata. Stoga, nije slučajno da su Sovjeti i Britanci u rujnu '41. g. zauzeli neutralni Iran, nedugo nakon napada Njemačke na SSSR, jer znali su koje je značenje tog prostora. Ujedno su tako osigurali kopnenu rutu za dostavu pomoći SSSR-u, koja jest bila nešto sporija, ali svakako sigurnija od sjeverne rute izložene njemačkim podmorničkim napadima i velikim gubicima. Bez enormne materijalne pomoći, ponajprije Amerike i manjim dijelom i Britanije, SSSR zasigurno ne bi uspio u zaustavljanju, a potom i uništenju njemačkog ratnog stroja. No, ovo je bitno, to što govorim, ovladavanje Mediteranom i dolazak do Kavkaza s južne strane, moralo je biti razmatrano i planirano još prije ikakvog početka rata. Jednostavno, ako nikako drugačije, kao jedna mentalna vježba, promišljanje, kontemplacija svakog ozbiljnog državnika koji uzima sve mogućnosti i obrađuje ih te priprema prikladne odgovore i rješenja. Zato, dok se još slalo mirovnu ponudu Britancima, moralo se već pokrenuti pripremanje svih rodova oružanih snaga, zrakoplovstva, mornarice i kopnene vojske, za pokret prema Mediteranu, Sjevernoj Africi, Suez, odnosno, Jeruzalemu. Jer, Jeruzalem je ovdje ta središnja točka iz koje se izvode operacije na mediteranskom ratištu, jednako kako i na Srednjem istoku, Mezopotamiji i Perziji, odnosno, Perzijskom zaljevu. Jeruzalem sve to spaja i iz te pozicije se savršeno upravlja Afričkom pločom, Europom i Azijom. Tu se sve spaja, doslovno cijeli svijet, i zato je moralo biti tog planiranja i tog djelovanja, ništa drugo osim toga, ako se stvarno išlo na pobjedu, a nije bilo neke druge pozadine o kojoj možemo spekulirati što je točno bilo – dovršim svoj poduži monolog o mediteranskoj strategiji.

– Po onome što tvrdi Suvorov, a i neki drugi izvori, Hitlerov napad na SSSR 1941. godine bio je nužan jer je Staljin pripremao napad na Reich. Tako da se nije moglo ništa drugo osim izvesti preventivni napad i nije bilo vremena za angažman u Sjevernoj Africi i dolazak do južne strane Kavkaza – reče Crni.

– To apsolutno nije točno iz više razloga. Prvo, kako sam rekao, već nakon poraza i kapitulacije Francuske u ljeto 1940. g., nakon odbijanja mira i po britanskoj objavi totalnog rata, već prije kraja ljeta moralo se krenuti na

Mediteran. S obzirom na to da je to na jugu, zima tu nije negativan faktor, naprotiv, tada je čak i lakše voditi ratnu kampanju i ljudima i strojevima jer su manje vrućine i donekle je ugodnije. Drugo, nije ni trebalo izdvojiti odviše vojnih kapaciteta za sigurnu i brzu pobjedu. Britanci su bili u konfuziji zbog poraza na kontinentu i regrupirali su se. Istovremeno su bili napadnuti i u velikim problemima s Japanom, koji im je na Dalekom istoku nanosio strahovite poraze i odvlačio im znatne snage. Pad Singapura u japanske ruke je jedan od najvećih poraza britanskog imperija ikad i samo je trebalo iskoristiti taj moment gdje se Britanija našla u poziciji da se bori na dva fronta, a za što nije bila sposobna, pa bi kampanja u Sjevernoj Africi time još brže bila provedena. Pogotovo kad se ukalkulira koliko je poslije, dok je trajala divovska borba na istočnom frontu, skromne snage imao Rommel u Sjevernoj Africi: jedan korpus sastavljen od tri divizije. I sa time mu je malo nedostajalo da dođe do Sueza i potpuno porazi Britance. Što je bio problem u ljetu '40.-e godine izdvojiti desetak divizija koje bi značile sigurnu nadmoć i pobjedu? Na Istočnom frontu ostalo bi dosta divizija za odvratanje Staljina koji zasigurno, pazi, to je izvjesno, ne napada '41. g. jer ni blizu nije Crvena Armija spremna za napad. Staljin je računao da će Hitler ratovati na zapadnom frontu barem godinu-dvije i za takav scenarij se pripremao - da napadne nakon što su i Njemačka i Francuska iscrpljene i u pat poziciji, isto kao što je to bilo u Prvom svjetskom ratu na zapadnom frontu. Zato, vrlo vjerojatno ne bi bilo napada ni '42. g., ali tada bi ionako bilo kasno jer, s dostatnom koncentracijom snaga i resursa, Britanci su mogli biti brzo poraženi i istjerani iz Sjeverne Afrike i Bliskog istoka. Jednostavno, pazi, ma neopisivo je koliko je to bilo jedino ispravno i sve je navodilo na to da se tako uradi. Italija i kolonijalni posjedi u Eritreji, Etiopiji i Talijanskoj Somaliji, cijeli Rog Afrike, i između Egipat i Sudan koji drže Britanci. Hitler je, da je zbilja htio pobijediti, morao ići na Britance da spasi Talijane i istovremeno prisili Britance na kapitulaciju. Dvije muhe jednim udarcem. Čuva svog saveznika, nije nekakav taj saveznik, ali bolje išta nego ništa, i istovremeno odstranjuje glavnog neprijatelja. Štoviše, s njemačkim udjelom i spašavanjem talijanske kolonijalne vojske, umjesto da pola milijuna Talijana završi u britanskom zarobljeništvu, bili bi korisni za kontrolu golemog prostora koji se osvaja sve do Irana i Kavkaza. A njemačke bi snage bile onda u špicu napada prema granici SSSR-a na Kavkazu. I ne samo Italija nego i Japan je tu onaj faktor koji se savršeno uklapa u mediteransku strategiju. Problem savezništva s Japanom je što nije bilo nikakve koordinacije strateških ciljeva. Naime, oko osvajanja Jeruzalema i svega što s

time dolazi, Mediteran, Suez, Mezopotamija, izbijanje na obale Perzijskog zaljeva, preuzimanje naftnih izvora i otvaranje novih bušotina na naftno bogatom području, to je upravo ono što je bilo prijeko potrebno i Njemačkoj i Japanu, a bez nepotrebnog i kontraproduktivnog napada na SSSR i SAD. Stoga, najveća glupost Drugog svjetskog rata je napad na Pearl Harbour, napad Japana na SAD. To je toliko krivo, toliko loše, da i tu u mojem konspirologijskom razmišljanju sumnjam da se možda ne radi o predviđenom dijelu scenarija. Jer, nije normalno koliko je to očigledno krivo. Zadnje što je trebalo je napasti Ameriku jer time se pokrenulo ratnu proizvodnju kojoj nitko nije mogao parirati ni u tragovima. Znakovit je podatak da je u razdoblju rata, od '41. do '45. g., koliko je Amerika sudjelovala, bilo više invalida rada u tvornicama nego invalida rata na bojištima. Umjesto da čačkaju mečku čačalicom, a bez velikokalibarske puške u ruci, jedino smisleno za Japance bilo je nastaviti dalje napredovati prema Indiji. Već su Japanci bili došli blizu, zauzeli Burmu, bilo je čak i doleta japanskih bombardera na Sri Lanku. Trebalo je i dalje samo tako nastaviti i spojiti se s Reichom negdje na pola puta, preuzeti "dragulj u kruni" Britanskog Imperija. Također, japanska mornarica bi preuzela kontrolu nad Indijskim oceanom, a i talijanska mornarica bi tu došla do izražaja, nakon što bi Mediteran bio "začepljen" u Suez i Gibraltar. Ratna mornarica je bila ono jedino u čemu je Italija bila na pristojnoj razini kapaciteta i modernizacije te bolja od Njemačke pa bi, prolazom kroz Suez i Rog Afrike, mogla pokrivati cijeli Arabijski poluotok i Perzijski zaljev. Tako se onda, ako je potrebno, brodovima transportira nafta iz Kuvajta, Iraka, Irana, iz prostora Arabije prema Europi i Japanu. Sve se to moglo, moralo se tako, to je očigledno, ali, kad nisi duhovno ispravno postavljen, onda uletiš u ono što te uništi pa tako i taj napad '41. g. na SSSR, koji je unaprijed bio osuđen na neuspjeh. Da je '41. g. bila osvojena Moskva, to ništa ne bi promijenilo - i dalje bi Wermacht bio poražen jer nije bilo nafte za pogon ratnog stroja. Nestajica goriva je bila konstantna barijera bilo kakvom uspjehu na tako velikom prostoru, gdje nije moguće koncentrirati snage nego, što dalje napreduješ, sve si slabiji i gubiš fokusiranost disperzijom svojih ionako limitiranih snaga. Pokušaj dolaska do naftnih polja '42. g. operacijom *Fall Blau* završio je katastrofom u Staljingradu. Nije bilo dosta kapaciteta za prodor pravcem preko Ukrajine i za prilaz Kaspijskom jezeru i Kavkazu, gdje su bila glavna polja nafte za SSSR. To samo potvrđuje ispravnost južnog prilaza s mnogo manjim snagama, s manje potrošnje ljudstva i materijala te, ujedno, s višestrukim koristima gdje se izbacuje iz igre Britance, spaja se s Japancima i

ovladava se strateškim morskim prolazima. Jedino što bi Britaniji ostalo je Australija i Južna Afrika i ti pomorski putovi, ali koji bi, izbijanjem Sila Osovine na istočnu obalu Afrike, također bili ugroženi i dugoročno neodrživi japanskom ekspanzijom prema Australiji i Južnom Pacifiku u cjelini. Ono što bi Britaniji ostalo je Kanada i SAD te bi vjerojatno došlo do povlačenja britanske krune na sjevernoamerički kontinent, što je i bilo u planovima kao opcija u slučaju vojnog poraza u Europi. Također, vidiš, sad sam se toga sjetio, u svojim memoarima Churchill čak i piše da bi poraz na Mediteranu bio kritičan i s katastrofalnim posljedicama za Britanski Imperij. Ne ide u obrazlaganje, ali ta mala napomena je tu diskretno stavljena. Opet, ni to nije bilo dosta raznim institucionalnim uhljebima da se shvati dubinska pozadina Churchillovih izjava. I ovo, u takvom novom momentu, gdje se potpuno potisnulo Britance s Bliskog istoka, Turska po prirodi stvari postaje zainteresiranom za svoje mjesto u podijeli teritorija i otvara se mogućnost diplomaciji i aktivnom uključanju Turske u ratne operacije. Nije Turska bila neki bitni faktor, bila je zaostala i nije imala modernu vojsku, ali, ono što je imala ipak bi još dodatno razvuklo Sovjete i dalo još veću mogućnost Wermachtu da, prodorom s juga, preko Kavkaza, uz prodor kroz Ukrajinu iz pravca zapada, spoji se negdje između Dnjepra i Dona. Umjesto da se armijske grupe rasipaju i gube u praznom prostoru kretanjem prema ničemu uz gubitak koncentracije snaga, a kako je to bilo u operaciji *Barbarossa*, gdje se svakim kilometrom gubilo na snazi, ovako bi to bilo izvedeno po svim pravilima strateškog napredovanja prema centralnoj točki. Sovjeti bi bili stisnuti u škripac, gdje se svakim kilometrom dobiva na snazi koncentracijom snaga u jednu točku te se osigurava okruživanje i uništenje neprijatelja. I ovo što govorim nije neka velika znanost, to su općepoznate stvari vojne struke i zato je tim više neshvatljivo kako se nije išlo tim logičkim putem nego juriš kroz ruske steppe kao bik na crvenu krpu – pomalo ljutito to sve dovršim.

– Moglo bi se naći razloga zašto opcija prema Sjevernoj Africi nije tako jednostavna kako navodiš. Logistički problemi dopremanja ljudi i materijala do Libije dok su Britanci na Malti i imaju prolaz i pomorsku kontrolu od Gibraltara do Sueza. Njemačka je bila jaka prvenstveno u kopnenoj vojsci i zrakoplovstvu i nije imala mogućnosti jednostavnog prelaska do afričke obale – replicira Crni, pokušavajući naći razloge za taj sudbonosni “mediteranski previd”.

– Gle, kad sam govorio o nastupanju prema Mediteranu i Jeruzalemu odmah nakon kapitulacije Francuske, to se podrazumijevalo da se prvo krenulo na osvajanje Malte i zaštite komunikacija pa da se može realizirati ono što

je postavljeno kao zadatak. Dok je '41. g. glavina njemačkih snaga bila angažirana na istoku, jedan manji dio je bio izdvojen za kampanju u Sjevernoj Africi i to kao reakcija na talijanski debakl i prijetnju potpunim porazom i gubitkom Libije, nakon što su Britanci već prije porazili Talijane na Rogu Afrike. Dakle, s potpuno sporednim i naknadno izdvojenim zračnim snagama, malo je nedostajalo da Malta padne. Sad zamisli da se tu krenulo odmah u kasno ljeto '40.-e g., s temeljitim pripremama i uz mogućnost punog angažmana postojećih zrakoplovnih kapaciteta koji ne bi bili vezani na Istočnom frontu. Malta bi pala vrlo brzo i jednako tako bi bilo i dalje do Kavkaza, a i do Indije sve do spajanja s japanskim snagama. U svakom smislu to je nepobitno tako, kad se sve uračuna i analizira, nema drugog razumnog zaključka osim ovoga što ti govorim i Hitler je to morao znati. Odnosno, da mu nije stavljena koprena preko očiju, onda bi to vidio. Ovako, to mi sve govori da nije bilo planirano da pobijedi nego se moralo, na ovaj način, totalnim porazom Trećeg Reicha, dalje realizirati cionistička ideja stvaranja Izraela. I da idem još dalje u zaključku, to mi pokazuje da je pobjeda i oslobođanje Jeruzalema određeno za nekoga drugoga, a onaj tko je malo upućen u eshatologiju zna o kome se radi, čak do jedne mjere zna i kako će se to odvijati – odrješito odbacim primjedbe Crnog brzim nizanjem protuodgovora.

– Dobro, no, što je uopće poanta svega toga što objašnjavaš? Što želiš postići? – upita Crni, a u pozadini čujem svirku. UK Subs, *Warhead*. Stvar stara tri-desetak godina, ali tekst se pokazuje proročkim. Opet odlazim u eskapizam glazbe i teksta. Pratim sve video spotom koji vrtim u svojim mislima. Povezuje se ovo o čemu sad pričam, i prošlost, i sadašnjost i budućnost.

*Soldiers of Islam are loading their guns
They're getting ready
But the Russian tanks are mowing them down
They're getting ready
There's children in Africa with tommy guns
Getting ready
While the Islam armies are beckoning on
They're getting ready
There's a burning sun
And it sets in the western world
But it rises in the east
And pretty soon It's gonna burn your temples down
While the heads of state are having their fun
Are they ready?
We're looking at the world through the barrel of a gun
Are we ready?
And you stand there beating on your little war drum
Are you ready?
And it won't be long before your time has come
Are you ready?
Warhead, warhead, warhead
Warhead, warhead, warhead
Warhead, warhead, warhead
Warhead, warhead, warhead
Well I don't know what it is but i feel something coming
Stuck in the middle of the Yankees and the Russians
Better get moving guns are getting loaded
Fast to the border where the tanks are a rolling
There's a nation in fear another nation crying
One nation killing and another nation dying
Talk about guns and escalation bye bye planet let alone a nation...*

Da, mislim o spremnosti i što to stvarno znači, ponukan repetitivnim ponavljanjem pitanja "jesmo li spremni" u pjesmi. Čudesno mi je kako jedna punk grupa dosegne tako daleko i bude mi iznimno dubokoumna. Pitam se, je li to samo meni tako ili ima i ostalih koji uviđaju isto što ja vidim? Odlični su UK Subs, sa svojom neposrednošću, a ova stvar im je antologijska...

Sve je to skriveno u meni, u mojim mislima kojima letim, dok istovremeno nastavljam dalje objašnjavati Crnom svoju tezu o Jeruzalemu kao geopolitičkom centru svih svjetskih ratova. Jesmo li spremni? Trudim se svim snagama

duha, uma i tijela biti spreman koliko je to čovjeku moguće. Spreman sam na borbu za Jeruzalem, to je sigurno. A za dalje, mogu mirne savjesti zamoliti Svevišnjeg da mi pomogne u onome za što se nisam spremio...

– Da je *Führer* u ono vrijeme bio spreman kako treba i vidio Jeruzalem kao glavni cilj, onda ne bi bilo dileme oko ovakvog scenarija i Hitler bi bio pobjednik. Uza sve one greške koje sam naveo, ulijetanje u rat umjesto da je bilo strpljivosti i rada na tehnološkom razvoju te upitno puštanje Britancima da obave evakuaciju u Dunkirku, Hitler je imao savršenu priliku za pobjedu nad svim oponentima da se okrenuo prema Mediteranu. Britance izbaciti, potom se Sovjete dovodi u stratešku podređenost time da se preko Kavkaza prilazi s juga naftnim poljima kod Bakua i preokreće situaciju. *Reich* bi time iz stanja deficitarnosti u nafti i osjetljivosti po tom pitanju, zbog jednostavne mogućnosti uništenja ograničenih naftnih polja u Rumunjskoj, odjednom, osvajanjem Jeruzalema i kontrolom prostora Bliskog i Srednjeg Istoka, došao do potrebne nafte. Istovremeno dolazi u poziciju da ugrožava i neutralizira glavne sovjetske izvore nafte. To je strateški preokret *par excellence*. Tim više je fascinantno kako to nije ono što se naučava i objašnjava kao glavna tema. Malo Churchill to spomene u memoarima, malo tu i tamo poneko spomene tu opciju kao teoretski moguću, ali je odbacuje, uopće ne ušavši u temeljitu razradu. A to što pitaš, zašto sam sad sve to govorio i ovako detaljizirao, odgovor je - da se ispravnom spoznajom prošlih zbivanja može ispravno planirati djelovanje u budućim zbivanjima. Može se dobro pripremiti na svim razinama, od osobne, individualne, pa sve do kolektivne, državničke razine. I to upravo sad i činim te ti govorim kako je danas, jednako kao i jučer, jedina ispravna opcija ići prema Jeruzalemu i djelovati svim svojim ljudskim sposobnostima da se Jeruzalem oslobodi od cionističke okupacije. Ovdje, u Hrvatskoj, to znači ono što sam ti već rekao. Spajanje Hrvatske i Bosne na ispravnim temeljima, odbacivanje svih idola koji stoje na tom putu, nadvladavanje osobne i kolektivne sebičnosti, a da se onda, tim spojem, ostvari mogućnost za idući korak prema Istanbulu. Tako da napokon imamo inicijativu nakon svih ovih stoljeća pasivnosti i podređenosti svim mogućim tuđinskim silama sa svih strana. Da se u pravom trenutku dogodi buđenje usnulog diva, da se probudi Veli Jože, pokida lance i nadvlada Mletke – odgovorim sjetivši se priče o Velom Joži i kako imam poseban odnos s tim usnulim divom.

– Ali, kako je sad sve ovo konkretno od koristi, a da ne ostane samo ovako neodređeno o pravcu kretanja prema Jeruzalemu nego da to bude konkretno, kad već govoriš o planiranju, da čujem što tu ima? – uporan je Crni.

– Korisno je konkretno jer, kad se ovo uvidi sa Hitlerom i Jeruzalemom, kad se spoznaja geopolitičke strategije utvrdi, onda sve dalje se savršeno slaže. Korisno je jer se može ispravno znati što se danas zbiva, a kad se to zna onda se može znati što uraditi. Gledaj, nakon rata, kapitulacijom Trećeg Reicha, ostaje Amerika kao jedina svjetska sila bez konkurencije, a SSSR je tu kao strašilo za medijsku manipulaciju i opravdanje održavanja i daljnjeg izgrađivanja američkog vojno-industrijskog kompleksa. Da je bilo htijenja, da je to bilo u interesu cionističkih planova, onda bi se bez problema prisililo Staljina da se povuče na granice prije početka rata. Poljska i baltičke zemlje bi vratile neovisnost, kao i ostatak Istočne Europe. Sovjeti su na kraju rata bili potpuno iscrpljeni, gubici u ljudstvu su bili enormni i nisu bili sposobni za daljnju borbu protiv tako moćnog protivnika kao što su to bili Amerikanci. Pazi, u četiri ratne godine Amerika je proizvela više od stotinu nosača zrakoplova. Takvoj ratnoj proizvodnji nitko u svijetu nije mogao ni približno parirati. Još k tome, tehnološki i po kvaliteti proizvoda SSSR je bio zaostala zemlja, ovisna o vanjskoj pomoći. Samo uskraćivanjem hrane Amerika bi prisilila SSSR na kapitulaciju jer, bez američke hrane, Crvena Armija ostala bi gladna. Sve su to egzaktne brojke koje samo treba analizirati i sve je jasno. Uostalom, Amerika je imala i nuklearno oružje i mogla je prisiliti Staljina na što god je trebalo jer nije bilo nikakve protumjere na taj monopol u naoružanju. No, trebalo je cionistima upravo da se stvori komunistički blok i da se provodi crveni teror, koji su nadproporcionalno vodili Židovi. Jer, gdje god da pogledaš, od Mađarske do Bugarske, uzduž i poprijeko, svugdje su Židovi bili dominantni u partijskim strukturama. To je nepobitna činjenica, komunizam i židovstvo su isprepleteni do te mjere da se to ni ne skriva. Čak postoje i studije koje pokušavaju objasniti taj fenomen. Također, svi lideri cionizma koji su bili osnivači države Izrael bili su socijalističko-komunističkih uvjerenja i zagovarali su komunistički sustav. Staljin je zato, barem je to tako javno objašnjavao, dao podršku cionizmu i priznao je državu Izrael istog dana kad i SAD. Truman i Staljin sinkronizirano priznaju Izrael i daju podršku cionizmu iako, ako bi se gledalo po ideološkoj osnovi, Truman je trebao uskratiti podršku komunističko orijentiranim cionistima. Glavni kanali naoružavanja cionista bili su Sovjetski Savez, Čehoslovačka i Jugoslavija, sve redom komunistički režimi. Nisu ni zapadne sile, posebno Amerika, zakazale te su i oni doturali oružje Židovima. No, u početku je podrška komunista bila glavna za pitanje oružja. Poslije se Izrael prebacio na kvalitetnije i tehnološki naprednije zapadnjačko oružje jer nisu glupi i znaju što vrijedi i kako osigurati dominaciju, a inferiorno sovjetsko oružje se prodaje Arapima. Isto tako su iz Istočnog

bloka masovno naseljavani doseljenici u Palestinu i ta populacija podrijetlom iz Poljske, Mađarske, Ukrajine, Bjelorusije i Rusije čini većinu u Izraelu. Također, istovremeno uz dostavljanje oružja u vremenu nakon '45.-e g., taj isti Staljin u razdoblju nakon rata započinje progon Židova u SSSR-u. Meni je tu savršeno jasno o čemu je riječ i zašto je ta naizgled proturječna politika u biti potpuno smisljena. Time Staljin tjera sovjetske Židove na iseljavanje u novostvoreni Izrael. Sve je to bilo dijelom dogovorene predstave. Isto tako u ovu priču uvezana je i poznata špijunska petorka iz Cambridgea i Victor Rothschild,²⁸ koji je bio pozicioniran iznad zapadnih i istočnih službi te je pravi primjer zakulisnog "gospodara lutaka", kojeg se nije smjelo dirati niti previše spominjati. Uglavnom, jasno je da je, iz komfora i boljeg životnog standarda na Zapadu, bitno manje Židova bilo spremno otići u neizvjesnost Bliskog Istoka nego što je to bilo ostvarivo s područja pod komunističkim siromaštvom, teškim životnim uvjetima i progonima. I sad dolazi ključni moment prema kojem idem i gdje dolazimo do sadašnjih vremena. Desetljećima se pod imenom "hladnog rata" izvodi programirana predstava "Istočni blok – Zapadni blok", iako je sve to koordinirano iz jednog centra. No, trebalo je time opravdati izgradnju američke vojne sile bez premca u poznatoj povijesti ljudskog roda, sa svim troškovima koji to prate. Sjedinjene Države postaju neprikosnovena svjetska vojna sila, apsolutni vladar svjetskih mora, što je osnova za vladanje svijetom i za dovršenje projekta jedne svjetske države. Bez "prijetnje" SSSR-a i Varšavskog pakta, ne bi se moglo u očima javnosti, ponajprije Amerikanaca, opravdati toliko izdvajanje za vojsku i svu tu aparaturu sa stalnim razvijanjem novih i još ubojitijih sustava, koji su u biti potpuno besmisleni kad se zna da je navodni oponent slab i ovisan o pomoći u hrani i kreditima. I najveći dio te vojne sile se gomila u Europi, u američkim vojnim bazama Njemačke, Italije, Britanije jer, kao, mora se paziti da Sovjeti ne napadnu. No, kad je došao programirani trenutak raspada Istočnog bloka, doslovce unutar iste godine od raspada SSSR-a i pucanja tog sustava kao mjehura od sapunice, što se događa sa svom tom vojnom silom koja je bila koncentrirana u Europi? Gdje se premješta? – stanem i pogledam Crnog dajući mu do znanja da očekujem da odgovori.

---

28 Nathaniel Mayer Victor Rothschild, treći barun Rothschild, GBE (Vitez Velikoga križa, najviši stupanj Reda Britanskog carstva), GM (kraljevska medalja, George Medal) FRS (Fellow of the Royal Society, član kraljevskog društva), (31. listopada 1910. - 20. ožujak 1990.) bio je viši izvršni direktor Royal Dutch Shell-a i banke N M Rothschild & Sons, savjetnik vlade Edwarda Heatha i Margaret Thatcher, i član prominentne obitelji Rothschild.

– Misliš na 1990.-u godinu? Tada se događa napad Iraka na Kuvajt pa Amerikanci dolaze spašavati Saudijsku Arabiju od mogućeg napada – odgovori mi Crni.

– Da, tako je, iz Europe, iz baza po Europi, još dobrim dijelom u kamuflažama za zelene šume i livade, ako pamtiš snimke i reportaže iz tog vremena, dolaze Amerikanci na Bliski Istok sa svojom vojnom mašinerijom i tu su sve do dana današnjeg i ne misle nikuda otići. Tako se to dugoročno planira i radi. Četrdeset godina tog igrokaza “hladnog rata” i onda, kad se stvore uvjeti, ili, prije bih rekao, kad komunizam više nije mogao sam sebe izdržati ni uza svu pomoć Zapada, e, onda dolazi kontrolirano rušenje komunističkog bloka te istovremeno prebacivanje vojnih snaga iz Europe na Bliski istok, jer sad ulazimo u završnicu. Također, a to je uvedeno u američku vojnu doktrinu još '80.-ih, neposredno prije raspada Istočnog bloka, fokus se počinje premještati na Mediteran te Italija Americancima postaje bitnijom bazom od Njemačke. To je tzv. Južno krilo NATO-a koje preuzima primat u strateškoj doktrini te otkriva pravu svrhu NATO saveza kao cionističkog instrumenta. Izmještanje fokusa na Mediteran pokazuje da ulazimo u završnicu. Ili, najmanje, da smo krenuli prema završnici.

– Opet mi ovo nije dosta uvjerljivo, da se kontrolirano rušilo komunistički blok, na osnovu čega to tvrdiš? – upita opet Crni.

– Na osnovu činjenica koje treba znati povezati u smislenu cjelinu, bez paradoksa i logičkih praznina. Sama ta instalacija komunizma u Rusiju bila je potpomognuta i organizirana sa Zapada, od strane “kapitalista”, krupnog

kapitala protiv kojeg se komunizam kao "fol" bori. Imaš o tome detaljno sve dokumentirano i istraženo kod cijelog niza povjesničara i neovisnih, slobodnomislećih istraživača. Antony Sutton²⁹ tu je posebno pedantan i kad se pročitaju njegovi radovi o suradnji Zapada i SSSR-a, jasno je da nema nikakve sovjetske tehnologije nego je tu riječ o doturanju tehnologije i svakog drugog oblika pomoći boljševičkom režimu od samog početka pa sve do kraja. Bio sam tada srednjoškolac, ali pratio sam zbivanja u svijetu i pamtim

---

29 Antony Cyril Sutton (14. veljače, 1925. –17. lipnja, 2002.) bio je britanski i američki ekonomist, povjesničar i pisac. Studirao je na sveučilištima Göttingen i California u Londonu i stekao doktorat znanosti na sveučilištu Southampton. Bio je profesor ekonomije na Državnom sveučilištu Kalifornije u Los Angelesu i suradnik na Hoover Institut Sveučilišta Stanford od 1968. do 1973. godine. Za vrijeme svog boravka na institutu napisao je veliku studiju pod nazivom *Zapadna tehnologija i sovjetski ekonomski razvoj* (u tri sveska) u kojoj dokazuje kako je Zapad igrao presudnu ulogu u razvoju Sovjetskog Saveza od njegovih početaka do doba kad je knjiga pisana (1970.). Sutton je pisao da je sovjetska tehnološka i manufakturna baza, koja je tada opskrbljivala Vietkong, izgrađena od strane korporacija SAD-a i dobrim dijelom financirana novcem američkih poreznih obveznika. Tvornice željeza i čelika, tvornica automobila GAZ (Gorkovskij Avtomobilny Zavod), Fordova podružnica u istočnoj Rusiji i mnoga druga sovjetska industrijska poduzeća bila su izgrađena uz pomoć ili tehničku podršku SAD-a i američkih korporacija. Nadalje, tvrdio je kako je sovjetsko stjecanje MIRV tehnologije bilo omogućeno dobivanjem strojne opreme za proizvodnju preciznih kugličnih ležajeva, potrebnih za serijsku proizvodnju MIRV interkontinentalnih raketa s nuklearnim glavama. Godine 1973. Sutton je objavio populariziranu sažetu verziju iz dijelova pripremljenog trećeg sveska, relevantnu za vojnu tehnologiju, po naslovom *Nacionalno samoubojstvo: vojna pomoć Sovjetskom Savezu*, nakon čega je bio prisiljen na odlazak iz Instituta Hoover. Zaključak koji je donio temeljem svojih istraživanja tog pitanja bio je da konflikti hladnoga rata "nisu bili vođeni da bi obuzdali komunizam", budući da su SAD, financirajući Sovjetski Savez "direktno ili indirektno naoružavale obje strane u Koreji i Vijetnamu."

U ažuriranoj verziji teksta *Najbolji neprijatelj kojeg novac može kupiti*, iznio je ulogu transfera vojne tehnologije do 1980.-ih. Dodatak B toga teksta sadržava tekst iz njegova svjedočenja pred pododbom Republikanske stranke, gdje je rezimirao osnovne aspekte svog cjelokupnog istraživanja. Ukratko: ne postoji sovjetska tehnologija. Gotovo sva, možda 90 do 95 posto, došla je direktno ili indirektno od strane SAD-a i njihovih zapadnih saveznika.

U biti, SAD i države NATO-a izgradile su Sovjetski Savez, njegove industrijske i vojne sposobnosti i kapacitete. Taj golem pothvat izgrađivanja SSSR-a trajao je 50 godina, sve od revolucije 1917. g. Proveden je putem razmjene i prodaje tvornica, opreme i tehničke podrške. Suttonove sljedeće tri velike objavljene knjige (*Wall Street i Boljševička revolucija*, *Wall Street i FDR* te *Wall Street i uspon Hitlera*) detaljno su opisivale upetljanost Wall Streeta u boljševičku revoluciju, kako bi uništili Rusiju kao ekonomskog konkurenta i pretvorili ju u "prisvojeno tržište i tehničku koloniju za iskorištavanje od strane nekolicine moćnih američkih financijera i korporacija pod njihovom kontrolom", kao i njihov odlučan doprinos usponu Hitlera i Franklina Delano Roosevelta, čiji je program Sutton označio u osnovi jednakim "korporativnom socijalizmu", planiranom od strane velikih korporacija. Sutton je zaključio da je sve to dio "dugoročnog programa elite ekonomskih moćnika za uzgajanje kolektivizma" i "korporativnog socijalizma", kako bi se osigurao "monopol stjecanja bogatstva" zato što bi "ono nestalo ako bi bilo izloženo aktivnosti slobodnog tržišta". Prema njegovom mišljenju, jedino rješenje za sprječavanje takve zlouporabe u budućnosti je "kada bi se većina ljudi deklarirala i djelovala kao da ne želi ništa od vlasti; deklarirala da će se sami brinuti o svojoj dobrobiti i interesima" ili, osobito, ako "većina pronađe moralnu hrabrost i unutarnju čvrstoću da odbije 'nešto-za-ništa' prevaru i zamijene ju dobrovoljnim suradnjama, dobrovoljnim komunama ili lokalnim upravama i decentraliziranim društvima." Prema Suttonovim riječima, on je bio "progonjen, ali nikada okrivljen" poradi svog istraživanja i kasnijih publikacija njegovih otkrića. Ranih 1980.-ih, Sutton je sakupio javno dostupne informacije o tajnom društvu *Lubanje i kosti* (primjerice Yale-ovi godišnjaci) uz još neobjavljene dokumente koje mu je poslala Charlotte Thomson Iserbyt, čiji je otac bio član društva *Lubanje i kosti*, a koji spekuliraju o važnoj ulozi tog društva u koordiniranju političkih i ekonomskih odnosa važnih za povijesne događaje o kojima je Sutton pisao u svojim prijašnjim djelima. Objavio je svoja razmišljanja u radu *Američki tajni establišment: Uvod u Red Lubanje i kosti*, koji je, prema sâmom Suttonu, njegov najvažniji rad.

kako je osamdesetih Ronald Reagan potezao to pitanje isporuke američkog žita Sovjetskom Savezu te da, ako Sovjeti ne ispune njegove zahtjeve, neće dobiti američko žito. Tada sam to slušao i nije mi bilo jasno, a nitko od tih vrlih novinara i analitičara nije znao objasniti kako je to SSSR, supersila i najveći neprijatelj Amerike i kapitalizma, a Amerika tu navodnu supersilu održava na životu isporukama žita, dok su istovremeno najveći oponenti? Koja je tu logika, ako su stvarni neprijatelji? To mi već tada nije imalo nikakvog smisla. Naravno, paralelno sa žitom, ide i zaduživanje SSSR-a u američkim dolarima, koji nisu američki nego privatno vlasništvo bankarskih kartela, pod apsolutnom cionističkom kontrolom. Nema smisla, potpuni paradoks. No, kad se razumije skrivena pozadina i kako se tim procesima na strateškoj razini upravlja iz jednog centra, onda nema paradoksa, onda sve ovo ima savršenog smisla. Dalje, pad Istočnog bloka počinje likvidacijom Ceausescua koji je počeo solirati i činiti nedopuštene stvari. Vidiš, taj slučaj Ceausescua se uklapa u ovo što ti zastupaš i sa čime se do jedne razine slažem, a to je da postoje nepredvidive silnice u povijesti i da ljudi nisu jednostavno programibilni nego tu dolaze i slobodna volja pogonjena sebičnošću, ambicijama, strastima, cijelim spletom radnji. No, to sve ulazi u taktički dio povijesti i dovodi do nekih zastoja ili ubrzavanja, to uopće ne sporim, ali na razini strategije postoji jasna konstanta. Tu mi je primjer spomenuti Ceausescu. On je produkt sustava, tu se probio i pozicionirao, ugrabio vlast, stekao opojnu moć za kojom je žudio i onda je počeo sebe doživljavati jačim od sustava koji ga je ustoličio. Inače, komunizam u Rumunjskoj je, također, došao na vlast s velikim udjelom židovskih i drugih manjinskih elemenata uključenih u državni i partijski vrh. No, poslije, pod Ceausescuom, provodi se čistka nad Židovima prvo iz *Securitatee*, tajne službe, ali i s ostalih pozicija gdje su bili prisutni te se na tisuće Židova isporučuje Izraelu u zamjenu za zapadnjačku tehnologiju te tehničku, industrijsku i poljoprivrednu pomoć. Može biti i da su mu zamjerali to ponižavanje Židova, gdje je on s njima trgovao kao sa stokom, ne bi me to čudilo jer sam na osobnom primjeru vidio kako su osvetoljubivi. Ipak, mislim da je glavna stvar koja ga je koštala glave bila njegova politika otplate svih inozemnih dugova i oslanjanje na vlastitu produkciju novca zabranom ikakvog stranog zaduživanja. Godinama je Rumunjska otplaćivala taj dug i taman kad se to odradilo, kad je ipak trebalo odahnuti i krenuti u razvoj bez tog opterećenja jer bi viškovi koji su prije odlazili na otplatu duga, sad mogli biti korišteni za unutarjni razvoj, dolazi do revolucije pri čemu je Ceausescu jedini od svih komunističkih tiranina koji je platio glavom. Osim tog zahvata s inozemnim dugom, Ceausescu je postao nepodoban i time

što je zabranio pobačaj, što su zapadni mediji posebno naglašavali i pokazivali slike i snimke izgladnjele i zanemarene djece s porukom "to se događa kad se pobačaj zabrani". Jasno da Ceausescu nije bio baš normalan, blago rečeno. Njegova staljinistička diktatura bila je korumpirana i neproduktivna, onako kako to već biva u komunizmu. No, u tim naopakim okvirima komunizma Ceausescu je povukao par poteza koji su bili nedopustivi za strategiju Novog svjetskog poretka. Istupio je izvan dopuštenih strateških zadanosti i eliminiran je po hitnom postupku i za primjer ostalima. Na neki način, slična priča kao i s Gadafijem, sličan obrazac, s time da je Gadafi meni bio mnogo bliži te svakako simpatičniji od tog Ceausescuovog modela vladanja s besmislenim komunističkim parolama i cijelim tim stavom. Nije on mogao iz svoje kože iskočiti. Pa ta Rumunjska, stvarno je to bilo jadno i bijedno, a istovremeno i kult ličnosti na n-tu potenciju – zaključim ovaj odgovor Crnome, pokušavajući se sjetiti kako sam počeo i što sam htio reći te nadajući se da sam uspio u namjeri, koja god točno bila. Obratio sam pažnju na glazbu koja je svirala, Joy Division, *Atmosphere*.

Spora melodija i melankolični ton podsjetili su me na ta vremena o kojima sam pričao, krajem osamdesetih, u kojima se odvijala drama Rumunjske, Europe, svijeta. Prisjećam se prizora revolucije u Rumunjskoj i kako sam to gledao u Bileći, kad sam bio u JNA. Mladi pitomac "Škole rezervnih oficira pješadije" pa smo u učionici imali "čas političkog vaspitanja i informisanja", ili kako se već zvalo najobičnije gledanje vijesti na televiziji. To je bilo vrijeme preokreta koji je u bio zraku, koji se osjećao u atmosferi. Preokreta koji se dogodio pa smo sad ovdje, u "Baroku", otišli iz postmoderne i došli u predotkrivenje, pred kapiju kraja vremena spremni zakucati da se otvori i propusti nas unutra.

Tvoja konfuzija, moja iluzija. Hodaj u tišini, pogledaj opasnost. Tako su dolazile riječi pjesme...

– Jasno ti je da ćeš s ovakvom retorikom, korištenjem izraza "arijevci", još u spoju s pojmom "džihad", dati slugama sustava obilje materijala da te napadaju, diskreditiraju, etiketiraju i, ne isključujem, čak i procesuiraju zbog "govora mržnje". Nema tu poštenja ni čestitosti, medijski će te odstraniti i onda ti presuditi. Znam da znaš kako je to danas dovedeno do razine tiranijske represije nad slobodom izražavanja misli i postavljanja pitanja. Meni se sviđa to kako si spojio naizgled nespojive ekstreme, da ne bude zabune, ali, kao da želiš da te nadvladaju – vidljivo dobronamjerno Crni mi izreče upozorenje.

– Naravno da mi je jasno. Te riječi su upravo od sustava u svijest ugrađeni okidači. Kažeš za sebe da si arijevac, iskažeš najobičniju svjesnost o svojem rasnom identitetu, i automatski si rasist i nacist. Mediji, institucije, cijela kultura, televizija, filmovi, svi to potenciraju i taj program programiraju u svijest ljudi. Ovo sad što ja stvaram, to je virus u programu. Pojam arijevaca je trojanski konj kojim se ulazi u program, a pojam džihada je virus koji će deprogramirati one koji su određeni da budu ratnici svjetla. Osim toga, tu je riječ i o elementarnoj logici i zdravom razumu pa neka izvrše napad na te stupove na kojima stoji ideja koju prezentiram. Tjelesni izgled ne može a da se ne odrazi na čovjekov karakter. Nekad loše, nekad dobro. Evidentne su razlike u karakterima među različitim rasama i nije to nikakav rasizam nego to je tako i to je dobro da je tako - to je bogatstvo svijeta i ljudskog roda i to je dio veličanstvenog Božjeg plana, a upravo ovi globalisti žele sve iznivelirati i izjednačiti - to je "Veliki Babilon" koji grade, svijet bez granica, razlika, svi isti, svi kiborzi... Kao što je u *Knjizi* rečeno: *O, ljudi, Mi vas od jednog čovjeka i jedne žene stvaramo i na narode i plemena vas dijelimo da biste se upoznali*. Dakle, da bi se čovječanstvo istinski upoznalo i povezalo, mora biti podijeljeno na narode i plemena. Božja providnost tako to određuje i stoga nema razloga pokoriti se nakaradnim pozemljarskim idejama "idemo svi biti isti", "budimo klonirani roboti" i slične besmislice.

– Svakako, s time oko potrebe očuvanja različitosti naroda i plemena, pa time i rasa, se apsolutno slažem. Ali, razmisli, ima li smisla sve tako otvoreno izložiti? Ne bi li bilo bolje sačuvati neke adute? – upita Crni.

– Prvo, to samo izgleda da nema skrivenih aduta, ali to nije ono što oni misle da jest. A ovo, što će se tako ući u njihovo minsko polje, to i je taj put za koji misle da je siguran od prolaza. Zato se i ide tuda, to ti sve vrijeme objašnjavam. Vidi, sve ovo im otvoreno objavljujem, kako bi se reklo, pokazujem im karte koje držim u ruci. No, ne mijenja to ništa. U biti, samo je još dodatni moment iracionalnosti pojačan realnošću. Kao kod komičara kad pred publikom ispriča neku komičnu anegdotu koja je toliko nevjerovatna da se misli da je čista fikcija. Ali, komičar zna da nije, da je ispričao istinitu anegdotu i njemu je onda smiješno to što publika mnije da je to fiktivno. Taj moment nevidljivog, ali prisutnog, iskrenog zadovoljstva u komičaru, publika intuitivno osjeti i onda im bude sve još više smiješno, ne znajući ni sami točno zašto. Time je jači komičarski efekt, a taj princip i ovdje vrijedi. Vidiš, mogu, ne samo ovako koristiti se okidačima koje su programirali, nego mogu i otvoreno reći o tome kako ću se time koristiti za svoje ciljeve i opet im to neće ništa koristiti. – Sad je do mene dopirao zvuk rifa gitare CCR-a,

I Put A Spell On You. I ritam koji očarava i sve pojačava. I sjećanja i zaborav. Očaravajuće...

*I put a spell on you, because you're mine
You better stop the things that you're doin'
I said, "Watch out, I ain't lyin'", yeah
I ain't gonna take none of your, foolin' around
I ain't gonna take none of your, puttin' me down
I put a spell on you because you're mine, all right*

– Kako to da im neće koristiti. Pa sve si im izložio i još, kažeš, možeš odati i tvoj plan da se poslužiš njihovim oružjem? Kako im možeš tako pokazati svoje karte i još najaviti kojim kartama ćeš igrati? – nije Crnome bilo jasno koji je smisao takvog pristupa.

– Zato što aduti nisu od Ovoga svijeta. Aduti su njima nevidljivi. I više od toga, aduti su im nepojmljivi, nezamislivi. Ta razina njima nije dana da znaju, stavljena im je koprena preko očiju i ništa oni tu ne mogu – odgovorim pun samopouzdanja da je to baš tako, s jednom navalom adrenalina i dopamina koja me obuzela.

– Ono što je meni tu najbolje je čvrstina uvjerenja koja me privlači da se pridružim tom tvom jurišu prema Jeruzalemu, iako mi nikad to ne bi palo na pamet – prekine Crni moju meditaciju.

– Haha, tako je, Crni! Juriš, drugovi! Nego što ti preostaje? Zar ti se igdje nudi išta bolje od ovoga? Nema, nema ničega, sve ostalo je jadno i nikakvo. Znaš ti to dobro, ne moraš mi potvrditi jer znam da znaš. Nema ničega boljeg nego pridružiti se, drug do druga. I riječ ti govori, "pri-družiti". Kao da imaš nešto alternativno da ti se nudi? U ovom ljigavom vremenu izdaje i demagogije, u bljutavom svijetu demokracije, što može biti bolje nego da se okupi družina i krene u juriš iz tog pakla za svakog arijevca, pakla terora mediodkriteta za plemenite ljude koji preziru servilnost prema ikome osim prema Svevišnjem? Juriš kojim pobjeđujemo već samim odabirom borbe i prezira prema svijetu. Ne možemo izgubiti, to se naziva *win – win* situacija. Jedino što je neizvjesno su stupnjevi pobjede, a tu je sve moguće, sve je u Božjim rukama jer smo odradili svoje na Ovome svijetu i jurišamo na *Onaj* svijet i da tamo dođemo milošću Milostivog.

– I to bi onda bio *Hrvatski džihad*? Može, računaj na mene, idemo na sve, bez popuštanja, bez kompromisa – živnuo je Crni, a osjetilo se u stavu i riječima spremno davanje za ideju apsoluta.

- Idemo na sve jer se jedino tako dobiva više od svega što možemo zamisliti. Nema drugog načina – uzvratim pa zastanem u tom momentu šutećeg razumijevanja uzvišenog trenutka u kojem smo se našli ovim sporazumom.
- Nema – potvrdi Crni nakon što su sekunde šutnje otišle u prošlost.
- Znaš, drago mi je da si srcem razumio ovu nerazumnu ideju. To mogu samo izabrani, oni koji su upućeni na pravi put. Nismo to stigli, već je pomalo vrijeme za razlaz, ali tu sam, nadam se, pokrio sve što sam ljudskim razumskim sposobnostima mogao, nemoj u to sumnjati. Mnogo toga je već od prije razrađeno, a sad sam to sve još usavršio i očvrstnuo, kako sebe, tako i ideju.
- Jasno mi je to, vidim i osjetim. A i zgodno si to spojio što si zamislio, nazvao bih to nacionalislamizmom. Slagao se ti s time ili ne, meni je to ono što vidim kao spoj nespojivog kojim uvodiš nepredviđeni element u namještenu igru. Dobro je to tako, to je ono što je sad potrebno Europi, ono što, zbog svoje nemogućnosti, postaje jedina mogućnost reinkarnacije mrtve civilizacije – reče Crni pa još nadoda kao da se sjetio u zadnji tren to reći: – Tu je meni vidljiva i tvoja iskrena ljubav prema domovini.
- Ljubav prema domovini je dio vjere jer je odsjaj naše ljubavi prema vječnoj domovini duše – repliciram pa nastavim: – I, da, u pravu si, ova zapadna civilizacija je na samrti i nema tu spasa, a ono što se može je časno se žrtvovati za najuzvišeniji cilj. Time se, prolaskom kroz smrt, dolazi u istinski život. *Hrvatski džihad* je ideja prolaza do pobjede onda kad je sve izgubljeno. Zato je sad savršeno vrijeme za ovu ideju i svakim danom kojim se, svjetovnim očima gledano, ide u dublje beznađe i izgubljenost, ova opcija postaje jedinom spasonosnom za one kojima se razvije srčani vid. Desperatnost situacije će potaknuti taj razvitak, pogibeljna situacija probudit će uspavane instinkte u onima koji su imalo u sebi sačuvali kapi dobrote i mrvice ljubavi, a ovi drugi, s kamenim srcima, ti nam ni ne trebaju, samo bi nas vukla na dno težina kamena koji nose u sebi – zastanem i u mislima vizualiziram kako u dubine tonu oni sa kamenim srcima.
- Ovo je iracionalni manevar, kako sam i naglasio na početku, i tu se traži neopterećenost vlastitim jastvom, navezanošću na Ovaj svijet, ništa od toga ne vrijedi, samo smeta. Ne mogu takvi ni shvatiti ni odraditi posao spajanja Hrvatske i Bosne u jednu cjelinu, stvaranja prostora za okupljanje arijevske elite za završni juriš u pobjedu gdje će se vrata Konstantinopola otvoriti samom našom pozicijom, stavom, plemenitošću i uzvišenošću, koju ćemo dobiti poniznošću pred Stvoriteljem. Dolazi vrijeme velikog razdvajanja i

malobrojna nekolicina će se naći nasuprot svih i onda, kad će sve izgledati izgubljeno i propalo, onda, ako Bog dâ, kreće naš juriš i pobjeda nad neprijateljima. Sve ovo sad, ove riječi, ova slova, ove plasirane ideje, sve je to priprema za trenutak protunapada. Mi ovdje, na granici civilizacija, na rubu svjetova, tu je početak i s rubova se ide prema centru, prema Jeruzalemu, u tu završnicu u koju ćemo, ako Bog dâ, doći pa svjedočiti veličanstvenim prizorima mesijanskog silaska u Damasku i ulaska u Jeruzalem. Mi smo ta vojska, mi, naizgled razoružani, naizgled slabi i nemoćni nasuprot svim vojskama svijeta. Mi smo ta vojska, Crni, a znaš li tko je to "mi"? – pitam i odmah dajem odgovor.

– "Mi", ta pobjednička vojska, to smo ja i Gospodar kad se, svim svojim bićem, klanjam samo i jedino Njemu. I ti možeš biti "mi" kada se, sa sviješću uma i srca, pogneš samo pred Njim, Jednim. Onda se nijednom stvorenju ne moraš pokloniti i nitko ti nije ravan. I ti i svatko od nas je taj "mi" pa se tako okupljamo kao pobjednička vojska, nesavladiva cijelom svijetu koji će biti protiv nas. To je dosta, Gospodar i ja. I više nego dosta. Da, tako je to... - izrečem ove riječi i ostavim nedovršenom tu misao i slušam kako svira stvar "Putnik", *The Passenger*, Iggy Pop.

Ja sam putnik... I idem i idem... I idem kroz gradsko zaleđe... Gledam zvijezde kako izlaze iz neba... Je, one su svijetle na čistom nebu... Znaš da noćas to izgleda tako dobro... Ja sam putnik... Ja sam pod staklom i gledam kroz prozor tako jasno... Vidim kako zvijezde izlaze noćas... Vidim osvijetljeno i čisto nebo... Iznad grada je procjep u nebu... I sve izgleda dobro noćas... Pjevam la la la la-la-la la, la la la la-la-la la, la la la la-la-la la la-la...³⁰

– Vrijeme je da se krene, Crni, da putnik krene na put. Dobro smo se raspričali, barem ja jesam. Moguće se šutnja nakupila u meni i čekala je pravu priliku da izađe iz mene u obliku riječi. Zanimljivo kako to šutnja izlazi govorom. Valjda je potrebna neka ravnoteža u svemu tome, tko će ga znati...

– Dobro je bilo i neka si ti izbacio nakupljenu šutnju. Uostalom, kaže se, šutnja je zlato. Sad je to zlato izašlo na svjetlo dana – našali se Crni, ali, bio je i ozbiljan, kao i uvijek, kako on to zna biti.

– Još toliko toga bih imao reći. Eto, dolazi mi pitanje ekonomije i kako je produktivnost i ekonomičnost povezana sa povjerenjem. Tamo gdje se održavaju rodbinske veze, gdje postoji rodbinska i etnička homogenost i

---

30 I am the passenger, And I ride and I ride, I ride through the city's backside, I see the stars come out of the sky, Yeah, they're bright in a hollow sky, You know it looks so good tonight, I am the passenger, I stay under glass, I look through my window so bright, I see the stars come out tonight, I see the bright and hollow sky, Over the city's a rip in the sky, And everything looks good tonight, Singin' la-la-la-la-la-la-la, La-la-la-la-la-la-la-la, La-la-la-la-la-la-la-la, la-la..

složnost, ujedno je prisutna viša razina ekonomskog potencijala, manji su sveukupni troškovi proizvodnje i rada općenito. Povjerenje među ljudima je važan ekonomski faktor. Tamo gdje je visok stupanj nepovjerenja među ljudima, to bitno opterećuje proizvodni proces i uvelike poskupljuje završni proizvod. Japan je tu najbolji primjer ovoga o čemu govorim. To je replika svim zagovornicima globalizacije i nasilnog multi-kulti miješanja, a ujedno i onim pametnjakovićima koji stalno izbacuju frazu "ekonomija je presudna" pa kroz tu njihovu ekonomiju nameću ideologiju globalizacije. Podvaljuju da je globalizacija na korist čovjeka, a nije, upravo je suprotno. Hoću reći, u ovoj ideji koju iznosim, i ta komponenta ekonomije i gospodarstva je pokrivena i to na optimalan način. Suverena država s homogenim i složnim narodom ima bolje ekonomsko-gospodarske osnove od ovog globalističkog modela. Još kad se tu ubroji i beskametni monetarni model, nema ni jednog razloga da ne prosperiramo i na ekonomskom polju. Sve preduvjete imamo, a dalje je do nas samih hoćemo li iskoristiti ono što nam se nudi ili bezumno sve izgubiti i dati se porobiti - dovršim svoje misli i vidim da Crni mimikom daje do znanja da se slaže s izloženim stavovima.

– Reci mi još ovo, zanima me, koliko sam shvatio ti si sad musliman, ali ne znam jesi li musliman iz političkih motiva ili iz stvarnog vjerničkog uvjerenja? Misliš li pragmatično koristiti islam za ostvarenje političkih ciljeva poput rješavanja nesretnog stanja u Bosni, ili ti je cilj koristiti politiku za ostvarenje vjerskih ciljeva? – pita Crni ulazeći direktno u srž problema.

– Neka to ostane misterij. Neka svatko sam dokuči s koje pozicije nastupam. Najbolje je tako jer, ako kažem jedno ili drugo, zašto bi mi se vjerovalo? Ako kažem da koristim islam za ostvarenje političkih ciljeva, naći će se oni koji će reći da lažem i da je baš suprotno od toga i da koristim politiku za ostvarenje islamističkih ciljeva. I obratno. Ako kažem da koristim politiku za promociju islama, opet će biti onih koji će to osporavati i pronalaziti zamjerke. Neka se svi skupa prže u nedoumici što se mene tiče, a ako ih zanima odgovor, neka čitaju i dobro promisle razumom uma i srca. Pa kome je određeno znati, taj će znati. Gospodar zna stanje srca i to se jedino računa, sve ostalo je nebitno. Znaš, već vidim kako će zbog toga što im se neće svidjeti kritika u kojoj će se prepoznati, mnogi muslimani krenuti upravo tim smjerom stvaranja sumnje. Kao, ja sam ubačeni agent Vatikana, jezuita, masona, cionista, svakoga. Što nije da čak nema i uporišta za tu sumnju ako ćemo pošteno. Pogledaj mi biografiju. Bio kao mladić na školovanju u elitnoj privatnoj školi u Australiji, ogranku britanske krune, bio u unutarnjem osiguranju Tuđmana, bio predstavljao knjige na javnoj tribini zajedno s Jorge Ramosom,

generalim vikarom *Opus Dei*-a za Hrvatsku. Ima materijala koliko hoćeš za te tvrdnje, da sam već i sam sebi sumnjiv, haha... I to mi savršeno odgovara da je tako. Također, s druge strane jednako će dolaziti napadi da sam agent islamista s isto tako raznim "dokazima". Nagledao sam se već do sada svakakvih konstrukcija koje su mi prišivali. I neka ih. Neka me se s obje strane udara. Promašit će i jedni i drugi te će se međusobno sudariti u tom obostranom promašaju pa istovremeno i jedni druge uništiti. Tako će to biti ako Bog dâ... Zato, neću se ni najmanje upirati da ikome dokažem išta. Idem svojim putem, a tko želi, neka se priključi, a tko neće, još bolje, ne trebam ga takvoga nećkavog. Nije ovo priča za slabiće i mlakonje...

– Pisanjem hoćeš promijeniti svijet. Nisi prvi koji to hoće – napomene Crni.

– Zašto ne bih mijenjao, kad se upravo tako i mijenja svijet? Jer, *Kalem* i *Ploča* su stvoreni prije svijeta. To je tehnologija stvaranja i preobražavanja. *Kalem* je ono što piše sudbinu, a *Ploča* je knjiga u kojoj je zapisano sveznanje o prošlom, budućem, tajnom, javnom, sudbina, bit svega. Stvoritelj je prvo stvorio *Kalem*, a potom *Ploču*, *Levhi Mahfuz*, dan poslije *Kalema*. *Kalemu* odgovara um, inovativnost, liderstvo, politika, državništvo. *Ploči* odgovara duša i život – krenuo sam objašnjavati, no, Crni me prekine.

– Opet ulaziš u prostor mistike i egzotike – dâ mi do znanja da ga to sad ne zanima.

– Dobro, ali znaj da je sve mistika i egzotika, samo je trebamo osvijestiti, vidjeti nevidljivo. Onda se vidi i kako je pisanje nezaustavljiva tehnologija mijenjanja svijeta koja nam je dana, a na nama je hoćemo li imati dobru ili zlu nakanu. Uostalom, sad mi je to sinulo, moderni trend zaglupljivanja kroz tzv. "pametne telefone" upravo izvodi spomenutu redukciju pismenosti, ono što je i Orwell naglasio u knjizi "1984." kad govori o programiranom procesu smanjivanja vokabulara i pismenosti jer je to u interesu porobljavanja čovjeka – iznesem misao koja mi se javila.

– Reci mi, nije mi to jasno, zašto misliš da bi se trebalo prihvatiti ovu tvoju priču, tu mitologiju koju stvaraš? Zašto se ne bi prihvatilo nečiju drugu priču gdje nema ovog hrvatskog naglaska? - Crni me zaskoči ovim pitanjem.

– Jednostavno, ova moja priča je bolja u svakom pogledu, objasnio sam već neke momente zašto je tome tako. No, ako se nađe netko da posloži nešto bolje od ovoga mojeg, da ponudi neku bolju i smisleniju mitologiju u funkciji pobjede u ratu za duše i vječnost, bez problema ću to prihvatiti. Dok toga ne bude, ovo je ono što dominira prostorom i vremenom te svatko dobronamjeran i razuman priklanja se ovoj priči, priklanja se *Hrvatskom*

džihadu. Evo, poslušaj kako to dobro zvuči: *Hrvatski džihad* - odgovorim i vizualiziram kako je sve povezano sa svime i kuda to vodi. Sve do Jeruzalema, ako Bog dâ.

– Pozdravljam tvoju odlučnost u nakani ostvarenja postavljenog cilja, bez obzira na to što ne prihvaćam sve što zastupaš. Pravi si slučaj za ulogu u filmu “Trijumf volje”,³¹ *Triumph des Willens*, ne znam nikoga drugoga tko bi to zaslužio – uputi mi Crni kompliment, a nije mala stvar od njega to dobiti.

– Dobro, u redu, volja, trijumf volje, ali, meni je bliži trijumf ljubavi, *Triumph des Liebe*. Jer, sve ovo što pišem, te knjige što sam napisao, ta trilogija koju sam zamislio, to su ljubavne knjige, ljubavne priče. Sve ostalo je sporedna radnja u ljubavnoj priči koju pričam. Ljubav je glavni pokretač svega. Ljubav je vrhunac iracionalnog momenta kojim hoću promijeniti svijet, usmjeriti, može se reći i manipulirati, zašto ne. Kako ono kažu, u ratu i ljubavi sve je dopušteno. Nije to daleko od onoga kako je rekao Božji Poslanik: *Reci što god ti na um padne, jer rat je varka*. Da, ovo je ljubavna priča kojom se pokreće kraj vremena jer ljubav tako traži, zaziva kraj Ovoga svijeta da se može ispuniti na Onome svijetu. To je priča koju pričam, to je ep koji se stvara, to je moja odiseja. Jer, u odiseji je ljubavna priča ono što sve pokreće. Čak i kad izgleda kao da sve stoji, ipak se kreće. Penelopa je strpljivo čekala Odiseja pokrenuta ljubavlju. Odisej je uporno, može se reći trijumfom volje, putovao pokretan ljubavlju. Sve do kraja vremena – izgovaram riječi dok u podlozi sviraju The Pougues, *Love You Till The End*. Volim te do kraja. Treba i ovaj susret privesti kraju.

*I just want to tell you nothing
You don't want to hear
All I want is for you to say
Why don't you just take me
Where I've never been before
I know you want to hear me*

---

31 “Trijumf volje” (*Triumph des Willens*) je njemački dokumentarni film snimljen 1935. u režiji Leni Riefenstahl, poznat kao jedan od najutjecajnijih, ali vjerojatno i najkontroverznijih dokumentarnih filmova svih vremena. Film prikazuje 6. kongres (Reichsparteitag) tada vladajuće Nacističke stranke održan od 5. do 10. rujna 1934. u Nürnbergu, te sadrži scene govora nacističkih vođa Adolfa Hitlera, Rudolfa Hessa i Juliusa Streichera te spektakularne parade i masovne zborove pripadnika stranačkih paravojnih formacija Sturmabteilung (SA) i Schutzstaffel (SS). “Trijumf volje” je postigao veliku gledanost u Njemačkoj, ali je imao i povoljne kritike izvan nje, te se često navodi kao jedan od najimpresivnijih i najuspješnijih primjera propagandnog filma. Riefenstahl je nakon završetka Drugog svjetskog rata zbog ovog filma neko vrijeme završila u zatvoru zbog pomaganja nacističkom režimu, a u današnjoj Njemačkoj je dan-danas zabranjeno njegovo prikazivanje. Usprkos tome, imao je snažan uticaj na brojne filmaše širom svijeta. Jedan od najpoznatijih je bio američki režiser Frank Capra, koji je tvrdio da je njegov ciklus ratnih propagandnih dokumentaraca *Why We Fight* nastao kao svojevrsni odgovor na “Trijumf volje”.

*Catch my breath
I love you 'till the end
I love you 'till the end
I love you 'till the end
I love you 'till the end*

Slušajući pjesmu i riječi, gledam po kafiću i kako je pust. Na neki način slika Hrvatske. Pustoš, nema ljudi, nema mladosti. Kako samo izvode program raseljavanja Hrvata s hrvatske zemlje, a na to se još nadovezuje kataklizmička demografska slika. Ne rađaju se djeca. Muškarci postali pijandure ili se feminizirali, potpuno su podbacili u svojim dužnostima. Žene se raspustile, što je i normalno kad su muškarci nikakvi, papci, dudeki. Uistinu je potreban Božji zahvat da se ostvari *Hrvatski džihad*, preporod umirućeg naroda. No, drugog puta osim ovoga nema, a koliko će ga se prihvatiti i koliko će narod biti spreman promijeniti se pa da mu se i stanje promijeni, to ostaje da se vidi.

Ovako kako je do sada bilo, više ne može, gotovo je, približava se trenutak odluke. Ili jesi, ili nisi. To je sad pred vratima. Ponudit ću izbor, da prihvate ovu ponudu i opstanu, ako Bog dâ. Ili, neka nastave dalje po starom i gotovi su. A ja sam svoje učinio do krajnjih granica...

Pozovem konobaricu da platim što smo imali za platiti, ostavim nešto viška za ono što nismo imali. Neka joj se nađe, dobro nas je trpjela toliko dugo tu, a nismo joj neki promet učinili.

Ustajemo i oblačimo se. Vidim da je vani mrkli mrak, a i snijeg je počeo padati, pravi krupni snijeg, prve pahulje dolaze i lagano se spuštaju. Svaka posebna i neponovljiva.

Dok smo tako bili na nogama, sjetim se jedne priče i krenem je kazati Crnome prije nego se rastanemo.

– Slušaj ovo što sam se sjetio, kratko je i poučno, i baš prikladno za kraj – rečem mu i polako krenemo prema izlazu.

– Reci, da čujem i to – odgovori Crni.

– Došao je Židov imena Sebaht do Muhameda i upitao: “O, Božji Poslaniče! Imam pitanje u vezi s tvojim Gospodarom pa, ako odgovoriš, prihvatit ću tvoju vjeru, ako ne, onda ću otići.”

Božji Poslanik reče: “Pitaj što hoćeš.”

Židov reče: “Gdje se nalazi tvoj Gospodar?”

Božji Poslanik reče: “On je svugdje, ali ne na način da je na određenom mjestu.”

Židov reče: “Kakav je Bog?”

Božji Poslanik reče: "Kako da opišem Gospodara kakvoćom, a On je stvorio kakvoću. Gospodar se ne može opisati Svojim stvorenjem."

Židov reče: "Do sada nisam čuo ništa ovako jasno", i još nastavi: "Uistinu, ti si Božji Poslanik" - dovršim priču i vidim Crnog kako se zamislio.

– Lijepu si priču ispričao za kraj. Ne znam što si time točno htio postići, ali priča je uistinu poučna – govori mi Crni dok otvaram vrata i izlazimo van u hladnu zimu s pahuljama koje su nas počele obasipati poput konfeta.

– Ne znam ni ja, tako mi je došlo, iz dubina sjećanja se pojavilo i bilo je prikladno da se objavi. Znam samo da su znakovi posvuda pa je tako i ovo znak koji treba znati protumačiti svatko na svoj način – odgovorim gledajući kako mi se dah pretvara u paru koja izgleda kao da mi dim izlazi iz usta pa nastavljam na temu znakova:

– Evo, ovo sam neki dan uočio pa se pitao što to znači i još to pokušavam do kraja odgonetnuti. Rimokatolička Biblija ima u sebi 66 knjiga, a to je ujedno gematrijski broj imena "Allah". Neobičnog li znaka i podudarnosti. Za sada tumačim to uputom prema Jednome koji je tu prisutan, iako ne na očigledan način. No, nisam baš nešto zadovoljan tim tumačenjem pa dalje tražim potpuni odgovor. Putnik sam na putu.

– Znaš, ima selo "Hrvati" u Sandžaku, ne znam sad točno gdje pa potraži ako te put tamo odvede. Također, na kraju, nije na odmet spomenuti ni stari običaj među muslimanskim seljacima oko Foče u Bosni, da, kada idu u muslimansko selo Hodžiće kod Kolašina u Crnoj Gori, vele da idu u *Crvenu Hrvatsku*. To je pripovijedao g. ing. Hajdar Cekro, sâm rodom iz tog kraja, profesoru Hakiji Hadžiću – reče Crni ignorirajući moju priču o gematrijskoj brojni 66 skrivenoj u Bibliji, pa objasni što je to bilo: – Evo i tebi jedan podatak iz mojeg pamćenja koji mi je sad došao, mislim da bi ti mogao koristiti.

– Genijalno, to je ono što se traži, pravo si nacionalno blago, to je znak koji mi se jasno pokazao ovim tvojim završnim riječima. Od kud si samo to izvuкао, svaka čast, kamarad - glasno i radosno kažem Crnome sve kako mi je došlo nakon ovih iznenađujućih i vrijednih podataka koje je izrekao pa stajem malo, ispratim jednu pahulju kako je sletjela na zemlju i izgubila se pa mu kažem:

– Kamarad, budi mi dobro i neka te Bog čuva.

– Neka je i tebi sa srećom, kamarad – uzvratu Crni, a učinilo mi se kao da sam vidio laganu sjetu u njegovim očima, izmiješanu s radošću u riječima.

Crni se okrenuo i njemu svojstvenim ponosnim koracima otišao prema svojem stanu koji je tu blizu, nedaleko od "Baroka".

Ostao sam još malo stajati ispred ulaza u lokal, gledao Crnoga kako se udaljuje i nestaje u mraku iza ugla zgrade pa uperio pogled prema nebu i prizoru snježnih pahuljica koje su bivale sve brojnije u svojem spuštanju s nebesa na Zemlju.

Mislim si, sad kad dođem doma idem sjesti u auto i vozit ću se pustim gradskim cestama preko nepregazanog snijega. To mi je već postala kao neka tradicija da tako postupim kad noću krene padati prvi snijeg.

Uključim grijanje, pustim dobru muziku i uživam u hipnotičkom prizoru pahulja osvijetljenih farovima automobila. Na taj neobičan način meditiram u potpunoj pustoši prepunog grada koji se dao preplašiti pahuljicama pa se povukao u svoje kuće i stanove te meni ostavio ceste da slobodno putujem neutabanim putovima.

Iz lokala sam čuo kako svira poznati mi refren. The Heavy, *Short Change Hero*. Iz filma *Sin City*, prepoznao sam tu stvar, odlična je.

This ain't no place for no hero.

This ain't no place for no better man.

This ain't no place for no hero

To call "home."

Znakovito, nema što, uskraćeni heroj, zatajeni heroj, ili prevareni heroj, to bi bio neki smisljeni prijevod naslova. Nepriznati heroj. Da, to bi bio najbolji prijevod...

Ne mogu dobro čuti ostale riječi, ali refren je jasan. Naizgled negativan tekst refrena. Naizgled odvraća od herojstva. Ali, time samo još više naglašava

bitak herojskog čina i da se taj očituje u punoj veličini upravo tamo gdje nije priznat i hvaljen. Lako je biti herojem kad te svi slave i podržavaju te, ali budi ti heroj tamo gdje su svi protiv tebe, gdje te napadaju oni za koje se žrtvuješ. E, to je pravi heroj, to je prava kušnja gdje se vidi pravo stanje srca.

U biti, to je Isusov put koji je prošao u Jeruzalemu i doživio izdaju od svojeg naroda kojemu je došao. I znao je da će tako biti. I znao je s kime ima posla i kako će biti izdan, ali je ipak herojski išao putem do kraja.

Nije popustio, a oni bi voljeli da je on popustio pa bi i oni popustili. Oni, u tuđem plemenu uljezi, kako onda, tako i sad. Ništa se nije promijenilo. Dobro je to znati.

A refren se ponavljao i kroz pritvorena vrata lokala govorio svoju priču, koja je bila znak putniku na putu.

Ovo nije mjesto za heroja.

Ovo nije mjesto za boljeg čovjeka.

Ovo nije mjesto za heroja

Da ga zove "domom".

Treba na put, tražiti bolji dom, izgraditi mjesto koje ću zvati domom, mjesto koje mi pripada velikodušnošću Gospodara...

Treba se otputiti na put... Treba se, da, na put, na put...

Potrebno je putovati, kretati se, herojski se boriti protiv zaustavljanja...

To je veliki džihad, boriti se protiv zaustavljanja na putu, otpustiti kočnice straha, zaboraviti šaputanja sumnje...

A džihad, duhovni napor, to je stup vjere i put sretnika...

Put na kojem nema stajanja do nestajanja...

Nestajanja u velikoj sreći...

Ako Bog dâ...

DRUGARICA CRVENA

Ne znam koliko je dana prošlo. Ne znam koliko je noći prošlo. Vrijeme više nije bitno. Bol je preuzela vrijeme. Bol je preuzela mene...

Noć je prošla kroz bol. Nema sna. Nema mira. Samo bol koja ne prestaje. Vidim da je vani dan. Toliko sam svjestan. Razlikujem dan od noći. Znam gdje sam. Znam što se događa sa mnom. Znam da sam izbezumljen od boli. A opet, nemoćan sam, potpuno nemoćan. Hodam po dnevnoj sobi, kuhinji, hodnikom u drugu sobu pa opet natrag. Ne znam zašto to radim. Iz nemoći. Iz očaja. Iz izbezumljenosti. Bol me tjera da se iscrpim hodajući. Kad stanem, bol jače krene. Hodam danima. Hodam noćima. Nigdje ne stižem, ne uspijevam pobjeći od boli. Prati i ne pušta me...

Bože pomози, Bože pomози... Ovo je strašno...

Prošao je dan, došla je noć. Bol je tu i pojačava se. Hoće mi reći da je moćna, da može još više nego što je prije pokazala i da sam ja slab, slab, slab... I bespomoćan...

Bacanje na krevet ne pomaže, bol me diže iz kreveta, ne da mi mirovati. Ne da mi mira, kao da je živa. Kao da je nešto strano, vanzemaljsko, nešto neljudsko što me hoće mučiti iz čistog zadovoljstva mučenja. Iscrpljen sam. Preznojavam se. Bol me cijedi poput mokre krpe koju se izokreće u rukama. Žedan sam. Pijem vodu. Nisam gladan. Ne mogu jesti. Bol me proždire poput divlje zvjeri. Ima li ovome kraja? Zašto ne prestaje? Zašto ne prestaje? Zašto ne prestaje?

O Bože... O Bože... Zašto si me ostavio? Da, baš tako, ostavljen u ovoj boli... Zašto mi ne pomažeš? Molim Te, molim već danima, tjednima. Molim, molim, molim... Zapomažem, preklinjem, zazivam... Ne odgovaraš. Samo bol govori svoje. Ubija me, uništava me, izbezumljuje me... O Bože, o Bože, smiluj mi se, smiluj... Oprosti mi, smiluj mi se, ukloni ovu bol...

Opet je dan. Ništa se ne mijenja, ništa ne popušta. Bol se pojačava, uživa u svojoj snazi i mojoj nemoći. Vani je vruće proljetno vrijeme. Sparno, a ja u znoju od muke, od patnje, od boli. Ne popušta nimalo...

Uzimam tablete. Opet. Neke nove. Kažu neke jake. Probao sam sve. I masaže svih naziva i sa svih kontinenata. I šibanje koprivama. Bilo je smiješno. Žarnjaci kopriva bili su mlaki, nikakvi, preslabi da bi imalo pomogli. Od alkohola bilo je još gore. Isto je bilo i s travom. Samo sam intenzivnije osjetio bol. Ništa ne pomaže. Kao da nema lijeka na ovome svijetu za moju bol... Odustao sam od svega. Sve je nemoćno. Ništa ne pomaže. Ništa, ništa, ništa... Bol mi se smije. Ruga mi se...

Bože, Bože, Bože, Bože, Bože... Kako je ovo moguće? Zašto nema odgovora? Zašto ova bol? Ne mogu živjeti ovako, ne mogu... Neizdrživo je...

Što je ovo? Zašto nema kraja? Zašto? To pitanje i to neznanje je ubitačno, izluđuje me. Ta šutnja na pitanje zašto. Jedino što mi dolazi kao odgovor je bol koja traje i traje...

Noć je sad i ništa ne popušta. Bol izbezumljuje na novim razinama izbeumljenosti. Sve vrijeme hodam od očaja, od boli koja komada dušu. Na okretništu u sobi udaram glavom u zid. Jedan zid, udarac. Natrag na drugi zid pa opet udarim. Mislim da će tako biti bolje. Nije bolje, ali ipak udaram i dalje. Svejedno mi je, samo da prestane bol.

San više odavno ne poznajem. Izgleda mi nemoguće sanjati. Ne mogu misliti ni o čemu osim o boli. Bol misli umjesto mene... Bol, to sam ja... Koja bizarna misao...

Smijem se. Glasno, pomalo luđački. Pa se bacam na pod i stenjem, ispuštam nekakve neartikulirane glasove, sve mi je užasno, život je užasan...

Novi dan. Ili je već prošao pa došla noć i novi dan nakon toga. Ne znam više, ne znam. Izgubio sam se. A nemam nikoga da me vodi. Nema nikoga. Svi su otišli. Svi me ostavili. Samo je bol došla i nikuda ne odlazi. Izgleda trajno, beskrajno, bezumno...

Ali, to je nemoguće, neizdrživo. Mora prestati, mora otići. Ali ne odlazi. Što hoće od mene? Spreman sam na sve, samo neka mi kaže što hoće. Ubija me šutnja. Ubija me sve, ali tako da sam i dalje živ i da je osjetim kako me ubija. Zašto nije brza? Zašto ova polagana smrt kojoj nikad nema kraja? Ne znam kad je bio početak, ne znam ništa, ništa, bol zaglušuje sjećanje...

Između ciklusa jače i još jače boli, probija se pamćenje početka ove boli... Ipak se probija... Trg bana Jelačića, policija, skup protiv ulaska Hrvatske u EU... Dan prije referendumu i juriš na zastavu EU koju su režimski psi branili.

Nisu dali da se ukloni, čuvali su zlo, bili su vojska zla, postupili su zločinački... Zastava EU, postavljena nezakonito, nasilno, uzurpatorski... Isto kao što je sav ovaj režim takav - bezakonici, uzurpatori, lopovi, ubojice...

Bilo nas je malo, bili smo slabiji, ali ipak, moralo se napasti simbol zla i podlosti. EU zastava. Znak izdaje visoko podignut na glavnom trgu. Izdajnici se hvale svojom izdajom. Moralo se napasti, makar bilo unaprijed uzaludno. Moralo se pokazati kako se nema straha pred pozemljarskom silom. Moralo se braniti istinu i slobodu, makar bili sami protiv svih.

Jer rečeno je da je najbolji vjernik onaj koji, kada vidi zlo, pokuša ga ukloniti rukom, ako ne može rukom, onda jezikom da govori protiv zla, a ako ni to ne može, onda da ga barem srcem osudi, premda je to najniži stupanj vjere. Ja sam krenuo ukloniti simbol zla rukom, ovom koja me sad neizdrživo boli. Njih petorica su me zaskočili, oborili na zemlju, poput inkvizicije okrenuli ruke, glavu, pritisnuli svom snagom i težinom pa iskrenuli vrat, polomili kralježnicu. Uklještili se živci u pukotini na vratu između kralježaka i od tuda ide bol u desnom smjeru. Kroz leđa, rame, ruku, lakat, šaku, kroz prste. Sad plaćam cijenu u moneti patnje bez prestanka...

A ovaj narod? Slijepi narod. E, tek će osjetiti bol i patnju. I kaznu što nije bio voljan biti pravičan nego se priklonio zlu. Tek će mu doći naplata za sve. I onda će se pitati zašto. Pravit će se nezalicama. Evo zašto će vam biti tako. Zato što ste odbacili plemenitost i prihvatili pokvarenost. Srca su vam kvarna, srca vam se moraju popraviti. Pa kad se stanje srca izmijeni, i sveopće

stanje će se promijeniti na bolje. Ne može drugačije, ne može bez bola i muke nakon lagodnog prihvaćanja zla i opačina...

Tek će ovaj narod vidjeti što će ga zadesiti. Ja tu neću imati krivnje, sami su si krivi... Ali, zašto ja sad moram ovu muku trpjeti? Zašto ja? Zašto sad? Hoće li ovo biti avansno plaćanje pa da budem oslobođen nekakve buduće kolektivne patnje? Ima li to smisla? Ima li kraja ovim bolovima? Ili je sve jedna beskonačna muka i patnja spojena s beskrajem, a ja sam samo prvi ušao u to stanje koje narodu neminovno dolazi?

Narod... Vidim kako vole opsjenare i kako srčano aplaudiraju lažljivcima, lopovima, ubojicama. Narod... Zašto sam im išta išao govoriti? Zašto sam ih upozoravao? Zašto sam ih upućivao? Zato da bih sad umirao u bolovima bez kraja? Zar zato? Što sam mogao očekivati od ovakvog naroda? Ta nepravda, kako to boli, kako to ubija... I sve još teže pada uz ovu ubitačnu bol...

Polagana smrt, da, da, ovo je polagana smrt... Sjetim se likova iz stripa "Trojica u mraku" Andrije Maurovića. Noćni jahač, Stari Mačak i Polagana Smrt. To sam čitao još prije škole. Jedno od prvih štiva koje sam čitao kad sam naučio čitati. Čudna su mi bila ta imena, ali prihvatio sam taj svijet mašte i bježao u avanture nadrealnog trojca.

Zašto o tome mislim sad? Ništa mi to ne pomaže. Ništa mi ne pomaže što sam rano počeo čitati. Koja korist što uopće znam čitati? Koja mi korist i od čega? I ja sam beskoristan... Sve je besmisleno uz ovu bol. Ništa mi nema smisla... Osim smrti koja se čini ljekovitom... Jedino smrt ima sad smisla...

Posrćem na podu, na parketu... Ležim, i grčim se, i previjam, i zapomažem, i slina se cijedi iz usta niz lice, bradu, po podu se razlijeva... Sve je tako ružno, odbojno... I ja sam ružan i odbojan ovakav... Koje je ovo jedno stanje u kojem jesam... Pokušavam misliti, nešto osmisliti, ako bol dâ, e, ako bol dâ...

Što je to bol? Zašto postoji? Kako postoji? Električni impulsi koji mrežom nervnih stanica putuju i u mozgu se pretvaraju u osjećaj nelagode, muke, patnje. Signali koji upozoravaju. Tako kažu. Ali zašto ovako presnažno? Zašto ovako dugo? Kako da im objasnim da sam primio upozorenje, da mi više ne treba to govoriti. Znam da sam ozlijeđen. Znam, znam, znam...

Ušutite, prestanite upozoravati... Ne treba mi bol koja postaje moja ozljeda umjesto ozljede na koju me upozorava. Nema to smisla. Nikakvog smisla nema. Ovo je mučenje, kazna... O Bože... O Bože...

Stvarno nema smisla, ti električni impulsi i mozak koji to tako očitava. Ništa to ne valja, nešto je pokvareno...

Sustav za upozorenje postao sredstvom destrukcije. Zar ne bi trebao postojati neki sustav koji će taj sustav prekinuti? Koji će mu reći da mi radi štetu, da me uništava svojim signaliziranjem oštećenja? Zar smo tako površno i nefunkcionalno stvoreni? Zar možemo biti bez osigurača koji će pregorjeti kad strujni impulsi postanu preintenzivni? Zašto nema tog osigurača? Zar je Stvoritelj tako što previdio? Kakav je to Stvoritelj koji ne zna da treba biti ugrađen osigurač pa da bol prestane kad postane štetnom? Pa to je nešto tako razumljivo da bi trebalo biti ugrađeno u nas? Kako to da nije? Zašto toga nema?

Sumnja, sumnja se rađa. U sve se uvlači sumnja. U smisao života, u smisao življenja, u smisao svih prijašnjih vjerovanja...

Sumnja u Stvoritelja... Sumnja u ljubav... Gdje je to, gdje? Samo tišina bez odgovora... Samo bol mi govori...

Bože, oprosti mi... Bože, spasi me...

I oholost, da, da, i oholost je tu, ali posve mi je prihvatljiva... Pametniji sam od Stvoritelja kad sam otkrio taj Njegov propust koji je učinio... Tako to sad vidim, to sam naučio od ove boli... Učenik koji ima svoju učiteljicu - gospođu Bol...

Bože, smiluj mi se, pomози mi, molim Te, molim Te, molim Te... Vapim jer nemam kome drugom. Na koncu je uvijek On jedina adresa za sve naše vapaje...

Sve je ova bol kriva. Zašto ne prestaje? Kako da je natjeram da prestane? Kako da potisnem električne impulse u meni koji me ubijaju? Ovo je kao da moje tijelo samo sebe ubija... Može li se to smatrati samoubojstvom? Ne znam kako ću preživjeti, ne znam, stvarno ne znam... Ne može se ovako živjeti, ne može...

Izrazito sam pametan, moram nešto naći, riješiti svoj problem svojom pametom... Da, da... Nešto ću osmisliti...

Električni impulsi me udaraju i ne prestaju stvarati mi bol. Kako da ih prekinem? Kako? Kako? Očajnički tražim odgovor. Kopam u dubinama svoje pameti, svog intelekta, električnih impulsa u mozgu kojima obrađujem informacije...

Električni impulsi, da, da... To je to, to je to... Vidim utičnicu za struju. Jasno, haha, kako se toga nisam prije sjetio. Klin se klinom izbija. Električni impulsi se električnim impulsima prekidaju. Samo gurnem prste ove bolne desne ruke i prikopčam se na struju koja će spržiti sve nerve. Logično, moglo bi upaliti... Što imam izgubiti osim boli koju imam?

Ipak, strah me je... Ostavljam to za poslije... Strah me je sad to učiniti... Možda poslije... Kad bol otjera strah koji se još skriva u meni... Neće dugo trebati da do toga dođe... Na rubu sam... Još malo i odlazim preko ruba... U bezdan...

Noć. Mrak. Bol. I dalje bez prestanka. Bez sna. Ne da mi odmora, ne da mi sna. Jesam li došao u pakao? Ovo je pakleno. Onako kako se opisuje pakao. Patnja bez kraja. Beskonačna patnja koja ne prestaje. Zar sam u paklu? Gdje sam? Izgleda kao ulazak u vječnost pakla...

Bože, oprost mi, spasi me, izbavi me. Ovo je strašna kazna. Kako je moguće da postoji? Zašto? Zašto ovakva patnja?

Udaram glavom sve jače. Ne znam zašto. Više se ne kontroliram. Već dugo je tako. Svejedno mi je sve drugo. Kad bi bilo nekog načina da potisnem bol. Ali nema, nema, ništa ne pomaže. Sve je uzalud...

Dan. Opet sparina. Hodam od zida do zida. Udaram. Padam na pod. Puzim. Okrećem se. Krećem se poput zvjeri. Udaram glavom u pod. Izvijam se. Grčim. Stenjem. Zapomažem. Više ne mogu ovako. Ne mogu ovako već danima i noćima. Ali ipak sam još tu, živ. Bolje da nisam. Zašto sve to ne može prestati? Hoće li prestankom života i bol prestati? Ili će me slijediti u smrt? Tako se ugradila u mene da sam postao ona, izgubio sam sebe...

Noć. Ili mislim da je noć ili mi je sve pomračeno. Možda je bol pomračila svjetlo u meni? Baca me u vječni mrak. Može raditi sa mnom što hoće. Ima me cijeloga. Osvojila me. Ispunila me. Rijetko više i vodu pijem. Nije mi ni do čega. Baš tako, ni do čega. Ništavilo mi izgleda primamljivo. Jer u ništavilu nema ničega pa nema ni boli... Divota ništavila... Samo da nema boli i to je raj... Ništavilo izgleda rajskim vrtom...

Dan. Tmuran, oblačan dan. Sparina je još jača. Ili se je bol pojačala? Ne znam. Gmižem po podu. Stenjem. Dišem i stenjem i ispuštam neke zvukove, glasove, slova patnje. Izlaze kroz stisnute zube, kroz disanje očajnika. Ta bol, neopisiva bol. Kako da je opišem kad je neopisiva? Nešto nestvarno. Nadrealno. Monstruozno...

Kao da je užarena žica provučena kroz koštanu srž. Sve od vrata, odakle kreće, gdje je epicentar boli, pa kroz rame i dalje niz ruku sve do vrhova prstiju. I užarena žica se okreće, i okreće, i okreće, i okreće, i okreće, i okreće, i okreće... Pa kad misliš da se prestala okretati i žariti, onda se još pojača i nastavi tako u valovima jačeg i još jačeg žarenja i okretanja. Jače i još jače boli. To su amplitude ove boli. Jače i još jače. I bez prestanka, bez prestanka...

Ovo je pakao, da, ovo je pakao... Ovo su paklene muke onakve kako su opisane... Vatra, taj žar koji se trajno okreće u kostima i žari, i žari, i žari, a ne

ubija, nema smrti nego vječno tako... To je sad ovo, to je početak koji nema kraja... Bačen u vječnu vatru... Ili je vječna vatra bačena u mene... Na isto mi dođe, užasno je, stravično, stravično... O, Bože, izbavi me... Nije moguće da nema izlaza jer nije moguće ovako biti bez kraja... To je strašno, mučenje vatrom je strašno, izgaranje koje nema kraja, žar koji vječno žari... Vječna bol i patnja... Ovo je pakao... Pakao je u meni...

Ono što tražiš, to i tebe traži. Ahh, ja ovo nisam tražio, kako bih mogao ovako nešto tražiti? Nisam, nisam, nisam... A našlo me je, ipak me našlo... I ubija me, tako da želim smrt kao spas...

Bože, smiluj se... Koliko puta to trebam moliti? Kad će kraj? Kad će milost? O, Bože, spasi me...

Krećem se po podu, tepihu, parketu, pločicama. Svejedno mi je. Mogao bih i po trnju i po oštrom kamenju i gdje god... Srozan sam na razinu gmizavca... Jesam li izgubio ljudskost ovom neljudskom boli? Kojoj vrsti sad pripadam? Ne znam, ne znam, samo znam da je ovo strašno jer je beskrajno ovako kako jest...

Čujem kroz otvorena balkonska vrata kako dopiru zvuci od nekuda. Negdje nedaleko je svirka, neki koncert. U biti, jedino može biti na školskom igralištu. Što se sad tamo događa? Zašto je tamo svirka i okupljanje? Što se događa? Kakvo je to slavlje? Čemu ikakvo slavlje? Ili mi se priviđa? Zvučna halucinacija? Slavi li svijet moju bol? Raduju li se mojoj patnji? Kako je okrutan ovaj svijet, beščutan. Ostavljen sam u samoći. Samo bol je tu uz mene da me muči do beskrajja...

Čujem svirku sa školskog igrališta kako svira ne mareći za moje muke. Kako mi je sad potpuno strano i eonima daleko sretno djetinjstvo i igranje košarke od jutra do mraka s ekipom iz kvarta. Kako je bilo lijepo moći igrati se loptom, skakati, trčati, boriti se, zabavljati se tim banalnostima. A sad, nema više ničega osim boli. Sve je to prošlo i gotovo je s time. Sve je otišlo, ostala je samo bol. I te pjesme iz djetinjstva, vremena igranja košarke baš na tom igralištu, gdje sad sviraju i pjevaju i zabavljaju se ne znajući za mene, kao da me nikad nije bilo. Kao da me sad nema. Bol me odvojila od svega pa i od prošlosti. Bol daje samo sadašnjost, samo sad naglašava i traje u sadašnjosti. Toj beskrajnoj sadašnjosti...

A pjesme idu. Pjesme moje mladosti. Bezbolne mladosti, tako da je sada bolnije kad je sve nepovratno izgubljeno. Baš ih lijepo biraju da ne znam je li to dodatni oblik mučenja nostalgijom ili što bi to moglo biti? Prisjećanje na bezbrižna vremena tako da ova muka bude još teža. Je li to nova metoda mučenja ove zvijeri od boli koja je u meni?

Bijelo dugme, Azra, Film, EKV, Haustor, Crvena jabuka, Prljavo kazalište, Idoli, Indexi, Plavi orkestar, Divlje jagode... To je repertoar zabave koju čujem, a za koju ne znam zašto je uopće prisutna. Čemu sad zabava? Čemu sad svirka na školskom igralištu moje mladosti? Nikad tu nije bilo svirke još od vremena Tita i Partije. Slušam sve to i stenjem, i dišem, i hropćem, i to sve postaje neka nova glazba moje boli i tuđe svirke i veselja...

Sviraju pjesme. Nižu se. Ležim na podu. Okrećem se neprekidno, potpuno nerazumno, kao da će se time bol umoriti i popustiti. Ništa od toga. Ali, ipak tako činim. Nemam što drugo. To su postupci očajnika na granici izluđenosti i izbezumljenosti.

Duboko dišem. Hvatam dah. Želim ne udahnuti. Želim ne biti živ, ne bi li ova bol izdahнула skupa sa mnom. No, opet udišem po nagonu koji djeluje na mene. Duboko, još dublje, poput davljenika. Instinktivno. Koliko još dahova imam pred sobom?

Duboko dišem kao da hvatam zrak jer bol trajno radi svoje, a ja ne znam što ću. Moram disati. Nekako obaviti radnju disanja. I stenjanje i zapomaganje. Zazivanje milosti. Kako sam ovako doveden u nemoć i očaj? Zašto? Stalno me udara to "zašto". Nemam nikakve odgovore, ništa mi bol ne govori osim što mi daje bol. Kako beščutno, kako bezosjećajno...

Zašto ovako mora biti? Gdje je milost? Gdje je spasenje?

Gitara. Čujem gitaru kako svira. Poznati zvuci, prepoznatljivi tonovi. Da, da, to je to, to je to... Gitara koja bolno svira, gitara koja plače, nariče, zapomaže... Gitara koja vapi do neba... Nikad prije nisam tako jasno osjetio da je to prisutno i da postoji u melodiji gitare... Umjesto mene, sad se gitara oglasila patnjom i vapajima... Ili sam to ja sve umislio? Ima li ove svirke ili sam poludio od boli?

Nakon vanzemaljski dugog plakanja gitare, koje se rasteglo u beskraj, tako se činilo, a činilo se stvarnije od stvarnosti, kreću i riječi. Čujem ih. Čujem ih kao kroz daleku jeku koja postaje sve bližom, da bi se riječi pjesme rasplinu- le po meni u momentu kad me dotaknuše svojim slovima... Poslagana slova u svojem nizu, da, tako u svojem redu posložena, udaraju u srce i bole jače od sveg bola. Bol je potisnuo bol. Kakva je ovo paklena terapija...

Pokušavam ustati, ali ne ide, posrćem, bol me zgazila do kraja, pa još dodatno zakucala...

I sve je usporeno, nadrealno usporeno. Kao da vrijeme usporava i uskoro će stati pa nad mojom sudbinom zaplakati... Ili si to umišljam da će tako biti... Možda će se i smijati kako sam jadan i smiješan u svojoj nemoći...

Okrutna je ova sudbina pa zašto ne bi tako učinila kad već može... To mi ima više smisla nego da zaplače. Ja u samosažaljenju želim da zaplače nada mnom... Ali, nema tko plakati, nema nikoga osim pjesme koja svira, riječi koje dolaze i boli koja boli...

Pogledaj u moje oči ...

O, pogledaj u moje oči, ljubavi. Vidjeti ćeš patnju neviđenu. Pogledaj u moje oči, ako možeš, ako možeš... Pogledaj, da, da, pogledaj... Da si barem tu da možeš samo pogledati. Samo to. Bilo bi dosta. Samo to mi treba, pogled oči u oči i bol bi nestala. Sve bi nestalo. Ostali bismo samo mi...

...zašto skrivaš pogled taj ...

Ha, da, baš tako je to sve... Zašto skrivaš taj pogled? Stalno se skrivao pogled iza tamnog stakla, skrivao se dok se nije razotkrio... Dok se nije ušlo duboko u skrivenu nutrinu pogleda... Duboko do kraja, do neotkrivenih tajni, neopisivih ljepota, užitaka vatre koja je čekala da ju se oslobodi zatočeništva, da se rasplamsa, da sve izgori... Srca da izgore... Cijeli svijet da izgori...

...pogledaj u moje lice ...

Ej, pogledaj u moje lice, vidi sve ožiljke, sve muke života i patnje, sve rane koje su čekale tvoje poljupce, da me izliječiš, da me oživiš, da me voliš kao nikad nitko, potpuno, apsolutno, bezuvjetno... Onako kako pišu najbolji pisci ljubavne poezije da svi misle da pretjeruju, da toga nema osim u mašti i fikciji luđaka i zanesenjaka... A samo su dali slabi odraz istinske ljubavi... Samo slabi odsjaj rasplamsane vatre... Bezumlja koje uhvati, obuzme i opije žešće nego najjače vino... I cijeli svijet se okreće, ništa ne stoji, sve se kreće od velike sreće...

...i pokaži osmijeh svoj ...

Uuuu, taj osmijeh, kad ga vidjeh, o, kad me obori i ponese poput nesavladive bujice, poput lavine me zakopa i pritisne da se ne mogu pomaknuti... A ti ga skrivaš i tajiš, da ga moram kradom loviti... I ljubiti... Dok se smiješ, ja te ljubim, dok se smijem, ti me ljubiš... Smijemo se skupa i ljubimo, kao jedno, savršeno spojeni poljupcem, dva dijela iste cjeline, od praiskona, od vječnosti do vječnosti...

Djevojko u sutonu tihom ...

Suton, more, sunce, crvenilo koje očarava, tišina koja zaglušuje...

...pokraj rijeke što koračaš ...

Koraci, pokraj rijeke... Koraci kojima dolaziš... Koraci kojima odlaziš... Rijeka koja teče prema ušću da se preda svojoj sudbini...

...s tužnom sjenom na licu svom ...

A, to lice, to lice... I sjena... I suze koje su se sakrile u sjeni... Ljubim sve suze, ljubim svaku, ni jedna da ne pobjegne...

... i kosom nježnom ...

Nježna, najnježnija kosa... U svojim zapletenim vijugama, u divljini nepokornosti skrivena nadnaravna nježnost za koju ne znah da postoji na ovome svijetu prije nego mi se otkrila, prije nego se pokazala cijelom kakva je... Skrivala se, skrivala... Zatočena je bila dok se nije oslobodila i zablistala, osvijetlila tamu srca mog...

... i kosom plavom kao lan ...

Utopih tvoju kosu u očima, utopih kosu u plavome moru ogledala duše... Dok nije postala plavom kao lan, uronjena u mene, potpuno, duboko, do dna, ravno do dna...

*Jedina moja
tebi sviram ja
jedina moja
tebi pjevam ja*

Jedina moja, jedina moja, jedina moja... Gitara opet bolno pjeva. Nadvremenski daleko odlazi vapaj gitare... Opet idu riječi. Sve je isto, a sve je novo... Ton titra i preobražava prostor i vrijeme u nešto novo, otkrivajući što je skriveno u starom...

Čujem da kiša počinje padati. Suze se spuštaju s neba na zemlju. Podižem glavu da pogledam kroz balkon... Vidim sve usporeno, kao da stoji sve, a ipak ne stoji... Istovremeno i da i ne... Vidim, a gubim vid... Zatvaraju se oči, a otvaraju se rane na srcu... Sve boli još više, još jače. Gledam u vrijeme koje stoji i svijet koji se kreće... Vid se izoštrio, čudesno sve izgleda, čudesno... Svaku kap drži jedan anđeo i poput padobrana svojim krilima usporava pad... Jedna kap, jedan anđeo i vidokrug je ispunjen anđelima koji spuštaju kapljice s neba na zemlju...

Glava mi pada na pod, ali, umjesto da udarim o tvrdi parket, sve se okrenulo, doslovno se okrenulo. Pod je strop, strop je pod. Puzim po stropu, dolazim do ruba, naginjem se. Vidim knjigu koja prekriva nebo. Blizu je, ali je daleko. Velika je, ali je mala. I sve mi izgleda normalno da je tako, iako sam istovremeno svjestan da nije normalno to što gledam.

Čujem glas: - Ovo je *Knjiga tajni*, uđi! – glas je bio jasan, dubok, strog, jak, ali neshvatljivo prislan, povjerljiv, siguran i miran.

Vjerovao sam glasu koji sam čuo. Bez oklijevanja prelazim rub stropa gdje sam bio nagnut u tom naopakom stanju u kojem sam se zatekao. Padam prema gore. *Knjiga tajni* se otvara, ulazim u nju, knjiga se zatvara i kao da me progutala, nestajem u njoj...

Sad je sve postalo mračno, a ja i dalje nastavljam putovati, padati prema gore. Nazire se bijela točka kojoj se približavam. Pomalo raste i sve je bolje vidim. Bijela boja. Nikad nisam vidio da postoji takva sjajna bjelina. Prolazim kroz nju. Kao da sam pao u more bijeloga, nadnaravno bijeloga. Iz bijeloga rađa se zlato. Pojavljuju se zlatni ornamenti u bjelini. I to zlato je neviđeno, posebno. I ne može se reći je li to zlatna ili žuta boja. Nešto posebno uro-njeno u bjelinu. Slično je ukrasnim ornamentima, ali ovo je još s dimenzijom dubine kroz koju prolazim. I sve je međusobno prožeto i kao da pleše, kao da je sve živo...

Predivna je igra bijelog i zlatnog i kako kroz sve prolazim, putujem, padam prema gore. Kao da me nešto usmjeruje... Kao da zlatno ide prema meni...

Ulazim u to ili me to obuhvaća. I krećem se kroz zlatno, kroz žuto. Izvanredno je lijepo, mogao bih tako dovijeka biti u tom moru zlata kroz koje idem.

Ali, dok to mislim, tako odjednom dolazi plavo. Isto pomalo iz daljine pa onda odjednom se pokaže velikim. I sve je na nov način savršeno kao i prije što je bilo. Plava svjetlost, plavo koje je nešto kudikamo više od svjetlosti kakvu poznajem.

Iz plavog dalje idem u zeleno jer pojavljuje se neopisiva zelena boja, koja je zelenija od najzelenijeg zelenog što se može zamisliti.

Iz zelenog ulazim u narančasto. Sve vrijeme osjećam uzbuđenje, ekstazu ljepote koja obuzima. Ne mogu nego samo ushićeno se diviti svijetu boje kroz koji idem.

Narančasta se mijenja u ljubičastu. U biti, ne mijenja se, razvija se, iz svih pora narančaste počinje izlaziti ljubičasta poput kakvog dima. Ali to nije dim, a nije ni tekućina. To je esencija boja koje u sebi sadrže svjetlost, čistoća koja obuzima...

Prolazim, letim ili padam, ne znam više, kroz ljubičasto. Neopisivo, neopisivo...

I dugo traje, sve dugo traje, a nije dosadno. Naprotiv, predivno je, uzbudljivo i ispunjujuće. Nema pomisli o dosadi i da bi trebalo nešto drugo osim ovoga. Potpuno zadovoljava sve, ispunjava cijeloga mene. No, mene tu, zapravo, niti nema. Zato je i moguće da se ovako ispunim jer me nema. Izgubljen sam u tom kolažu boja, svjetlosti, svega...

Igra se nastavlja. Ljubičasto se dijeli na plavo i crveno. Vidim savršen ples plavog i crvenog. Prvi put vidim crveno kao što crveno nikad nisam vidio. Vidim i osjetim. Ulazim u crveno, crveno ulazi u mene koji sam plav, sve boje se izmjenjuju, sve igra, sve pleše, sve je predivno, predivno...

Osjećam se jedno sa svime, a sve je Jedno... I kako je to samo neporecivo tako. Cijelo biće, sve moje jastvo to zna, to osjeća, potpuno, neupitno... Sve je Jedno, svi smo Jedno...

Putovanje staje. Osjetim da sam stao, da stojim na nogama. Više nema osjećaja kretanja, tog padanja prema gore koje me do sada nosilo. Ne znam koliko je vremena prošlo jer vremena nije ni bilo. Boje su tu, kreću se sve uokolo mene i stvaraju razne oblike koje ne mogu opisati jer nemaju smisla. Iako, meni je sve imalo savršenog smisla da je to sve baš tako kako je.

Čujem glas, poznati glas koji nikad nisam prije čuo takvim. Ali, znam čiji je to glas, znam i ludujem od sreće. Jer, to je glas velike sreće... Ona... Jedina moja...

– Slušaj najnovije vijesti iz nesvijesti – kaže pa se smije, a svjetlost i boje se smiju svojim plesom, sukladno riječima. Nešto slično kao kada plesači svojim pokretima prikazuju glazbu s kojom se stapaju.

Ništa ne odgovaram jer se i ja smijem. Iako, ne smijem se ustima i plućima. Ali se smijem. I to smijehom radosti, smijehom veselja. Srce mi se smije...

– Znali smo već od prije da je petica poseban broj. Ne samo broj *Ehli-bejta* i broj dnevnih molitvi nego i broj Božje vlasti na zemlji. To se vidi kroz našu šaku. Dakle četiri prsta - voda, vatra, zemlja, zrak i ... peti element - dah, nebeski element koji svemu daje život. Zato je palac, kao simbol petog elementa, odvojen od ostala četiri prsta i on prirodno stremlji ka nebu. Palac gore! Može se palac i dolje okrenuti, ali to nije prirodni položaj ruke u

čovjeka. – Htio sam reći nešto o tome kako se palac dolje okretao kad se gladijatora osudilo na smrt, osudilo da mu se oduzme taj dah koji upravo palac predstavlja. No, nisam stigao jer je nastavila pričati. Pravo moje žensko, raspričalo se bez stajanja. Neka priča, volim je kad priča.

– Znam da te to podsjeća na gladijatorske igre. No i to ima smisla. Dakle, pentagram nije nužno loš. Pentagram je čovjek. Naravno, pentagram mora biti ispravno postavljen, nogama prema dolje, a glavom prema gore. Kad se čovjek izokrene, i pentagram je izokrenut, a to nije prirodno ljudsko stanje. Isto kao i s dolje okrenutim palcem, to je prizivanje smrti – sad je stala, a svjetlost i boje počinju sve više poprimati složenije, materijalnije oblike, ali još premalo konkretne da bih išta mogao definirati.

– Crveni pentagram, crvena zvijezda, predstavlja *Nefsi Emaru* – neodgojenu dušu, čovjeka na nivou životinje, sa strastima i nagonima, okrenutog materijalizmu i ovom svijetu. Crvena zvijezda je čovjek okrenut samo ka ovome svijetu, bez duhovnosti, koji poseže za zadovoljstvima sve više i više, dok ne dosegne dno nenormalnim trošenjem, ogavnostima i perverzijom, a opet ostaje neispunjen i gladan - najniži stupanj postojanja. No, ako je zvijezda zelene boje, onda je to simbol poslanika, dobrih i bliskih Božjih ljudi, koji streme visinama, koji su ukrotili i podčinili svoju *Nefsi Emaru* u smislu da njima ne vladaju strasti i nagoni, nego duh. Premda, neka i ovog prvog! – nasmije se. Jedan dio boja je izrazito porumenio, a ja osjetim kako je Ona zastala od stidljivosti. Ipak nekako nastavi:

– Bog zabranjuje celibat i sve neprirodno. Strast i nagoni su tu da održimo vrstu i damo pogon tijelu da se hrani i brani, kako bi ono, poput vozilice, pronijelo esenciju duše preko ovog smrtnog mosta vremena od vječnosti ka vječnosti. Zbilja čovjek može biti gori od svake životinje ako u njemu prevlada ova niska, životinjska strana. No, bolji je od meleka ako je uspije podčiniti i staviti u okove Zakona, kako bi duh prevladao i vodio ga. E, to su te zelene zvijezde, to su prosvijetljeni i uvijek sretni. Sad, kažu astronomi da zelenih zvijezda nema, haha – nasmije se moja ljubav i moje srce se nasmije s njom i sve boje svijeta sa nama se smiju i dalje postajući sve rafiniranije uobličeni-ma, a Ona nastavi:

– A ima, ima, još kako ima zelenih zvijezda. - Gle sad, zašto zelena? – opet sam htio nešto odgovoriti, nešto reći, bilo što. Opet nisam stigao, ali i dalje mi nije bilo bitno što ne govorim, jer uživam u svakom glasu koji čujem. Iako je ne vidim, jer je i dalje skrivena iza zastora boja i svjetlosti, nimalo mi nije bilo potrebno da vidim. Kao da sam srcem vidio kroz riječi koje su stizale.

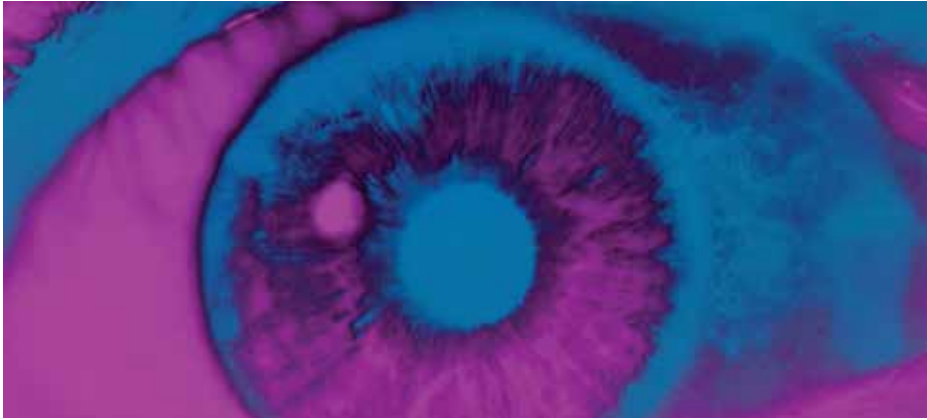
– Učili smo u osnovnoj školi da su osnovne boje plava, žuta i crvena, a sekundarne narančasta, ljubičasta i zelena jer se one prave od osnovnih boja. Pazi dalje. Plava i žuta daju zelenu. Plava i crvena daju ljubičastu. Žuta i crvena daju narančastu. Vidiš da u tvorbi zelene boje nema crvene, koja je simbol vatre i nižeg svijeta. Zato je zelena boja najsuprotnija crvenoj. Vidiš zašto zelena, a ne crvena zvijezda.

– Da, vidim, ljubavi, vidim. Zato je sunce žuto, nebo plavo, a biljke zelene. Fotosinteza je proces gdje je biljkama dano da pretvaraju plavo i žuto u zeleno. Zato biljke nemaju krv, nemaju crvenilo u sebi, čiste su od nižeg svijeta i ne raspiruju vatru u nama kad ih jedemo. Zato je biljke dopušteno jesti, a krv je zabranjena – konačno sam odgovorio, konačno sam došao do riječi. Ali, nisam govorio jezikom, ustima, nisam plućima govorio. Govorio sam mislima iz srca. Govorio sam otkucajima srca. Čuo sam svoje srce kako govori i, ne znam zašto, bilo mi je skroz normalno što je tako. Ovakva komunikacija, gdje ono izvanjsko miruje i šuti, a unutrašnjost progovara zaista postoji, moguća je i savršena, za razliku od svih drugih nama poznatih metoda komunikacije. Tek u ovakvoj komunikaciji vidiš kako su riječi nedostatne i kolika je tu opasnost da se bude pogrešno shvaćen. Ovdje toga nema. Transferom misli od jednog do drugog srčanog uha, ne samo da točno znaš što ti druga strana govori nego i što o tome osjeća. I ja sam znao. Ah, kako sam samo znao. Znao sam da i njeno srce pjeva još više nego moje. I floskule o spajanju dvije davno razdvojene polovine u savršenu cjelinu više nisu bile floskule nego istina zbog koje smo oboje treperili.

A kako sam progovorio, tako su se boje smirile i transformirale u sliku svijeta u kojem sam se našao. I imao sam što vidjeti...

Ljepota, preda mnom je bila moja ljepota. Oči, lice, usne, kosa. O, ta kosa. Crvena, vatrena, divlja i nepokorna, a meni podatna. Samo meni, samo za mene stvorena. Moja savršena ljepota, sve ono što nemam sad imam. Ono što sam izgubio, sad mi je vraćeno. Moje rebro izvađeno u vremenu prije početka vremena. Meso mojeg mesa, srce mojeg srca. Duša moje duše. Savršeno sve za mene jer je sve moje, od mene za mene. Kako je moguće da je to tako? A znam da je tako, no ne znam kako...

– Bili smo zajedno stvoreni u *ezelu*, u tom praiskonu duša. Kad je Gospodar stvarao duše, mi smo zajedno stvoreni u paru. Jer, Gospodar sve stvara u paru, a samo je On neparan. Jedan je Jedan i nema drugoga osim Njega – čujem njezin glas, iako gledam i ne vidim da se njene pune rumene usne miču. I nije mi jasno kako je znala što treba odgovoriti? Još se ne mogu naviknuti na ovu savršenu komunikaciju bez riječi.

– Čujem što misliš. Na ovom svijetu nema tajni – stigne mi odgovor, opet bez pomicanja usta, usni, ičega. Samo me gledala i ja sam čuo što mi govori. Ni trepnuo nisam, a ona je nastavila govoriti, preplavivši me riječima ljubavi. Tako jasno sam osjetio tu istinu ljubavi koja je izlazila iz njezinog srca.

– Eeee, sjećaš li se kako si me rimovano zezao ponavljajući da se sve vrti između života i smrti? Igrao se s mojom zbunjenošću nakon što si me sveo na nulu gdje i trebam biti. Tko bi onda rekao da ćemo ovdje stići. Baš smo tu gdje si ti naslutio – sve se vrti između života i smrti. Da sad ne ulazimo u to koji su mrtvi, a koji živi te jesu li živi oni koji još hodaju u ljušturama tijela bez srca ili su od njih življi oni koji su naizgled ostavili skafandere od mesa i kostiju te sad čekaju *Dan* i sijaju zelenim svjetlom. Jasno ti je sve, ne trebam objašnjavati što želim reći. Ukratko, nisi napustio materijalni svijet, nisi umro, u uskom shvaćanju te riječi. Mi smo u jednom od onih 18 000 svjetova pod jednom milošću. Ovdje smo jer znaš da se ne možemo i ne smijemo sresti u materijalnom svijetu. I sam si svjedočio kako su se tektonske ploče pomaknule i izazvale potres kad smo se približili – ti u Brelima, ja u Makarskoj. Kad se samo sjetim te poruke, Mjesec ju je preklopio i dostavio, o tome kako si te noći gledao njegovu zakrivljenost, razmišljajući je li moguće zakriviti i svjetlost, a s ciljem da se nekako premosti razdaljina između nas i da se dođirnemo tijelima. I još si to pokušao predstaviti kao egzaktnu znanost. To je bilo preblizu, uuu opasno blizu. Ili, kad se sjetim, samo što voda nije odnijela cijeli Zadar kad sam nakratko došla blizu tebe. Zato smo ovdje, ljubavi. Ti plav, ja crvena. Skupa smo ljubičasta. Posljednja i najintenzivnija boja spektra koji se razvija iz bezbojnog. Zato je ova kupola pod kojom jesmo u ljubičastoj izmaglici, prošaranoj svjetlucavom plešućom prašinom. Naša je boja ljubičasta poput ove lavande! – pa pogleda prema struku lavande, koja je živjela u pukotini stijene. A lavanda se izvi prema nama i osjetismo joj miris.

Da, miris lavande, bio je to miris lavande, ali toliko intenzivan kakvim ga nikad nisam osjetio. Kao da se kroz nosnice urezuje direktno u mozak koji se trudi zadržati ga tu, zadržati taj miris ugode. Ah, kako je sve ovdje dignuto na nebesku potenciju. Sve isto, a ni nalik.

Uvijek sam volio lavandu. Taj miris u kući i dvorištu, a i koristan je jer tjera komarce na moru pa na okućnici uvijek imamo lavande posvuda kao da su koprive. Poslije se ubere i osuši pa se koristi i za tjeranje moljaca i ostalih štetočina iz ormara i prostorija...

Ali ova lavanda i njen vidljiv ljubičasti miris su toliko jači da se čak očima može vidjeti miris kako ide kroz zrak. Ljubičasta treperava izmaglica mirisa lavande. A onda se sjetih da je Ona najviše voljela miris ljubičastog egipatskog lotusa. Kako sam se samo smijao kad me je pitala znam li nekoga tko će ići u Egipat, koji bi joj mogao kupiti i donijeti ulje ljubičastog egipatskog lotusa. A i egipatski šećer ima svoju posebnu slatkoću, mmmmm...

– Vidiš, oboje smo voljeli ljubičaste mirise! – kaže moja misao njenom uvoju, koji prenosi informacije gdje treba.

– Znaš li da je miris čovjeka unikatan poput DNK, poput jagodica prstiju. Nitko nema isti miris na svijetu. A da bi se dvoje ljudi voljelo, moraju se i njihovi vlastiti mirisi uklopiti. Inače ništa. Evo, pogledaj moj crveni i tvoj plavi miris kako se uklapaju poput beskrajnih kodiranih šifri skrivenih u čudesnosti stvaranja cvijeta lavande. Volim tvoj miris, ljubavi. Kad ga osjetim, znam da sam doma. Mirna i sigurna. Dobro, ne baš uvijek mirna! No, jako volim taj nemir kojim si me izveo iz mog mira – izgovori ovo na kraju, smijući se i krijući oči.

Gledam sve. I moju ljubav i ovaj svijet u kojem sam se našao. Moja ljepota, moja ljubav, jedina moja uronjena u ljepotu svijeta koji je neki drugi svijet, iako izgleda sve kao da je isto. Ali nije isto, ovo je nešto posebno, drugačije je sve što je isto.

Gledam i uživam. Nebo je plavo, ali posebno plavo s nadodanim ljubičastim rubom na kraju plavog spektra. Sunce je zlatno. Oblaci bijeli. Sve isto, sve drugačije, sve posebno. More, modro more s modrinom pred kojom se safir srami. I sve je tako. Kamena obala na kojoj stojimo jedno nasuprot drugog. Na kamenju koje je tvrdo, a mekano je i ugodno stajati na tom kamenju, kao da si na pijesku. Neopisivo. Neobjašnjivo...

Cvijeće i biljke koje izlaze iz pukotina u kamenju. I dalje iz zemlje. Crvene zemlje. Najbliže bi sve ovo bilo kao da sam negdje u Dalmaciji, ili negdje na Mediteranu, ali, opet, drugačije je. U usporedbi s ovim što vidim i osjećam,

sve tamo je razvodnjena boja, kao akvarel. Ovdje je zgusnuto, kondenzirano poput ulja na platnu. Kao da je ljepota neba, mora, krša, zemlje, bilja, svega, višestruko pojačana. Sve je pojačano prema beskonačnosti. Crvena zemlja je crvenija. Mirisi bilja, cvijeća, mora. Opijajuća simfonija savršenih mirisa...

Udahnem duboko i osjetim kako mirisi ulaze u sve moje pore, u krv, pa izdahnem i vidim svoj dah kako prolazi kroz zrak. Ona se primakne bliže, taman mrvicu, dosta da uhvati moj dah i uzme ga u sebe. Zaklopi oči, a usne poprime lagani osmijeh, zamalo pa nevidljiv, ali ipak prisutan. Odmah povećem, to je Leonardo naslikao u portretu Mona Lise. Zar je i on ušao u *Knjigu tajni*? Zasigurno, ne može drugačije nego tako biti pa da mu se otkrio jedan drugi svijet, po kojem je onda naslikao svoje remek-djelo.

Ona potom izdahne, a ja instinktivno uzmem njezin dah u sebe. Obuzme me ekstaza zadovoljstva i radosti. Srce mi se zagrijalo blagotvornom toplinom, krv je lupala ritmom sreće. Sve kao da je pjevalo u meni, iako ništa nisam čuo, ali znao sam da je tako. Držim dah pa opet izdahnem, a Ona uhvati dah natrag pa udahne u sebe. Sad sam osjetio još veće zadovoljstvo kako je to učinila. Osjetio sam sreću što je Ona sretna što sam dahom ušao u nju. Istovremeno, znao sam da je to obostrano tako. Sreća zbog sreće koja je u drugom dijelu naše jednosti podijeljena u par. Naše podijeljene duše, razdvojene vremenom, pa spojene čudesnim susretom kroz slova i riječi koje su je dozvale natrag da mi se vrati čim joj je srce čulo moj praiskonski zov. Nisam znao da zovem nju. Nisam ništa znao dok mi nisu došle natrag njezine riječi. Priča o Mojsiju i Faraonu. Riječi, da, to su bile čudotvorne riječi koje su spojile razdvojena srca natrag u jedno za Jednog...

Ovo je bila spirala sreće i užitka, sa svakim ciklusom uzdaha i izdaha. Disali smo, izmjenjivali dahove, a ovaj čudesni svijet u kojem smo bili je sve više disao s nama. Kao da smo ušli u disanje svijeta. Ili je svijet slijedio naše disanje? Mislim da ni nema razlike niti je to bitno. Sve je Jedno. Jedan je sve. To je bitno...

Nema te droge ni halucinogenog sredstva koje te može dovesti u ovo stanje. Znam to sa sigurnošću empirijske provjere. Sad znam da je bježanje u opijate zapravo podsvjesna želja duša da se dosegne ovo što sad osjećam, iako se razumom ne može znati da ovo postoji. Tek osjećaj postoji, da nešto tu negdje ima. No, poneke duše onda zapadnu u đavolje zamke pa, umjesto na ovakvom mjestu, probude se još dublje u ništavilu. Ovdje se dolazi gladovanjem. Doslovnim gladovanjem. Ne samo odbijanjem jela, pića i strasti. Nego ostavljanjem gladnima želje svoga srca i tijela. Post od želja, post od ispunjavanja vlastitih želja, iako ih možeš ispuniti. To je put ovamo.

Stajali smo jedno nasuprot drugog. Ona i ja. Dostatno blizu za razmjenu daha, ali, odvojeno i bez dodira. Jedno smo, iako se ne dodirujemo tijelima. Nije ni bilo potrebno kad se dahom sve dodirnuo i jače, i dublje, i intenzivnije, i trajnije nego što bi se to moglo ikakvim drugim načinom.

Vrijeme nije prolazilo iako je sunce prošlo nebom i zašlo iza horizonta, utonuvši u more spektakularnim festivalom crvenog svjetla. Došla je noć i pun Mjesec je prošetao iznad nas, blagotvorno hladeći svojom svjetlošću ono što je Sunce preko dana zagrijalo. Potom je i Mjesec otišao u svoj suton, a da bi se opet Sunce pojavilo u zoru sa svjetlosnim efektima jutarnjih boja na nebu.

Sve je prolazilo, sve je disalo skupa s nama, ali vrijeme nije prolazilo. Vrijeme je bilo vječno sada, bez ikakva osjećaja gubitka. U ovome svijetu, u ovome disanju, u svemu, nemoguće bi bilo reći: "Nemam vremena". Ili: "Izgubio sam vrijeme". Iako znam da vrijeme postoji, stvoreno je kao što smo i mi stvoreni, ovdje pojam vremena gubi svoj smisao. Ovo je bilo nešto drugačije. Vanvremensko, iako, sve je drugo izgledalo kao normalno. I Sunce, i Mjesec, i kretanje života. Sve isto, ali izvan dosega vremena kakvog znamo. Nešto sasvim drugačije što se ne da objasniti osim ovim skromnim pokušajima riječima, koji su osuđeni ostati samo pokušaji. Jedno je kad je nešto rečeno, a posve drugo je kada se to doživi...

– Sve je živo po Dahu – čujem njeno srce kako govori svojim otkucajima.

– Najistinitiji govor je onaj koji potječe iz srca – odgovori moje srce svjedočeći samo za sebe.

Počnem se smijati od sreće, od velike sreće, najveće sreće. Smije se i Ona, moja ljubav, moja žena, jedina moja... Smijemo se skupa. Mi i cijeli svijet oko nas. Sve se smije. I kamenje, i zemlja, i voda, i ribe, i stabla, i biljke, i kukci i životinje. Najviše od svih ptice. Njihov smijeh je pjesma, cvrkut smijeha koji nadglasava sve ostalo, ali tako da ne remeti sklad. Sve je poput savršeno uštimanog orkestra, a ptice su violine koje predvode ovu partituru smijeha u simfoniji velike sreće...

– Dođi, idemo kući, da se okrijepiš jelom i pićem – reče Ona te me uzima za ruku i vodi niz obalu mora. Prsti ruke su nam se spojili i osjetila se povezanost slična spoju dva suprotna magnetna pola, ali bez ikakvog pritiska ili nelagode u toj čvrstoj povezanosti. Kako je divno ovo mjesto. Jedino mjesto gdje nam je dopušteno da se dodirnemo. Bilo je predivno osjetiti sve što se može osjetiti dodirnom. Pore kože kako dišu. Kapilare i krv kako ide kroz njih. Osjetiti svaku šaru jagodica prsta do te mjere da se u mislima stvorila slika

ornamenata svih prstiju koji su me dodirivali. Jagodice prstiju, unikatne šifrirane mape. Sad je taj pojam imao jedno novo značenje. Sve je novo i drugačije. Sve je čudesno...

Hodam lagano, bez napora. Sve je izrazito jednostavno, kao da sam odjednom postao višestruko jačim i izdržljivijim. Ili je sve postalo lako i jednostavno. S tom čudesnom lakoćom trčimo, ako se to može nazvati trčanjem. Prije bi to bilo brzo kretanje velikim koracima, ali elegantno, graciozno i u suglasju sa živim svijetom oko nas. A sve je živo. I kamenje, i zemlja, i biljke, i žbunje. Sve.

Pčele su došle u pratnju, kao da su se pridružile tom veselju kretanja. Slično kako mala djeca dođu kad vide i osjete nešto zabavno i bezbrižno pa se tu priključe i vesele na svoj poseban dječji način. Vidio sam i ptice na nebu kako se kreću s nama. Osjetio sam da smo povezani i s njima.

I dvije mačke su nam se odnekud pridružile. Jedna bijela sa sivim šapama, repom i ušima. Druga crvena, prugasto crvena s dvije nijanse crvenog pigmenta. Oduvijek sam volio mačke. Tako su ponosne i dostojanstvene. I čiste...

Došavši malo dalje od obale, na blagom brežuljku vidio sam kuću. Nije bila velika, ali je bila prekrasna i posebna. Kamena kuća obuhvaćena ružama. Crvenim ružama koje su obujmle i prekrile cijelu kućicu i dale joj dodatnu ljepotu, očima za gledanje i plućima za mirisanje. Uz kuću bio je i velik zeleni hrast koji se postavio tako da je izgledao kao div koji tu stražari i samom svojom impresivnom pojavom tjera sve što bi moglo biti štetno i loše. Iako toga ovdje ni nema, koliko sam uspio osjetiti.

Usporili smo i idemo stazicom do terase gdje su ležaji s jastucima da se može uroniti u njih pa s te povišene pozicije imati pogled na more, nebo i okolni krajolik.

– Gdje smo mi sad? Kakav je ovo svijet? Jesam li umro i sad sam u raju? Koliko dugo si ti ovdje? Kako si došla? – počne mi srce odjednom zapitkivati ovaj niz pitanja. Začudo, kako sam to pitao, čudio sam se kako prije nisam o tome mislio. Kako tek sad to želim znati?

– Sjedni, opusti se. I ne, rekla sam ti već, nisi mrtav, ovo nije raj. Još nije, ali može biti ako Bog dâ. Plus glavni dodatak bez kojeg nema raja, a to je gledanje u Njegovo lice. Bez toga nema raja – odgovori Ona pomalo zagonetno pa ode unutra, a ja sjednem, više se ispružim i ležim nego sjedim pa uživam u ljepoti i velikoj sreći. I ne brinem se što ne znam gdje sam. Dobro mi je ovdje...

– Izvoli, popij vodu, uzmi datulju. Imaš i ostalog voća. Tu je i plava čaša za mog Plavog – reče kroz osmijeh koji me zabljesne ljepotom, stavljajući zlatni pladanj u kojem je bilo razno voće, datulje i plava čaša s vodom. Sjedne na pod pored mene, tako da smo bili jedno uz drugo okrenuti zajedno prema cijelome svijetu. Idem pogledom, vidim grožđe, kruške, jabuke, jagode, maline, smokve i datulje, dok uzimam čašu u ruke i pijem vodu. Kažu da voda nema okusa i mirisa. Ova voda ima svoj okus i miris, a i dalje je voda kakve nigdje nema, čista i bistra. I živa, vidi se kako je živa. Trenutno sam osjetio ispunjenost energijom, snagom, eksplozijom života. Sve je u meni oživjelo još više nego što sam bio oživljen ljepotom i srećom u koju sam bio utopljen. Voda je nestvarno posebna...

Ona se nasmijala srcem vidjevši moju reakciju pa i sama popije gutljaj. Kroz kosu joj prođe val svjetla, ali unutarnjeg svjetla. Svaka njena vlas je isijavala crvenilo koje mi je grijalo srce...

Dvije mačke koje su prije išle uz nas obalom, bijela i crvena, sad su ušetale na tipično mačji način, kao da su slučajno tu, ali točno znaju što hoće. Bijeli mačak se smješta nasred glavnog jastuka, a crvena mačka mi prilazi i, onako tipično mačije, kao slučajno se umiljava idući mi niz nogu pa se skroz kuler-ski smjesti na moja prsa. Milujem to mačje klupko, sad smješteno u mojim njedrima, smijem se, i tepam joj.

– Maco, što ti hoćeš? Maco, što se praviš tako važna? Dobra maca, lijepa maca... – a mačka zadovoljno prede i s očiglednim užitkom zatvara oči kad joj rukom idem preko glave pa cijelim leđima sve do repa koji namjerno namjesti tako da ga kompletnog prođem.

– Njih dvoje su nerazdvojni i ponašaju se kao da je ovo njihov svijet, a ne naš. Tko zna, možda i je tako, oni su tu stalno, a mi samo u prolazu – čujem kako mi Ona govori, istovremeno mazeći rukom bijelog mačka koji je, poput sultana, zauzeo najveći jastuk samo za sebe pa je čujno preo i gledao negdje u nešto neodređeno svojim plavim mačjim očima. Onako kako to mačke znaju i nitko drugi osim njih...

Mazim mačku, gledam, uživam, šutim, samo mi se srce smije i na toplini ljubavi grije...

Razmišljam kako su mačke posebne. Njima čovjek nije Gospodar. Neovisne su o čovjeku i s njim su samo ako im je volja i ako ga cijene. Mnogo je veći kompliment ako te mačka voli nego ako te pas voli. Ustvari, te dvije ljubavi se ne mogu ni usporediti. Vele da njihovo pređenje ima ljekovite frekvencije. Osjete ako čovjeka kojeg su odabrale negdje boli pa se tu sklupčaju, predu

i liječe ga. Mislim si, možda bi mogli u ljekarnama davati mačke na recept? Zgodna ideja, iako, jasno da bi to bilo suprotno mačjem karakteru da ih se može po komandi upućivati. Mora se zaslužiti biti odabran od mačke, a to je već pola izlječenja, da je čovjek u takvom stanju da mačka osjeti poriv da mu dođe liječiti ga. Da, interesantno, nadasve interesantno...

– Jesu mačke interesantne, ali ne samo one. Recimo, zanimljivo je da magarac i pas vide đavla, a pijetao vidi meleka. Pa kad čuješ revanje ili lavež, traži utočište od đavla jer je on onda u blizini, oni su ga vidjeli. A kad čuješ kukurikanje, u bilo koje vrijeme, moli Gospodara za njegove blagodati jer je melek u blizini. Sada to nešto dokazuju kao točno činjenicom da magarac i pas vide nekakvim infacrvenim, a pijetao ultraljubičastim vidom, no to nam nije važno. Mi vjerujemo u ono što je rečeno, bez obzira na znanstvene potvrde. A konja, stvorenog od vjetra, izabrao je Adam kad mu je Gospodar ponudio da izabere jednu životinju koja će mu služiti. Zato, kad čovjek u sebi slavi Gospodara dok jaše konja, konj to čuje pa na svoj način također slavi – dok mi Ona tako govori, kosa kao da joj pleše u ritmu riječi.

Dok slušam, uzimam malo voća, a svaki zalogaj je slasniji od prethodnog. Ne treba čovjeku ovdje ništa drugo nego voda i voće da bi imao i više nego mu je potrebno. I čovjek i žena. To je to, ne treba mi više od ove velike sreće. Stvarno čudesno kako je sve lijepo, predivno...

– Dobro, nisam umro, ali, gdje smo onda sad? Što je ovo sve? I odakle ti ovdje? – počinje mi srce znatizeljno pitati, osnaženo bujicom energije primljene od vode i voća.

– I ja sam kao i ti došla putujući kroz veliku bol i patnju. Da sam ostala skrivena iza tamnih cvika koje si mi tako nemilosrdno skinuo, nikada ne bih prošla kroz takve tuge, muke i stanja na rubu života, tik uz smrt. Isto kako si mi oslobodio crveni pigment u kosi koji sam skrivala i ubijala crnom kemijom kozmetičkih kompanija. Da nije bilo tvojeg zahvata na meni, ostala bih suspregnuta i samosputana, misleći da ne može drugačije. Da je to život. Bez puno oscilacija, bez padova, ali i bez uspona. Mislila bih da ljubavi nema, da su to isprazne priče koje su me nasmijavale i kojima sam se rugala u svojem neznanju. O, kako sam se znala rugati kad je netko govorio o zaljubljenosti i ljubavi. Ništa od toga nisam priznavala. No, ti si bio tako odlučan da mi skinješ tamna stakla ispred očiju kojima sam se branila od svijeta, ali i od onoga što nosim unutra, od tog crvenog ekstrakta koji je kanut u mene. Kako si samo bio uporan i odlučan... Otvarao si me kao konzervu, kao onu rusku lutku babušku. Otvoriš jedan oklop, dočeka te drugi. No, nisi popuštao.

Ustvari jesi. Malo popustiš, ali onda jače i gurneš. I tako sve jedan po jedan oklop, dok se nisi dočepao mojih cvika. A onda su one odletjele u more. I mi smo se pogledali. Oči u oči. Bez prepreke. Ja sam i prije naslućivala tko si ti. Snaga, jedina snaga kojoj bih se s radošću željela pokoriti, stati dobrovoljno stepenicu niže, moja snaga. Ljubav je zbilja snaga, a nipošto sila. Drugačije ne može. Istina, nisam ni tada slutila da ćeš ti svojim pogledom izvući sve ono za što nisam ni slutila da se krije u meni. Ti kažeš da jesi, da si znao od prvog trenutka. Kasno je bilo. Svi vulkani su proradili i sagorjeli naše dotadašnje svjetove. Postali smo jedno. Zlatna ruda koja je prošla kroz vatru pa je vatra odstranila sve nečistoće i viškove, oblikujući srce. Zlatno srce. I smijao si mi se kad sam rekla svoje zapažanje da sam kao crvena kokoš, kojoj je cijeli život besmisleno i isprazno ključanje okolo, osim onih minut-dva kada joj otkinu glavu pa ona tada izvede jedini let u svom životu. No, cijena leta je da ostaneš bez glave. I s tobom sam ostala bez glave. Ljubavlju obezglavljena. Kako divno. I izvela sam taj let. Znaš i sam. – Zašutjela je malo, pogledala ispred sebe i nastavila:

– I onda bol... Samo bol. Upravo proporcionalna Ljubavi. Razdiruća. Prvo, jer nam nije dano biti skupa. A onda... Ufff, jeza me prođe kad se sjetim tog poniranja u ništavilo. Kada su tebe pokušali tamo gurnuti i ja sam pala. Što je i normalno. Mi smo jedno, ljubavi. Ako jedna polovina pada, nemoguće je da druga ostane stajati na rubu ponora. I ona neminovno pada. Sjećam se, samo padam, i padam, i padam. Bezdan doslovce. I tu smo se sreli, ako se sjećaš. Baš kao što je ovo mjesto nagovještaj raja, taj pad je bio nagovještaj pakla. Tjelesna bol je strašna bila, ali kad srce pada u ništavilo, kad duša blijedi i umire, to, to je bol sa velikim "B". Svaka tvoja patnja je prošla kroz mene i još je bila multiplicirana jer ti ne mogu pomoći. No, oboje to sad znamo, samo bol je portal koji otvara ove dimenzije. Sve je u paru, kako kažeš. Tako je bol par sreći. Ne zdravlju, jer ne radi se samo o tjelesnoj boli. Bez dana ne bismo znali što je noć. Bez hladnoće ne bismo znali što je toplota. Bez boli ne bismo mogli spoznati sreću i ljepotu. I Ljubav, Marko. Bol je cijena. Dakle, jako mi je drago da si ustrajao u odlučnosti da mi skineš tamna stakla i oslobodiš zarobljeni pigment u kosi. Jer svaka cijena za ovo sad što imamo je mala. Pa i bol. Svako rođenje ide kroz bol. A i srce je kao sjeme. Mora pući kao sjeme, da bi iz njega izrasla krošnjica s plodovima koji vječno traju. U suprotnom će ostati mrtvo, neprokljalo i ućahureno sjeme. I tebi i meni je puklo srce. I evo nas ovdje. Pod kupolom. Hvala Bogu. Znaš onu cigansku: *Bit će skoro propast svijeta / Nek' propadne, nije šteta*. Baš tako, čak i apokalipsa bi bila dobra naša pozadinska slika.

– Haha, da, znam tu cigansku pjesmu. Ima i stih: *Djevojačko srce vene, neće momci da se žene*. Savršena pronicljivost o kraju svijeta je tu ugrađena. Svijet propada kad se momci neće ženiti djevojkama. Tako jednostavno, a tako istinito – ubacim se u monolog, a Ona nastavi dalje gdje je stala, davši mi osmijehom na znanje da joj se sviđa što sam rekao i da joj nimalo ne smeta što sam naizgled ignorirao opis njezine boli i patnje kroz koju je prošla.

– Ovo je svijet stvoren samo za nas da se tu odmorimo od bolova zemaljskog svijeta. Opet se vraćaš natrag, ali pripremljen za ono što te čeka, a čeka te mnogo toga. U biti, sve je to tu za tebe, a i ja sam tu da ti pomognem koliko mi je dano – osjetim uzbuđenje u njezinim riječima. Ili, više bi to bilo ushićenje. Nešto na tragu jedinstvene uzvišenosti na krilima ljubavi.

– O, ljubavi, i ti prošla svoju bol i patnju kao i ja. Otkad si tu? Koliko dugo me čekaš? – nastavim s novim pitanjima iz srca.

– Ne znam. Vidiš da ovdje nema vremena kakvo poznajemo. Ovdje sam i onda si ti došao. Ti kroz knjigu, a ja kroz tajni bunar. To su naši portali za svjetlosni transfer – odgovori Ona.

– Odakle znaš to sve o čemu govoriš? – pitam dalje, ne posustajući u znatiželji.

– Jedan glas mi govori. Samo glas, ton bez slike. Autoritativan, strog, jak glas, bez zvuka u klasičnom smislu zvuka kakvog znamo. Čujem taj glas u sebi, ali, istovremeno, to je glas pun sigurnosti, povjerenja, istine, ljubavi.

– Čuo sam taj glas. To mora biti isti glas koji mi je rekao da uđem u *Knjigu tajni*. Sve je tako kako si opisala. Što ti je rečeno? Tko je taj glas? Pričaj mi sve. Volim te kad pričaš – zapjeva mi srce pjesmu u sebi.

– Rečeno mi je najviše za tebe. Kako sam ti rekla, o tebi se ovdje radi. Tebi trebam prenijeti sva uputstva koja su mi došla. Ti si taj kome su povjereni veliki zadaci da ih ispuniš. Čeka te nagrada na kraju puta, a ovdje ti je dano vidjeti manji dio velike nagrade. Da, Gospodar je darežljiv prema svojim vjernim robovima. No, pazi da ne padneš u zamku vlastite destrukcije. Samo ti možeš sebe spriječiti u dolasku do cilja. Sve je na tebi i kako ćeš izabrati. Biti vjeran i zahvalan, ili biti nevjeran i nezahvalan Gospodaru.

– Zašto ja? Ne razumijem. Toliko sam loš i grješan. I toliko stvari sam krivo uradio u životu. Toliko mnogo loših, ružnih stvari da me stid o tome misliti, a kamoli govoriti.

– Slušaj, Marko. Hoćeš li ti da se mi posvađamo? Pazi, nitko u mom prisustvu ne smije protiv tebe govoriti pa ni ti. Jesi li čuo? U tebe mi nitko ne smije

dirati. Dobro, samo ponekad ja, haha, i to ne bih nazvala govorom protiv tebe nego više konstruktivnim usmjeravanjem na fokus, zadatak i cilj. Također znaj, grijesi su nužni jer bez njih Gospodar ne bi imao što praštati. Ajde, reci, zašto bi bio loš? Po čemu? – prekine me Ona i smije se, dok se trudi biti ozbiljna.

– Kako po čemu? Znaš i sama, sve sam ti to pričao. I moje avanture sa ženama. I mnogo toga još neprimjerenog. Kao u onoj paroli: *sex, drugs and rock'n'roll*. Daleko sam ja od nekog dobrog i uzornog čovjeka. Eto, na koncu, dobar dio života sam se molio kipovima, tim svakakvim svecima, svemu što je strogo zabranjeno. I toliko toga još, nemoj da se sad mučim izvlačenjem svih tih loših stvari. Čini mi se da samim spominjanjem zagađujem čistoću ovog našeg svijeta – izbacim iz srca ove mučne riječi.

– Slušaj ovu priču. Stoji melek Gabrijel na svome mjestu kod drveta Siddretul-munteha ispod Arša, Božjeg prijestolja, i čuje kako se Arš potresa od nečije molitve. Obleti on cijelu zemlju, no ne nađe tko je to. I tako nekoliko puta. I pita Gospodara, tko je taj i gdje je taj od čije se molitve Arš potresa. I kaže Gospodar: *Naći ćeš ga u toj i toj crkvi*. Melek Gabrijel ode i nađe čovjeka u crkvi kako se sav u suzama moli pred kipom. I vrati se Gospodaru i pita: *Kako ovo, Gospodaru, on se pred kipom moli*. Kaže njemu Gospodar: *On je cijelo svoje srce Meni predao, samo ne zna Istinu i formu. Zato ću ga Ja sada uputiti*. – Dovrši Ona priču, pogleda me u oči i dotakne pogledom punim ljubavi, da mi je bilo da ću se utopiti od tog tsunamija koji me udario bez udarca.

– Dobro, shvatio sam što želiš reći. No, i dalje mi nije jasno zašto ja? I što se uopće očekuje od mene? Ma ništa mi nije jasno osim da si mi najljepša na svijetu. Što i nije nešto čudno jer nema nikoga drugoga na ovome svijetu – počnem se smijati, a Ona se uključi pa smo se dugo smijali i gledali se u tom smijehu. A s nama se sve okolo smijalo, živo i naizgled neživo, ne narušavajući nam privatnost u tom predivnom i čudnom poretku.

– Evo, bit ćeš upućen, kako priča kaže. Uostalom, već si prošao kroz dobar dio upute. Ima dugo kako se ne klanjaš i ne moliš kipovima. Sve si to odbacio od sebe i očistio si svoje molitve. Vidiš kako je Gospodar milostiv i kako te vodi da toga nisi ni svjestan, a tako će i dalje biti. Nećeš nikada biti ostavljen, zapamti to ma što bilo. A i ja sam tu i nikada te neću ostaviti. Nikada nećeš ispasti iz mojeg srca. I to isto zapamti – dok to govori, gledam njezino lice, usne, oči. Gledam više nego što slušam, ali gledanjem kao da čitam ono što je govorila. Sad to više nisu samo riječi. Sad je to mnogo više od riječi. Sad je to spoznaja.

– Znam, ljubavi, a i ti znaš da nećeš iz mogega srca van čak i kad bi se potrudila da to učinim. Nemoguće je to. Ugrađena si unutra, duboko i trajno – osjetim u srcu istinu ovih riječi.

– Opet me ne slušaš. Osjetim to kad više gledaš i misliš svoje nego slušaš što ti govorim. Moraš dobro slušati jer ne govorim od sebe nego ono što mi je rečeno da ti prenesem i da ćeš ti onda znati što ćeš s tim uputama. Moram priznati, ima tu toliko toga što mi nije jasno. Neke šifre, zagonetke, čudne stvari, naizgled besmislene. No, vjerujem kako je rečeno, da ćeš ti to sve razumjeti. Ako ne odmah, onda tijekom puta kojim ćeš se kretati. Kako ćeš ići uskim putem koji ti je određen, tako će ti se otvarati zatvorene kapije znanja – upozori me, a i prisjeti kako sam prije isto tako često znao slabo slušati što govori, a više sam gledao. Gledao i ljubio tako jako da dobro da se nisam skroz izgubio.

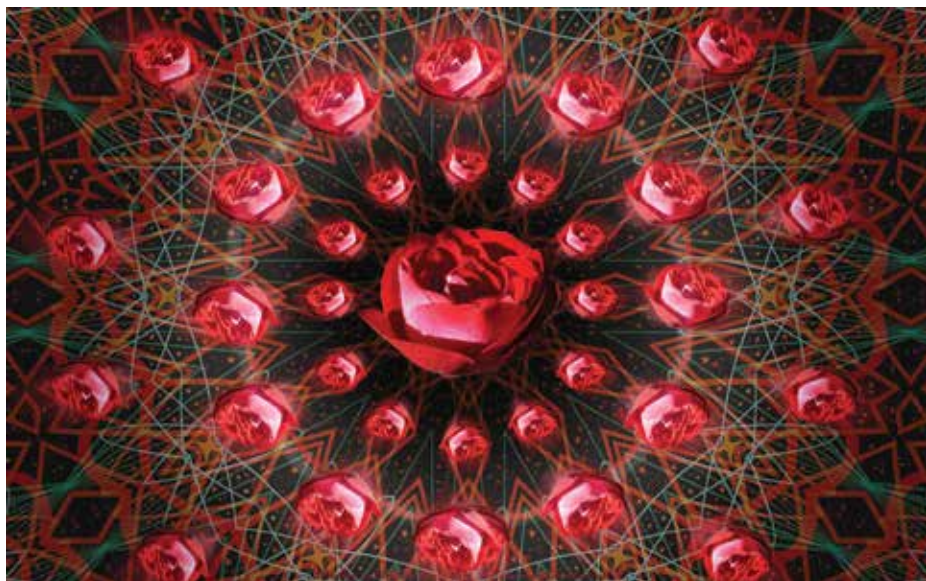
– Ne znaš ti koliko sam ja još bio dobar u odnosu na to koliko mi nije bilo ni do kakvog slušanja. Dobro da sam te išta čuo kad sam te vidio. Zato, bolje mi nemoj prigovarati, zaslužujem orden zasluga za slušanje – opet se počnem smijati, a Ona se priključi. Vidim i osjetim po intenzivnijem mirisu da se i ruže smiju s nama, a s njima i sve ostalo. Predivno se ovako skupa smijati, zajedno s cijelim svijetom...

U radosti smijeha, u nekom iracionalnom htijenju da zagrlim cijeli svijet, ispružio sam ruke pa se ubo na trn jedne od ruža na zidu kuće. Nimalo nije boljelo, naprotiv, više je bilo kao milovanje. Krv, koja je kapnula na kameni zid kuće, kliznula je u procijep iz kojeg je odjednom izrasla nova ruža, ljepša od svih ostalih. Ljepša i mirisnija...

– Poklanjam ti ovu ružu, ljubavi. Ti si krv moje krvi. Poput ove ruže što je iz moje krvi izrasla iz kamena. I nema druge ruže koja joj se može približiti po ljepoti ili mirisu. Nema... - udarci srca su govorili ovu istinu.

Ruža, kako je naglo izrasla, za razliku od ostalih ruža nije bila privita uza zid kuće nego se nagnula prema van, prema meni, gotovo da mi je do uha došla. Čujem je kako nešto govori, ali vrlo tiho, pa se malkice približim glavom, taman dosta da mi njezina priča bude razgovjetnija, a da se mačka u krilu ne osjeti neželjenom gošćom.

Ruža mi tad, da samo ja mogu čuti, reče tajnu njezinog imena koju ne smijem nikome reći i koju ću zaboraviti kad odem odavde. Kad dođe vrijeme, ta tajna, skrivena u pamćenju moje krvi, bit će mi rečena pa ću znati kako da dođem natrag i uberem svoju crvenu ružu...

– Daj ljubavi da ti poljubim ranu, da zacijeli – reče Ona, kao da ništa nije bilo između ruže i mene. Poljubi pa rana trenutno nestane, a poljubac me protrese velikom srećom, ostavivši za sobom trag crvenih usana na koži.

– Gdje to ima ruža, a da nema trna? – rečem i promišljam dalje kako je smisao trna na koji sam se ubo bio taj da me Ona poljubi. Gospodar svime upravlja i sve ima savršenog reda, samo mi to ne vidimo i skliznemo u oholost, misleći da je svijet u kaosu koji mi trebamo dovesti u red. Ti koji govore da red rade na zemlji, oni su sinovi Oholog, onoga koji se nije htio pokloniti Adamu kad ga je Gospodar načinio iz zemlje pa udahnuo Dah i dao život cijelom čovječanstvu. Vatra u Oholom se rasplamsala i otkazao je pokornost Gospodaru. Zato i danas vatra ide prema gore, odbija se pokloniti, za razliku od ostalih elemenata – zemlje, vode i zraka.

– Da, sve je povezano sa svime. Nema ničega što nije po volji Gospodara. Zato moramo biti zahvalni na svemu. Ovo je jedna od glavnih poruka koju trebaš savladati i prihvatiti srcem sve, i dobro i loše – nastavi Ona pa uzme jednu bobicu grožđa i stavi mi u usta. Iskoristio sam taj trenutak da joj uhvatim prst zubima i zagrizem da ne može izvući van. Držim tako i opet se krenemo smijati. Istovremeno, kao po dogovoru. U tom smijehu konačno je pustim pa mi nastavi davati voće dok ja ležim i glumim invalida koji ništa ne može sam. Predivne li igre...

– Nema puta od tijela do tijela, duše jedna drugoj putuju – reče moje srce riječi za koje nisam znao da su u meni, riječi davnog velikog spjeva o najvećoj ljubavi.

– Putovanje je ono što ćeš obaviti i doći do cilja, ako Bog dâ – kaže mi Ona.

– Kakvo putovanje? – pitam.

– Bit ćeš upućen kada i gdje trebaš ići te što trebaš uraditi. Ali, nije riječ o standardnom putovanju jer ćeš ići i kroz vrijeme i kroz prostor. I naprijed i natrag u vremenu, koliko god ti to izgledalo čudnim i neshvatljivim, tako će biti. Proći ćeš sve što je potrebno da bi ispunio svoje poslanje. Ja sam to već prošla i obavila sam svoje zadaće. Tako da te ne vodim naslijepo nego idemo poznatim putem koji već znam. Pripremila sam sve tako da ti možeš proći uskim putem do cilja, ako Bog dâ. Vrijeme je izmiješano poput igračih karata i nije kao što mislimo da jest. Nešto što je u zemaljskom svijetu kronološki ispred ili iza, zapravo je sveprisutno pa može izgledati paradoksalno što ti govorim, ali nije. Sve je tu. I što je bilo i što će biti. Sa svime ćeš se sresti. Samo valja probiti okvire vremena. Zato, baci sat i kalendar! – govorila je Ona i rukom išla niz moju dugu kosu. Milovala me kao što sam ja milovao mačku.

– Vjerujem da je tako. Osjetim. Srce mi govori da je to moguće – uzvratim kratko.

– Ljubavi, zato ću sad odrezati tvoju kosu jer mi treba za putovanje koje sam već obavila. Idem u kuću po škare, odmah sam natrag, namjesti se da ti bude ugodno i da mogu sve vlasi uzeti. Ni jedna ne smije ovdje ostati – ustane i ode.

Dok se ja namještam, mačka iskoči iz krila i u dva skoka dođe na jastuk kod mačora. U prvi mah izgledalo je kao da se pobunio i da se svađaju svojim mačjim šapama. No, to je bila njihova igra. Ona se smjestila uz njega pa su tako skupa na jastuku, stisnuti svojim mačjim tijelima, jezicima lizali jedno drugo s vidljivim obostranim užitkom. Bilo je lijepo vidjeti ih u tom uzajamnom darivanju i tako savršeno kompatibilne.

– Dobro, dobro, ako moraš uzeti moju kosu, uzmi. Vjerujem da neću kao Samson završiti pa da me Filistejci zarobe nakon što ga je Dalila zavela pa izdala. Vjerujem u tvoju ljubav, ljubavi. No, tako je i Samson vjerovao pa nastradao, haha... - našalim se na svoj račun.

– Samo se ti šali s time koliko te volim. Razumijem tvoj racionalni oprez jer i ta Dalila je bila crvena, kao i sve žene tog soja. Nije nas crvene bez razloga inkvizicija spaljivala, haha... Šalim se... A možda i ne... Ufff, kako samo ne volim tu anatemu koja nas prati ni krive ni dužne... No, znam da moraš osjetiti koliko te volim. Toliko je sve snažno i čisto da nema šanse da to tvoje srce ne osjeti u potpunosti. Znaš da te volim više nego sebe. Znaš to, moraš

znati... – čujem je kako govori dok se vraća sa škarama u rukama i sjeda pored mene, nježno i zaljubljeno me gledajući.

– A kad još promislim kako trebaš moju kosu za putovanje koje si već obavila... Stvarno je ovo sumnjiva priča, ali ja sam toliko zaljubljen da ignoriram logiku i potpuno se prepuštam tvojim oštrim škarama, kojima tako zaneseno mašeš. Uzmi kosu, do zadnje vlasi, neka ti je sve. Uživat ću dok mi diraš kosu i glavu pa makar cijena bila filistejsko ropstvo, haha... - nastavim zezanciju na temu Samsona i Dalile, a Ona je već krenula rezati prve pramenove i to skroz do korijena, koliko se škarama najviše moglo zahvatiti.

– Jao, vidiš kako me ne slušaš. Kao da zidu pričam – odmahivala je glavom, a meni je bilo smiješno kako me oduvijek optuživala da je ništa ne slušam. Čak je provjeravala naknadnim propitivanjem jesam li slušao, pročitao ili pogledao nešto što mi je rekla. I nikad me nije uhvatila nespremnog, ali tvrdnje da je ništa ne slušam su se ipak nastavile. No, i taj dio s njom volim kao i sve. To je dio naše igre ljubavi. Smijao sam se sretan, ali ipak sam se fokusirao, znajući da sad ide monolog, o kojem ću poslije biti ispitan jesam li zapamtio.

– Rekla sam ti da je vrijeme izmiješano. Na tvome putu ne vrijede standardna pravila i logika na koju smo navikli. Jedan dio ove kose koju ti sad režem ostavila sam u Jeruzalemu, u pukotini spilje ispod Kupole na stijeni, u Bunaru duša. Tako je jedan dio tvoga DNK statičan kao stijena na tako snažnom energetskom mjestu, ispod kojeg protiču sve pitke vode. Drugi dio kose nije statičan nego teče na neki način. Spustila sam ga u tirkiznu i mirnu vodenu silu Eufrata kod mjesta Halfeti. Da, kod Halfetija. Tamo gdje rastu endemske crne ruže. Poput skupocjenog crnog baršuna su im latice i nitko zapravo ne vjeruje da postoje dok tamo ne ode i uvjeri se u tu alkemiju - ruže piju tirkizne podzemne vode Eufrata i pretvaraju ih u dragocjene, kao noć crne cvjetove. Mirišu kao i svaka ruža, ali s dodatkom snažnog mošusa koji opije svojom ljepotom. Eufrat će tako nositi tvoj DNK i obilježavati njime svoje obale svete zemlje. Od šamskog dijela Turske, preko dolina Sirije, brojnim i razgranatim svojim rukavcima, vodenim kanalima i podzemnim tokovima, dotaknut će drevnu Mezopotamiju, današnji Irak, i suprotstaviti se izvornom zlu Babilona, nakon što prije toga bude bio osnažen zlatnim pijeskom Kerbele i staklastom energijom kvarca iz Nedžefa i Kufe. Onda će dalje, u svu tu svoju mirnu snagu koja planine valja, usisati brzinu i hitrost Tigrisa kod Basre i potom kao Shatt al-Arab, rijeka Arapa, sve to unijeti u Perzijski zaljev pa uzimati raskoš i raznolikost detalja drevne perzijske civilizacije s lijeve strane, a s desne prizivati istinsku snagu koja je spuštena u pustinju, u pijesak Hidžaza od Meke do Medine. Sa svime nabrojanim i još mnogo toga, tvoj DNK će

uploviti u Arapsko more i onda se preko Indijskog oceana rasplinuti u sva mora svijeta. Svaka rijeka moru stići će. Svi smo mi nekakve rijeke, rječice ili potočići. Htjeli to ili ne, ovako ili onako, svima nam je Ocean krajnja destinacija. Svi ćemo se vratiti Onomu koji nas je poslao ovdje na zadatak da potvrdimo ili ne ono što smo Mu obećali u praiskonu domovine duša, kad su sve duše stvorene i potvrdile da je on Jedan i da nema drugog osim Njega. Sve nam je ovdje podčinio kako bi nam olakšao zadatak, namjesnikom na Zemlji nas načinio. Pa pogledajmo što će čija rijeka donijeti u povratku. A tvoja rijeka, bome, ima što unijeti u Ocean. Kad bolje pogledam, zbilja mi i sličiš na Eufkrat. Ne samo bojom svojih očiju. I to svakako. Ali još više po toj tvojoj divnoj snazi, mirnoj snazi. Mogao bi Eufkrat biti destruktivan i to bi bilo strašno, ali nije – njegova snaga je plodonosna i korisna. I Nil je sličan, ali u Eufkratu nema čak ni krokodila, za razliku od Nila. Samo stalna korist, bez opasnosti da će ikome biti nauđeno ako se približi. Sigurnost u okrilju snage i blagodati koje dijeli svakom koga dotakne. Nije ni poput Tigrisa, koji također donosi korist, ali je brz i divlji te zna opržiti svojim vodama. Ti si moj Eufkrat, a ja sam tvoja perzijska princeza, pardon, Perzijski zaljev u koji ćeš se uliti kad stigneš do njega. Bit ćeš i u poljima pamuka koja se navodnjavaju vodom ove rijeke. Zato, ako nekad kupiš pamučnu košulju i osjetiš da ti je ona bliska kao rod rođeni, neka znaš što je u pitanju! – smijala se na kraju dok je govorila ne-svakidašnju priču o sudbini moje kose, očito zadovoljna što je vidjela da sam je pažljivo slušao. Rezala je kosu pramen po pramen i sve pažljivo slagala u drvenu kutijicu, iznutra presvučenu crvenim baršunom.

– Dakle, ovo bi bilo nešto skroz suprotno od Daliliniog šišanja Samsona. Kako je ona njemu uzela snagu pa su ga neprijatelji porobili, tako će ovo meni dati snagu da porazim neprijatelje i budem slobodan. Nešto kao kozmička ravnoteža, balansiranje povijesti, ako smijem tako nešto pomisliti, a da ne ispadnem ohol i umišljen, stavljajući sebe na ravan Samsonu – srce mi je glasno razmišljalo, uzbuđeno udarajući.

Skinula je pogled s moje kose koju je rezala, pogledala me u oči i stala ispred mene s jednom rukom na boku, dok su u drugoj bile škare koje je, sve vrijeme dok je govorila, usmjeravala u mom pravcu kao neku dirigentsku palicu koja se kreće po amplitudi njenih srčanih glasnih žica.

– Jao, jao kako si samo skroman bespotrebno. Od prvog mog susreta s tvojim pisanjem, pisao si o faraonu Akhenatenu, ako se sjećaš? Pa iako te nikad prije nisam vidjela, preplavio me neki prejak osjećaj i ja sam odmah znala da će onaj koji piše te redove biti pobjednik u ratu, makar i sve bitke prije toga izgubio. Pitala sam se tko je ovaj, gdje je rastao i čime se hranio pa je ovakav

i je li moguće da je tako nešto rođeno i živi na našim prostorima i piše na našem jeziku? Znaš i ti da si vizonar i da, bez snažne potpore odozgo, ne bi mogao napisati ni dio onoga što si napisao niti predvidjeti sve ono što si predvidio. Uvijek kukurikneš prvi. Da, kao pijetao koji vidi meleka. Kaže stara narodna da pijetao koji prvi kukurikne završi u juhi. I tebi je ta sudbina bila pripremljena. Međutim, moj pijetao se pokazao žilavijim, mnogo žilavijim nego što su mogli pretpostaviti. I iskočio si iz lonca u kojem je voda ključala, a oni su to samo mogli promatrati, nemoćni da svoj "savršeni" plan dovedu do kraja. Mogu oni planirati, ali neće biti po njihovim planovima. To si osjetio i u tom i u brojnim drugim primjerima na vlastitoj koži, a i kostima bome. Ljubavi, znam da si skroman i to je lijepa osobina. No, moraš znati da si ojačan i podržan odozgo i trebaš paziti samo da tvoj ego to sve ne pripíše sebi nego da budeš uvijek svjestan kako ništa nije naše nego samo teče kroz nas. I ako ti dođe da nekad poklekneš, ako ti se učini da govoriš zraku, ne daj se. Gle, prije nekoliko godina bio si tako usamljen u svojim stavovima. Sad više nisi. Ima već manjina koja ono što govoriš usvaja i širi dalje. No, također vodi računa o tome da nikad, nikad, nikad ne zaboraviš da nisi ti taj koji odlučuje koga će i kada uputiti. Tvoje je da samo dostaviš, da pustiš da teče to kroz tebe, a On će odlučiti tko će se upecati na tu udicu spasa, koga će uvesti u Svoju blizinu i izvesti na Put. – Osjetih iznimnu nježnost i brižnost u govoru njezinog srca kako mi je sve ovo rekla, a moje srce se topilo od vrućine, koliko sam bio ganut. I grlo mi se stisnulo. Sve to od velike sreće, moje velike sreće...

- Sa snagom žene, koja je ogledalo i češalj odbacila, ne može se usporediti ni šuma ni planina – spontano odgovori moje srce na njezinu toplinu kojom sam bio dotaknut, iako mi je bio neprijatno, kao i uvijek dok me hvale.
- Da, odbacila sam ogledalo jer se želim ogledati samo u tvojim očima. A češalj, čak i grablje, to nikad nisam ni mogla imati, haha, ništa mi ne može kosu pokoriti. Osim tvojih ruku, kako znaš – rekla je smijući se sretna, ali sada opet fokusirana na pramenove moje kose koje je sistematično rezala i slagala u kutijicu.
- Ogledalo srca mora biti bistro, da bi se u njemu moglo razlikovati ružne forme od lijepih – poče moje srce prosipati mudrosti iz skrivene riznice, koja mi je prije bila nepoznata.
- Svakako, ali da bi ogledalo bilo uglačano, mora pretrpjeti proces glačanja koji nije nimalo bezbolan. I ono onda postaje poput mirne površine jezera koje daje vjernu sliku svega što se u njemu ogleda. No, ako neki vjetar zata-lasa tu površinu, ode i efekt zrcala. Onda se ništa više ne vidi na toj površini, osim nerazumljivog kaosa. A da bi površina ostala poput ogledala ima samo jedan način. A to je da se na ovom putu dovedeš do stanja da sam ništa ne

želiš nego da želiš samo ono što Gospodar želi, potpuno uvjeren da je to najbolje, makar cijelom svijetu to izgledalo teško, nerazumno, nepravedno, mučno i bolno. E, onda više nema talasanja, nema ni tebe, onda si uglačano ogledalo i svatko će u tebi vidjeti svoj odraz. To je put koji slijedimo. Znaš da je Poslaniku jednom došao čovjek koji mu je rekao: "Nikad ništa ljepše od tebe nisam vidio". Poslanik mu reče: "Istinu si rekao." Nedugo potom dođe drugi koji mu reče: "Nikad ništa ružnije od tebe nisam vidio". "Istinu si rekao", i ovome potvrdi Poslanik. Kada prisutni upitaše kako je to moguće, takav apsurd da su obojica u pravu, on im reče: "Ja sam ogledalo u kojem svatko vidi svoju ljepotu ili ružnoću". Dakle, moramo se glačati. Boli to, znaš i sam kako boli. O, kako samo znaš. Ali, drugačije ne može. To je recept. – Gledam je u oči pa ponirem u ta njezina ogledala duše kojima me gledala. Bacam se poput padobranca bez padobrana da se utopim i nestanem.

– Volim sve tvoje recepte. Od onog kako sjemenke nara pospeš medom i orasima, pretvorivši ih u rajsku slasticu, do ovih recepata koji su također hrana, ali ne hrana za tijelo, nego hrana za moje srce, za moju dušu. – Rekoh i prepustih se opet čaroliji šišanja. Uživao sam u dodirima njenih prstiju i dodirima njene kose koja mi je doticala lice. Njena kosa koja me miluje i dodiruje, dok reže i uzima moju kosu. Uživao sam cijelim bićem, tijelom i duhom te povremeno bacao poglede na mačku i mačka, koji su sad spokojno spavali na jastuku, izgledajući kao nepobitni kraljevski par ovog čudesnog svijeta. Nimalo ih nije doticalo što smo mi radili, sve su dostojanstveno ignorirali.

– Evo, gotovo je – reče Ona i spremi zadnji odrezani pramen kose u kutijicu pa ju zatvori i odloži sa strane te nastavi:

– No, kako si to dobro primijetio, mora biti ravnoteže. Ne mogu ja uzeti, a da nešto ne dam – govoreći izvadi iz džepa haljine prsten čija me magnetna privlačnost u trenu ispunila.

– Kakav je to prsten? Vrlo je lijep, osjetim da je poseban – kažem uzbuđeno promatrajući veliki prozirni kamen koji je blistao posebnom svjetlošću.

– Dobro osjetiš. Duhovna vlast ima tri simbola – ogrtač, štap i prsten. Ti ćeš dobiti prsten, što je i logično jer bilo bi smiješno i čudno da po Zagrebu ili Zadru hodaš s plaštom ili oslanjajući se na štap. Prsten je najmanje "sumnjiv". Dakle, priča o prstenu ovako ide. Na obalama današnjeg iračkog grada Nedžefa, osam kilometara udaljenog od Kufe, nekad je bilo more koje se zvalo Ni. No, to more se povuklo iz misterioznih razloga. Korijen arapske riječi "džef" bi se mogao prevesti kao nestati. Dakle, Ni-džef, bi bilo "nestalo more". Stoljeća su ovu složenicu oblikovala u današnje ime grada Nedžef, ili

Nadžaf, kako ga neki izgovaraju. U biti, more nije potpuno nestalo. I danas je to velika vodena površina poput jezera, ali dubine do članaka. Nešto kao jedna ogromna morska bara, prepuna oštrog grebenja i koralja te se ljudi tome baš i ne približavaju. Ostalo je samo to dno prekriveno plitkim slojem slane vode. Povlačenje vode otkrilo je golema nalazišta ovog kamena – endemskog nedžefskog kvarca. Nema ga nigdje drugdje na svijetu. Gle kako izgleda, poput običnog stakla, ali je kamen i vrlo čvrst za razliku od stakla. Ima ga raznoga, sa zrcima pijeska u sebi, žilicama poput korijenja, malim pukotinama, fosilima, mliječnim zamućenjima, mjehurićima... No, najcjeljeniji je baš ovaj koji je poput stakla, bez ikakvog biljega. Poput prozirnog stakla iz kojeg se rađa cijeli spektar boja.

Ovakav isti prsten kao tvoj, čak i ovakvoga dizajna, nosio je Ali, pravedni halifa i vođa vjernih, i preporučio je svima da ga nose. Čak postoji predaja da njegovo tijelo u Nedžefu nije u zemlji nego u tom kvarcu. Tako kaže predaja. Ali je bio ranjen 19. ramazana 40. godine po Hidžri, što odgovara 27. siječnja 661. po gregorijanskom kalendaru i to sabljom premazanom otrovom, dok je predvodio sabah, molitvu u zoru u Kufskoj džamiji. Nije odmah preselio sa zemaljskog svijeta nego je bolovao još par dana. I u tih dva dana dao je sve potrebne instrukcije u smislu da nema masovne osvete nego samo

pravedno suđenje ubojici i ostale plemenite riječi, jer bio je nedostižni uzor plemenitosti svim plemenitima svijeta nakon njega. Također je dao instrukciju svojim sinovima Hasanu i Huseinu, Poslanikovim unucima, da njegovo tijelo, kada preseli, ne ukopavaju u Kufi nego da ga nose dok ne vide znak. Sinovi su poslušali. Vele da su te noći Alijevo tijelo nosili njegovi sinovi i melec. I tako su išli dok nisu vidjeli znak. Nitko ne zna precizno kakav je to znak bio. Neki spominju ružu vjetrova, ali ništa nije sigurno u predajama. I tu su ga spustili i počeli kopati. No, na tom mjestu nije bila zemlja nego udubljenje u golemom komadu kvarca. Tu su ga spustili i prekrili zemljom. Iz straha da mu neprijatelji ne oskrnave tijelo, mjesto Alijevog ukopa ostalo je tajnom koju je, nakon cijelog stoljeća, otkrio tek njegov čukun-unuk Džafer Sadik. To mjesto je u Nedžefu. E sad, mi ne znamo zašto je Ali preporučivao da se nosi prsten sa nedžefskim kvarcom. No, ako znamo da je on kapija grada znanja, onda sigurno to nije rekao bez razloga i znanja. Tko zna kakva je snaga ovog prozirnog kamena. Moguće je da filtrira negativne energije i daje snagu i zaštitu. Znaš i sâm da sam protivnica talismana, ali nije nerazumno da kamenje ima svoje djelovanje. I znanost to potvrđuje, premda mi to nije nikakvo mjerilo. Mjerilo nam je njegov savjet, makar mi to i ne mogli objasniti svojim skučenim moždanim vijugama. Pa krenimo u razmjenu. Ja sam tvoju kosu uzela, a ti mi sada daj ruku da ti stavim ovaj prsten, izgovarajući Božje ime – dovrši Ona priču o prstenu i prozirnom kamenu, a koju sam duboko uživiljeno slušao. Pružih ruku. I dok je prsten nalijegao na četvrti prst moje desne ruke, na momente kao da sam vidio scene, kao neki film iz vremena Alija, Hasana i Huseina. Kao da sam bio tamo i svjedočio događajima. Neobjašnjivo iskustvo koje se ne može objasniti pa se zato i zove neobjašnjivim. Veza je ostvorena...

– Hvala ti, ljubavi, na ovom poklonu. Jedino me strah da nema ravnoteže jer ne vidim se dostojnim nasuprot Alija, Hasana i Huseina. Izgleda mi da ovaj prsten višestruko preteže moje sakupljene vlasi – govorim iskreno zabrinut da ne budem pod iskušenjem oholosti i umišljenosti kad mi se ovakve čudesne i neobjašnjive stvari predstavljaju kao nešto uobičajeno i normalno, a znam da nisu.

– Ne pili, molim te. Znaš i sam da nada i strah moraju biti jednako snažne, poput krila ptice, da bi ptica mogla pravilno letjeti. Ako se samo nadaš, odeš u oholost i umišljenost, a ako samo strahuješ, onda nikad nećeš ostvariti potencijale koje nosiš u sebi. Znaš da naš put vodi sredinom bez pretjerivanja i u čemu – uzvrća mi Ona, zaljubljenim pogledom analizirajući kako mi stoji prsten na ruci.

– E, ja da ne pilim, a znaš dobro tko je ovdje prva pila nad svim pilama. Bio sam ti pokazao tu pilu, ako si zaboravila, kao što si zaboravila moj broj telefona, haha... - izvuče mi srce iz pamćenja te anegdote iz prijašnjih vremena, dok s divljenjem gledam kako mi je prsten legao, kao da je po mjeri rađen. Osjetim veliku snagu istine i ljubavi, prisutnu u prozirnom kamenu iz Nedžefa. Razmišljam kako moderna tehnologija mikroprocesora koristi slične elemente, jer glavna komponenta mikroprocesora je silicij, također kamen koji, onoliko sitan, omogućuje mikroprocesoru da obrađuje gigabite informacija. Koliko je tek onda moćniji ovaj nedžefski kamen, koliko je moćnija tehnologija Gospodara koju poklanja svojim vjernim robovima u odnosu na ovu pozemljarsku, kojoj se sad tako idolatrijski divimo, opčinjeni tim raznim tehnološkim čudesima informatičkog vremena.

– Ufff, nećemo o tome. Taj zaboravljeni broj telefona mi je skoro nogu položio na ravnoj cesti. Kad god pogledam u zglobov lijeve noge, sjetim se kako sam tog ljeta marširala u nanulama k'o kineski vojnik na paradi. Dok noga nije odletjela, a zglobov natekao. Sve zbog tebe – reče smijući se samoj sebi i toj epizodi. I ja sam se smijao s njom.

– Trebala si se paziti da preživiš sve šokove tog puta koji ti se otvorio našim susretom. Nije ti bilo lako, haha... No, reci ti meni još o onome što mene čeka. To me zanima, objasni mi što više možeš. Ili smiješ. Samo mi pričaj jer zanima me sve – promijenim naglo temu razgovora od prošlog prema sada i prema budućem.

– Ljudi su na ovom svijetu putnici. Prva stanica je kolijevka, a posljednja grob. Domovina je raj ili pakao, a dionice puta su život. Gle, ovdje je riječ o tome da, ako Bog dâ, velike dionice prevališ i naporno putovanje izdržiš. Udalji se jedan korak od sebe i ti si na cilju. U prvom koraku na putu prema Gospodaru naći ćeš sve što tražiš. U protivnom, to je samo dokaz da prvi korak još nisi učinio. Jer želju spusti On, a do nas je da učinimo taj prvi korak potrage. To je ono zrno slobodne volje koje mijenja univerzum. Čistog srca i spremni da nam se život okrene naopačke kad nađemo odgovore. Za to je potrebno zrno ludosti i planina hrabrosti. To je put na kojem ćeš vlastitom sabljom posjeći bivšeg sebe i nije za kukavice.

– Može li malo konkretnije, ako nije problem? Ono, malkice više detalja o tome što i kako da radim, kuda da idem. Toliko sam obasut čudesima da mi se čini da ću se skroz na skroz pogubiti u tom labirintu. Poput Tezeja u labirintu, treba mi Arijadna dati klupko – kažem sjetivši se te antičke priče koja pokazuje da nema heroja bez žene koja ga ljubi. Bez Arijadne i njezine

pomoći, Tezej ne bi mogao nadvladati Minotaura, monstruma koji je proždri-
rao ljude. Tako je i meni sad. Barem mi se čini da je tako...

– Može, naravno, ali ne zanemari ovo što sam ti rekla, to su vrlo važni prin-
cipi koji će ti uvijek i u svakoj situaciji koristiti. U putovanju na koje krećeš
od rođenja, bit će ti poslani pomagači koji će davati adekvatnu uputu da
znaš taman onoliko koliko treba na toj dionici. Nemoj se iznenaditi tko će ti
sve doći i u kojem obliku. Kada dođe vrijeme, dobit ćeš prikladne tajne šifre
da se možeš zaštititi od neprijatelja, i to jednako vidljivog i nevidljivog. Prati
dobro znakove po putu. U znakovima su ti odgovori koje tražiš. I ja ću ti doći
u vremenu kad je to određeno. To već i znaš da se više nećemo vidjeti ni
razgovarati. Jedino kako ćemo ostati u vezi je kroz snove. Ja ću primati tvoje
snove, a ti ćeš primati moje, to je naša trajna veza na materijalnom svijetu,
bez obzira na to što ti odlaziš natrag, a ja ostajem ovdje još ne znam koliko
dugo. Kroz snove dolazit će nam smjernice za dalje i bit ćemo spojeni dok
se ne ispuni vrijeme, a to nitko ne zna kad je. Mora se imati povjerenja u Ap-
solutnog i Neupitnog. Teži carstvu u kojem je život vječan i užitek potpun,
tako nećeš zalutati, tako ćemo se sigurno spojiti i dobiti vječnost u našem
svijetu koji nam je Gospodar osigurao. I u Njega se uzdaj, a ne u ljude. Ljudi
spavaju. Kad umru, probude se i vide istinu bez varljivih zastora materijal-
nog svijeta. A kada se probude, kajat će se, ali im kajanje tada neće biti od
koristi. Nemoj biti s ovima koji se beskorisno kaju. Ljubavi, nemoj poskliznuti
na putu Ljubavi nego dođi do kraja i imaš svoju nagradu kod Gospodara.
Imat ćeš ono što ćeš izabrati, a Gospodar ti je Jamac od kojeg boljeg jamca
ne možeš imati.

– O, ljubavi, znaš, osjetiš duboko u srcu, da si ti moja nagrada koju izabirem.

– Znam – reče i spusti pogled, porumenivši i osmjehujući se, sretna da je to
tako pa opet reče:

– Znaj da je noć najtamnija pred zoru. Kad budeš u takvom mraku, ne kloni.
Izdrži još samo jedan sat i eto svjetla.

Sunce je otišlo iza horizonta u novom spektaklu, a nebo se okitilo zelenim
zvijezdama. Ležali smo jedno uz drugog i promatrali predstavu na nebe-
skom svodu.

– Zvezdana kupola me podsjeća na Jeruzalem i Kupolu nad Stijenom. Tamo
ćeš dobiti svoje ime kad dođe vrijeme. Ili kad ti dođeš vremenu. Može se i
tako reći, isto je – reče Ona pomalo sjetno.

– Kupola je noćas sva u zelenom i zvijezde na njoj nam govore priču o
Stvoritelju svih svjetova. I Mjesec se sakrio da ne umanjí zeleni ton koji nas

obasjava. Nikad nisam vidio ovoliko zvijezda – sanjarski govorim. Ona stavi glavu na moja prsa, a kovrče njene kose se poslože poput tepiha. Rukom sam išao kroz njenu kosu, gledao pa zaklapao oči, ne znajući što mi je bolje, gledati ili sanjati...

– Vidiš li ovu konstelaciju zvijezda na nebu. Pogledaj, to su ovih pet najsjajnijih zvijezda poredanih u pomalo nepravilni pentagram – govori Ona upirući prstom prema zvijezdama.

– Vidim, da. Od prije sam ih zamijetio. Posebne su – odgovorim.

– Kad povežeš tih pet zvijezda linijom, dobit ćeš *Ehli-bejtsku* zvijezdu. Često ćeš ovakvu zvijezdu s pet krakova, ali nejednakih i različite veličine, naći kao simbol u tekijama. Najveći krak predstavlja Poslanika, a ostali su njegova kćer Fatima, zet Ali i unuci Hasan i Husejn. I od njihove loze će, pred kraj vremena, doći Mehdi, koji će pokrenuti ratove protiv tlačitelja svijeta i pripremiti svijet za dolazak Mesije, Isusa. Možda će ti sad ovo biti smiješno, ali očito je Tolkien, dok je pisao knjigu "Gospodar prstenova", imao to znanje. Radnju nije slučajno smjestio u međuzemlje pa, mogu reći, i međuvrijeme. Dakle, mala družina, sastavljena od odabranih predstavnika raznih naroda, kreće u misiju uništenja prstena, čime će biti uništena i moć Jednookog Saurona, dakle Antikrista, Dedžala. Da, da, neće većina odraditi taj veliki podvig nego manjina, njih 1%, koji su sol ovoga svijeta. Gandalf Bijeli predstavlja

Mehdija. On priprema teren i okuplja vojsku koja će dočekati Mesiju, kojeg u filmu predstavlja Aragorn. A što je zlatni prsten kojeg je cilj uništiti, prsten koji pretvara ljude u zombije, prsten koji svatko opsesivno do bolesti, prije ili kasnije, poželi prisvojiti sa svim njegovim moćima, a zapravo nikome ne pripada nego samo zlom Gospodaru? Pa, to je dunjaluk, materijalni svijet. Ljudi polude za njim, bore se i ubijaju zbog njega, a nitko ga nema, svi ga moraju napustiti, svakoga na kraju ubije. Kada ljudi smaknu te šarene zastore i magiju dunjaluka, past će i Dedžal, Antikrist, jer on samo kroz te iluzije posredstvom dunjaluka ima moć nad ljudima. A krv Abrahamova podijeljena je na dvojicu njegovih sinova – prvorođenog Jišmaela i drugorođenog Izaka. Od loze ovog drugog rođeni su svi poslanici do Isusa. Kad ga odbaciše kao kamen zaglavni, Židovima bi oduzeta blagodat poslanstva. Po Božjoj mudrosti i providnosti, loza Jišmaelova je mirovala, da bi se iz nje rodio posljednji pečatni poslanik – Muhamed. Krv dvojice Abrahamovih sinova spojiti će se u njegovom potomku Mehdiu koji dolazi na kraju vremena pred ponovni silazak Mesije – govorila je polako i promišljajući o svakoj riječi.

– Sad mi dolaze misli, neobično kako ovo zeleno noćno nebo djeluje, ali složilo mi se nešto. Slušaj pa mi reci što misliš. Suniti vjeruju sigurno u dolazak Mehdiya pred kraj svijeta, vjeruju da je od loze Poslanika, preko Huseina, ali da tek treba biti rođen. Šiiti vjeruju kako je Mehdi, kao dvanaesti imam Ehli-Bejta, već rođen te da je prvo bio u maloj, pa potom sve do danas u velikoj skrivenosti, koja traje već više od tisuću godina. Znamo i kako se tome ne treba čuditi jer imamo potvrdu kroz priču o mladićima u pećini, ali i kroz primjer Hidra koji živi tisućljećima, sve po dopuštenju Gospodara i prema Njegovom providnosnom planu. Kada uzmemo u obzir da vrijeme nije okvir, ove dvije priče se čak niti ne isključuju međusobno. Ako netko još nije rođen, znači li to da on ne postoji, s obzirom na znanje o praiskonu, *ezelu*, da su sve duše već stvorene i da se mastilo njihovih sudbina osušilo? Ne, naravno. Također, ako je netko napustio materijalni svijet i otišao u *berzah*, taj međusvijet gdje duše čekaju Dan suđenja, znači li to da on više ne postoji? Odgovor je opet ne. Taj okvir vremena je ono što buni ljude. Dakle, znajući to, meni se posložilo, na neki način spustilo dok gledam ove zvijezde na nebu i udišem njihovo zeleno svjetlo, da Mehdi iz pećine u kojoj se nalazi priprema svoju vojsku, svoje odabranike iz raznih naroda svijeta za doček njegova pojavka. Moglo bi se reći, modernim izrazom, da telepatski komunicira, ali meni je ljepše to opisati povezanošću kroz snove, povezanost Dahom kroz vjetar i Mirom kroz vodu. Kako svijet pada u sve dublje stanje nepravde i tiranije, sve bliže dolazeći do stanja nepodnošljivosti, tako se, sukladno vremenu,

ubrzava i nevidljiva organizacija Mehdijeve vojske. Te sve silne obavještajne službe, sva ta tehnologija špijuniranja, praćenja, kontrole, koliko se samo upiru i trude da sve znaju i sve vide. Doslovno žele biti poput Sveznajućeg i Svevidećeg, da oni sve znaju i sve vide. Tipična oholost njihovog gospodara kojem služe. No, ta tehnologija na koju se oslanjaju i sve što još izvode s raznim magijskim ritualima, sve to se ovim djelovanjem kroz nevidljivi svijet, kroz snove, vjetrom i vodom, sve to njihovo pokazuje se bezvrijednim i beskorisnim. Mehdi će svoju vojsku organizirati i okupiti. Vojske tame znaju dobro sva proročanstva pa kroz tehnologiju pokušavaju nadmudriti i prevartiti svijet. No, sve će im to propasti. Isto kako je Herod neuspješno pokušao likvidirati Mesiju na način pokolja nevine dječice. Ili Faraon, koji je na isti način, pokoljem djece, pokušao spriječiti dolazak Mojsija. Ništa im nije vrijedilo što su imali "obavještajne podatke" o rođenju Isusa ili Mojsija. E, pa isto tako, samo još na jednoj višoj razini, bit će i s Mehdijem i njegovom vojskom, tim prvim izabranim uskim krugom od 314 ratnika, koji će ga slijediti od početka njegova pojavka pa do konačne pobjede i dočeka povratka Mesije u Damasku. Uglavnom, čini mi se da bi možda ovo moglo biti nešto na tom tragu, tako mi je došlo dok si objašnjavala značenje ehlibejske zvijezde. Nekako mi se, kako da kažem, paralelno to spustilo na srce i razum. Mehdi iz svoje pećine upravlja i organizira na daljinu svoje ljude, Božje ljude. Priprema svoju malu i probranu vojsku, one koji idu uskim putem. Što kažeš na to? Kako ti se čini? Ima li to smisla ili su to moje sanjarske tlapnje? – pitam na kraju i nasmijem se.

– Poanta je da je Mehdi uvijek tu. Već sam ti objasnila da vremenski okvir tu ne igra nikakvu ulogu. Kao i sve drugo što je tu jer vrijeme ne razdvaja. Tako svatko mora naći Isusa svoga vremena, Mehdija svog vremena... A ne kao ovi koji prave doček Smaku svijeta i upozoravaju na znakove već decenijama, stoljećima, a ništa ne rade sada. Sve je ovdje i sada. Nemamo prošlosti, nemamo budućnosti, imamo samo sadašnjost, a to je vječnost koju treba zgrabiti. Nađimo sada svoga lidera. Bez obzira na to je li bio ili će tek doći, računajući po ovom zemaljskom vremenu – objasnila je pa smo sinhronizirano ušutjeli i mirno gledali u nebo i zvijezde.

– Ljudi srca ostaju šutljivi, sve dok njihovo srce ne progovori, a tada, upotrijebe jezik kao prevoditelja njihova srca – moje srce prekine šutnju, a preko cijelog neba bljesne velika zvijezda koja je lebdjela drugačije nego ostale zvijezde. Zelena kao i ostale stajaće zvijezde, ali zasljepljujuće blještava i moćna, to se vidjelo, osjetilo. Odnosno, to mi je bilo jasno kad sam vidio trag koji je zvijezda ostavljala za sobom, to je komet, zvijezda repatica koja dominira cijelim nebeskim svodom. U trenutku bljeska kometa, sve je bilo još jače osvijetljeno zelenilom, koje kao da je imalo posebno blagotvoran utjecaj na dušu. Kroz oči kao prozore za ulazak u dušu, svjetlost zelenih zvijezda dala je nadnaravni melem, izlječenje poslano s neba. Taj trenutak bljeska zelenog kometa bio je vrhunac terapije Svevišnjeg kojoj smo bili izloženi...

– Trenutak, to je oštra sablja – izgovorim više tiho nego glasno pa opet nastavim.

– Treba se hodati po oštrici sablje, a to je naš život, zbir beskrajno sitnih trenutaka.

– Sad, ovog trenutka, Glas mi je rekao da ta sjajna zvijezda, zeleni komet, predstavlja Isusa, Mesiju, čiji će povratak zabljesnuti cijeli svijet i svi će svjedočiti da se vratio nakon što je bio uznesen na nebo. Mesija će izliječiti bolesno stanje svijeta, a sad smo svjedočili najavi tog izlječenja duše koje će se dogoditi. Antikrist će biti poražen, svijetom će zavladata mir i pravda. Isus će imati svu vlast nad Zemljom, kako je i rečeno da će biti. Mesija, koga su njegovi odbacili jer nije bio onakav kakvim su oni htjeli da on bude, vraća se velik i moćan poput blještećeg kometa s pravednim sudom istine i ljubavi. Nitko se neće moći izmaknuti tome sudu i nitko neće biti izvan Mesijine vlasti. Lav i janje će biti jedno uz drugo. Lav bez zova krvi, a janje bez straha od smrti. Cijeli svijet će biti nanovo rođen. Nema sumnje da će to tako biti kada dođe zapisano vrijeme. I to će svi vidjeti, isto kao što sada cijeli ovaj naš svijet može vidjeti blistav zeleni komet kako ispunjava nebo. No, nećemo

do tada samo gledati u zvijezde. To iščekivanje je velika zamka. Jer pobježe sadašnjost u kojoj se sve to događa. Ta se bitka odvija u svakom vremenu. Svatko bježe svoju bitku sa svojim Antikristom i traži svoga Isusa, ili svoga Mehdiya koji će ga pripremiti za preplavljujući povratak Duha. Svatko u svom životu treba ovaj svijet staviti na mjesto koje mu pripada, kao nešto što prolazi i nema vrijednosti. I onda eto prvo Mehdiya pa i Mesije! - zaneseno, kao u laganom transu, Ona prenese što joj bi rečeno.

– Zahvaljujem Gospodaru, o, zahvaljujem na svemu, svim ovim darovima kojima me obasipa. O, Gospodaru, učini me svojim vjernim robom, vodi me pravim putem prema Sebi! – zavapim srcem.

– Slušaj dalje, ovako mi je sad još rečeno. Kur'an je cjelovit i finalna je Božja riječ te je kao takav uputa čovječanstvu. No, pored toga, svaki čovjek ima svoju suru u Kur'anu, kojom mu se Gospodar obraća. Sad će netko reći da su to besmislice jer u Kuranu ima 114 sura, a koliko milijardi ljudi ima u svijetu i kako sad svatko može imati svoju suru? Nama je to naizgled paradoksalno i nemoguće shvatiti našom logikom, ali Gospodaru je to lako i On je tako učinio pa zato vjeruj da je tako, jer svaka od njih ima ocean slojeva i značenja. Tvoja sura je sura Kalem - Pero. Prouči je dobro i drži se zapisanog jer dolazi iz vječnosti i bit će ti vodič na zemaljskom svijetu natrag prema vječnosti u blizinu Gospodara – izgovori pa ušuti.

– Izgleda da je ova noć posebna, možda smo s druge strane *Kadr* noći? Ne znam, samo se pitam... - pomalo zbunjeno komentiram ovu prekrasnu objavu koja mi je dostavljena, no brzo se pribierem pa nastavim:

– Kako ide sura Kalem? Volio bih je sad čitati, posebno me zanima kad je za mene napisana.

– Nema problema, imamo mi tu *hafiza* koji savršeno uči Kur'an, ali samo po noći. Taman kako nam sad i treba u ovoj noći zelenih zvijezda – reče Ona pa izgovori na arapskom dva Božja Imena i, nakon kratkog čekanja, iz mraka doleti velika sova. Spustila se na kamen uz rub terase, ponosna i uspravna, gledajući svojim velikim očima, izgovori: - Huuuuu, Huuuuu...

– Huuuuu, Huuuuu... - odgovori Ona sovi pa samo kratko prošaputa: – El Kalem!

I sova je počela govoriti suru na savršenom arapskom, a iz srca jedine moje dolazio mi je prijevod koji sam, začudo, mogao bez problema pratiti, jednako kao i sovino učenje sure na arapskom. Čak su i mačor i mačka izašli iz svoje mačje lijenosti i oboje se, poput sfingi, namjestili na jastuku i načulili uši za hafizovo učenje...

U ime Allaha, Milostivog, Samilosnog!

1. *Nun. Tako Mi kalema i onoga što oni pišu,*
2. *ti nisi, milošću Gospodara svoga, lud;*
3. *ti ćeš, sigurno, nagradu neprekidnu dobiti*
4. *jer ti si, zaista, najljepše čudi*
5. *I ti ćeš vidjeti, a i oni će vidjeti,*
6. *Tko je od vas lud.*
7. *Gospodar tvoj dobro zna onoga koji je s puta Njegova*
skrenuo i on dobro zna one koji su na Pravome putu,
8. *zato ne slušaj one koji neće da vjeruju,*
9. *oni bi jedva dočekali da ti popustiš, pa bi i oni popustili,*
10. *I ne slušaj nijednog krivokletnika, prezrena,*
11. *klevetnika, onoga koji tuđe riječi prenosi,*
12. *škrca, nasilnika, velikog grješnika,*
13. *surova i, osim toga, u tuđe pleme uljeza,*
14. *samo zato što je bogat i što ima mnogo sinova,*
15. *koji govori, kad mu se ajeti Naši kazuju: "To*
su samo naroda drevnih priče!"
16. *Na nos ćemo Mi njemu biljeg utisnuti!*
17. *Mi smo ih na kušnju stavili, kao što smo vlasnike jedne bašče na*
kušnju stavili kad su se zakleli da će je, sigurno, rano izjutra obrati
18. *A nisu rekli: "Ako Bog dâ!"*
19. *I dok su oni spavali, nju od Gospodara tvoga zadesi nesreća*
20. *I ona osvanu opustošena.*
21. *A u zoru oni su jedni druge dozivali:*
22. *"Poranite u bašču svoju ako je mislite obrati!"*
23. *I oni krenuše tiho razgovarajući:*
24. *"Neka vam danas u nju nikako nijedan siromah ne ulazi!"*
25. *I oni poraniše uvjereni da će moći to provesti,*
26. *A kad je ugledaše, povikaše: "Mi smo zalutali;*
27. *ali ne, ne - svega smo lišeni!"*
28. *Ponajbolji između njih reče: "Nisam li vam ja*
govorio da je trebalo na Allaha misliti!"
29. *"Hvaljen neka je Gospodar naš!" - "mi smo, uistinu, nepravedni bili!"*
30. *I onda počеше jedni druge koriti.*
31. *"Teško nama!" - govorili su - "mi smo, zaista, obijesni bili;*
32. *Gospodar naš nam može bolju od nje dati, samo od*
Gospodara našeg mi se nadamo naknadi!"

33. *Eto takva je bila kazna, a na onome svijetu je, nek' znaju, kazna još veća!*
34. *Za one koji se budu bojali Allaha biće, zaista, dženneti uživanja u Gospodara njihova -*
35. *zar ćemo muslimane s nevjernicima izjednačiti?!*
36. *Što vam je, kako rasuđujete?*
37. *Imate li vi Knjigu, pa u njoj čitate*
38. *da ćete imati ono što vi izaberete?*
39. *Ili, zar smo vam se zakleli zakletvama koje će do Sudnjeg dana vrijediti da ćete ono što vi odredite imati?*
40. *Upitaj ih tko je od njih jamac za to.*
41. *Ili, imaju li oni druge jamce? Pa neka jamce svoje dovedu, ako govore istinu.*
42. *Na Dan kada bude nepodnošljivo i kada budu pozvani da licem na tle padnu pa ne budu mogli,*
43. *oborenih pogleda i sasvim poniženi bit će nevjernici - a bili su pozivani da licem na tle padaju dok su živi i zdravi bili.*
44. *Zato ostavi Mene i one koji ovaj Govor poriču, Mi ćemo ih postupno odakle se i ne nadaju patnji približavati*
45. *I vremena im davati, jer je obmana Moja, zaista, jaka!*
46. *Tražiš li ti od njih nagradu, pa su nametom opterećeni?*
47. *Ili je u njih iskonska knjiga, pa prepisuju?*
48. *Ti strpljivo čekaj presudu Gospodara svoga i ne budi kao Zunnun koji je u ogorčenju zavapio.*
49. *I da ga nije stigla Allahova milost, na pusto mjesto bi izbačen bio i prijekor bi zaslužio,*
50. *ali, Gospodar njegov ga je odabrao i učinio ga jednim od onih koji su dobri.*
51. *Skoro da te nevjernici pogledima svojim obore kad Kur'an slušaju, govoreći: "On je, uistinu, luda!"*
52. *A Kur'an je svijetu cijelome opomena!*

Sova dovrši suru Kalem do kraja, opet nas pozdravi svojim: - HUUUU, HUUUU... - raširi krila, zamahnu, odrazi se s kamena i nestane iznenadno u noći kao što je i došla.

Pomislih kako su nas učili da sovino glasanje zvuči zlokobno, a u biti, ona svojim "HUUUUU" stalno slavi Gospodara Njegovim Velikim Imenom. Sve tako pogrešno i naopako. Sad znam.

– Znaš, stvarno sam osjetio da je ovo moja sura. I to u srcu, ali i racionalno. Kad ono kaže da nisam lud, mislim da je to treći ili četvrti ajet koliko sam

zapamtio. Vjeruj mi, stvarno mi to treba da mi se kaže jer mi dolaze sumnje da sam skroz skrenuo pameću i da sve ovo haluciniram, umišljam, da sam poludio. No, kako sam slušao suru, tu predivnu ritmiku Božje riječi, koju je sova, mudri stari *hafiz*, tako nadnaravno lijepo učio, kad je došlo do ovoga da nisam lud, srce mi se smirilo. I poslije se to još i ponavlja da nisam lud, kao da bi me dodatno utvrdilo u tome, kao da će mi to posebno trebati da budem siguran u svoju prisebnost i da nisam lud pored svih ovih ludih stvari koje mi se događaju. Sura Kalem, to je moja sura! Hvala Gospodaru na tom neprocjenjivom daru! Hvala, hvala, hvala... - završim ekstazom zahvaljivanja.

– S ovom surom koja ti je dana određeno je i tvoje glavno poslanje, a to je pisanje. Moraš se držati kalema koji ti je dan i raditi, pisati. I to sve u ime Gospodara, s nakanom da On bude zadovoljan onime što napišeš i da bude na korist onima koji će to čitati. I pazi! Baci psu zlato, on neće znati što je to. Baciš li mu kost, on će odmah na nju skočiti. Tako čine luđaci među ljudima. Oni ne poznaju Gospodara. Ovo što ti je “bačeno” kroz suru Kalem, vrijedi više od sveg zlata svijeta, pa nemoj biti luđak koji neće znati što je to. Budi među onima koji poznaju Gospodara – objasni mi Ona dodatno značenje nebeskog poklona koji mi je spušten u srce.

– Kako li će ljudi reagirati kad ovo budu čitali? Hoće li misliti da sam ohol i nadmen? – upitah još uvijek posramljen onim što je govorila.

– Hoće oni neiskrenih srca i namjera. Ali većina ljudi će osjetiti da ovo ovdje nije fikcija. Da je sve proživljeno te baš zato tako posloženo i snažno. Ne možeš ljude prevariti. Ne brini, ljudska srca su žedna ovakve vode pa će shvatiti zašto je svaka riječ bila potrebna! – reče mi iskreno, bez namjere da me utješi. Kako je samo dobro kad čitaš i misli i namjere.

– Dobro, ako tako kažeš, tako će i biti, ako Bog dâ. Vidiš, odmah se držim sure Kalem. Upozorava me sura da se obavezno, kad se nešto namjerava, kad se izgovara namjera, da se izgovori i ovo “Ako Bog dâ”. I to mi je odlično leglo, ima mi savršenog smisla. Jer, što mi znamo što je dobro za nas? Mi možemo misliti da je nešto što želimo i što iskazujemo namjeru učiniti, da je to dobro. I možemo imati potpuno čiste i iskrene namjere. Ali, opet, mi ne znamo je li to stvarno dobro za nas i za druge. To samo Bog zna. On najbolje zna. Pa kad je tako, onda se izgovorom na kraju svake takve namjere dajemo u potpunosti u ruke Gospodaru, da nam on dâ ono što je najbolje. On daje i kad uskraćuje, u tom smislu. Tko će drugi znati što je najbolje nego Sveznajući i Savršeni? Zato, ako Bog dâ, truditi ću se da uvijek izgovorim “Ako Bog dâ” kad nešto govorim ili krenem raditi. Također, i ovo mi je sad došlo, time iskazujemo poniznost i pokornost Gospodaru. Nismo mi ti koji određujemo što će biti. Mi smo robovi koji slijede volju Gospodara i zahvalni smo na svemu, i dobrome i lošem što nas snađe – izgovorim iz srca ono što mi je došlo kroz suru Kalem, koja je još odjekivala u meni u ritmu radosnih srčanih otkucaja.

– Imaš i svoj znak koji ti je određen i kojim si počašćen – reče Ona.

– Kakav znak? Odakle to? – pitam sav u čudu što čuda kao da ne misle prestati.

– Ono što se pogrešno naziva Davidovom zvijezdom, ali malo modificirano. Malo zakrenuto, na način da na vrhu nije piramida, nego uši lava pa cijeli heksagram tako postaje glava lava. U tom položaju simbol je onakav kakav bi izvorno trebao biti. Odmah se, na taj način, mijenja cijela simbolika. Iznimno je jak. Čak je moguće da je bio na prstenu dobrog i vjernog kralja Salomona te da je kroz ovu šifru on kontrolirao svijet životinja, ptica, riba, vjetra pa čak i džina, demona. Morali su ga svi slušati, silom ili milom. Nije slučajno da su upravo taj znak stavili na izraelsku zastavu, iako nema nikakve veze s čestitim Davidom nego čisto da se imenom skrene pažnja s najbitnijeg. Kralj Salomon je to koristio u dobre i korisne svrhe. No, oni ga nastoje, tako izokrenutog, koristiti da pokore svijet pod noge zla. To također kazuje da, iako se prave premoćnima, ne mogu se kretati izvan oblika geometrije

Stvoritelja. Isto kao i sve, nastoje ga izokrenuti da bude u službi zla. No, jasno da će im se to upravo proporcionalno obiti o glavu. Na ovaj način, kako ćeš ga zakrenuti, i taj simbol će dobiti pravdu. Predugo i on već pati dubeci na glavi! – objasni s laganim smiješkom i prateći moju reakciju na to što mi je rekla.

– Odlično, sviđa mi se sve. Lav, kralj Salomon, cijela priča. I kako jedan mali pomak, naizgled beznačajan, mijenja cijeli kontekst. Lav u heksagramu. Lav iz Judinog plemena. Znak, kad ga se promatra, izgleda kao Sunce koje isijava. A Sunce je povezano sa srcem, pulsiranje Sunca je sukladno pulsiranju srca. U ovom slučaju lavljeg srca... – odgovorim pa udahnem i nastavim uživati u bliskosti pod zvjezdanim nebom...

Vrijeme koje nije prošlo najavilo je dolazak Sunca rumeno-plavičastim uprizorenjem zore na nebeskoj kupoli. Pjev ptica pratio je cijeli spektakl boja, a i cvijeće se radosnim mirisima probudilo iz sna. Cijeli svijet je prolazio transformaciju iz noći u dan slaveći Stvoritelja.

– Dočekali smo neponovljivu zoru. Zajedno, u našem svijetu. Razmišljam o onome kako ćemo snovima ostati povezani. Već sad mi nedostaje nova zora. Pitam se, hoće li mi ti snovi biti dovoljni? Pitam se, zašto je određeno da tako bude? I dođe mi odgovor. Ne znam je li točan, ali, ima mi smisla. Naime, kad bi nam bilo dopušteno biti zajedno u zemaljskom svijetu, mislim da bih se toliko ulijenio i navezao na sve ljepote i užitke, da bih onda zanemario svoje poslanje. Ne bih imao motiva da se i za što borim, da se dajem za druge, nego bih samo uživao i gledao kako da taj svoj interes sačuvam, ne maći za svijet oko mene i ono što treba uraditi da svijet bude bolji. Ono, još jednostavnije rečeno, bilo bi, kao, “meni je dobro, baš me briga za ostale”. Bio bih krajnje sebičan, teški egoist utopljen u vrtlog svjetovnog zadovoljstva bez ikakvog višeg cilja. Dok, ovako, nemam druge ispravne opcije nego baciti se u borbu do kraja i bez kalkuliranja – iznesem svoje misli.

– Neka te ne čini tužnim što privremeno, u zemaljskom svijetu, ostajemo povezani samo snovima. San Božjeg prijatelja ne nazivaj snom. Tu se prije radi o zbiljskoj budnosti jer ima stvari koje nam zbog naše osjetljivosti i slabosti ne mogu biti očitovane u budnom stanju, ali u snu ih možemo vidjeti i podnijeti. Postane li čovjek istinskim znalцем, nedokučive istine su mu bez zastora pokazane. Već čin spavanja je sam po sebi veliki Božji znak. To je, zapravo, vrsta smrti. Čak i otkucaji srca i dahovi uspore se dok čovjek spava. Kao da je mrtav. Prosjak dok spava ne zna da je prosjak, kralj ne zna da je kralj, dužnik ne zna da je dužan, majka ne zna da ima djecu, bolesnik kad

zaspi ne zna da je bolestan. U takvoj vrsti smrti mnogi će u svojim grobovima dočekati proživljenje pa će im se učiniti da su ostali dan, a ne stotine i tisuće godina. E, u takvom stanju, veze duše i tijela olabave pa dolazi do snova. Specifičnih doživljaja, koje se nastoji objasniti sviješću, podsviješću, ovim i onim, a zapravo im je dano veoma malo znanja o tome. Eto, recimo, kad ja tebe sanjam, ja te zapravo vidim. Ali kojim očima kad su mi ove zatvorene? Eto, ti reci kojim očima? Očima srca! Ima, ima srce oči. I to tako može samo kad olabave veze duše i tijela. Onda se duša slobodna od tijela vine do mjesta koje na javi ne možemo ni zamisliti. Postoji i jedan osobit način da se sanja u budnom stanju. A to je post – kada ne jedeš, ne piješ i ne udovoljavaš strastima. Samo nekoliko sati nakon što si prestao s konzumacijom zemaljske hrane i vode, organizam se smiri i krv se povlači u svoje depoe jer nema što raditi. Tijelo usporava otkucaje srca. Kad bi nas doktori pregledali u tom stanju, po otkucajima srca rekli bi da spavamo. A ne spavamo. Već nakon još nekoliko sati, lagano ulazimo u neko stanje kao da smo popili kakvo snažno sredstvo za smirenje, neku veselicu, i lelujamo kao po oblacima. Samo kap vode da uzmemo, pokrenuli bismo cijeli tjelesni mehanizam i izašli iz ovog stanja. Da, da, moguće je sanjati istinite snove i na javi pod ovim uvjetom. Inače, tri su vrste snova. Prvi su takozvani svakodnevnici. Recimo, danas si nam cijeli dan spremao ribu na gradele pa uvečer sanjaš da to radiš. Ti se snovi ne tumače. Drugi su od đavla koji šapuće i do njih najčešće dolazi ako je čovjek prljav otišao leći. Oni imaju za cilj da nas uplaše svojim morama i zloslutnim predznacima, a zapravo su laž, kao i sve što dolazi od nečastivog. Oni se, također, ne tumače, jer ako se ružno protumače, zaziva se zlo pa će tako i biti. I treća vrsta, ova u kojoj ćemo se mi nalaziti, jesu snovi od Gospodara. Istiniti snovi. Oni nas upućuju, smiruju, ispunjavaju ljepotom i u njima se dostavljaju prave poruke – odgovori Ona, a meni, gledajući kako je lijepa dok priča srcem, navrnu anegdote iz zemaljskoga svijeta.

– Ova zora izvukla je iz sjećanja nešto što si možda i zaboravila – nasmijem se pa lagano namjestim i krenem srcem pjevati praćen pticama i zrikavcima. – *Što se nižu, moji dani kao biseriiiiii, aaaaaaaa, kao biseriiiiii. . . ; Jer na kraju puta moga stojiš samo tiiiiii, aaaaaaaa, stojiš samo tiiiiii. . .*

– *Pusti neka srce govoriinii, pusti nek' se duša odmoriinii* – uključila se Ona pa oboje prasnemo u smijeh te nastavimo dalje spontano: – *Iznad mora zora sviće, ljubav naša vječna bit će; Iznad mora Sunce sija, radujem se Suncu i ja. . .*

– Ipak nisi zaboravila, a i ta adaptacija refrena u ovome našem svijetu, kako su nam se srca savršeno uskladila pa smo lijepo zapjevali. Jedino mačke baš

ne uvažavaju naše glazbene sposobnosti. Jesi vidjela kako su otišle kad su nas čule? Zamisli ti njih kako su umišljene. Njihovo mijaukanje ne daje im osnovu da se ovako uzvisuju nad našim pjevanjem do te mjere da pobjegnū... – smijemo se punim plućima srca.

– Lijepo mi je ovdje s tobom, a znam da dolazi do rastanka – kroz smijeh kažem pa na kraju rečenice smijeha naglo nestade. Kao da je riječ "rastanak" bila riječ tuge...

– Naravno da nisam zaboravila. A rastanak... Kad se okusi slast sastanka, spozna se i gorčina rastanka. Kako znaš, sve je u paru. Sastanak i rastanak, slatko i gorko. Nema spoznaje bez suprotnosti. Zar i Adam po toj osnovi nije izveden iz raja? Ne bi znao što je raj da nije ostao bez njega. Ovako je veća slast povratka. I zato, ne posustaj, ne kloni vjerom, a čekaju te još teža iskušenja od ovih koja si prošao. Ne sumnjaj u Ljubav. Ako bez Ljubavi želiš stići na Cilj, u tom slučaju si poput mrava koji hoće iz Europe doći u Australiju. Drži se Ljubavi pa ćeš biti mrav kojeg će sokol prenijeti do Cilja. Budi pravedan prema svima, moćnima i slabima, makar zbog toga bio izložen napadima. Dužnost ti je činiti dobro jer tko prema tigru iskaže sažaljenje, taj jednoj ovčici čini nasilje. Također znaj, kad stigne dan borbe, ne dopusti da ti slabost neprijatelja ulije sigurnost jer on postaje poput zvijeri kad mu život bude u opasnosti – posebnom nježnošću je njeno srce govorilo. Zatim ustade i ode u kuću pa se ubrzo vrati s vrčem u kojemu je bila tekućina crvene boje koja je isijavala nadnaravnim crvenilom.

– Ovo je šerbet od ružinih latica, probaj, napravila sam za ovu posebnu priliku – govori dajući mi čašu da ispijem napitak koji je poslužila, dok je i sebi točila pa uzela da ispije. Okus je bio, okus je bio... Ekstrakt ljubavi, slađi od meda, pitkiji od vode... Neopisivo iskustvo, još jedno u nizu... Ispio sam čašu i šutnjom opisivao neopisivo...

Sunce je išlo nebeskim svodom, guralo plavetnilo ispred sebe i vuklo sive kišne oblake za sobom. Sivilo se približavalo Suncu da bi ga prekrilo i postupno preuzelo cijeli svod pod svoju boju. No, to sivilo bilo je malo drugačije od standardnog sivila jer ovdje je bio suptilno prisutan jedan srebrni premaz. Najsličnije bi bila usporedba metalik boje na automobilima. Ovo su bili sivi oblaci s metalik premazom...

Iz daljine, kako sivi kišni oblaci još nisu došli skroz do nas, čula se grmljavina od koje je drhtio zrak i tresla se zemlja. Munje i gromovi počeli su sve intenzivnije bljeskati i sve je izgledalo prilično zastrašujuće.

– Ne brini, to je ovdje normalna pojava i izgleda opasnije nego što stvarno jest. Znaš, i grom slavi Gospodara grmljavinom. Ljudi ga se boje, a to je glas koji je prethodnica Njegovoj milosti. Kiša je milost, a grom je najavljuje. I, nekad se pitam, kad se ljudi tako plaše zvuka čiste milosti Gospodara, kako bi se tek plašili da čuju zvuk Njegove srdžbe. Da, kiša je milost. Prije nego ćeš doći ovamo i sam si vidio kako svaku kapljicu spušta po jedan melek, da ne bi pala. Jer da pada s tako velike visine bez zadržke, probijala bi glave i pravila pustoš po Zemlji. Pa i sam znaš kako zabolji kap kad s krova padne nam na glavu. A zamisli kada pada s oblaka. Kiša se spušta. Voda s neba silazi. Ona je milost zemlji, a i mi smo zemlja. Godi nam kiša i utišava naše zemljotrese, prilikom kojih nekad izbacimo i lavu.

– Ti gromovi mi, ipak, ne djeluju bezopasno. Pogledaj kako udaraju. Nisam to nikad vidio u takvom intenzitetu, a, vjeruj mi, nagledao sam se žestokih oluja i grmljavina. Izgledaju mi, ne kao topovski udari s neba, nego kao salva višecjelnog raketnog bacača, a mi smo ovdje na povišenom mjestu u okruženju metala i ovog zelenog hrasta, koji taman još jače privlače nevolju.

– komentiram dok gledam apokaliptični prizor bljeskanja i udaranja munja i gromova, uzduž i poprijeko horizonta.

– Imamo mi svoju zaštitu koja se nalazi baš u zelenom hrastu. Sad ćeš čuti, kad zapjeva slavuj, bit ćemo zaštićeni.

– Slavuj u stablu hrasta će nas pjevanjem zaštititi od ove kataklizme? Daj mi sad to objasni, molim te... – sumnjičavo i sarkastično stavim zamolbu na kraju.

– Nije to do slavuja, mogli bismo se i mi zaštititi, može to svatko tko zna izgovoriti *ezan*. Ali, slavuj se tu udomio i nakon njegovog pjeva *ezana* ne treba kvariti tu ljepotu našim pokušajima. Vidiš kako su mačke pobjegle kad su nas čule da pjevamo, možda bi se i slavuj negdje drugdje preselio ako bi nas čuo kako učimo *ezan*. Zato, neka njega i mirna Bosna – nasmije se punim srcem dok su gromovi pucali sve bliže i bliže pa nastavi objašnjavati.

– Znaš, Poslanik je preporučio da se uči *ezan* prilikom elementarnih nepogoda. *Ezan* udaljava oluje, smiruje potrese, tsunamije... Ukratko, udaljava ih sve do onog mjesta do kojeg se čuje. Postoji predaja o tome da je melek zadužen za elementarne nepogode slijep iz Gospodareve milosti, kako ne bi osjećao samilost i patio zbog posljedica udara groma, ili neke druge nepogode. Tako slijep izvršava naredbe. Eto kako je nastala konstrukcija "slijepo sluša naredbe", a da ljudi toga nisu ni svjesni. Međutim, kad melek čuje *ezan*, skrene taj arsenal koji nosi malo dalje od mjesta gdje čuje *ezan*. Kao svakom slijepcu, oduzet mu je vid, no pojačan mu je sluh. – Nedugo nakon

što je dovršila objašnjenje, začuo se pjev slavuja iz krošnje zelenog hrasta. Uistinu je to bila anđeoska glazba izrečena riječima koje su ispunjavale dušu i spuštale mir u moje srce. Ljepota slavujevog *ezana* trenutno je poništila sve brige nastale gledanjem zastrašujućih prizora gromova i munja, praćenih sve jačim podrhtavanjem. Grmljavina se udaljavala, a ja sam poželio da *ezan* nikad ne završi, koliko je bio savršeno lijep. Ipak, svemu dođe kraj pa tako i slavujevom *ezanu*. No, svaki kraj je novi početak. Sa zadnjim glasom *ezana*, točno nasred mojeg čela, na mjesto "trećeg oka", spustila se prva kap kiše, a s njom i prvi melek koji se o njoj brinuo...

– Slušaj što mi se ovom kapljicom koja me pogodila pokrenulo i otvorilo – kažem dok nas je kiša sve intenzivnije zalijevala.

– Znaš, ima jedna misao koju sam davno čuo i uklapa mi se u ovu ideju koja mi je došla s prvom kapljicom i melekom koji ju je spustio meni na čelo, kao da je to prst Božji htio pritisnuti dugme i pokrenuti stroj promišljanja. Kaže ta misao da, kad vjernik ne bi griješio, letio bi carstvom nebesa, ali Gospodar ga je prizemljio grijesima... Dakle, ovako mi se posložilo. Kapi se spuštaju i eksponencijalno rastu brojnošću. Svaku spušta po jedan melek ne mnogo veći od kapi i to na način da se svojim krilima služi poput padobrana te krila lagano zakreće i širi, taman koliko je potrebno. No, ovo je zanimljivo. Nakon što kap spusti na zemlju, melek samo skupi krila i odleti natrag prema nebu. To mi je dalo misliti o fenomenu gravitacije i tom misteriju svijeta koji još nije valjano objašnjen. S jedne strane, imamo obmanu cijele te tzv. "znanstvene zajednice" gdje se, kad god se nešto ne može rastumačiti, u jednadžbe ubacuje imaginarnu gravitaciju da se dobije željeni rezultat. No,

ona druga strana koja negira gravitaciju na način kako je tumači "znanost", opet nije objasnila što se to događa u pojavnom svijetu i po kojim točno zakonitostima. Jer, jedna strana, ta "znanstvena", bez ikakvih dokaza tvrdi da je gravitacija ovisna o masi. Druga strana govori da uopće nema gravitacije nego da je tu riječ o sili uzgona. Odnosno, da se radi o gustoći pa da gušća tijela prolaze kroz rjeđa dok ne dođu do tijela veće gustoće. To s uzgonom i gustoćom nema smisla jer da je tako, zašto mi ne poletimo u zrak prema rjeđem zraku koji je iznad nas, ako je do toga da gušća tijela prolaze kroz rjeđa? Koja je to sila koja segmentira gustoću pa ono što je gušće ide prema dolje, a ono što je rjeđe prema gore? Zašto gušće ne ide prema gore, a rjeđe prema dolje? Ne događa se to samo od sebe, po svojoj pameti, nešto određuje da gušće pada dolje. Dakle, očito postoji neka sila, nešto što sve potiskuje od pravca neba prema zemlji. U tom smjeru, "prema dolje", kako se to kaže, pa se gustoća nakuplja na dnu, a ono što je rjeđe ide prema vrhu. Gledano teološkom optikom i onime što je objavljeno o ustroju stvorenog svijeta, gore na nebu, iznad kupole i sedam nebesa, nalazi se Božje prijestolje. Dakle, odande dolazi svojevrsno "odbijanje" i "guranje" prema dolje što se krivo tumači kao gravitacija nastala masom, ali krivo i kao samodostatni uzgon kod oponenata tog "znanstvenog" objašnjenja. No, znajući da smo mi kao ljudi sad u stanju odvojenosti od Stvoritelja, onda bi odvojenost bila ta "sila" koja sve, čovjeka i svijet koji mu je dan, "gura" prema dolje. Kada te odvojenosti više ne bude, onda ćemo biti oslobođeni i tog tereta pa biti u mogućnosti uzdići se na nebesa, u druge nebeske sfere i svugdje gdje će nam to biti omogućeno. Imamo i primjer toga u Noćnom putovanju, *miradžu* Poslanika Muhameda, gdje su upravo ta posebnost i bliskost Gospodaru bile ono što ga je "podiglo" i omogućilo putovanje kroz nebeske sfere u tom nekom, recimo, tehničkom smislu. Meleci i način na koji se oni spuštaju na zemlju i kako se uzdižu ka nebu to potvrđuje. Meleci, da bi se s nebesa spustili na zemlju, moraju mahati svojim krilima i uprijeti se njima da se odvoje od Gospodara, slično tako i ptice moraju mahati svojim krilima da bi poletjele prema nebu. Kad ptica prestane mahati krilima, ona se vraća na zemlju, a kad melek prestane mahati krilima, vraća se natrag na nebo, Božje prijestolje ga privlači prema sebi. "Gravitacija" tad djeluje u suprotnom smjeru od ovoga kako sad djeluje na nas ljude i na cijeli ovaj svijet koji je nama povjeren te dijeli s nama i tu "gravitacionu odvojenost" – dovršim svoju "teoriju gravitacione odvojenosti" koja zasigurno nikad neće ući u "znanstvene krugove" jer tamo su se ograničili samo na pamet uma, a zatvorili su putove pameti srca.

– Odlično! Sjajno! Kako mi je to divno i logično. Ah, taj tvoj predivni um. Zar nije očito zašto sam se ovako zaljubila do daske! Neznalica je u tmuni svojega

neznanja, a kako je tek učenjaku ako upadne u tminu svoga znanja, tmina znanja mu je još gušća – reče ne skidajući pogled s mene.

Kiša nas je potpuno smočila. No, bila je to nježna, topla kiša i uistinu je bila blagotvorna i na neki način pročišćavajuća. Pod kapljicama kiše nastavili smo razgovor...

– Gledajući oblake i kišu, izgleda mi da je glad kao oblak, a kada Gospodarov rob ogladni, njegovo srce prospe kišu mudrosti – iz nekog razloga osjećao sam da dolazi kraj mojeg boravka u tom našem svijetu.

– Mi jedemo da bismo živjeli i da bi nam Gospodar uvijek na pameti bio. Treba se paziti zamke vjerovanja da živimo kako bismo jeli – odgovori Ona i nastavi:

– I ja osjećam isto što i ti, da se bliži rastanak i da je ova kiša blagoslov pred odlazak. Znaj i ovo, ne preziri nikoga, čak ni heretika, jer se može desiti da na kraju on primi svjetlo Istine, a da ga ti izgubiš.

– O, ljubavi, kad pomislim da ostajem bez tebe u zemaljskom svijetu, nije mi lako, o, nije mi lako nikako... lako znam da ostajemo povezani nevidljivim vezama snova. Usvojio sam to, prihvaćam to, ali, nije lako, nije nikako...

– Nije lako ni meni, ali mora se tako jer time iskazujemo poslušnost te idemo prema zajedništvu u vječnosti. Gospodar je one koji su mu poslušni učinio živima u njihovoj smrti, a neposlušne mrtvima u njihovu životu. Molila sam Njega da ti pošalje dobru ženu. Danima i noćima, svim Njegovim imenima, Njegovom milošću i ljubavlju molila sam da ti pošalje suputnicu koja će te

voljeti, koju ćeš ti voljeti, a da oboje volite Gospodara i da On vas voli. Ah, kako žarke su te molitve bile. I nisam prestala moliti u suzama i samoći, sve dok mi jedne posebne ljetne noći mirisni vjetar ne donese glas da je udovoljeno. Da je odabrana. Nije mi lako bilo predati te drugoj, ali mi je još teža bila pomisao da si sam na ovom putu jer muškarcu treba žena da bi bio dodatno osnažen. A tebi treba snage za sve što te još čeka, za sve bitke koje su pred tobom. I tako sam te pustila. Znam da će ona doći. Jedna prava nakon svih tih pogrešnih. Pojavit će se i iz pećine donijeti miris trave i bistrih potoka. Bit će ti žena, dobra žena. A i ti budi dobar. Kada dođe, znat ćeš da je to ona. Ne igray se s njom. Oh, da ti nije palo na pamet igrati se s njom. Da ti nije palo na pamet ikad više i na jednoj drugoj testirati svoj šarm pa bilo to čisto iz igre. Ne igray se s njom, jer ćeš sa mnom imati posla. Ako nju povri-jediš, povrijedio si i mene, da znaš. – Rekla je to beskrajno nježno, s okusom sjete i tuge, pokušavajući duhovitošću ublažiti ovaj gorki trenutak.

Dok sam je gledao, kapljice kiše su se spuštale niz njeno lice još više... A ni ja nisam znao što je kiša, a što su suze...

– Znaš onu stvar od Vuce, "Oprosti mi", pa kako na kraju, nakon što cijelu pjesmu traži oprost, kaže da ipak druge će ljubit, haha... Eh, tako mi je sad došlo, da mi oprostiš što druge ću ljubit. Odnosno, drugu, koja će mi doći po tvojim molitvama ako Bog dâ - pokušao sam biti duhovit i šalom odgovoriti na suze na kiši koje su išle niz lice...

– Ehh.. Vuco... Tko može kontra Vuce i njegove mudrosti... Vuco *rules*... - vidim kako i Ona pokušava prihvatiti šalu, ali ne ide to tako lako kako bi se htjelo...

Uzmem vrč sa šerbetom od ružinih latica pa natočim u čaše, pružim njoj, pa krenemo usuglašeno ispijati crveni nektar. U tom stanju, osjetivši se srcima, Ona ustane i krene plesati gracioznim pokretima, praćena ritmičkom sekcijom kiše, udaranjem gromova i svjetlosnim efektima munja.

Istovremeno, cijela kišna pozadina, praćena vjetrom i gromovima, počela se preobražavati u raspoznatljive zvuke glazbenih instrumenata pa čuh kako Ona poče pjevati, dok pleše sama na kiši. Riječi počese prodirati duboko u moje srce. Duboko, najdublje:

Kao soko kad se vine, nebu plavom u visine, ispod sunca kružim, snijem, s mora Tvoga aška pijem...

Sto zastora stavio si, na svoj džemal od svjetlosti, da otkriješ jašmak jedan, sažego' bi neba sedam...

*Ašik Džemal ime mi je, ovo prazan govor nije, ja smrt kao šerbet pijem,
na vaše se brige smijem...*

Nasmijem se i ponovim refren: - *Ašik Džemal ime mi je, ovo prazan govor nije,
ja smrt kao šerbet pijem, na vaše se brige smijem...*

Odjednom, prilično naglo, na jedan način i grubo, uhvaćen sam u zaslijepljenost svjetlosti koja se rastavila iz oblika tog čudesnog svijeta i povukla me kroz blještavi tunel. Doslovce sam bio izbačen natrag na pod u kuhinju svoga stana. Glavom udarim u pod i bol tog udara uđe u bolove vrata, ramena i cijele ruke. Svi bolovi su sad opet tu, sve je isto kao da ničeg nije bilo, kao da je sve bila teška halucinacija. Čak i vrijeme u kojem sam se vratio je točno ono gdje sam prekinuo boravak. Točno isti ton plačljive gitare se razvukao i samo sad nastavio s refrenom ondje gdje je bio prekinut...

*Jedina moja
tebi sviram ja
jedina moja
tebi pjevam ja...*

Slušam to i niz mene se sve cijedi, mokat sam do kože. A bolovi bole i bole, užarena nit u kostima se okreće i razdire mi tijelo i dušu, sve je isto kao i prije. Mučenje se nastavlja...

U bolovima i mukama, dok vani i dalje pada kiša i nastavlja se svirka, vidim prsten na ruci. Uхватim se za glavu, nema kose, ošišan sam. Kako je to

moguće? Jesam li bio u stanju mjesečarenja uzrokovanog bolovima? Ima li uopće takvog stanja? Pa sam si sâm ošišao kosu i bacio je negdje? To bi moglo biti. Ali, ovaj prsten... Tu nemam nikakav racionalni odgovor... A ovi bolovi mi ni ne daju mogućnost promišljanja...

Ipak, ipak... Onda je sve ono bilo stvarno... Haaaa... Stvarno ludilo... HUUU... Zar je to moguće? Mora biti, ovaj prsten mi je potvrda...

Ustajem, odlazim se umiti, osvježiti, popiti vode... Bolovi ne popuštaju, ali mi je ipak lakše makar u srcu... Vjerujem da ima nade, da ću izaći iz ovog pakla... Ako Bog dâ...

Prošao je dan, prošla je zabava na školskom igralištu, prošla je kiša, prošla je noć. Bolovi nisu prošli...

Novi dan. Stare muke. Sve i dalje isto, ne popuštaju bolovi...

Negdje oko podneva dolazi Natko. Pita kako sam, što se događa. Ne znam kako da mu išta odgovorim na ta pitanja. Govori da je našao rješenje, da će me sad odvesti u Zaprešić. Meni je sve to kao da se događa u nekoj izmaglici svjesnosti. Pristajem na sve, iako mi nije jasno o čemu govori i kod koga me vodi.

– Hvala ti, Natko, što si došao. Ne mogu ti opisati kako mi je ovo...

– Što ti je, znam ja dobro kakvi su ti to bolovi. Zato što nema vidljive ozljede, ostali misle da to nije ništa. Čak da pretjeruješ. Znam, Marko, pa nisam ti ja bilo tko. Razumijem te, tu sam da ti pomognem da se oporaviš pa da nastavimo dalje s borbom. Nema, Marko, nikoga ovdje u Hrvatskoj osim nas. Nema nikoga, samo mi protiv svih tih dudeka i pinokijića, generala i udbašije. Mi i Bog na nebu pa da obnovimo Hrvatsku. Tko će ako nećemo mi? Ajde, koga tu ima, reci mi ako znaš ikoga da ima pameti u glavi i da nije zaslijepljen vatikanskim idolima? - Odlično je kako on već vidi da se dalje borimo, kao da nema ove moje invalidnosti od bolova, kao da je to nešto što se sigurno rješava. Dobar je, to mi je i trebalo...

– Narod voli Thompsona i Gotovinu. Njih su izabrali kao spasitelje, nas su prezreli. Laž vole, istinu mrze. Pa neka im budu onda ti njihovi spasitelji... - odgovaram s bolovima srca i tijela.

– Ovaj narod je izgubljen bez nas. Marko, bez tebe ostajem okružen kretenima. Neću ti to dopustiti da mi učiniš, a ne, neće ti to moći proći... Ajde, idemo, borba se nastavlja, nema predaje! – ohrabruje me Natko kako samo on to zna. On je svoje odredio, zacrtao kako će me sad odvesti, da ću ja ozdraviti i ne može biti nego baš tako kako je zamislio. Nemam ništa protiv toga, daj Bože...

Natko mi pomaže i ustati i kretati se pa da nekako dođemo do auta. Znam da će put biti težak, a vani je vruć proljetni dan. Preznojavam se od bolova i od Sunca koje grije...

Vožnja u autu dodatna muka, dodatna neugodnost. Ne mogu se ni micati, a ta pozicija sjedenja je dodatno bolna. Što me to čeka? Hoće li mi pomoći? Hoće, ako Bog dâ...

– Ne brini, Marko, bit će sve dobro... Ja ti garantiram, vjeruj mi da je tako kako ti kažem, znam da ti je teško i svega ti je dosta, znam što su bolovi, razumijem te... Čovjek zna što radi, samo ga slušaj što ti kaže i toga se strogo pridržavaj. Meni je pomogao s upalom masnog tkiva na leđima, kad su mi svi medicinari govorili da su jedino antibiotici i kirurški zahvat ono što se može učiniti. No, njegovom metodom, za par dana sve je samo od sebe bilo riješeno i sad sam savršeno sređen. Masno tkivo je samo izašlo, nikakvi antibiotici, nikakva potreba za rezanjem, ništa od toga. Znaš da sam ja nepovjerljiv i strogo propitujem i najmanje detalje. Znaš da te ne bih vodio u nešto neprovjereno. Samo imaj vjere i bit će dobro. To ti je prvi korak – u svojem stilu, iskreno i energično od srca, Natko me priprema za ono što slijedi.

– Dobro, dobro, daj Bože da je tako... - odgovaram, ali ipak još s nekom skepsom u sebi i neprestanim bolovima koji me prate gdje god išao.

– Vidi ovu malu u minici kako batak pokazuje. Sad ćeš ti kad se izliječiš komade loviti. Vidi ih. Proljeće, razotkrile se sve, samo čekaju da im dođeš. Evo ti motiva, kud ćeš bolje, lijepo djevojke, nema frajera, hodaju okolo i traže da ih se ugrabi... Hej, Marko, nema više frajera da ih zadovolji, vidiš koja su vremena došla... Moraš ozdraviti pod hitno, inače će ove djevojke ostati tužne i nesretne, hahaha, ne mogu ja sve sam, moraš biti prijatelj i pomoći, tko će ako nećemo mi, haha... - nalazi Natko originalne načine motivacije.

– Hahah... - nasmijem se uz bol koja me šarafi.

Stižemo u Zaprešić. Klinika gospodina Miroslava Rimarchuka. Neobičan čovjek. Gospodin u godinama, ali dobrodržeci, dotjeran, košulja, prsluk, kravat. Samouvjereno govori kako je lagano riješiti ovo što me muči. Kratko me pregleda, opipa bolna mjesta i to je bilo dosta za dijagnostiku. Nisu mu bile potrebne nikakve aparature. Kaže da mu je dostatno vidjeti boju kože, kakve su oči, osjetiti miris, opipati određene točke na tijelu i temeljna slika pacijenta je ustanovljena. Drago mi je da je tako, da nema tih ubitačnih procedura raznih snimanja i ostalih gnjavaža koje još više iscrpe tijelo i predstavljaju dodatnu muku na već postojeću.

Po gospodinu Miroslavu, osnovna stvar je promijeniti prehranu i strogo urediti životni stil te se disciplinirano svega držati, bez imalo kompromisa. Nema alkohola, nema kave, ni ikakve loše industrijske hrane. Po mogućnosti jesti što više sirovog voća i povrća, a poseban je naglasak na vodi koja bi idealno trebala biti izvorska, a nipošto kupovna u bocama. U vodu uvijek davati barem nekoliko kapi limuna. Kaže da je to zbog alkalizacije tijela. I još cijeli niz takvih savjeta kojima se štitimo od otrova farmaceutsko-prehrambene industrije, koja sustavno i ciljano ima ulogu u destrukciji čovječanstva.

– Sotonisti upravljaju svim tim korporacijama. Izvode se najgnusnije podvale kako bi se uništilo čovjeka. Sve što je Bog zabranio, to oni nameću. Znam to iz prve ruke. Radio sam kao kemičar u njihovim laboratorijima. Ja želim samo pomoći ljudima, cijelom čovječanstvu bez obzira na vjeru, rasu, etničko porijeklo. Kompletni ljudski rod dijeli se na dva dijela. Na Božje ljude i na sotoniste. Najgori od svih su cionisti. Pokušali su me likvidirati dok sam živio u Kanadi. Nudili su mi milijune, stotine milijuna, da im dam moju recepturu pa da mogu to skloniti sa strane. Nisam pristao na to i zato me mrze – priča gospodin Miroslav svoju životnu priču koja je nevjerovatna. Samo par noći prije sumnjao bih u vjerodostojnost takvih priča da nisam iskusio nešto još nevjerovatnije, toliko nevjerovatno da nema smisla ni da se potrudim ikome išta objasniti. Paralelno s njegovom biografijom, slušam dalje što točno moram raditi.

Glavna stvar u procesu izlječenja je krenuti s tuširanjem ledenom vodom. Otići pod tuš, duboko disati, biti opušten, bez grčenja mišića, i onda, koliko se može, maksimalno izdržati cijelo tijelo tuširati ledenom vodom. I to ponavljati što više puta dnevno, tim bolje. I svaki put biti pod ledenim tušem do granice izdržljivosti. Tako pomalo pomicati minutažu.

Nakon tuširanja, na bolno mjesto se aplicira “plavi produkt”, tekućina koju mi je gospodin Rimarchuk dao da ubrza regeneraciju oštećenog tkiva. Sastav je njegova tajna receptura. Kako je objasnio, taj “plavi produkt”, uz ostalo, iz tijela izvlači desetljećima nakupljene toksine koji su se tu nagomilali neurednim životnim navikama.

Sve usvajam i odmah krećem s primjenom. Ulazim pod tuš i snažan mlaz ledene zagrebačke vode sudara se s tijelom koje je naviklo na vruće kupke pa se tako usporio i uspavao moj obrambeni i imunološki mehanizam. Takvim tuširanjem metabolizam se aktivira i tijelo počinje samo sebe liječiti.

Događa se pravo čudo i već prvi dan bolovi počinju osjetno popuštati. Prvi put nakon ne znam koliko mjeseci počinjem osjećati poboljšanje. Čudo nad

čudima. To me motiviralo da još jače ustrajem na svim savjetima pa intenzivno više puta dnevno odlazim pod tuš i apliciram taj zagonetni "plavi produkt". I to ponavljam i ponavljam iz dana u dan. Oporavak je neobjašnjivo uspješan, nešto što nisam ni u najoptimističnijim snovima očekivao da će se dogoditi na tako jednostavan način. Bile su prije spominjane opcije odlaska na operaciju i rezanje upaljenog živca, s tim da to sa sobom vuče i rizik paraliziranja dijela tijela. Ovo je fantastično. Bogu hvala na ovom spasenju...

Kako se oporavljam i pomalo dolazim u normalu, jer sam konačno mogao donekle normalno spavati, što mi prije nije bilo moguće, sad sam u mogućnosti i smirenije razmišljati...

Pada mi na pamet ono što sam u očaju od bolova mislio, da bih trebao gurnuti prste u utičnicu pa da me impuls strujnog udara "izliječi" tako da poništi impuls bolova koji se emitirao iz mjesta uklještenja živca. Mislim si, hladna voda, strujanje hladne vode po koži, i to je određeni oblik struje. To je određeni oblik strujnog impulsa kojim se poništava ovaj bolni impuls. Tako da na neki način i nisam odviše pogriješio oko tog načela "impuls se impulsom ubija", samo sam skroz promašio kako to izvesti. Gledao sam na pogrešnu struju, na mehaničku struju proizvedenu generatorima pa prebačenu dalekovodima i transformatorima, svom tom tehnologijom danom od đavla da se čovjek uzoholi u mišljenju da je svemoćan i sam sebi dovoljan. Odgovor je bio u strujanju ledene vode, kretanjem vode koja pokreće strujne impulse na koži. Dodir vodene struje i moje kože liječi oštećenje i daje dobre impulse u centralni živčani sustav. Impulsi žive vode koji obnavljaju život u oboljelom i umirućem tkivu. Sad mi je to jasno. Sad vidim. Sad osjetim blagoslov života dan u vodi...

Pomalo se vraćam i mentalno. Počinjem opet čitati, proučavati, istraživati. Čitam povijest Havaja. Slučajno, koliko slučajno išta može biti, naišao sam na te neke priče o Havajima.

Piše da poznati pozdrav *aloha* na domorodačkom jeziku znači "prisutnost daha" ili "dah života". "Ha" znači "dah". S druge strane, pogrđni izraz *haole* odnosi se na onoga koji je bez daha, koji nema života u sebi...

Razmišljam o svemu proživljenom, svemu što sam iskusio. Ili što mislim da sam iskusio, iako, imam materijalni dokaz tog iskustva koji ne mogu osporiti, ne mogu negirati taj prsten koji mi je došao na prst...

Prsten, "Gospodar prstenova"... Idem to opet pogledati, cijelu tu Tolkienovu trilogiju koju je Peter Jackson uspješno prebacio u filmski format. Zanima me ponovno vidjeti cijelu priču o prstenu koji treba uništiti da se spasi svijet, ali sad s ovim čudesnim prstenom na ruci...

Razmišljam o sivoj moždanoj masi kao o svjetiljci u čovjeku. Idem tim putem još dalje niz kralježnicu... Pouke tog nadrealnog puta stalno naviru. Poput bujice su koja se oslobodila nakon godina začepjenosti... Svašta mi leti mislima...

Homer, slijepi pisac. Odisej koji je, nakon Trojanskog rata, od bogova bio osuđen na dugo putovanje, gdje ratuje sa samim sobom i cijelim svijetom sve do kraja i konačnog susreta s Penelopom koja ga vjerno čeka i odbija prosce. Penelopa odbija prihvatiti da se Odisej neće vratiti...

Richard Wagner, skladatelj, ali i više od toga, sa svojom predstavom mitoloških priča iz davnine. Danas kažu da je "kontroverzan", da je "antisemit". Tu je Wagner uz bok Dostojevskom, antisemiti svi i svuda... Ali, majstorstvo njihovih djela jače je od jeftinih etiketa bez sadržaja i to mi daje dodatnu odlučnost da se ne smije povinuti pred faraonima današnjice i prihvatiti plebejski duh servilnosti i puzanja pred pozemljarskim moćnicima svijeta...

I sad mi, nakon svega, mislima plovi "Ukleti Holandez", koji luta morima i nema mirnu luku na ovome svijetu...Sve je povezano sa svime... Da, da, tako je to... Ništa nije slučajno i nikad nije slučajno jer sve, ali baš sve, je na nekom nivou nečim uvjetovano...

Stavljam da svira Wagner, "Ukleti Holandez", partitura "Zbor mornara", glasno, da zvučnici zatresu cijeli stan...

Svežite jedra! Spustite sidro! Smijemo se vjetru i oluji.

Kormilaru, napusti stražu. Kormilaru, dođi k nama.

Kormilaru, dođi tu. Pij s nama!

Vjetar i oluja ... su gotovi! Pij s nama!

Prisjećam se jednog starog filma snimljenog negdje početkom '50.-tih godina. Davno sam to gledao, još sam bio srednjoškolac. Možda i osnovnoškolac. Varijacija na temu "Ukletog Holandeza". Naziv filma je bio "Pandora i ukleti Holandez". Ava Gardner i James Mason su glavne uloge. Crvenokosa Pandora i njezina čuvena kutija koju je otvorila iako nije smjela. Holandez koji je prokleo Boga pa se osudio na vječno lutanje morima. U filmu je sve stavljeno u moderno vrijeme i poprilično slobodno adaptirano. Koliko pamtim, svi se udvaraju prelijepoj Pandori, ali ona nije ispunjena, nešto joj nedostaje, duša joj je nekompletna, iako izvanjski sve izgleda savršeno... Sve dok ne sretne Holandeza, s kojim se jedino osjeća kompletnom. I sretnom... I tu sad kreće dramatični zaplet s olujama u srcima i na moru i cijelom svijetu... Ne pamtim detalje, prošlo je mnogo vremena. Trebao bih to opet pogledati...

Započinjem s vježbanjem. Lagano, prvo hodanje pa onda pomalo i trčanje. Zatim sklekovi, zgibovi na štangi, trbušnjaci. Doslovno kao da od nule krećem jer su mi mišići atrofirali. Put oporavka je počeo, Bogu hvala...

Neprestano učim nove i nove stvari. Upijam u sebe znanje poput spužve. Neobično je da se osjećam kao da sam nanovo rođen...

Mislim si, čovjeku se dvaput u životu otvaraju oči: prvi put kad se rodi i drugi put kad sazna istinu. Ovo drugo otvaranje očiju dešava se u zrelim godinama. To je duhovni vid, čiji su obzori mnogo širi. Tim duhovnim očima čovjek može dokučiti i ono što ovim, tjelesnim očima, ne može vidjeti. Tako nekako bi sve ovo bilo...

Čitam dalje. O američkim Indijancima. Opet me knjiga našla. Taman ona koja mi je bila potrebna. Spominje se Indijanac Smohalla, rođen 1815. g., iz malog plemena Nez Perce. Kao protutežu bijeloj civilizaciji, kao propovjednik i govornik širio je takozvanu "Usnulu religiju". Snove je smatrao glasnicima svijeta, koji prenose snagu na sanjare.

Vaši bijeli ljudi zahtijevaju od nas da zemlju oremo, da travu kosimo i potom kao sijeno to prodajemo, da bismo postali bogatima. Vaši bijeli ljudi poznaju samo rad. Ja ne želim da se naši mladi ljudi s vama poistovjete. Ljudi koji uvijek samo rade, nemaju vremena za sanjarenje, a samo tko ima vremena za sanjarenje, mudrost pronalazi.

Da, tko ima vremena za sanjarenje pronalazi mudrost, to je baš tako kako kaže Smohalla iz plemena Nez Perce. Ima savršenog smisla i kako je danas čovjek, putem kamate i dužničkog ropstva, stavljen u stroj gdje radi i nema vremena za ikakvo sanjarenje. Snovi i sanjarenje su zamijenjeni sintetičkim supstitutom u vidu televizije, zabave, iluzije, cijele te mašinerije koja uskraćuje mudrost modernom čovjeku. Ne treba čuditi što je sve ovoliko bezumno. Ne može drugačije ni biti bez mogućnosti sanjarenja, bez mudrosti...

Sanjarim, razmišljam, dišem, slušam srce kako kuca, krv kako se kreće unutar mene, krv koja kola unutar zemlje oživljene Dahom... Krv koja pamti sve generacije predaka od početka do sad, do ovog izgubljenog trenutka...

Čitam starohrvatski "Ep o Harzemu". To je ranohrvatska epska legenda iz Punta na otoku Krku. Najstarije i najduže hrvatske legende iz srednjega vijeka i ranije prapovijesti su očuvane na čakavici otočnih Bodula, nadasve na otoku Krku. I to mi ima smisla, štedljivi Boduli čuvali su svoje priče jednako kako su svaku kap vode naučili čuvati i paziti jer na otocima život je bio težak i moralo se znati sačuvati ono što Gospodar udijeli. Već je Alberto Fortis

1774. g. zapisao par takvih epskih legendi iz Baške, odakle je onda objavljeno i tiskano desetak sličnih pučkih legendi iz ranočakavskog ciklusa Veyske Povede (Vejske legende).

Sad je otkriven zapis dosad najveće i najranije takve prahrvatske legende koja se kroz stoljeća očuvala kroz mnogobrojne naraštaje i prenosila predajom na večernjim sijelima uz zimska ognjišta (komyn, komin, kamin).

Slično kao Veyske Povede, novootkriveni tekst najveće i najstarije hrvatske legende svojom veličinom, posebnim stilom, sadržajem i starošću daleko odskaače iznad većine slavenskih pučkih bajki i najbliži je ranoj skandinavskoj Hervasagi, starogrčkoj Ilijadi i Odiseji te ranoindijskoj Rigvedi. Time ove prahrvatske tradicije dosežu tisućljećima daleko u prošlost...

Ep o Harezmu

Nakon svih dešturbi i zi delon pasanoga dneva se je car Harezma, velikoga inperija ki se je raztezal od Male Azije na urinju i do indijskoga mogulata na sorinju od Afganistana na ishoju (istok) i sve do Črjenoga mora na zahoju (zapad), šal malo odpočit na balaturu, ka je bila va tuston hladu, pokrijena zi barcen na kon je trsje kaučine razplelo svoje rozge, zaperki i guste pera. Zi balature je bil horav (prekrasan, božanski, divan), pogjed na Tigris i njegove zelene ravnice. Ravnice su se potezale do kuda ti je oko seglo. Ravnice su bile podijene na manje kvadrati, težačije (seljačka gospodarstva). Po cvitu (boji, koluru) si vidil ča je na koj bilo posijano i ča je na koj raslo. Kolo samoga Tigrisa je bil pas trstike i pavera va širini od trisat do pet sat paši. Za paveron i pred poji je bil visok narin (nasip) ki je branil od povodnji (poplav). Svako toliko je bila va narinu zasika ka je bila zatvorena zi dvojnimi drvenimi vrati, obisi, ke su se mogle dvizat i kalivat, priko za to posebojno ustrojenih sistemi i na ke se je za visokih vod nahićevalo žintu (jilo) i pripravjeno kamenje ko je bilo kako brižić dvignjeno na narinu. Ta narin su delali njegovi pridniki. Na njen je delalo tisuće i tisuće judi. Tisuće voli, konji, mazg, mul i tovari je pejalo kamenje va vozih, nosilo zemju i jilo, va za to posebojno pletenih kofah ke su visile živu zi jene i druge strane čivej (tovorno sedlo). Kofe (košare) su šoto (ispod) jimile dna ke bi se bilo žakučilo za prevesla (ručka) na kofah. Prije leh bi se jih bilo otvorilo bi se bilo zi daskami živu zaštitilo noge i ondat bi se bilo pustilo neka zemja sama pade zi kofe na tla. Judi ki su delali na narinih su bili dobro plaćeni i delo su delali strukovno i požtvovno. Na narinih su živili, delali i umirali. Po narinih su pasli živinu, obdelivali vrti, sijali žito, sirak, metlač i rž. Sadili ripu mirlin, tikve i hrastavci. Na vrhah narina su sadili trsi i smokve i datuje.

Sve ča je rodilo na narinu je bilo lipo, jedro, zdravo i na saman carskon dvoru je bilo sve frutje (voće) i vrdura (povrće) zi narina. Svako godišće se je posebojno odvajalo fanj šoldi za dela na narinih, aš od narini je ovisilo kakova će bit jimatva (prihod, berba) i koliko će prit nazad va carske badovine (blagajne). Tigris je zgjedal kako ribja kost, od ke su se zi kraježnice na pravu (desnu) i huđu (ljevu) stran širile lebrene kosti. Od ozgora se je vidil kako zeleno modra široka traka, ka se je zgubjala nigdi dugo, dugo va bilkastoj sumaglici. Skroz te zasiki va narinu su va sušnih mesticih pušćali vodu i močarinili (navodnjavali, natapali) poja. Do svakoga zasika je pejal konal ki je bil i seda pun vode, bliščil se je kako trak slebra na jarkon slncu i kolo koga su hodile štakje (rode), patke, race, lebedi (labudi), šjuke i čapje i lovile žabe, kaške (zmije), gliste i ribice. Te konali se je svako lito čistilo i produnbjivalo, aš bi bila trstika, paver i druge vodenike brzo napunile konal. Pametil je kada je prvi put zi ocen bil na narinu. Otac, car, je poznival svih glavnih graditaji na narinu i oni su cara i cilu carsku svitu pejali i njin razkaživali i tumačili kako su ča delali i kadi se još ča mora učinit. Pejali su se zi karocami (kočijami) po vrhu narina dlgo, dlgo. Svaku večer bi se bili fermali (zaustavili), poredali karoce i vozi va jir. Va sredini bi bili udelali oganj i ondat se je kolo ognja vičeralo, peklo meso i pilo. Dlgo va noć bi bila odzvanjala pisma i kanat...

Fascinantno štivo. Tigris je ostao u pamćenju naroda. Tigris je ostao u krvi sve do današnjih dana. Plavetnilo Tigrisa u crvenilu krvi. Mezopotamija i veliko putovanje sve do jadranskog plavetnila. Jedino se tu krv mogla smiriti i čekati kad će doći vrijeme za pokret prema izvoru. Vrijeme kraja postmoderne i početka predotkrivenja...

Vrijeme je da se krene.

Snaga se vratila u tijelo.

Duh se obnovio.

Sad je vrijeme da se krene na put pa da se stigne do cilja.

Ako Bog dâ...

* * * * *

Rječnik pojmova

ajet – Kur'anski stih

Arš – Božje Prijestolje

ašik – ljubavnik, dragan, udvarač, trubadurska pjesma

berzah – zagrobni život, vrijeme između smrti i proživljenja

Dedžal – antikrist, onaj koji mnogo laže i obmanjuje, onaj koji će se pojaviti kao jedan od predznaka sudnjega dana.

derviš – muslimanski mistik, sufi/sufija, oni koji skrušeno služe Bogu, koji se sustežu od ovosvjetskih užitaka, koji se bore protiv svoje sebičnosti u nastojanju da se što više predaju Bogu.

Džemal – ime koje vuče značenje iz arapske riječi za ljepotu džennet – raj.

elhamdulillah – Hvala Bogu, sva zahvala pripada Bogu

Emara – žensko ime arapskog podrijetla i znači zapovjednica, princeza, kneginja, vladarica.

ezel – označava biće koje nema početak, ali i mjesto gdje su prije početka vremena bile stvorene sve duše.

hadis – na arapskom jeziku znači vijest i govor uopće, ali najčešće se odnosi na svaki govor, priopćavanje, obavijest, pričanje, prenošenje, izvještavanje o poslaniku Muhammedu

hafiz – pojam koji muslimani koriste za mušku osobu koja napamet zna čitav Kur'an. Hafiz ženskog spola se naziva hafiza.

hidr – čovjek kojemu je Bog podario izuzetnu mudrost i znanje, Mojsijev učitelj, posebna osoba s posebnim misterioznim statusom oko kojeg postoje brojna mišljenja.

Hidžra – selidba Poslanika Muhammeda s prvim muslimanima iz Mekke u Medinu, označava početak islamskog kalendara.

inšallah – ako Bog dâ

jašmak – tanki veo kojim muslimanske žene pokrivaju glavu, lice do očiju i grudi.

kalem – pisaljka, zašiljena trska kojom se nekad pisalo.

kalif – titula duhovnog i svjetovnog poglavara muslimana koji se smatra nasljednikom Muhameda

Mehdi - Imam Mehdi se u Hadisima pojavljuje pred sudnji dan, smak svijeta. Njega priznaju i Šiti i Suniti. On će upozoravati pravovjerne da ih Dedžal ne zavede. Poznat je još kao dvanaesti skriveni Imam čiji identitet kod sunita nije poznat. Kod šija on je u "velikoj skrivenosti" prisutan u svijetu, dvanaesti od loze Muhamedove, potomaka braka Fatime i Alija.

melek – anđeo

mevlevije – derviši sljedbenici Mevlevi tarikata, sufijskog reda koji je osnovao Mevlana Dželaludin Rumi. Pripadnike ovoga reda ponekad na zapadu nazivaju "okrećući derviši", jer se dio njihovog duhovnog ostvarivanja sastoji od plesa u kojem se oni okreću uz muziku frula, bubnjeva i melodije ilahija.

miradž – Muhamedovo putovanje kroz sedam nebesa. Na svakom od njih je razgovarao i susreo se s nekim od prijašnjih poslanika kao što su: Ibrahim, Musa i Isa, a zatim ga je Džibril odveo do Allahovog prijestolja (Arša).

nefs – Ova riječ je u Kur'anu spomenuta oko tri stotine puta. Samojoj riječi daje se oko dvadeset značenja, neka od njih su: duhovna supstanca, duša. Nefs se još koristi kao jedna od oznaka supstancija ega. Čovjek se bori sa svojim nefsom, on je duša u višim spoznajnim formama, u nižim se obično poistovjećuje sa egom.

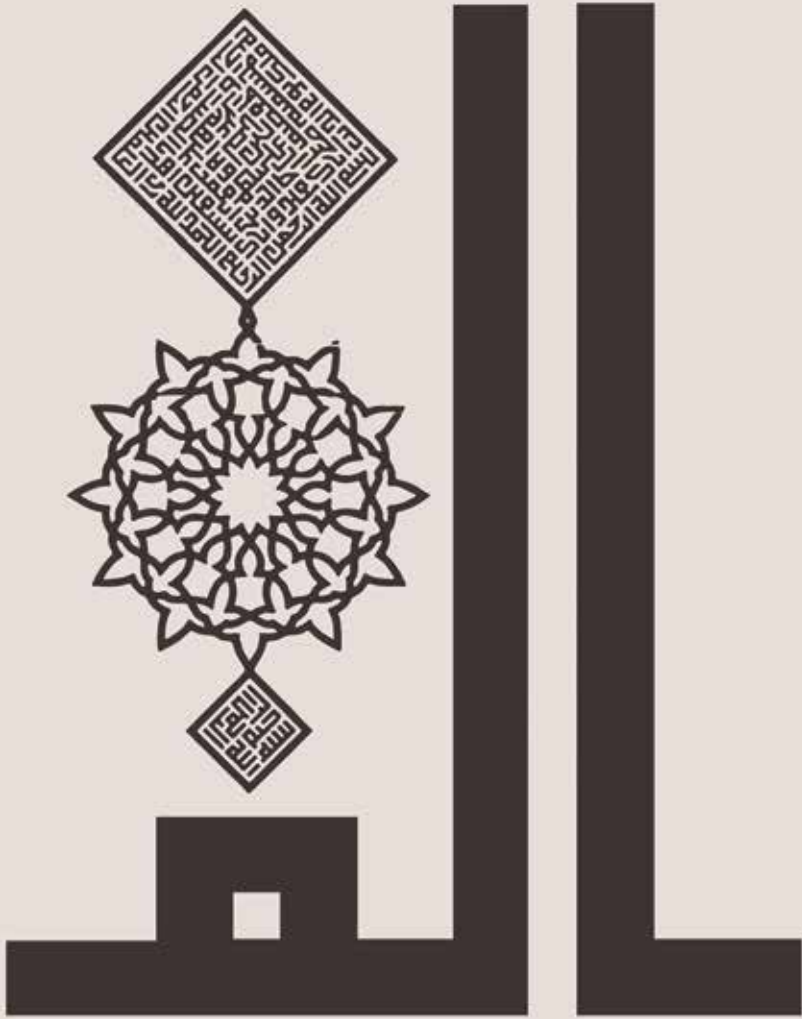
sema – prepoznatljivi derviški ples u neprestanoj vrtnju s rukama uzdignutim prema nebu.

sura – Kur'ansko poglavlje

šehid / šehiditi – titula koja se daje muslimanima nakon smrti, ako umru ispunjavajući religijske zapovijedi, ili poginu na Božjem putu.

šerbet – popularno slatko bezalkoholno piće u Zapadnoj i Južnoj Aziji pripremljeno najčešće od voća ili latica cvijeća.

tekija – bogomolja u kojoj se okupljaju, borave i vrše vjerske obrede derviši.

فلمع المنار في ريب وفيه لك العنبر

Playlista

One more kiss, dear – Blade Runner (Vangelis)
https://www.youtube.com/watch?v=aSiU1T_w0-8

Time Is On My Side - The Rolling Stones
https://www.youtube.com/watch?v=y_3oxD5dDSw

Dead Man Theme – Neil Young
<https://www.youtube.com/watch?v=YkG7P8i64x8>

People Are Strange - The Doors
https://www.youtube.com/watch?v=j0Mz_lqpZX8

Ima nešto od srca do srca – Crvena Jabuka
<https://www.youtube.com/watch?v=mkuAWQDaZGs>

Imam jednu želju – Branimir Štulić
<https://www.youtube.com/watch?v=3biw4zO6dbl>

Aquarela do Brasil - Geoff & Maria Muldaur
<https://www.youtube.com/watch?v=9HtHEgINHO0>

Fear Of The Dark – Iron Maiden
<https://www.youtube.com/watch?v=J0N1yY937qg>

Ja sam rođen tamo na salašu – Saša Petrović i Cile Mirković
<https://www.youtube.com/watch?v=UBTrInt3BQY>

The Baseball Furies Song – John Carpenter
https://www.youtube.com/watch?v=MVZnuPzf0_4

Prođe ovaj dan – Drugi način
<https://www.youtube.com/watch?v=la5KXxGsyD4>

Boom, Boom, Boom – John Lee Hooker & ZZ Top
<https://www.youtube.com/watch?v=K096sx5whTE>

High Hopes – Pink Floyd
<https://www.youtube.com/watch?v=7jMIFXouPk8>

Why Does My Heart Feel So Bad? - Moby
<https://www.youtube.com/watch?v=qT6XCvDUUsU>

All Along The Watchtower - Jimi Hendrix
https://www.youtube.com/watch?v=TLV4_xaYynY

Heroj ulice – Prljavo kazalište
https://www.youtube.com/watch?v=vwvYN_pU2FXc

Always On My Mind - Pet Shop Boys
<https://www.youtube.com/watch?v=cG2XucnpBeM>

Danger Zone – Kenny Loggins
<https://www.youtube.com/watch?v=kUsFWO08CO0>

Something In The Way - Nirvana
<https://www.youtube.com/watch?v=q4gMfdfRRnA>

I Won't Back Down – Tom Petty
<https://www.youtube.com/watch?v=nvITJrNJ5IA>

More – Sisters Of Mercy
https://www.youtube.com/watch?v=BURM7I6_pvg

Die Roboter - Kraftwerk
https://www.youtube.com/watch?v=MUW_6YkMRF8

Heart Of Gold – Niel Young
<https://www.youtube.com/watch?v=u925g6CgKuw>

So Far Away – Dire Straits
<https://www.youtube.com/watch?v=IHxK9glwFBg>

The Impossible Dream – Carter USM
<https://www.youtube.com/watch?v=HZYhTlcVwy0>

Warhead – UK Subs
https://www.youtube.com/watch?v=ynewdsC_VyM

Atmosphere – Joy Division
<https://www.youtube.com/watch?v=1EdUjlawLJM>

I Put A Spell On You - Creedence Clearwater Revival
https://www.youtube.com/watch?v=wF4_LKQdDF4

The Passenger – Iggy Pop
https://www.youtube.com/watch?v=hLhN__oEHaw

Love You Till The End - The Pougues
<https://www.youtube.com/watch?v=x5kCqkQjAZk>

Short Change Hero - The Heavy
<https://www.youtube.com/watch?v=AapKU62kYm4>

Jedina moja – Divlje Jagode
<https://www.youtube.com/watch?v=ttUbeeJn68Q>

Bit će skoro propast sveta – Dušan Jovanović
<https://www.youtube.com/watch?v=ZaH6MnrHjTE>

Iznad Tešnja Zora Sviće – Saša Lošić
<https://www.youtube.com/watch?v=V2X1Gnkt6MM>

Oprosti mi – Živo Blato
<https://www.youtube.com/watch?v=etwtK9Q490M>

Da otkrijes Jašmak jedan - Arabeske
<https://www.youtube.com/watch?v=BNYuWET3jwo>

Sailor's Chorus - Richard Wagner (The Flying Dutchman)
<https://www.youtube.com/watch?v=wE1NyYT31Tw>

Sadržaj

SAVSKI NASIP	7
Zagrijavanje	7
Trčanje	15
Hlađenje.....	75
DRUG CRNI	91
DRUGARICA CRVENA	225
Rječnik pojmova	289
Playlista	292